

ται. Nam vel idem significant ὀρχέομαι et χορεύω, Salto, Tripudio, vel parum a se differunt; alicubi enim copulata leguntur: ut ap. Herodian. (5, 7, 8.) Antoninus Heliogabalus Alexandrum ἐβούλετο τὰ ἑαυτοῦ παιδεύειν ἐπιτηδεύματα, ὀρχεῖσθαι τε καὶ χορεύειν. Itemque apud Aristoph. Πλ. (761.) Ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. Non multum certe a se differre patet itidem e Luciano de Salt. 12. Ἡ δὲ ὀρχησις, ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἑνα χορευόντων, Adolescentium virginumque serie constat per manus reste ducta alternantium in chorea. Hoc igitur discriminis forsitan fuerit, quod τὸ χορεύειν erat Saltare s. Tripudiare cum cantu, ὀρχεῖσθαι autem Rhythmicè moveri etiam sine cantu. Herodian. 5, (5, 18.) de Antonino Heliogabalo, Γυναῖά τε ἐπιχώρια ἐχόρευε σὺν αὐτῷ περιθέοντα τοῖς βωμοῖς, κύμβαλα ἢ τύμπανα μετὰ χειρᾶς φέροντα, (17.) Περὶ τε τοὺς βωμοὺς ἐχόρευεν ὑπὸ παντοδαποῖς ἡχοῖς ὀργάνων. Itidemque aliquanto ante, Περὶ τε τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύριγγι, παντοδαπῶν τε ὀργάνων ἡχῶ. At e Greg. Naz. Χορευούσας περὶ τὸ πρῶτον αἷτιον, pro Exultantes circa primam causam: possis etiam, Præ lætitia choros ducentes circa primam causam. Isocr. Areop. Χορεύοντας ἐν χρυσοῖς ἱματίοις. Plut. Lyc. (28.) Χορείας χορεύειν ἀγενεῖς, Ignobilibus exerceri choreis. Plato, Χορείαν χορευον καλλίστην. Athen. 14. Τοὺς κάλλιστα χορεύοντας. Pass. etiam voce et signif. κεχόρευται dicitur pro Chori exerciti sunt, (si hoc particip. ita licet uti, ut dicuntur chori exerceri,) Chori agitati s. celebrati sunt, Tripudiatum est et saltatum. Aristoph. N. (fin.) Ἥγεισθ' ἔξω κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον ἡμῖν. At γάμους ἐχόρευσαν ex Eur. (Iph. A. 1057.) affertur pro Choris nuptias celebrarunt; nuptiarum enim tempore totam fere urbem θαλαίᾳ τε χοροί τε Ἀγλαταί τε ἔχουσι, ut in Χορὸς videre est ex Hesiodi quodam loco. Porro reperitur et χορεύειν πόδας, ut ἀλλεσθαι πόδας, pro Movere s. Agitare pedes modo saltantium et choros celebrantium. Philipp. I. 2. Epigr. p. 174. Λάθριον ἐρπυστήν σκολιὸν πόδα κισσέ χορεύσας, Flexuosum pedem saltantium more movens. Erycius I. 3. p. 274. in Soph. Αἰεὶ τοι λιπαρῶ ἐπὶ σήματι, διὲ Σοφοκλεῖς, Σκηνίτης μαλακοὺς κισσοὺς ἄλοιτο πόδας. Ubi etiam obiter nota hunc usum VERBI Ἀλλομαι. Rursum passive aliquid χορεύεσθαι dicitur. Affertur enim e Plat. de LL. χορευθεῖς pro Sub specie saltationis expressus. ["Musgr. Tro. 328. Med. 834. Markl. Iph. p. 415. Wakef. Ion. 475. 564. Herc. F. 688. Musgr. ib. it. 1025. Jacobs. Anth. 9, 249. 12, 287. Kuster. Aristoph. 13. Verb. ad Anton. Lib. p. 5. LB., ad Herod. 473. Brunck. Antig. 1151. Choreis celebrato, Musgr. ad Eurip. p. 204. Wakef. Herc. F. 840. 873. Ion. 1103. Musgr. 1079. Huschk. Anal. 27. Bos. Proleg. ad V. T. *** 3. Jacobs. Anth. 9, 180. 363. Brunck. Aristoph. 1, 90. De tibia, Boeckh. de Metr. Pind. 258. De poculo, Valck. Callim. 258. Obscæne, Idem ad Theocr. 1, 90." Schæf. Mss. Pind. I. 1, 8. Polyb. 4, 20. Æsch. Ag. 31.]

Χόρευμα, τὸ, Id quod saltando exprimitur, Saltatio: Βακχεῖον, Eur. Phæn. (658.) Bacchica saltatio s. tripudiatio, Bacchatio, βάκχευμα. ["Wakef. Herc. F. 881. 979. Musgr. 978. Argumentum choreæ, Musgr. ad Eurip. p. 204." Schæf. Mss.]

Χόρευσις, ἡ, Saltatio. Utitur eo verbali Suidas in Χορεῖον. AT Καταχόρευσις, ἡ, Species cantus, quo in Pythiis ludis repræsentabatur Apollo jam ovens. J. Poll. enim cum καταχόρευσιν esse dixisset unam partem Πυθικοῦ νόμον τοῦ αὐλητικοῦ, subjungit, ἐν δὲ τῇ καταχορεύσει ὁ θεὸς τὰ ἐπινίκια χορεύει.

Χορευτής, ὁ, Saltator, Tripudiator, vel potius Qui simul cantat et saltat, ut in choris fit, Qui choros agitatur s. exercet. Bud. χορευτὰς esse dicit Eos qui chororum conficiunt, et una cum ὑποκριταῖς ab Alex. Aphr. Probl. inter φωνασκοῦντας numerari. Quomodo J. Poll. quoque 4, c. 15. dicit τὸν κωμικὸν χορὸν fuisse τέσσαρας καὶ εἴκοσι χορευτὰς, ubi etiam παρασκήνιον vocatum fuisse ait, ὅποτε ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾧδῃ. Nec non Plato Symp. Αὐτὸς τε καὶ οἱ χορευταί, Ipse cum choricis, de Agathone qui τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ ἐνίκησεν. Et Plut.

(7, 375.) Οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγγέλια καὶ θριάκκα καὶ σκελλίδας καὶ μυελὸν παρατιθέντες, εὐώχουν ἐπὶ πολὺν χρόνον, φωνασκομένους καὶ τρυφῶντας: (nam choragi ludorum tempore alebant τοὺς περὶ τὴν χορωδίαν, ut Plato vocat hosce χορευτὰς.) Aristot. Polit. 3. "Ὅσπερ οὐδὲ τῶν χορευτῶν κορυφαίου καὶ παραστάτου, sc. ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀρετὴν. Ubi qui χορευτῶν κορυφαῖος dicitur, vocatur etiam χοροστάτης, χοροδιδάσκαλος et χορηγός: post quem παραστάτης, τριτοστάτης, et qui deinceps sequuntur. [Lucian. 2, 772. "Valck. ad Anton. Lib. p. 5. LB., Bottiger quid sit, 1. p. 8." Schæf. Mss. Sodalis, Aristid. 10. Xen. Mem. 3, 5, 6. 21.] "Φιλοχορευτής, Choreas "ducendi studiosus, Chorearum amans, Aristoph." [B. 402. 408. *Χορεῦτης, Blonif. ad Callim. H. in Del. 306.] Χορευτικά σχήματα, Lucian. de Saltat. Qualia sunt τῶν χορευτῶν. [Χορευτικός, Gl. Saltatorius, Ælian. H. A. 2, 11. *Χορευτήρ, unde *Χορευτήριος, e quo per contr. *Χορεύτρια, Sacra virgo, Athan. 1, 834.]

[*Χορευτὸς, unde] Ἀρτιχόρευτος, Recens choris s. choreis celebratus: ἑορτῇ, Nonn. (Jo. 88. 155.) Itidem ἀρτιχόρευτος τυμφίος affertur pro Sponsus recens choro celebratus et deductus. Ἀχόρευτος, Chorum celebratione carens, Non celebratus choreis, Chorearum expers, ut ἄchoros. Exp. etiam Alienus a chorea, Qui chorea nunquam est usus, Qui choreas nunquam celebravit, ὁ οὐ κεχορευκὼς, ut ap. Plat. de LL. 2. init. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀπαίδευτος, ἀχόρευτος ἡμῖν ἔσται: τὸν δὲ πεπαιδευμένον, ἰκανῶς κεχορευκὸτα θετέον. [Telestes Athenæi 617. ubi, vulgo *ἀναχόρευτος: Eur. Tro. 120. Soph. El. 1069. *Χορευτέον, Eur. Bacch. 324.]

Χορεία, ἡ, Choreia, Saltatio cum cantu, Tripudium cantu mixtum. Scribit enim Suidas veteres χορείαν appellasse τὴν μετὰ ᾠδῆς ὀρχησιν, et ante eum Plato de LL. 2. Χορεία γὰρ μὴν ὀρχησις τε καὶ ᾠδὴ ξύνολόν ἐστι. Plut. Symp. Sept. Sap. (6, 612.) Τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ παννυχίδος οὐσης καὶ χορείας τινὸς καὶ παιδιᾶς παρὰ τὸν αἰγιαλόν, Choreia quadam: de Def. Orac. "Ἀπτεσθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων ἀτρεμία περιῶντας, ὥσπερ ἐν χορείᾳ, Eos porro inter se deinceps contingere ac velut in chorea leniter se torquere. Basil. in Epist. quadam ad Greg. Naz. Τί μακαριώτερον τοῦ τὴν ἀγγελῶν χορείαν ἐν γῇ μιμεῖσθαι; Angelos choris cantuque Deum celebrantes imitari. [Lucian. de Salt. 17. "Ad Charit. 742. Musgr. Herc. F. 1025. Jacobs. Anth. 9, 249. 11, 67. Exerc. 2, 6. 67. Kuster. Aristoph. 13. 68. Bast Lettre 98. Longus p. 5. Vill. De cantico, Boeckh. de Metr. Pind. 257. coll. 258. Conf. c. χωρίον, Bast Lettre 36." Schæf. Mss. X. ἄστρον, Aristid. 7. Theod. 4, 353. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. *Χορειάρχης, Chorearum præses, Chrys. Hom. 13. T. 5. p. 70, 36." Seager. Mss.]

Χορεῖον, τὸ, Locus in quo χορεύουσι, Locus exercendis celebrandisque choreis destinatus, ubi chori agitantur, cum cantu saltatur, χορηγεῖον. Hesychio διδασκαλεῖον, item βωμός τις et αὐλημά τι. Suidæ vero etiam ἡ χορευσις.

Ἀμφιχορεύω, Circumtripudio, Cantans saltansque obo s. circumeo. Cum accus. construitur vi præp. [Philipp. Epigr. 72. "Toup. Emendd. 1, 408. Valck. Diatr. 39. Jacobs. Anim. 278. Anth. 9, 249. 293. Huschk. Anal. 107. Luzac. Exerc. 95." Schæf. Mss.] Ἀναχορεύω, Tripudio, Cum cantu subsidio, Choreas duco s. agito, I. q. χορεύω, ["Eur. Phæn. 1744. Or. 581. Wakef. Eum. 373. Ion. 1098. Musgr. 1079." Schæf. Mss.] Συναχορεύω, Una tripudio et choreas celebroy, Una ad cantum s. numerum circumagor et moveor. Metaphorice Aristot. de Mundo (2.) Ὁ οὐρανὸς συναχορεύει πᾶσι τοῦτοις ἀπαύστως, pro Cum his quasi ad numeros circumfertur et convertitur, ut choream ductitans. Bud. Lex. [*Ἀντιχορεύω, Nonn. D. 22. p. 578. "Synes. H. 4, 159. (p. 338.)" Boiss. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.] "Ἐγχορεύω, Choros duco in, Salto s. Tripudio in." ["Philo J." Wakef. Mss. *Ἐκχορεύω, Heliod. 443. Cor. Ὁ δῆμος σὺν εὐφήμοις βοαῖς ἐξέχόρευε. "Eur. Hel. 387. et Musgr." Schæf. Mss. Opp. 'A. 4, 215. *Ἐπιχορεύω, Xen. Σ. 9, 4. Athen. 157. 230. e Di-

philo, Philostr. 199. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * “Καταχορεύω, Const. Manass. Chron. p. 13. 76. M.” Schæf. Mss. “K. τοῖς ποσὶν, Subsilio pedibus, in Protevangelio Jacobi c. 7.” Schleusn. Mss. Ælian. H. A. 1, 30. * Παραχορεύω, Eur. Ion. 463.] “Περιοχορεύω, Salto s. Tripudio circum. Apud Hes. Περιχορίζειν, expositum * ἐνόπλιος et συντόνως ὀρχεῖσθαι. Apud Eund. Περιχόραι, περιχορεῖται.” [Περιοχορεύω, Eur. Phæn. 325. “Jacobs. Anth. 10, 71. 11, 216. Musgr. Ion. 463.” Schæf. Mss. * Συμπεριοχορεύω, περὶ τὴν Τριάδα, Andr. Cr. 194. * “Προχορεύω, Cat-tier. Gazoph. 89. Jacobs. Anth. 11, 197. Heyn. Hom. 4, 286. Valck. Phæn. p. 296. (v. 802.) Schæf. Mss. Συγχορεύω, i. q. συναχορεύω, Una tripudio, cum cantu ad numeros convertor s. salto, [“Wyttenb. ad Plut. 1, 366 (= 6, 353.)” Schæf. Mss. Anacr. 5, 11.] Συγχορευτής, ὁ, Qui una cum alio tripudiat et ad numeros movetur, una choros exercet s. celebrat, ejusdem chori s. choreæ est. [* Συγχορευτήρ, unde * Συγχορευτήρια, ἡ, Quæ una tripudiat, alicui in chorea juncta est et astat, quæ et πρόσχορος. Ambo J. Poll. ex Aristoph. affert: συγχορευτής autem legitur ap. Plat. de LL. [* Ὑποχορεύω, Leo Allat. Exc. 212.]

Χορόνδε adverbialiter pro eis χορόν, ut οἰκόνδε et πόλεμόνδε pro eis οἶκον, eis πόλεμον. Il. Γ. (393.) οὐδέ κε φαίης Ἄνδρὶ μαχεσσόμενον τόν γ’ ἐλθέμεν, ἀλλὰ χορόνδε “Ἐρχεσθ’, ἥ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν, Ductum choreas, Agitatum choros.

[* Χορίτης, fem. * Χορίτις, Callim. H. in D. 13. “Χορίτις, * Χορήτις, Ruhn. Ep. Cr. 141. Toup. Opusc. 2, 59. Χορήτις, Wakef. ad Mosch. 2, 70. ad Callim. 1. p. 70. (H. in Del. 306.) * Χοροῖτις, Ruhn. Ep. Cr. 140. 141.” Schæf. Mss. Cf. Nonn. D. 1, 504. 16, 125.]

Χορίον autem longe diversam a superioribus habet signif. Ita enim vocatur τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας τοῖς βρέφεσιν, ut Suidas testatur, itemque Hes. ap. quem et properispomenos LEGITUR Χορεῖον in hac signif. Nam post expositiones in superiore Χορεῖον allatis, subjungit, καὶ τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας: seorsim tamen infra suo ordine et serie χόρια afferens pro τὰ τῶν ἀνῶν καὶ ἐρίφων ἀγγεῖα. Quæ scriptura magis consentanea est et passim obvia, interdum tamen proparoxytonus, interdum oxytonus. Χορίον, inquit Gorr., est Extima fœtus membrana, ipsum totum involvens. I. e. duplex, h. e. membranis constans duabus; interna, tenuissima; externa, aliquanto crassiore, sed molliore et cruentatæ papyro bibulæ crassitie mollietique et colore subsimili: inter quas feruntur ad fœtum nutriendum multæ tum venæ tum arteriæ, nascentes e congenerum uteri vasorum oribus numero et magnitudine paribus, quæ κοτυληδόνας Hippocr. vocavit. Nascitur autem χορίον qua quidem uteri superficiem subcingit totam, e virili semine: qua vero tangit cornua, e muliebri: siquidem toti internæ uteri et cornuum ejus superficiei subtenitur, et omnibus uteri et cornuum ejus cotyledonibus adhæret, alicubi etiam ipsi utero inter cotyledonas, sed leviter. Augetur una cum fœtu, cumque utero extenditur, ac fœtum totum involvit, etiam qua os est uteri, ut scribit Gal. de Anatome Uteri, de Fœtus Formatione, de Semine, et 15 de Usu Partium. Dicitur ἀπὸ τοῦ χοροῦ, quod in eo vasa veluti in choro disposita sunt. Sunt qui SCRIBANT Χωρίον, per ω, quod fœtus veluti domicilium et sedes sit, vel quod una cum fœtu χωρεῖ, i. e. Procedit. Dicitur alio nomine δευτέριον, i. e. Secundæ, ut scribit Paul. Ægin. 6, 75. Quo tamen nomine non extima modo fœtus membrana, sed totum etiam fœtus involucrium tribus membranarum compactum significatur. Hæc ille. Porro ejusmodi partus involucrium et velamentum dicitur χορίον s. χορίον, non in humano duntaxat, sed etiam in aliarum animantium genere. In humano quidem, ut Hippocr. de Nat. Puer. (238.) Ὡδε καὶ τῇ γυναικὶ ἀπὸ μίσης μίξις γινόμενα τὰ παιδία, ἐκάτερον ἐν κόλπῳ καὶ χωρίῳ ἐστὶ, καὶ τίκτει τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ ἀμφοτέρω, καὶ πρότερον θάτερον χωρεῖ ἐξω καὶ τὸ χορίον αὐτοῦ. Ubi nota, priore in l. scribi χωρίῳ, per

ω in prima syllaba, in posteriore χορίον per ο. Nota etiam, quod hic in muliere vocavit χορίον, nominasse in bestiis ὑμένα: ita enim paulo ante scripserat, Ἔσσι κύων καὶ ὕς καὶ ἄλλα ζῶα ὅσα ἀφ’ ἐνὸς λαγνέματος τίκτει καὶ δύο καὶ πλείονα, καὶ ἕκαστον τῶν ζῴων ἐν τῇσι μήτρῃσι ἐν κόλπῳ καὶ ὑμένι ἐστὶ: nam pro ἐν κόλπῳ καὶ ὑμένι ἐστὶ, quod in h. l. est, in illo dicit ἐν κόλπῳ καὶ χωρίῳ ἐστὶ. Itidemque hic Scriptor Γυναικείων l. 1. Προσθετὸς ἐκβάλλον χορίον πολέμεται. Medicamentum quod appositum ejicit illud fœtus involucrium, ut et ap. Diosc. 3, 167. anagyris folia ποτίζεται πρὸς ἐκβολὴν χωρίον καὶ ἐμμήνων καὶ ἐμβρύου. E quo Plin. 27, 4. Folia difficulter parientibus adalligantur, ita ut a partu statim auferantur: quod si emortuus hæreat, et secundæ mensesque morentur, bibuntur. Rursum Hippocr. aliquanto ante locum citatum, Χορίον γυναικὸς καὶ τῶν εὐλέων τὰς κεφαλὰς τρίψαι. Ubi nota eum adjecisse γυναικὸς, quoniam sunt aliorum etiam animalium χορία, uti Hes. supra csse dixit τὰ τῶν ἀνῶν καὶ ἐρίφων ἀγγεῖα: et Aristot. H. A. 9. cervam suam χορίον arripere ilico a partu et vorare. Porro quid intersit inter ἀμνίον et χορίον J. Poll. docet. Is enim l. 9. scribit duos esse περὶ τῷ ἐμβρύῳ χιτῶνας: ὧν τὸ μὲν ἔδοθεν, λεπτότερόν τε καὶ μαλακώτερον ὄν, ἀμνίον ab Empedocle vocari, τὸ δὲ ἔξωθεν ἐπ’ αὐτῷ τῷ πρὸς τῇ ὑστέρα, χορίον nominari, οὐ καὶ τὸν ὀμφαλὸν ἐμπεφυκέναι. Ubi etiam ex Antiphonte hæc affert verba, Ἐν ᾧ τὸ ἐμβρυον αὐξάνεται τε καὶ τρέφεται, καλεῖται χορίον. || Χόρια, Hesychio etiam τὰ ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος γινόμενα βρώματα, (ita enim ap. Hes. leg. esse censeo,) Edulia e lacte et melle, ut ap. Athen. quoque (646.) legimus, Χόρια, βρώματα διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος γινόμενα. Pro quo tamen χορία ap. Eund. LEGITUR Χορεῖα, ut (516.) in hoc Alexidis loco, ἀπαλλάγηθι μου, Κανδαύλους λέγων καὶ χορεῖα καὶ βατάνια. [Theocr. 9, 19. Ἐν πυρὶ δὲ δρύνῃ χορία ζεῖ, vide Schol.: 10, 11. χαλεπὸν χορίῳ κόνα γεῦσαι, cf. Horat. Serm. 2, 5, 83. Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto. “Harles. Ind. Theocr., Toup. in Schol. Theocr. p. 217. Jacobs. Anth. 7, 44. Aristoph. Fr. 248. 274.” Schæf. Mss. Geop. 19, 2, 17. Κύων δὲ σοι ἀκολουθήσει, ἐὰν κυνὸς ἐτέρου χορίον εἰς πανίον ἐνδύσας * προσοσφράνης αὐτόν. Vide Schleusn. Lex. V. T. Χορίον γυναικὸς, Gl. Folliculum.]

Χοροειδής, pro quo sæpius reperitur SCRIPTUM Χοροειδής, Speciem τοῦ χορίου gerens, Similis involucrium fœtus, quod χορίον nominatur. Id autem de tribus dicitur ap. Anatomiae Professores. Primum quidem signif. Implexum arteriarum in ventriculis cerebri anterioribus factum in modum τοῦ χορίου, h. e. membranæ fœtum involventis, quam Secundas appellant. Is autem geminus est, dexter et sinister, in utroque sc. cerebri ventriculo anteriore unus: similis τῷ χορίῳ, non modo varia atque implicata vasorum textura, sed substantia etiam quadam subrubra et glandulosa, quæ per medios vasorum anfractus cernitur: non ei dissimilis, quæ τοῦ χορίου vasa amplectitur atque sustinet. Secunda signif. χοροειδής dicitur Tenuis membrana quæ cerebrum involvit, eo quod cerebri vasa non aliter sustineat quam τὸ χορίον vasa ad fœtum pertinentia complexitur. Rufus vero non Totam eam membranam, sed τὸν καλύπτοντα τὰς κοιλίας ἐνδοθεν χιτῶνα scripsit vocari χοροειδῆ. Id quod ego esse suspicor quod Gal. 8 de Usu Partium, dicit se mirari cur aliqui non omnes tenuis membranæ partes velint χοροειδεῖς appellari. Verum Herophilus, ut ait Rufus, etiam Meningem χοροειδῆ vocabat. Tertia signif. est, qua χοροειδής Membrana oculi dicitur, quæ alio nomine παγοειδής nuncupatur, vel quoniam nascitur a cerebri membrana tenui, quam παγοειδῆ diximus vocari, vel quod pariter atque χορίον venis intertexta sit. Quanquam videtur Rufus sentire non totam eam tunicam χοροειδῆ dici, sed ea tantum parte qua albo oculorum subjecta est, ut et παγοειδῆ ea parte qua subest κερατοειδεῖ tunica. Gorr. [Χοροειδής, Aristot. H. A. 6, 3, 6.]

[* Χορωνός, ὁ, et * Χορώνη, ἡ, pro κορώνη, Corona,

Athen. 15. p. 680. unde Chorona pro Corona, Cic. Orat. 48. Quinctil. 1, 5, 20. Cf. Χορός." Schn. Lex.]

XOΠΤΟΣ, Fœnum. Interdum tamen et de Herba adhuc virenti; sed non ap. vett. Scriptt. fortasse. Legitur de Virenti herba, et ea quidem tritici, Matth. 13, (26.) et Marc. 4, (28.) Χόρτος ἐβλάστησε, Herba germinavit: de Virenti gramine et herba quavis, 1 Pet. 1, (24.) Ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν, Exaruit gramen et flos decidit. Potius de Gramine arido dicitur ap. Greg. Naz. de igni infernali, "Ὁ ἐσθίει ὡς χόρτον τὴν ὕλην. Sic 1 ad Cor. 3, (12.) Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον, χρυσὸν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἐκάστου τὸ ἔργον φανερόν γενήσεται, sc. ἐν πυρὶ ἀποκαλυπτόμενον καὶ δοκιμαζόμενον. Apud veteres quidem certe de Arido gramine, i. e. Fœno, quod jumentis datur, passim usurpatum reperimus. Plut. Apophth. et in lib. An Seni capessenda Resp. Πυθόμενος ὅτι χόρτος οὐκ ἔστι τοῖς ὑποζυγίοις. Xen. K. Π. 8, (6, 6.) Μῆτε ἵπποις ἀγυμνάστοις χόρτον ἐμβάλλετε: in Colot. Δι' ἀγροικίαν καὶ βωμολοχίαν καὶ ὕβριν τοῦ ἀνθρώπου χόρτον τινὰ προβάλλοντος Σωκράτει. Ammian. Epigr. Δείσας δ' ἐκ τούτων μὴ καὶ χόρτον παραθῇ μοι, Ne et fœnum mihi apponeret. Athen. (583.) δοκεῖς γάρ μοι πολὺν, Ἴππη, πάνυ χόρτον, φησί, καταβεβρωκέσθαι, Hippe, videris mihi, inquit, multum admodum comedisse fœni: alludendo ad nomen. Solet enim τοῖς ἵπποις προβάλλεσθαι ὁ χόρτος. || Generaliter χόρτος, ut χιλὸς quoque, signif. etiam πᾶν βρῶμα, Cibus, ut in h. l. Hipponactis, ap. Athen. (304.) σῦκα μέτρια τρώγων, Καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον: nec enim ejusmodi panes hordeacei vocari possunt vel fœnum vel gramen vel herba: est igitur δούλιος χόρτος, βρῶμα et cibus ᾧ χορτάζονται οἱ δούλοι: vel etiam Cibus qui servis obicitur, ut fœnum equis. Hes. exp. χόρτασμα. ["Sic Herod. 5, 16. de Thracico quodam populo verba faciens, ait, Τοῖσι ἵπποισι καὶ τοῖσι ὑποζυγίοις παρέχουσι χόρτον ἰχθῦς, Equis et jumentis pro pabulo pisces præbent." Schw. Mss.] || Χόρτος eid. Hes. est περίβολος τῆς αὐλῆς, ut Il. Δ. (773.) Αὐλῆς ἐν χόρτῳ, Ω. (640.) Αὐλῆς ἐν χόρτοις κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, ubi Schol. quoque et Eust. eo nomine accipiunt περίφραγμα s. τρύχαλον, i. e. Septum quo cincta est ἡ αὐλή. Unde Latinorum Cors s. Cohors dicta videri queat; nam et ipsa Locus est cinctus in quo gallinæ aliæque aves altiles solent ali. [Piud. O. 13, 62. et Schol.] || Χόρτον dici etiam οὐρανοῦ τὸ *περίορισμα tradit Hes. nec non τὴν εὐρυχωρίαν et τὴν χώραν. ["Jacobs. Anth. 6, 382. Wakef. S. Cr. 5, 13. Heyn. Hom. 5, 25, 6, 257, 635. 8, 731. Markl. Iph. p. 245. Musgr. Iph. T. 123(=134.) Herc. F. 371. Toup. Opusc. 2, 54. Diod. S. 1, 161. ad Herod. 711. Eichstadt. de Dram. Sat. p. 12." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 422. Hinc Lat. Hortus; Schn. ad Varron. 1, 13, p. 290.; 1, 31. p. 330. Columella 5, 9, 5. p. 272. Schn. Lex. * "Χορτοβάμων, Toup. Opusc. 2, 54." Schæf. Mss.] Χορτοκοπεῖον, SIVE Χορτοκόπιον, τὸ, Campus fœnarius, Pratum. Ad verbum, Locus in quo fœnum secari potest vel solet. Diosc. 2, 177. de Medica herba, Ἐοικε μὲν ἄρτι φνομένη τριφύλλῳ τῇ ἐν χορτοκοπίοις, Similis est trifolio pratensi, s. in fœnariis campis nascenti: 3, 21. de anoni s. ononi herba, Φυλλάρια μικρὰ ὥσπερ λωτοῦ τοῦ ἐν χορτοκοπελίοις. Nota vero, in priore l. χορτοκοπίοις scribi sine diphthongo, in posteriore vero cum diphthongo, ut et ap. J. Poll. 7. Ποάστριον δὲ, τὸ νῦν χορτοκόπιον. Fœniscium autem s. Fœnificium ap. Latinos est ἡ χορτοκοπία, et Fœniseca, τὸ χορτοκόπον ἐργαλεῖον, ut Fœnisex, ὁ χορτοκόπος ἀνὴρ: [Χορτοκόπος, Gl. Fœnisex: Χορτοκοπεῖον Pratum: Χορτοκόπιον Fœnile, Fœniscium, Geop. 3, 6, 7. Lobeck. Phryu. 310. * Χορτολόγος, Pabulator, Strabo 15. p. 1035. * Χορτολογέω, Pabulor, Appian. Bell. Hisp. 493. * Χορτολογία, Gl. Pabulatio, Polyb. 18, 5, 1. "Bibl. Crit. 3, 1. p. 105." Schæf. Mss. * Χορτομανής, unde] Χορτομανέω, Gramine herbisque virentibus insanio,

PARS XXXI.

A Luxurio gramine et virentibus herbis. De loco inculto dictum in Parab. Solom. (24, 31.) Χερσωθήσεται καὶ χορτομανήσει ὅλως: nascitur enim gramen in agris incultis desertisque. ["Thom. M. 199." Schæf. Mss. * Χορτόσπερμον, Gl. Vicinia. * Χορτοτόμος, unde * Χορτομέω, e quo * Χορτοτομία, Gl. Fœniscium. * Χορτοφάγος, Etym. M. * Χορτοφαγέω, Gramine vescor, Euseb. P. E. 273. * Χορτοφόρος, Geop. 3, 11, 7. Polyæn. 3, 15. Strabo 15. p. 1031. * Χορτοχώριον, Gl. Pratum. * Χορταγωγός, unde * Χορταγωγέω, e quo * "Χορταγωγία, Anna C. 96. 107. 112. 193." Elberling. Mss.]

"Ἀντιχόρτοις, Hes. affert pro συνόροις: sed su—"specta hæc sunt." [* Δύσχορτος, Eur. Iph. T. 219.] Εὐχορτος, idem cum Εὐχίλος, Gramine s. Fœno abundans, J. Poll. 7. Μηλόβοτος γῆ, εὐβοτος, εὐνομος καὶ εὐχίλος καὶ εὐχορτα πεδία: sed Poetica hæc esse ait. || Exp. etiam Appetens pabuli, sed nullo ejus signif. allato exemplo. [* Πάγχορτος, Ad cibum cujusque generis pertinens, Soph. Athenæi p. 99. ὃν τοῖσι παγχορτοῖσιν ἐξενίζομεν, Omni ciborum genere hospitem excepiamus." Schw. Mss. "Brunck. Soph. 3, 454. Jacobs. Anth. 9, 457." Schæf. Mss. * Πολύχορτος, Eust. Il. I. p. 640, 13. "Phav. v. Ἀχιλόν." Boiss. Mss.] Σύγχορτος, Gramine consitus, Herbifer, Herbosus; Vicius, VV. LL. sed sine exemplo. ["Wakef. Herc. F. 370. Musgr. ib. Heyn. Hom. 6, 258. Gesner. Ind. Orph., Casaub. in Inscr. Herod. p. 347. Cren., Ruhnck. Ep. Cr. 237. Toup. Opusc. 2, 54. Apollon. Lex. 224. et Villosis." Schæf. Mss. "Eur. Andr. 17." Seager. Mss. Æsch. Suppl. 6. Conf. c. σύγχωρος, Orph. Arg. 191. Valck. Schol. in N. T. 1, 422.]

Χορτώδης, [contr. e * Χορτοειδής,] Herbaceus, Gramineus, Ad formam graminis s. fœni accedens, [Gl. Graminosus, Fœnarius, 2 Macc. 5, 27. τροφήν, Schol. Theocr. 4, 25. Schol. Il. O. 625.] At Χορταῖος χιτῶν dicitur Tunica hirsuta, qualem Sileni gestabat. Ita enim J. Poll. 4, (118.) c. 18. de satyricæ fabulæ apparatu et habitu, Καὶ χορταῖος, χιτῶν δασύς, ὃν οἱ σειληνοὶ φοροῦσι: ut Suidæ quoque χορταῖος est ὁ δασύς καὶ μαλλωτὸς χιτῶν, Hirsuta et villosa tunica. Apud Hes. vero oxytonως, Χορταῖος, δασύς χιτῶν, οἷος ὁ τῶν σειληνῶν. Et χορταῖον, τὸ ἐνδυμα τοῦ σειληνοῦ. UNDE Χορταῖύβας, SIVE Χορταῖοβάμων, teste Eod., dicitur ὁ σειληνός. Videndum autem an ideo possit ita vocari, quod ea veste indutus incederet. Eund. χορταῖον J. Poll. esse ait Μασσαλιωτῶν φόρημα. Forsan autem e fœno s. virenti gramine erant ejusmodi silenorum tunicæ. Sunt enim rustici s. agrestes dii. ["Χορταῖος, Aristoph. Fr. 282. ad Dionys. H. 3, 1491. (Antiq. 7, 72.) Toup. Opusc. 2, 53." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 60. Ælian. V. H. 3, 40.]

* Χόρτινος, Nili Sent. 34. Orell. * Ἄνθος χόρτινον ὡς ψηλαφῆς μαραίνεται.]

Χορτάριον, τὸ, dimin. pro χόρτος, Gramen, Fœnum. Exp. etiam Stipula, Cremium; sed ea exp. remotior est.

Χορτάζω, i. q. χιλῶ s. χιλεύω, Gramine pasco, D Fœno sagino s. saturo. Hesiod. Ἔργ. 2, (70.) Δι' τότε χορτάζειν ἑλικας βοῦς ἐνδον ἔόντος, Tunc, sc. visis gruibus, quæ arationis tempus et hyemem prænuntiant, fœno s. pabulo satura boves; nam πάρα ἔργα βόεσσιν, Laborandum bobus est: laborem autem ferre nequeunt, si pabulo eos non saginaris et habiles laboribus reddideris. Signif. etiam simpliciter, Pasco, Alo, Sagino: in qua signif. habet nonnunquam accus. ut ap. Plat. de Rep. 1. Εἰ δὲ ὧν πόλιν κατεσκεύαζες, τί ἂν αὐτοὺς ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζες; sc. σῦκα, ἐρεβίνθους, κνάμους, μύρτα, φηγούς. Interdum cum dat. instrumentali, ut Hercules in Eubuli Amalthea ap. Athen. (63.) Βολβοῖς τ' ἐμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα. Interdum cum gen., sed tunc signif. non tam Alo, Pasco, Nutrio, Cibo, Sagino, quam Saturo, Satio, Exaturo, Exatio. Marc. 8, (4.) Πόθεν τοῦτους δυνήσεται τις ὧδε χορτάσαι ἄρτων ἐπ' ἐρημίας: Satiare panibus in deserto. Theophr. C. Pl. 4, 10. Ζῶων πολλὰ ἀπὸλλυται χορτασθέντα πυρῶν, Tritico satiata, ut oves tritico exatiatæ non raro visæ

sunt disrumpi. Infantur enim et præ tumiditate crepant. Alioquin χορτάζεσθαι et simpliciter pro κορέννυσθαι, i. e. Satiari s. Satiare se, accipitur, ut multis exemplis docet Ulpian. ap. Athen. 3., defendens sese contra Cynulcum, qui eum reprehenderat, quod dixisset κεχορτασμένοι, cum deberet potius verbo κορεσθῆναι uti. Ibid. vero habes junctum et cum accus. et cum gen., et dat., ut in præcedentibus quoque ll. ["Thom. M. 182. 865. Jacobs. Anth. 9, 415. 457. T. H. ad Plutum p. 64. Aristoph. Fr. 230. Boiss. Philostr. 305. De hominibus, Bernard. ad Nonn. 2. p. 17. Eichst. de Diam. Sat. p. 12. Krebs. Præf. ad Plut. p. viii. Wakef. S. Cr. 3, 118." Schæf. Mss. "Aristoph. Athenæi p. 99. Χορτάζε (ήμᾱς) τῶν μονωδιῶν, Cantibus tuis nos pascere." Schw. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 421-2. Lobeck. Phryn. 64.] Χορτάσμα, τὸ, Id quo χορταζόμεθα, Pabulum, Cibus. Iis enim pasci satiarique solent animalia. Act. 7, (11.) Οὐχ εὕρισκον χορτάσματα οἱ πατέρες ἡμῶν, Non inveniebant cibos; quippe magna ingruerat fames. Utitur et Hes. in expositione nominis Χόρτος. [Plut. 8, 698. "Diod. S. 2, 302. 337. 436." Schæf. Mss.] Χορτασμός, ὁ, Satiatio s. Saturatio, Repletio, J. Poll. 6, (43.) c. 8. ex Anaxandride Comico, [Simpl. ad Epict. 264. * Χορτασία, Gl. Saturatus, Satietas, Saturatio, "Jacobs. Anth. 9, 456. T. H. ad Plutum p. 64." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Χορταστός, unde] Ἀχορταστος, i. q. ἀκόρεστος s. ἀκόρητος, ἀπληστος, Insatiatus, Inexaturatus, Inexpletus, Insatiabilis, Inexaturabilis, Inexplebilis, Qui saturari et expleri nequit, Hes. [Symm. Ps. 58, 16. "Heyn. Hom. 8, 193." Schæf. Mss. "Euseb. Emesenus Oratione nuper primum edita ab Augusti, Bonnæ ad Rhenum 1820. p. 15., ubi vide doct. Editorem." Osann. Mss. * Ἀχορτασία, Insatiabilitas, Symm. Deut. 28, 20. * Χορταστής, unde * Χορταστικός, Gl. Saturabilis.]

* ["Χόρταστος, Schol. in Dionys. Gramm. 655. Παρὰ τὸ ἵππος ἵππασος καὶ παρὰ τὸ χόρτος χόρτασος." Lobeck. Phryn. 436.]

XPAΩ, Commodo, Do commodato, Utendum do: unde κέχρηκε ap. Plut. Commodavit. Itidemque κεχρήκει, Commodarat, Appian., ubi loquitur de duabus legionibus quas Pompeius Cæsari commodarat. Accipitur et pro Mutuare, daveίζειν, Dem. (1186.) Προσδεθῆεις ἀργυρίου, προσελθὼν τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ, ἐκέλευσε χρῆσαι χιλίας τριακοσίας πεντήκοντα μίαν. Sic ap. Lys. (626.) Ἐκέλευσε χρῆσαι ὅ,τι εἶη ἀργύριον. At med. AOR. Χρήσασθαι de eo qui mutuatus est, et utendum accepit. Plut. Anton. Ἐνεκάλει δὲ ὅτι χρησάμενος ναὺς παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπεστέρησε, Quod naves non reddiderat, quas utendas acceperat. Philo V. M. 2. "Ὡσπερ γὰρ Θεοῦ προστάξαντος, ἐκάστη φύσις, ὅπερ ἔχρησεν, οἷα δάνειον ἀναγκαῖον, ἀπελάμβανε. Ex LXX. 1 Reg. 2, (20.) Ἀντὶ τοῦ χρέους οὗ ἔχρησας τῷ Κυρίῳ. Suidas χρήσασθαι exp. δανείσασθαι: et subjungit χρῆσαι esse satius quam δανείσαι: nam χρῆσαι dici ἐπὶ φίλων: at vero δανείσασθαι πρὸς τοὺς τυχόντας. Affert Bud. et pass. PARTIC. Ἀρησέντα, quo tam Res commodatas quam Pecunias mutuas significari ait. Existimatur porro Χράω Χρῶ factum e VERBO Κίχρῶ: sed non minori cum ratione forsitan hoc ex illo factum esse suspicemur. "Κηχρᾶ, Hesychio "est δaveίζει: quod potius κιχρᾶ." Dicitur vero non solum Κίχρῶ, sed ETIAM Κίχρημι, et quidem frequentius. Bud. Κίχρημι tradens thema esse verbi Χρῆσαι, significantis Commodare, affert e Dem. (1250.) Τῶν δὲ χρημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅ,τι βούλει. Et e Plut. Pomp. (29.) Ἀνθρώποις ἀνοσίοις καὶ ἀθέοις κιχράντα καὶ περιάποντα τὴν αὐτοῦ δόξαν, ὥσπερ ἀλεξιφάρμακον, Nomen suum commodantem. Item e Greg. Naz. de baptisate, Ἰδοὺ κίχρημι τὰς χεῖρας τῷ πνεύματι ταχύνωμεν τὴν σωτηρίαν. Ut autem DICITUR Κίχρᾶς Qui utendum dedit, ita DICITUR Κίχράμενος, Qui utendum rogavit, eo modo quo δaveίζων et δaveιζόμενος. Plut. (8, 114.) Δνεῖν αὐτῷ ἐν βαλανεῖῳ σπλεγγίδα κιχραμένων. AT VERO Κεχρημένος non est solum Qui utendum

rogavit, sed etiam Qui indiget alicujus rei, ut Od. P. (421.) καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτη Τοίφ' ὅποιος ἔοι, καὶ δτεν κεκρημένος ἔλθοι. Alibi (347.) κεκρημένον pro Egenti et Mendico posuit, Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεκρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. Unde Hesiod. illud videtur transtulisse, ("Erg. 1, 315.) Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεκρημένον ἀνδρα κομίζει. Hæc fere Bud., qui in derivatione participii Κεκρημένος sibi assentientem non habet Eust., ut docebo in verbo Χρηζω.

["Χράω, ad Thom. M. 485. ad Mær. 55. Wessel. Diss. Herod. 151. Græv. Lectt. Hes. 548. Matth. ad Gloss. Min. 33. ad Timæi Lex. 104. ad Herod. 479. Χρᾶν, Philop. c. 13. Ἐχρα, ἔχρη, ad Lucian. 2, 229. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Χράω Χράομαι, act. et med., Plato Junior Epigr. 1. Βασί Lettre 100(=Ep. Cr. 137.) Kuster. V. M. Præf. xiii. 130. 136. 140. 144. Cum accus., Phalar. p. 16. Valck. p. xxi. Χρήσασθαι, de creditoribus, it. de debitoribus, Koppiers. Obs. 22. Ammon. 5. Valck. Anim. 12. Eran. Philo 159. Χράομαι, Thom. M. 923. ad Eur. El. 192. Ammon. 94. Pass., Usurpor, Meurs. ad Apoll. Dysc. p. 82. Κεκρημένος, Wakef. S. Cr. 4, 65. Lucian. Ep. 30. Athen. 125. I. q. χρησάμενος, Hesych. Epist. ad Eulog., Alciophr. 78. 218. Valck. ad Ammon. 77. Hipp. p. 201. Cum accus., T. H. ad Plutum p. 102. Coray Mus. Ox. 2, p. 5. Schneid. ad Aristot. (Ec. p. 50. Κεκρημένος (τι παρὰ τινος,) Mutuatus, T. H. ad Lucian. 1, 216. 479." Schæf. Mss. "Χράω, Commodo, Aristoph. O. 219. Ἀγάθων, σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἐκάστοτε, Χρησόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν: 250. Ἄλλ' ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτοῖ." Seager. Mss. Plut. 8, 146. Valck. Schol. in N. T. 1, 192. Gratificor, Herod. 7, 38. Χρήσαις ἂν τι τεῦ βουλομένην τυχεῖν. "Κίχρημι, Phryn. Ecl. 178. Matth. Anecd. 1. p. 47. Epigr. adesp. 175. Valck. Anim. ad Ammon. 13." Schæf. Mss. * "Κίχρησις, Tzetz. Ch. 12, 305." Elberling. Mss. * Χρῆμι, Utor, Schol. Theocr. 11, 1. * Χρήνυμι, Theophr. Char. 5. Περιῶν χρᾶν αἰεὶ τοῖς φιλοσόφοις, al. χρηννύναι: v. Fischer. et Buttman.]

C Χρήστης, ὁ, Qui commodavit, mutuo dedit, Creditor. Phocyl. (78.) Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι. Aristoph. N. (434.) Ἄλλ' ὅς' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν: (241.) Ὑπὸ γὰρ τόκων χρηστών τε δυσκολωτάτων Ἀγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Existimo autem, si χρηστών vera sit scriptura, ideo ita scribi, non autem χρηστών, ut differat a χρηστῶν gen. plur., cujus nomin. sing. est χρηστός. Habet certe et Eust. scripturam illam χρηστών, ubi eum Aristoph. locum affert. Dem. (894.) Καὶ οἱ χρήσται κατήπειγον αὐτὸν ἀπαιτοῦντες, καὶ ἐνεβάτευνον εἰς τὴν ναῦν. || Qui commodato accepit, mutuo accepit, Debitor. Phocyl. in hæc quoque signif. usus est, cum cecinit, χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς Φεῦγε, μή σ' ἀνήσειε δίδους παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων. Ita enim scripti extant hi versus ap. Schol. Aristoph. (l. c.); e Poemate autem, quod extat, emendare non possum, cum illos ibi non inveniam. [Vide Harpocr.] Ceterum annotat idem Schol. Atticos χρήστας appellasse eos qui essent δaveισταί, cum alioqui vulgo nomine illo vocarentur οἱ χρεωφειλέται. Eust., post quam scripsit quosdam tradere aliquem χρήσασθαι dici ἱμάτιον, vel σκεῦος, subjungit, εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, ὅμως χρήστης ἐν τῷ καθόλου, ὁ ἀπλῶς δaveίζων εὔρηται: quemadmodum et Comicus declarat, inquit (N. 239.) Ὑπὸ γὰρ τόκων χρηστών τε κ. τ. λ. Idem alibi de duplici nominis προστρόπαιος signif. locutus, subjungit, tale esse hoc χρήστης. Eo enim declarari et τὸν δaveίσαντα et τὸν ὀφειλόντα. At Hesychio χρήστης est non solum ὁ ὀφειλέτης et ὁ δaveιστής, sed etiam ὁ μάντις: de qua signif. dicendum mihi erit post Χράω, quo declaratur Oraculum edo, Oraculo respondeo. Ceterum perperam ap. Hes. interjecta est hæc signif., hoc modo, Χρήστης, ὀφειλέτης, ὁ μάντις, καὶ ὁ δaveιστής: cum ita scr. esset, ὀφειλέτης καὶ ὁ δaveιστής: deinde ὁ μάντις. Qui ordo manifeste perturbatus, cautiōres nos aliis plerisque in ll. reddere debet, ubi alioqui hujusmodi perturbatio et periculosior et simul tamen obscurior est. Itidemque Dem. hanc quoque

decretum, Lex fatalis aut fatorum est irrevocabilis. Eur., cujus fortasse sunt et illa verba, μοῖραν et τὸ χρεῶν copulavit, (Hipp. 1256.) Οὐκ ἔστι μοῖρας τοῦ χρεῶν τ' ἀπαλλαγὴ: quo etiam e l. annotatur vocem χρεῶν esse indeclinabilem: quod certe et a quibusdam Gramm. annotatum fuit; sed χρεῶν cum alio articulo quam τὸ, rarissime inveniri puto. Cum articulo quidem certe, cum pro Fato s. Morte ponitur, semper usurpari constat. Alioqui χρεῶν sine articulo, habens subauditum verbum ἔστι, variis modis redditur. Interdum enim χρεῶν pro χρεῶν ἔστι, (quod verbum alicubi additum invenitur) interpretari possumus Necesse est, (quæ signif. omnium maxime propria est, utpote a fati necessitate sumta, nisi quis velit expressius, Fatale est,) vel Oportet. Aristot. de Mundo, Χρεῶν στρωματόδεσµόν ἐστι δῆσαι, Fasciculum sarcinarum colligare necesse est. Apud Hom. autem (Od. O. 201.) ἐμὲ δὲ χρεῶν θάσσον ἰκέσθαι, Me properare oportet. Sic χρεῶν εἶη, Oporteret, Plato Timæo, Ἐγνόνησα οὖν ὅτι χρεῶν εἶη με πρὸς ἑµαυτὸν πρῶτον ἱκανῶς πάντα ἀναλαβόντα λέγειν οὕτως, Quod oportet me omnia exacte mecum memoria repentem et recolligentem, ita dicere. Interdum χρεῶν ἔστι, (vel potius χρεῶν, omisso verbo ἔστι,) Decet, Couvenit, Fas est, Operæpretium est: quarum quidem signif. exempla hæc in VV. LL. afferuntur. E Plat. Epist. 8. Ἐγνοεῖν ὑµᾶς ἀµφοτέρους χρεῶν, Vos ambos cogitare decet. Ex Eur. (Iph. A. 1033.) σοὶ µε δουλεῦναι χρεῶν, Me tibi morem gerere convenit. Ex Aristoph. (N. 1447.) Τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεῶν, Fas est. Ex Herod. (5, 49.) Οὐ χρεῶν ἔστι ὑµέας μάχας ἀναβάλλεσθαι πρὸς Μεσσηνίους, Non est operæ pretium vos suscipere prælia adversus Messenios. Ibid. Ὡς χρεῶν εἶη, (non allato Auctoris nomine,) Ut e re foret, Ut ex utilitate foret. Et utendo verbo Debere, ut in hoc Herod. loco, (5, 50.) Χρεῶν [χρεὼν] γὰρ µιν µὴ λέγειν τὸ ἐόν, Cum non deberet rem, ut se habebat, aperire. Ex Eod. Χρεῶν ἔστι ποιεῖν ἐν ἀποκρύπτῳ τὰ αἰσχρά, Turpia in occulto fieri debent. Sed et illa Plat. verba, Ἐγνοεῖν ὑµᾶς ἀµφοτέρους χρεῶν, non solum redduntur, Vos ambos cogitare decet, sed etiam Ambo cogitare debetis. Hoc certe constat, unum eundemque locum interdum non unam tantum harum interpr., sed multas earum admittere. [“Wolf. Liter. Anal. 471.” Boiss. Mss. “Markl. Iph. p. 242. Porson. Phæn. 5. ad Dionys. H. 2, 786. 1206. 3, 1753. ad Herod. 448. 620. 653. 654. 688. 698. 702. Valck. Phæn. p. 83. 335. ad Mær. 415. Musgr. Or. 289. Hec. 260. Lennep. ad Phal. 104. Heyn. Hom. 8, 417. Mors, Dionys. H. 1, 570. Bergler. ad Alciph. 100. Conf. c. χρῆν, Musgr. Herc. F. 828. Indeclin., ad Diod. S. 2, 65. Monosyll., Brunck. Aristoph. 3, 148. Χρ. ἔστι, Necesse est, Eur. Hec. 236. ubi v. Brunck.: Valck. Diatr. 143. 174.: de constr., Markl. Iph. p. 192. Ἐς τὸ χρεῶν ἰέναι, Mori, Lennep. ad Phal. 93. Τὸ χρ. καταλαμβάνει, ad Lucian. 1, 421.: λαμβάνει, Fac. ad Paus. 1, 309.: κατάγει, 352. Ὑμεῖς ἂν οὐ χρεῶν ἄρχοιτε, Thuc. (3, 40.) T. 2. p. 229. Bip.” Schæf. Mss. “Fatum, Eur. Herc. F. 21.” Seager. Mss. Necessario, Aret. 50=44. Plut. Nicia 14. Τὸ χρ. τοῦ χρησµοῦ ἐνταῦθα περαίνει, Sors oraculi evenit, Eur. Iph. T. 1486.]

Χρεωκόπος, VEL Χρεοκόπος, ITEM Χρεωκοπία, VEL Χρεοκοπία: (melior tamen utrobique prior scriptura quam posterior, ut docebo paulo post.) Est Χρεωκόπος, Debiti s. Debitorum rescissor: itidemque Χρεωκοπία, Debiti s. Debitorum rescissio, Æris alieni rescissio, s. decisio. Dicitur certe de Eo qui creditores debito s. debitis fraudat. Estque χρεωκοπεῖν, quod nos dicimus Faire banqueroute: nisi quod illud latius etiam patere videtur. Bud. autem postquam dixit χρεῶν ἀποκοπᾶς esse Novas tabulas, quasi Æris alieni decisiones; easque σεισάχθειαν etiam appellari: subjungit, Cui similis est χρεοκοπία. [Plut. Solone 15.] Nam χρεοκοπεῖσθαι Debito fraudari significat, decocta sc. pecunia. Hæc ille. Sed χρεῶν ἀποκοπή, sicut novæ tabulæ, Publicum aliquid erat, cum χρεωκοπία unius etiam Privatim esse posset. Invenitur ETIAM Χρεωκοπίδαι ap. Plut. Solone p. 159. meæ

A Ed.: quod nomen fictitium esse puto, et pro χρεωκόποι usurpatum, quandam patronymici formam illi tribuendo. Qui autem et quam ob causam hoc nomine appellati fuerint, tradit Idem ibid., his verbis: (sed contrahendo tamen aliquantum quæ scribit:) Cum Solon æris alieni gratiam facere statuisset, suumque hac de re consilium amicis quibusdam communicasset: hi a divitibus magnam vim pecuniæ fœnerati, qua magna prædia coemerunt: deinde decreto promulgato, cum fructus e suis possessionibus perciperent, nec earum tamen pretium persolverent, χρεωκοπίδαι appellati fuerunt. Hoc vocab. quidam eo in l. interpr. Decoctores: quidam, Novarum tabularum auctores. Quæ posterior interpr. nullo modo mihi placet; non enim hi novarum tabularum auctores fuerunt, sed potius Solon, qui cum novarum tabularum esset auctor, occasionem τοῦ χρεωκοπεῖν illis præbuit. Sed nec voce Decoctores interpretandum censuerim hoc χρεωκοπίδαι: (quod et de χρεωκόποι dictum intelligi velim.) Nam contingit quidem sæpenumero ut qui sua bona decoxerint, postea æs alienum dissolvere non possint, ideoque creditores suos debita pecunia fraudent: quod est χρεωκοπεῖν. Sed nec quicumque decoxerunt, χρεωκοποῦσι: nec vicissim quicumque χρεωκοποῦσι, necesse est ut prius decoxerint. Quamobrem χρεωκοπίδαι, sicut et χρεωκόποι, potius interpretandum censerem Æris alieni expilatores, aut Creditorum fraudatores. Prior tamen illa expositio magis mihi placet, tanquam verbum e verbo magis exprimens. Gallice quidem certe dicerentur Banqueroutiers. Hinc VERB. Χρεωκοπέω, q. d. Debitum s. Debita rescindo, Debito fraudo. Itidemque pass. Χρεωκοποῦμαι, Debito s. Debitis fraudor. Phaler. Χρεωκοπηθέντος ἐπ' ὀνόματι δωρεᾶς Φαλάριδος, Περιάνδρον κεκερδακέναι τὰ τοῦ παρεϊκότος, Ære suo fraudato, Bud. At Suidas χρεωκοπεῖται expr. ὑπὸ χρεῶν ἐνοχλεῖται, cujus signif. exemplum desidero. Ceterum quod ad scripturam hujus compositi, (tam de verbo, quam utroque nomine loquor,) fateor quidem inveniri et cum ο, Χρεοκόπος, Χρεοκοπία, C Χρεοκοπῶ, et quidem ap. Bud. etiam: verum mendosam esse censeo non solum quod in fide dignis exemplaribus scripturam illam, non hanc, invenerim: (ut etiam ap. Plut. χρεωκοπίδαι, non χρεοκοπίδαι legimus:) sed etiam quod composita alterius generis, per ω, non ο, ubique scripta inveniantur: veluti Ἀξιώχρεωι, Κατάχρεως, Ὑπέρχρεως, Ὑπόχρεως: nam Ἀξιώχρεον per ο, Suidas barbarum esse scribit. Inveniri tamen κατάχρεοι docebo in Κατάχρεως. [“Χρεωκοπέω, Phalar. 198. ad 331. (Ep. 65. 81.) Χρεωκοπία, 326. ad Diod. S. 2, 623. Χρεοκοπέω, Lesbon. 187.” Schæf. Mss. Clem. Alex. 878. “Herodian. Epim. 207.” Boiss. Mss. Χρεωκοπέω, Amputo, simpliciter, Heraclid. Alleg. p. 30. Χρεωκοπέω, Χρεοκοπέω, Lobeck. Phryn. 390.]

[* Χρεωλύτης, Fragg. Gr. Ritualis, in Classical Journal 44, 367.] Χρεωλυτέω, VEL Χρεολυτέω, Debitum s. Debita dissolvo; Æs alienum dissolvo; Æs alienum luo, ut loquitur Curtius, veluti non solum interpretans, sed verbum Græcum λύω retinens: nam e χρέα λύω factum est hoc comp. χρεωλυτέω. Affertur autem ex Josepho hoc verbum. Plut. Alcib. (5.) Χρεωλυτεῖν τὰς ὀνὰς videtur dixisse pro τὰ χρέα τῶν ὀνῶν διαλύειν, s. τὰ ἐκ τῶν ὀνῶν χρέα. De scriptura autem hujus compositi i. q. de præced. dicendum censeo. [“Χρεολυτέω, Herodian. Epim. 207.” Boiss. Mss. “Ammon. 94. Diod. S. 2, 159. Χρεωλυτέω, Phryn. Ecl. 172. Casaub. ad Athen. 134.” Schæf. Mss. Joseph. Antiq. 18, 8.]

Χρεωφειλέτης, ὁ, Debitor. Sed sonat q. d. Debitorum s. Æris alieni debitor. Est enim e duabus ejusd. signif. vocibus compositum nomen hoc, sc. e χρέος et ὀφειλέτης. Nam ita malo quam e χρέος et ὀφείλη, cum Eust., cum ὀφειλέτης seorsim, i. e. extra compositionem, reperiri sciamus. Fuerit igitur χρεωφειλέτης dictum quasi χρέους ὀφειλέτης. Vel χρέως (qui gen. sit a Χρέως, de quo dictum supra fuit,) aut χρεῶν ὀφειλέτης. Schol. Aristoph. Atticam esse vult hanc vocem, ut et χρεώστης: quod vide. Legitur χρεωφειλέτης ap. Plut. aliquoties (Cæs. 5.) item ap.

Luc. Evang. (7, 41. 16, 5.) J. Poll. habet ETIAM (8, 141.) Χρεωφείλημα, quod eadem forma dicitur pro Debito. || Χρεωφειλέτης est etiam Creditor, in b. quidem I. Argumenti Comœdiæ Aristoph. quæ Plutus inscribitur, (Argumenti inquam, quod tertium ordine est et ultimum,) Χρεμύλος γὰρ ἀπὸ τοῦ χρέος καὶ τοῦ αἰμύλλω τὸ ἀπατῶ εἴρηται· ὁ ἀπατῶν δηλαδὴ τοὺς χρεωφειλέτας διὰ πειρίαν. Sed eum qui ita scripsit, perperam voce ista esse usum pronuntio. Nam nomini quidem χρήστης utramque signif. dat uterque verbi χρῆσαι usus; at vox, cum qua compositum est nomen χρέως in nomine χρεωφειλέτης, quomodo posteriore hanc signif. admittere queat? * “Χρεωφειλέτης brevi o scriptum in Harmenopuli Man. Legg. L. III. 5. 189., sed χρεωφειλέτης Plut. Galba 8. T. 6. p. 357. Æsop. Fab. 289. p. 189. Schol. Aristoph. Σφ. 657. Dio Cass. 55, 8. p. 779. cf. Schæf. ad Plut. 488. Zonaras p. 1858. Χρεωφειλέτης· ὅσα παρὰ τὸ χρέος συντέθειται, μεγάλα, πλὴν τοῦ χρεοδότης, χρεοκόπος καὶ χρεολύτης etc.” Lobeck. Phryn. 691. * Χρειοφειλέτης, Hippocr. Epist. 1285. * Χρεοφείλης, Apollon. de Pronom. 263.]

[* Χρεωφύλαξ, s. * Χρεοφύλαξ, unde * Χρεωφύλακιον, s. * Χρεοφύλακιον, Reines. Synt. Inscr. 7, 28. p. 503. Marm. Oxon. p. 274.]

Χρεαγωγός, ὁ, Qui debitorem in jus rapit alterius nomine, VV. LL. ex Hes., quem vide. [* “Χρεώψια, τὰ, Interpositæ debiti cautiones, vertente Chishull. p. 135.” Schn. Lex.]

Ἀξιώχρεως vide supra inter derivata ab Ἀξιος, T. 1, 478.

Κατάχρεως, SIVE Κατάχρεος, Ære alieno pressus, Obærat. Synes. Ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα, κατάχρεως ὢν. Atlien. Διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν καὶ τὴν τῶν βίων πολυτέλειαν κατάχρεοι ἐγένοντο. Apud Eund. (528.) Agatharchides de Arycandeis hæc scribit, Διὰ τὴν περὶ τὸν βίον ἀσωτίαν καὶ πολυτέλειαν κατάχρεοι γινόμενοι, καὶ διὰ τὴν ἀργίαν καὶ φιληδονίαν ἀδυνατοῦντες ἀποδοῦναι τὰ δάνεια, προσέκλιναν ταῖς Μιθριδάτου ἐλπίσιν, ἀθλον ἐξεῖν νομίσαντες χρεῶν ἀποκοπὰς. Dicuntur, inquit Bud., ὑπόχρεω χρήματα vel κτήματα, item κατάχρεω ac κατάχρεα, nec non ὑπέγγυια, Bona prædia et obærata, sponsione et fidejussione affecta. Et κατάχρεως οὐσία, Dem. Obæratæ facultates. Item debitores ipsi ære alieno oppressi κατάχρεω dicuntur. Idem illud κατάχρεως ap. Synes. alicubi interpr. Ære alieno obrutus. Metaphorice autem positum cum gen. affertur ex LXX. Sapientiæ 1, (4.) qui Solomoni ascribitur, Ἐν σώματι καταχρέψ ἁμαρτίας, In corpore quod obnoxium est peccato: [cf. Rom. 7, 14.] Ceterum quamvis habeamus plur. κατάχρεοι in ll. præcedentibus, singularem tamen κατάχρεως potius usurpari quam κατάχρεος per ο, existimo, sequendo ea quæ de horum derivatorum scriptura dicta paulo ante fuerunt. [“Cattier. Gazoph. 80. Diod. S. 2, 324. Dionys. H. 4, 2022.” Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 537.]

Υπέρχρεως, Qui supra facultates est obærat, s. ære alieno premitur. Hes. dicit non solum ὁ πλείω τῆς οὐσίας οφείλων, sed πολλῶ πλείω. Legitur hoc nomen ap. J. Poll. post ὑπόχρεως et κατάχρεως, sed absque expositione. [Dem. 821.]

Υπόχρεως, q. d. Qui subjacet debitis s. æri alieno, ad exprimendam vim præpositionis ὑπὸ, Obærat, Qui in ære alieno est, ære alieno premitur. Apud Aristoph. N. (242.) quærenti Socrati, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαβες γινόμενος; respondet Strepsiadēs, Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴν, δεινὴ φαγεῖν. Ubi Schol. expr. πολλοῖς ὑποπεσὼν δανείois. E Plut. Solone (13.) affertur cum gen. Δήμος ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων, pro Plebs premebatur a divitibus æris alieni magnitudine; sed non video cur non potius reddi debeat breviter, atque adeo totidem verbis, Plebs obærata erat divitibus. Alioqui possumus utendo itidem æris alieni appellatione, aptius locum illum interpretari. At ὑπόχρεω χρήματα vel κτήματα vide supra in Κατάχρεως. || Ὑπόχρεως ἀνὴρ dicitur non tantum Obærat, sed etiam Obnoxius, et Beneficii debitor, et Qui ad obsequium obstrictus est, Bud. afferens e Plut. Pomp. (76.) Πτολεμαῖον ἡλικίαν

μὲν ἀντίπαιδα, φιλίας δὲ καὶ χάριτος πατρώας ὑπόχρεων. At vero ap. Polyb. cum dat. personæ, (6, 17, 1.) Πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ, Obnoxius est senatui, Obsequi cogitur senatui. [“Diod. S. 2, 351. * Ὑπόχρεος, Dionys. H. 2, 660.” Schæf. Mss. “Amphil. 83.” Kall. Mss. Polyb. 9, 29. Χάριτι ὑπόχρεοι.]

AT VERO Χρεώστης, quo significatur Debitor, minime compositum est, sed tantum terminationem παραγωγικὴν habet, ut ita loquar. Est autem χρεώστης Debitor; extatque hæc vox ap. Plut. et Herodian. (5, 1, 13.) Quod si Schol. Aristoph. credimus, Attici quoque τοὺς δανειστὰς appellabant χρήστας: at τοὺς ὀφειλέτας nominabant χρεωφειλέτας et χρεώστας. Suidæ tamen χρεώστης est ὁ δανειστής: cujus signif. exemplum desidero. [Hes. v. “Ἐνοχος. * Χρεωστικός; adv. * “Χρεωστικῶς, Justo debito, Amphil. p. 21.” Kall. Mss. “Eust. 56, 35.” Seager. Mss.] Χρεωστέω, ET Χρεωστεύω, Sum debitor, Debeo. Et pass. χρεωστεῖσθαι dicitur aliquid, Deberi, ut Greg. Naz. Or. eis τὸ ἅγιον Πάσχα dicit, Χρεωστεῖται σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ τῆς πλινθείας. Apud Eund. legitimus χρεωστεῖν κόλασιν, ubi scribit, Δεινὸν γὰρ, ἀπορρίψαντας χάριν οἴκτον, χρεωστεῖν κόλασιν: quod perinde est ac si dicas Debere pœnas: cui loquendi generi respondet id, quo dicimur Persolvere pœnas. Verbi autem χρεωστεύω nullum affertur exemplum. [“Χρεωστέω, Wakef. Eum. 260. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 374. Brunck. Aristoph. 2, 88. Toup. Opusc. 2, 268.” Schæf. Mss. Heliod. 5. p. 254. * “Χρεώστημα, Marcus Eremita p. 36.” Boiss. Mss. Phot. v. “Ὀφλημα. * Χρεώστησις, Hes. v. “Ὀφλησις.]

¶ Χράω, Oraculum edo, (quidam etiam, Oraculum reddo, pro Responsum reddo oraculo,) Oraculo edo, ut ap. Cic. Off. 2. Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nulla re alia nisi avaritia esse perituram, “Ἐχρησεν ὅτι Σπάρτην ἡ φιλοχρηματία ὀλέσει. Invenitur etiam Oraculum edidit, Oraculum editum est, sequente itidem infin. Redditur præterea Oraculo prædico, nec non Prædico, sine adjectione; item Vaticinor, nec non Respondeo. Hermog. de Stat. Κριθεὶς τις φύνον, ἀπέφυγεν· ὕστερον χρωμένῳ αὐτῷ ὁ θεὸς ἀνείλεν, Ἀνδροφόνους οὐ χρῶ: Postea ipsi oraculum petenti respondit deus, Homicidis oraculum non edo. Tertia persona EST Χρᾶ, ut ap. Paus. Ἡ Πυθία χρᾶ σφίσιν. (Alioqui χρᾶ est etiam Uteris, ap. Gal.; est enim secunda persona τοῦ Χρῶμαι significantis Utor.) AT VERO Χρῆ, quod pro eod. ponitur, Atticum esse censetur. Soph. El. (35.) p. 81. meæ Ed. Χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὢν πεύσῃ τάχα. Rursum Paus. Καὶ οἱ χρῆσαι τὸν θεόν. Sic Plut. Solone, Αὐτῷ τὸν θεὸν χρῆσαι. Affertur ETIAM Ἐχραεν tertia pers. sing. imperf. ex Apoll. Rh. 2, (454.) Ἐχραεν ἐνδυνέως πάντεσσιν, pro Prædicebat omnibus futura. Quod autem ad vocem passivam attinet, ejus simul usum observa in illo Hermog. loco, quæ huic activæ respondet, ut ita dicam; sunt enim velut relativa χρᾶν et χρᾶσθαι, ut si dicas, Oraculum edere s. petere. Sed cum ordine naturæ prius sit Oraculum petere quam Oraculum edere, contra tamen Grammaticæ ordo postulat ut voci χρᾶν, utpote activæ, priorem locum demus. PASS. Χρῶμαι autem cum hac in signif. nihil commune habere videatur cum χρῶμαι quo significatur Utor, dixit tamen Tacitus Oraculo uti pro χρῆσθαι s. χρήσασθαι τῷ μαντεῖ, quod ap. Isocr. legitur. E quo et χρησάμενοι ταῖς μαντείαις iu VV. LL. Quin etiam habent χρᾶσθαι τῷ χρηστηρίῳ pro Consulere oraculum, sed absque Auctoris nomine. Apud Hom. autem cum dat. ψυχῇ, Od. K. (492.) Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίων Τειρεσίαι, ubi Eust. expr. μαντευσομένους: unde esse χρησμός ait, et χρηματίζεσθαι: (nam χρήσασθαι pro χειρὶ δέξασθαι esse ὑστερογενὴ λέξιν.) Jungi alioqui solet dativo θεῷ istud verbum, cum hanc signif. habet. Æschin. (71.) Ἀλλὰ καὶ τοὺς συνθόντας καὶ χρωμένους τῷ θεῷ. Herodian. 4, (8, 16.) Καὶ τῷ θεῷ χρήσασθαι ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαφ' ἑαυτῶν. Plut. Amat. Narr. Καὶ τῷ θεῷ χρησάμενοι περὶ ὧν ἐδέοντο. Ubi redditur, Consulitoque deo. In eod. illo Opusculo legitur, Καὶ τῶν Κορινθίων περὶ ἀπαλ-

λαγῆς χρωμένων, ὁ θεὸς ἀνείλε. Cum autem non additur hic dat., subaudiendum relinqui puto. In illo quidem certe Plut. loco, τῶν Κορινθίων χρωμένων, ὁ θεὸς ἀνείλεν, itidemque in eo Hermogenis quem paulo ante attuli, Χρωμένῳ αὐτῷ ὁ θεὸς ἀνείλεν, facile e nomin. θεὸς subaudire possumus dat. θέῳ. Affertur porro duplex hujus verbi infin. hac in signif., VIDEL. Χρᾶσθαι et Χρῆσθαι. At INF. Χρησθῆναι passive dicitur quod oraculo editum est, quod responsum est a deo illis qui sciscitabantur oraculum s. petebant, Herodian. 1, (11, 8.) Φασὶν αὐτοῖς χρησθῆναι, μενεῖν τε τὴν ἀρχὴν, καὶ εἰς μέγα προχωρήσειν. Sic Plut. de S. N. V. Οἷα καὶ Κόρακι τῷ Ναξίῳ χρησθῆναι λέγουσι. Sic quoque PARTIC. Χρησθέν, signif. Oraculo editum, Quod responsum est a deo, petentibus oraculum. Quin etiam χρησμός χρησθεὶς et χρησθέντα λόγια ap. Philon. ["Χράω, Oraculum edo, ad Diod. S. 2, 101. ad Lucian. 3, 576. Boiss. Philostr. 507. 597. 627. Thom. M. 923. Verh. ad Anton. Lib. p. 11. LB., ad Corn. Nep. 76. Stav., Valck. ad Phalar. p. xx. Ernest. ad Hom. Hymn. p. 10. Koen. ad Greg. Cor. 235. Locella ad Marbod 160. ad Od. Θ. 79. ad Herod. 347. 733. Χρῆσθαι, de oraculo, ad Herod. 43. Diod. S. 1, 242. Kuhn. ad Paus. 84=327. Χρᾶσθαι, Plut. Mor. 1, 590. Athen. 1. p. 36. Κεχρημένος, Κεχρησμένος, de oraculis, ad Herod. 175. 178. 567. 608. Ἐχρησθησαν, Oraculum acceperunt, Marcell. de V. Thuc. p. 2. * Χρέω, (Ionice,) ad Herod. 555. Wakef. Ion. 383." Schæf. Mss.]

Χρησμός, Χρήστης, Χρηστήριον, illam verbi χρῆσθαι signif. sequuntur. De quorum unoquoque seorsim mihi dicendum est, cum primum et tertium multa e se derivata habeant.

Χρημὸς igitur est i. q. τὸ χρησθέν supra, Quod a deo responsum est petenti s. petentibus oraculum. Potest et uno verbo Responsum dici, (ut Apollo animum delusit responso ap. Virg. Alioqui usitatio est hac in signif. pluralis numerus.) aut Oraculum. Eur. Phœn. (412.) "Ἐχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα, sc. Κάπρῳ Λέοντι θ' ἀρμόσαι παίδων γάμους. Aristot. Polit. 7. Διὸ καὶ τὸν χρησμόν γενέσθαι τινὲς φασὶ διὰ τοιαύτην αἰτίαν τοῖς Τροϊζήνιοις. Dicitur alioqui frequentius χρημὸς δοθῆναι. Athen. 6. Χρησμοί, ὁ μὲν Ἀλκμαίων, ὁ δὲ Μενελάῳ δοθεὶς. Plut. Πῶς ἂν Τis Αἰσθοῖτο κ. τ. λ. Κατὰ τὸν δοθέντα χρησμόν Κῆρραῖος. Idem περὶ Πολυφυλίας, (6, 361.) Ὁ τῷ Τιμησίᾳ περὶ τῆς ἀποικίας δοθεὶς χρησμός. (Sed ap. Herodian. 8, 3, 19. Καὶ χρησμοὶ δὲ τινες ἐδίδοντο ὡς δὴ τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ νίκην ὑπισχνουμένου, Polit. vertit, Ceterum nonnulla quoque oracula ferebantur patrii cujusdam numinis, victoriam promittentia.) Et quemadmodum deus dicitur διδόναι χρησμόν, ita vicissim, qui oraculum petunt, dicuntur χρησμόν λαμβάνειν. Interdum vero dicuntur eum κομίζειν: unde et χρημὸς κομισθεὶς. Quin etiam χρησμόν ἀναφέρειν alicubi legere me memini. Apud Thuc. invenitur ἄδειν χρησμούς, 2, (21.) Χρησμολόγοι τε ἦδον χρησμούς παντοίους, ὧν ἡκροᾶτο ὡς ἕκαστος ὥρμητο. E quo loquendi genere χρησμοὺς ἄδειν (q. d. Oracula canere,) fit COMP. Χρησμφῶδός, de quo infra. Huc pertinent ἔμμετροι χρησμοὶ ap. Plut. et alios: quod ostendit soluta etiam oratione editos quosdam fuisse: ac certe hujus generis quidam hodieque leguntur. ["Bibl. Crit. 3, 1. p. 67. Valck. Phœn. p. 341. ad Xen. Eph. 152. Toup. Emendd. 2, 326. Sententia memorabilis, Ruhnk. Ep. Cr. 113. De oraculorum generibus, Musgr. Heracl. 405. Xp. et χρόνος conf., Boiss. Philostr. 355. Xp. ἐκπεραίνεται, Eur. Cycl. 692. Χρησμῶν αἰοιδός, Musgr. Heracl. 404." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 428. 2, 539. Hesychio est etiam τιμωρία.]

[* Χρησμοδότης, Gl. Sortilegus. * Χρησμοδότις, Tzetz. ad Il. p. 47, 15.] Χρησμοδοτέω, Oraculum edo; ad verbum, Oraculum do. I. q. χρησμόν δίδωμι extra compositionem: sicut χρησμόν δοθῆναι et χρησμός δοθεὶς in præcedentibus legitur. Apud J. Poll. conjunguntur, Χρησμοδοτῆσαι, Χρησμολογῆσαι, Ἀνελεῖν, Προφητεῦσαι, Χρῆσαι. His autem et alia eod. pertinentia præfixerat. ["Clem. R. Ep. 1. ad

Cor. s. 55." Kall. Mss. "Ad Diod. S. 2, 102. ad Lucian. 2, 249. Tzetz. Exeg. in Il. 143, 4. Valck. Phœn. p. 782." Schæf. Mss.] Ejus verbale, vel potius verbale passivi Χρησμοδοτοῦμαι, EST Χρησμοδοτήμα, τὸ, Oraculum editum, [Suid. "Müller. ad Lycophr. p. 285. 287." Schæf. Mss. "Eumath. 470." Schleusn. Mss. * Χρησμοδοσία, Gl. Sortilegium. * "Χρησμοδοσία, Jo. Damasc. Ep. p. 131. nisi leg. χρησμοδοσία." Osann. Auct. Lexx. Gr. * Χρησμοδοτος, unde * Ἀχρησμοδοτος, Niceph. in Synes. 352. * Ἀντιχρησμοδοτέω, Eumath. 397. 458. * "Χρησμοδοτίζομαι, Oraculo edoceor aut admoneor, Eudocia p. 405.]

[* Χρησμολέσχης, i. q. χρησμηγόρος, Lycophr. 1419.]

Χρησμολόγος, Qui oraculum edit. Sonat, Quioraculum dicit s. pronuntiat, vel oracula. ["Onomacritum Herodotus 7, 6. χρησμολόγον appellat καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου." Schw. Mss.] Sed plerumque pro Oraculorum interprete. ["Sic manifeste accipiendum hoc vocab. ap. eund. Herod. 7 142. et 143." Schw. Mss.] Alioquin redditur et Vates, Fatidicus, Sortilegus. Thuc. 2, (21.) Χρησμολόγοι τε ἦδον χρησμούς παντοίους, ὧν ἡκροᾶτο ὡς ἕκαστος ὥρμητο. Xen. Ἑλλ. 3, (3, 3.) p. 289. μετὰ Ed. Διοπέθης δὲ, μάλα χρησμολόγος ἀνὴρ, Λεωνυχίδῃ ξυναγορεύων εἶπεν ὡς καὶ Ἀπόλλωνος χρησμός εἴη φυλάξασθαι τὴν χολὴν βασιλείαν. J. Poll. tamen vult τὸν χρῶντα hoc nomine appellari. [Lucian. 1, 745. Bast. ap. Comm. Palæogr. ap. Greg. Cor. 717. Schæf. "Thom. M. 221. Brunck. Soph. 3, 533. Valck. Phœn. p. 510. Catalogus eorum, ad Herod. 392." Schæf. Mss. Æschin. Dial. Socr. 1, 13.] Χρησμολογία VEL Χρησμολόγιον, Vaticinium, Oraculum. Apud J. Poll. χρησμολόγιον et χρησμολογία aliquo interstitio separata sunt, interjectis aliis synonymis. Videtur autem χρησμολόγιον esse potius Vaticinium, at χρησμολογία, Vaticinatio. Χρησμολογική, (sub τέχνη,) Vaticinatoria ars, Vaticinandi ars s. Edendi oracula. J. Poll. Ὀνομάζοιτο δ' ἂν καὶ ἡ τέχνη, μαντική, προαγορευτική, χρησμολογική. Nec non VERB. Χρησμολογέω, Oraculum edo, vel Oracula, Vaticinor, [Aristoph. Ὀρν. 964. 992. Diod. S. 16. p. 524, 18. 21. "Plut. Mor. 1, 16." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Χρησμολόγημα, Tzetz. ad Il. p. 16, 24.]

[* Χρησμολύτης, Schol. Lycophr. 494. * Χρησμοπεύστης, unde * "Χρησμοπενυστέω, Lex. Ms. SGM. Cod. Par. Reg. 347. fol. 167. verso: Χρωμένῳ, χρησμοπενυστοῦντι, χρησμόν ἐπερωτωνῶντι ἢ μαντευσμένῳ." Osann. Auct. Lexx. Gr. * Χρησμοποιός, Lucian. 2, 232. * Χρησμοποιέω, Schol. Soph. Œd. C. 58. * Χρησμοφόρος, Lucian. 2. 243. Paus. 4, 9. p. 487. * Χρησμοφύλαξ, Lucian. 2, 232.]

Χρησμηγόρος, VEL Χρησμηγόρης, AUT Χρησμαγόρης, i. q. χρησμολόγος, Vates, Oraculorum editor. Affertur autem ex Epigr. illud χρησμαγόρης, de Apolline, [Anal. 2, 518. "Χρησμηγόρος, Jacobs. Anth. 10, 318." Schæf. Mss. Clem. Alex. 44. * "Χρησμήτωρ, perperam pro χρησμηγόρος, Orac. Sibyll. 4. p. 485." Schn. Lex. Suppl.] Χρησμηγόρεω, Vaticinor, Oracula edo, e Luciano (3, 457.) Sonat autem χρησμηγορεῖν, q. d. Oracula profari. Habentque hæc comp. formam eadem quam pleraque post verbum Ἀγορεύω a me posita, T. 1.

Χρησμφῶδός, q. d. Oraculorum cantor, Qui oracula canit, (ut paulo ante habuimus e Thuc. Χρησμολόγοι τε ἦδον χρησμούς παντοίους.) Redditur alioqui Qui oracula edit, Sortilegus, Fatidicus. Plato Apol. Socr. (7.) Θεομάντεις καὶ χρησμφῶδοι ἐνθουσιάζοντες λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. [Soph. Œd. T. 1199. "Argum. Eur. Tro. Valck. Phœn. p. 21. ad Xen. Eph. 152." Schæf. Mss. Æschin. Dial. Socr. 1, 13.] Χρησμφῶδία, Vaticinium, Oraculum, Vaticinatio. Nam legitur ap. J. Poll. inter προαγορεύσεις et χρησμολογία. ["Ad Xen. Eph. 152." Schæf. Mss. * Χρησμφῶδός, Lucian. 2, 230. * Χρησμφῶδως, Eust. Il. A. p. 34, 34.] Χρησμφῶδω, Oraculum edo, (proprie Oraculum cano,) Vaticinor, Divino. Xen. Ἀπολ. (30.) Βούλομαι καὶ ἐγὼ χρησμφ-

δησαί τι. Sic et in Plat. Apol. (30.) Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησμοφθεῖσαι. (Suid. χρησμοφθεῖν exp. θεολογεῖν.) Et PASS. Χρησμοφθεῖσθαι dicitur quod oraculo editur s. respondetur. E Plat. Epist. Κυρία τὰ νῦν κεχρησμοφθμένα ἔσται, Modo edita oracula rata sunt futura. Ex Ejusd. LL. κεχρησμοφθέσθω pro Dictum sit oraculi ritu. Apud Aretham autem χρησμοφθεῖμαι, Oraculum mihi datur, Divinitus mihi revelatur, Bud. [Lucian. 2, 233. 255. "ad Eund. 2, 249. ad Diod. S. 2, 102. ad Xen. Eph. 152." Schæf. Mss.] Χρησμοφθμα, τὸ, Quod oraculo editum est, Oraculum, Vaticinium, μάντευμα, Suid. ["Müller. ad Lycophr. 285. 287. ad Xen. Eph. 152." Schæf. Mss. Eust. Od. 449, 40. *Χρησμοφθτός, unde *Ἀναχρησμοφθτός, Niceph. Greg. in Synes. 302. *Ἀναχρησμοφθέω, unde Προναχρησμοφθέω, Prædico, Cyrill. Alex. Glaph. 1. p. 192. *Ἐκχρησμοφθέω, Schol. Pind. O. 7, 168. *Ἐπιχρησμοφθέω, Synes. 220. cf. Philostr. 489. 558. *Προχρησμοφθέω, Tzetz. Ch. 8, 3. p. 139.]

Χρησμοσύνη autem pro χρησμός, i. e. Oraculum, ex Herod. (9, 33.) affertur. ["At ibi hoc vocab. non Oraculum signif., sed Vatis artem operamque." Schw. Mss.] Alioqui ponitur pro Egestate, ut κεχρημένος est Egenus. ["Tyrtæus 2, 8. Mitsch. H. in Cer. 226." Schæf. Mss. Theogn. 389. 560. Apoll. Rh. 1, 837. 2, 475. *Χρησμόςονον, Oraculum, Orig. c. Cels. 223.]

["Χρησμόςης, Boiss. Philostr. 148. 341." Schæf. Mss.]

["Χρήσις, Oraculum, Wolf. Anecd. Gr. 3, 152. Phot. ap. Eund. 2, 225. Pind. O. 8, 108.]

Χρήστης ab hac verbi χράω signif. est Qui oracula edit, Vates. Hesychio enim χρήστης non solum est ὀφειλέτης et ὁ δανειστής, sed etiam μάντις, i. e. Vates. Eandemque exp. habet ap. eum NOMEN Χρήστωρ. At in VV. LL. EST Χρηστήρ idem Qui dat oracula, [Etym. M. *Χρηστήριος, Vaticinatorius, Eur. Hel. 828. Auguralis, Æsch. S. c. Th. 26. ὀρνίθας.] UNDE Χρηστήριον, Locus in quo eduntur oracula, Cortina. Plut. de Pyth. Ἀναθημάτων δὲ καὶ δῶρων ἐμπέπληκε βαρβαρικῶν καὶ Ἑλληνικῶν τὸ χρηστήριον. Idem ibid. Ποιητικοὶ τινες ἄνδρες ἐκδεχόμενοι τὰς φωνὰς καὶ ὑπολαμβάνοντες ἔτι κάθηνται περὶ τὸ χρηστήριον. J. Poll. Τὸ δὲ πᾶν χωρίον, Μαντεῖον, καὶ Χρηστήριον καὶ Ἀνάκτορον. Verum existimatur poni et pro Oraculo; atque adeo ap. Herodian. Polit. ita est interpretatus. Quod si Scholiastæ Soph. credimus, non solum τὸ μαντεῖον et τὸν χρησμόν, sed etiam τὸ ἱερεῖον significat. Habet vero et aliam signif., cujus exemplum ap. Soph. extat, ut docebo in Διαχρώμαι: simul etiam cur eo reservandum esse censuerim. ["Musgr. Ion. 221. 226. Abresch. Æsch. 2, 21. ad Herod. 683. Ammon. 73. 149. Valck. Anim. 235. ad Herod. 332. Lobeck. Aj. p. 254. 300." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 232. Suppl. 451.] At de χρηστήρια adjectivo, veluti cum χρηστήρια σκεύη appellantur quæ a Latinis Utensilia, dicendum erit post Χρώμαι, significans Utor, in nomine Χρηστήριος. Verum hoc in VV. LL. affertur et pro Vate, ex Herod. qua in signif. habuisti supra χρήστης, nec non χρήστωρ et χρηστήρ: [cf. 6, 80. Ὁ Ἀπολλων χρηστήριε.] Ab illo porro nomine χρηστήριον est VERB. Χρηστηριάζομαι, Oraculum peto, Oraculum consulo s. sciscitor. Alciph. Χρηστηριασθῶμεν εἰς Δελφοὺς πέμψαντες. Affertur et e Xen. [Ἑλλ. 3, 2, 16. 4, 7, 2.] Quod si χρηστηριάζομαι esset ab ea nominis χρηστήριον signif., qua ponitur pro Loco in quo editur oraculum, esset potius Confero me ad locum in quo editur oraculum, ut sc. responsum accipiam. [Herod. 7, 178. Ἐχρηστηριάζοντό τῷ θεῷ οἱ Δελφοί, pro ἐχρήσαντο, si sanus est locus, Diod. S. 16, 26. αἰεὶ χρ., Capris cæsis oraculum consulere, ubi v. Wess. "Diog. L. Zenone p. 238. HSt." Seager. Mss. *Χρηστηριάζω, Hes. ἀνειρήκασιν κεχρηστηριάκασιν. "Herodian. Epimer. 151." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Πλ. 9. Παρχρηστηριάζω, i. q. κακουργῶ περὶ τὸ χρηστήριον, Strabo 9. p. 394=616. *Συγχρηστηριάζομαι, Eust. in Dionys. P. 369. Schol. Aristoph. Ἰππ. 1089.]

At vero COMP. Πυθόχρηστος, ὁ, ἡ, est ex inusitato χρηστὸς, inusitato, inquam, ea in signif. quam ha-

bere deberet, si sequeretur usum eum verbi χρᾶν, de quo nunc agitur. In comp. autem usitatum est; nam πυθόχρηστος signif. Pythico oraculo editus s. comprobatus. Vide plura, T. 3, 106. [Schol. Eur. Phœn. 861.]

["Ἐκχράω, Oraculum edo, Soph. Œd. C. 87. Φοίβη—Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκείν' ὄτ' ἐξέχρη κακὰ, Gl. ἐμαντεύετο.]

¶ Χράομαι, (non amplius tanquam pass., sequens signif. activi χρᾶν, sed tanquam verbum deponens, ut loquuntur Latini Gramm.) Utor. In secunda persona præs. χρῆ, Uteris. Plut. Apophth. Lac. Οὐκ ἐν δέοντι τῷ δέοντι χρῆ, Imperat; χρῶ, Utere. Isocr. ad Nic. Χρῶ τοῖς εἰρημένοις, ἡ Ζῆτει βελτίῳ τούτων. Tertia pers. plur. χρῶνται, e Plut. Romulo, Χρῶνται βολαῖς λίθων πρὸς ἀλλήλους. Infin. autem χρῆσθαι, non χρᾶσθαι: nam hoc ψευδάττικον esse ap. Lucian. (3, 571.) legimus. Extat alioqui illud χρᾶσθαι ap. Plut. in Symp. Sept. Sap. Xen. K. Π. 4, (2, 12.) Καὶ ἔξεστι τῷ βουλομένῳ ἤδη χρῆσθαι τούτῳ ὡς ἀνδραπόδῳ. Ab hoc ita differt ἀποχρῆσθαι, ut Lat. Abuti. Plut. Apophth. Τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν καὶ τοὺς ἀγαθοὺς φίλους κτᾶσθαι, καὶ τοὺς πονηροὺς εἶτα οἷς μὲν χρῆσθαι, οἷς δὲ ἀποχρῆσθαι.

Χρῆσθαι cum varios usus habeat, et multi dativi sint, quibus junctum reddi non potest verbo Uti, de iis prius agam ll. in quibus verbum Uti retineri potest: χρῆσθαι παραδείγμασι, Dem. (35.) Uti exemplis. Thuc. 2. Λαβόντες τὴν στρατιὰν ἥπερ ἐκείνος ἐχρήσατο, Acceptis copiis quibus ille usus fuerat. Isocr. ad Phil. Οὐδεμίαν ἐλοιο ἂν, εἴπερ ἐμοὶ συμβούλῳ χρῶ, μᾶλλον ἢ ταύτῃ, Si me consultore utaris. Nisi malis, Si meo consilio utaris. Sic Teste uti aliquo, Testimonio alicujus uti, μάρτυρι χρῆσθαι τινι, vel μαρτυρίῳ τινὸς χρῆσθαι. Interdum Uti aliqua re pro Præditum esse aliqua re: ut cum Animantia ratione utentia Cic. opp. rationis expertibus. Sic et Græce τὰ λόγῳ χρώμενα, Ratione utentia prædita, opp. τοῖς ἀλόγοις. (Cum nonnullis tamen dativis χρῆσθαι redditur quidem Præditum esse, sed non etiam Uti: ut χρῆσθαι ἀνυπερβλήτῳ κράτει, Vi insuperabili s. Potentia præditum esse.) Dicunt præterea χρώμαι τούτῳ, eod. plane modo quo Latine, Utor isto pro Usus mihi est cum isto, Utor consuetudine hujus, Familiaritas mihi cum isto intercedit. Sed Latini potius cum adjectione aliqua: at Græce χρῆσθαι τινι, sine adjectione etiam. Dem. c. Mid. Ἐνιοι μοι προσιόντες, ὡς ἄνδρες δικασταί, τῶν χρωμένων αὐτῷ. Sic Isæus (12.) Νυνὶ δὲ χρώμενος ἡμῖν καὶ περὶ πλείστου ποιούμενος ἀπάντων. Ut autem Lat. Consuetudo in malam quoque partem usurpatur, de ea etiam quam cum meretrice aliquis habet, sic et hoc χρῆσθαι de ea quoque dicitur. Nam e Dem. ll. aliquot affertur χρῆσθαι τῇ ἐταίρᾳ et χρῆσθαι τῇ ἀνθρώπῳ, pro Consuetudinem habere cum meretrice. Pro quo tamen malit quis forsitan Consuescere, Rem habere. Huc porro pertinere videri queat quod ap. Aristot. legitur Polit. 5. Χρώμενος αὐτοῦ τῇ ἡλικίᾳ: ut sc. dictum sit pro χρώμενος αὐτῷ ἐν ἡλικίᾳ ὄντι. Alioqui VV. LL. χρώμενος interpr. Abutens. Dicitur præterea et χρώμαι σοι φίλῳ, ut Latine Te utor amico. Vicissimque χρώμαι σοι ἐχθρῷ, ut dicitur Utor te inimico. (Cic. ad Att. 3. Cum ego iis, quibus meam salutem carissimam esse arbitrabar, inimicissimis crudelissimisque usus sum. De quo loquendi genere dicam et infra, ubi agam de χρῆσθαι juncto dativo personæ cum adverbio.) Liban. Ἐχθρῷ κεχρημένος τῷ Μειδίᾳ τῶν πλουσίων τινί. Quin etiam χρῆσθαι εὐτυχίᾳ, et vicissim χρῆσθαι δυστυχίᾳ, ut Latine Uti fortuna prospera, (Cic. dixit etiam Uti prospero flatu fortunæ, item Uti felicitate,) et Uti fortuna adversa. Redduntur alioqui et aliis modis ista atque istis similia loquendi genera. Nam κέχρηνται συμφοραῖς e Dem. affertur pro Inciderunt in calamitates. Bud. autem ap. Eund. χρήσασθαι συμφοραῖς reddit Perferre calamitates. Idem χρῆσθαι τύχῃ interpr. Ferre s. Pati fortunam, Habere fortunam, ap. Eund. (297.) Ἢ τὴν τύχην δὲ, ἣν ὁ δαίμων ἀπένειμεν ἐκάστοις, ταύτην κέχρηνται. Hanc fortunam habuerint, quam deus unicuique dedit. Ceterum legimus quidem Fortuna uti ap. Virg., sed alio sensu quam habet istud τύχῃ χρῆ-

σθαι. Atque ut χρῆσθαι τύχη, Pati fortunam, sic χρῆσθαι μεταβολῇ, Pati mutationem, ap. Antipbontem idem Bud. interpr. Τοσαύτη ἡ πόλις ἐκέχρητο μεταβολῇ.

Χρῆσθαι ut in nonnullis exemplis præcedentibus, sic et in aliis, reddi potest verbo Habere, ut χρῆσθαι πατρί affertur ex Aphithonio, pro Habere patrem: quanquam haud scio an ap. vet. quempiam Scriptorem cum hoc vel alio hujus generis dativo, i. e. habente signif. hujus generis, junctum inveniat: (nisi addatur illi substantivo aliquod adjectivum, ut χρῆσθαι πατρί πρῶν, Habere patrem clementem.) Interdum reddi potest χρῆσθαι vel hoc verbo Habere, vel certe aliqua loquendi formula in qua sit illud verbum Habere. Talia autem sunt quæ sequuntur. Thuc. Πόλεως οὔτε ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης: de quo l. dicam et infra. Xen. K. Π. 3, (2, 2.) Ἡ παντάπασιν ἀμαχεὶ λάβοιμεν ἂν τὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα ἂν πολεμίοις. Nam χρήσασθαι πολεμίοις ἀσθενέσι reddiderim Habere invalidos hostes, aut certe Rem habere cum hostibus invalidis s. infirmis s. debilibus. Similis, vel potius idem cum eo est hic usus verbi χρῆσθαι, ap. Eund. 7, (1, 9.) ejusd. operis, Καὶ σὺ γὰρ τότε μὲν ἐναντίοις, κακίοις ἂν χρήσαιο, τοῖς δὲ μετὰ σαντοῦ, ἀρίστοις. At vero cum dicitur χρῆσθαι τινι ὡς πολεμίῳ, est Aliquem hostis loco habere. Quod genus loquendi non semel ap. Thuc. legitur, ut l. Ἡμᾶς τοῦσδε πρῶτους λαβόντες, χρήσασθε ὡς πολεμίοις, Nos primos comprehensos iu hostium loco habete. (Possit tamen reddi etiam Tractate tanquam hostes, vel In nos statuete tanquam in hostes, vel De nobis statuete tanquam de hostibus.) Præterea vero ut supra χρῆσθαι duobus in ll. commode reddi dixi Præditum esse, sic et aliis alioqui diversis eand. interpr. convenire sciendum est. Nam ut ὧν λόγῳ χρώμενα, sunt Animantia ratione prædita, (ni malis ad verbum, Ciceronem quoque sequendo, Ratione utentia,) et ut ap. Philon. Ὁ κόσμος ἀνυπερβλήτω κράτει χρώμενος, est Mundus insuperabili vi præditus, sic, Τοιαύτη διανοία χρώμαι, ap. Isocr. est, Hac mente præditus sum. Sic sane ap. Hom. commodissime reddi potest hoc verbum, Præditum esse, Od. Π. 398. φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι, Mente bona præditus erat. Sed minime placet quod ibi annotat Eust., sc. hinc esse sumtum χρῆσθαι συμφορῇ, quo utitur Dem. et alia hujusmodi. Potius enim afferre debuit exempla verbi χρῆσθαι juncti itidem dativo boni quidpiam declaranti, non mali, et quod affinem signif. haberet: quale est ap. Dem., Ἀνδρὸς σώφρονος προνοία χρῆσθαι. Hoc enim optime (meo quidem iudicio) convenit cum χρῆσθαι φρεσὶν ἀγαθαῖς. Sed et τοιαύτη διανοία χρώμαι, quod ex Isocr. attuli, huc pertinere dici queat. Possint tamen et quæ contrariam signif. habent, ad hanc classem referri: quale est ἀμαθία χρῆσθαι: nam φρένες ἀγαθαὶ opp. ἀμαθία. Sed alicubi et verbum Esse non solum ad interpretationem verbi χρῆσθαι adhiberi potest, mutata forma orationis, ut ταύτῃ τῇ διανοίᾳ χρώμαι, Hæc mihi mens est, Hac sum mente. Sed et in illo Thuc. loco quem modo protuli ex 1, (10.) Πόλις οὐ χρησαμένη ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι, reddi queat, non solum Urbs quæ nulla habuit templa nec ædificia magnifica, verum etiam Urbs cui nulla fuerunt templa etc. Enimvero de hoc quoque monendus est mihi lector, verbum χρῆσθαι interdum, uni eidemque dativo junctum, diversa, pro loco, genera loquendi efficere. Exempli gratia, λόγῳ χρῆσθαι dicuntur homines, qui sunt ratione præditi. At vero ap. Soph. El. (44.) p. 82. μετὰ Ed. Λόγῳ δὲ χρῶ τοιψδ' ὅτι ξένος μὲν εἰ Φωκεὺς, videmus λόγῳ χρῆσθαι esse Verba facere, Loqui. Adeo, ut minus mirum esse debeat quod et Plut. Numa affertur, Χρωμένους λόγῳ ὑπὲρ τῶν ἀναγκαίων, itidem pro Loquentes de rebus necessariis. Apud Thuc. autem κοινῷ λόγῳ χρωμένους Schol. exp. ὁμοφρονούντας. Denique λόγῳ χρῆσθαι alium præterea usum habet, cum sc. dicitur a Plat. (Phædone 44.) Πάνυ ἐθαύμαζον εἶτι ἔχει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, de quo l. dicam infra. Ceterum ut verbum χρῆσθαι cum dat. λόγῳ non unum habere visum vides, sic et cum ἀνθρώπῳ diversa significare, partim ex iis quæ de hoc loquendi genere jam dicta

sunt, (sed accipiendo ἀνθρώπῳ in fem. gen.) partim ex iis quæ dicuntur, intelliges.

Χρῆσθαι plerisque aliis dativis jungitur, qui prout variam signif. habent, ita ipsum varie reddere necesse est, ut sequentibus exemplis docebo. Priorem autem locum iis dabo, in quibus sunt rei, non personæ, dativi. Interdum igitur verbo Esse commode uti possumus, sicut in præcedentibus ll. quos indicavi, ita et in aliis quibusdam; veluti cum ita loquitur Thuc. 6, (15.) de Alcibiade, Ταῖς ἐπιθυμίαις μεῖζον ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν ἐχρήτο, nequaquam interpretari possis ad verbum, (si quidem intra Latinitatis fines continere te volueris,) Majoribus cupiditatibus quam pro modo facultatum utebatur; at possis, ut opinor, ita interpretari, Majores erant ejus cupiditates, etc. Quod si liberior interpr. quæretur, tunc reddere non dubitem, Magis cupiditatibus suis indulgebat; aut pro verbo Indulgebat, alio ejusmodi uti. Apud Eund. legitur χρῆσθαι τῇ θαλάσῃ, l. i. et alibi, quod ad verbum esset Uti mari, sed a Latinis receptum iri non puto. Uterentur enim potius, ni fallor, isto, aut simili, loquendi genere, Commercio mari exercere. Schol. certe exp. VERBO Ἐμπορεῖσθαι, quod et ipsum interpretationem illam admittere crediderim. At VV. LL. e Plut. Pericle afferunt, Ἐχρῶντο τῇ θαλάσῃ, pro Maris imperio potiti sunt. In Iisd. legimus, Χρησάμενος ἄριστα τῇ ἀρχῇ ex Isocr. Qui optime gessit imperium. Item χρῆσθαι τοῖς πράγμασι pro Munia obire, Versari in negotiis. Et e Plut. Rom. (22.) Κοινῶς ἐχρῶντο καὶ μετ' ὁμονοίας τοῖς πράγμασι, pro Cum consensu ac concordia communes res administrabant. Ibid. χρῆσθαι τῇ δικαιοσύνῃ, Justitiam ipso usu exprimere, (quod loquendi genus minime probo,) Justitiam colere. At τῷ δικαίῳ χρῆσθαι, Usurpare jus, Jure uti. Et χρώμενος νόμοις, pro Servans leges. Item, χρῆσθαι ταῖς συνθήκαις, ex Isocr. pro Fædus ipso usu firmare. Item, χρῆσθαι τῇ γνώμῃ, pro Sententiæ acquiescam. Et χρῆσθαι γνώμῃ μᾶλλον, e Plut. Rom. pro Præstare consilio. Ibid. e Plut. Popl. Χρήσασθαι τοῖς προσπεσοῦσιν οὐκ εἶχε, Quid consilii in rebus casu oblatis caperet, non satis sciebat. Item χρῆσεται ὀργῇ, pro Reportabit iram. Item, Ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῖς ἀμαρτήμασι, ex Isocr. pro Devenerunt in eosdem errores. Et χρῆσθαι ἀμαθίᾳ e Thuc. pro Agi stultitia. Hæc inquam in VV. LL. leguntur: quorum pleraque, cum aut loci unde sunt deprompta, non afferantur, aut ita afferantur ut ap. ipsos Auctores inveniri sine otio non possint, non examinata præteribo. At de duobus postremis exemplis, et de illo præterea quod tertium ordine collocatum fuit, pauca dicam. Illum igitur Isocr. locum, Ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῖς ἀμαρτήμασι, malim reddere, Eadem peccata admisierunt. Hunc autem Thucydideum, χρῆσθαι ἀμαθίᾳ, interpretandum censuerim potius, Stulte se gerere. At χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, duplicem signif. habere puto; nam Bud. a Plut. poni testatur pro Potiri rebus, h. e., ut Idem exp., Esse in summo actu rerum, cum tamen hæc signif. nullo modo convenire possit variis ll. tum Demosthenis, tum Isocratis, (ut alios Scriptt. omittam,) quibus hoc loquendi genus adhibetur. Eos proferam, deinde quæ interpretatio commoda mihi videatur, palam faciam. Dem. Olynth. 1. init. Ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος μὴ πανούργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι κ. τ. λ.: Olynth. 2. init. Ὑμεῖς δὲ, ὅσῳ χειρόν ἢ προσήκε κτ. χρῆσθε τοῖς πράγμασι, τοσοῦτ' ὑπερβόνα αἰσχύνῃν ὠφλήκατε. At locorum Isocratis, quos in promptu habeo, unus est hic, Καὶ τιμῶσιν οἱ μὲν, τοὺς ἐν τοῖς ὄχλοις εἰπεῖν δυναμένους, οἱ δὲ, τοὺς χρῆσθαι τοῖς πράγμασι ἐπισταμένους. Alter est iste, in quo adjungit dativo πράγμασι, dativum καιροῖς: Archid. (22.) Οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακόν, οὐτ' ἀγαθόν, ἀλλ' ὅπως ἂν χρήσῃται τις καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς καιροῖς, οὕτως ἀνάγκη καὶ τὸ τέλος ἐκβαίνειν ἐξ αὐτῶν. In illo Dem. loco Olynth. 1. Δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι, quidam interpr. In rebus gerendis acer. In altero, Ὑμεῖς δὲ, ὅσῳ χειρόν ἢ προσήκε κτ. χρῆσθε τοῖς πράγμασι, interpr. Vos, quanto deterior negotiis, quam decuerat, usi estis. At ego existimo verbum χρῆσθαι cum hoc dativo usum habere

non absimilem ei, quem habet verbum *Uti*, junctum ablativo foro. Et eum dici *δεινὸν χρῆσθαι πράγμασι*, s. *τοῖς πράγμασι*, qui res gerere et administrare novit prout usus poscit, i. e. prout occasiones se offerunt, Qui occasiones rerum gerendarum captare probe norit, vel potius Occasionibus rerum gerendarum uti. In qua interpr. non solum respicio ad Isocr. locum, in quo dicit *τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς καιροῖς*, (quod sane perinde esse puto ac si dixisset, *τοῖς τῶν πραγμάτων καιροῖς*), sed etiam ad ea quæ ap. Demosth. præcedunt in illo Olynth. 2. loco; qui enim *χεῖρον ἢ προσήκε κεχρησθαι τοῖς πράγμασι* dicuntur? illi, qui φαίνονται προϊέμενοι μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων ὧν ἦσαν ποτὲ κύριοι, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν. De hoc autem loquendi genere οὐκ οἶδα ὅπως vel τί χρήσομαι τοῖς πράγμασι, aut τῷ πράγματι, dicam infra. Venio ad alios dativos verbo *χρησθαι* junctos, et cum quibus alia interpretatione opus habet. Synes. de In-somn. Ἀνοήτως χρῆται τῷ βίῳ. Cum eod. dat. ap. Herodian. 5. fin. Ἀντωνίνος μὲν οὖν εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, καὶ χρησάμενος τῷ προεξημένῳ βίῳ. Neque hic certe *χρησθαι βίῳ* reddi ad verbum potest *Uti* vita, sed necesse est ut reddamus *Vitam* agere, (sicut Polit. *χρησάμενος τῷ προεξημένῳ βίῳ* vertit, *Vita* ut diximus acta,) s. agitare, aut *Vitam* degere. Atque ut *βίῳ χρῆσθαι*, sic vicissim *τέλει χρῆσθαι* dicunt: ubi ineptius etiam fuerit interpretari, *Morte* uti. Item Herodian. 6. init. Ὅποιῳ μὲν δὴ τέλει ὁ δηλωθεὶς Ἀντωνίνος ἐχρήσατο, ἐν τοῖς προεξημένοις δεδήλωται, quæ Polit. vertit, Quem igitur habuerit finem vitæ major Antoninus, in superioribus demonstratum est. Possimus alioqui interpretari etiam, Quem vitæ finem sortitus sit, Quis vitæ finis contigerit Antonino, aut etiam simplicius, Quis Antonino finis vitæ fuerit, s. Quis exitus. Verum quoniam reliquos dativos persequi, non longum duntaxat, sed infinitum esset, his exemplis contentus, (utpote e quibus aliarum etiam interpretationum, i. e. aliis dativis adhibendarum, exempla peti queant,) ad dativos personæ transibo: si prius aliam præterea quandam viam interpretandi hosce rei dativos, tibi indicaro, quam commodissimam et maxime compendiarum invenisse mihi videor: deinde vero et de dativo *λόγῳ* juncto huic verbo disseruero. Ea est, quam dico, via, ut verbum *χρησθαι* cum suo dat., interpretemur uno verbo, quod ipsius nominis signif. sequatur, ut si in illo Herodiani loco, *Χρησάμενος τῷ προεξημένῳ βίῳ*, ita veritas ac si dictum esset *βιώσας ὡς προεξηται*. Sic Ὅποιῳ τέλει ἐχρήσατο, perinde ac si dictum esset, ὅπως ἐτελεύτησε. Sed magis apta quibusdam aliis locis, et quidem nonnullis omnino etiam necessaria est. Huic quidem certe Dem. loco in Or. adv. Philippi Epist. Σώφρονος μὲν ἀνδρὸς χρῆται προνοίᾳ, non dubito quin altissimam esse talem interpr. quilibet judicaturus sit: perinde sc. ac si scriptum esset, *προνοεῖται μὲν ὡς σῶφρονι προσήκεν ἀνδρὶ*, vel ὡς σῶφρονι ἀνδρὶ προνοεῖσθαι ἄξιόν ἐστι. Superest ut de illo dativo *λόγῳ* verba faciam. Plato Phædone (44.) Σιμμίον γὰρ λέγοντος ὅτε ἡπόρει, πάννυ ἐθαύμαζον εἴτι ἐξεῖ τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, Bud. Cum enim Simmia eam rem disputaret, neminem utique futurum existimabam, qui ei respondere posset. Ex Ejusd. Gorgia, Ἐὰν μὲν οὖν καὶ ἐγὼ, σοῦ ἀποκρινόμενον μὴ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι, ἀπότεινε καὶ σὺ λόγον· ἐὰν δὲ ἔχω, ἔα χρῆσθαι· δίκαιον γάρ· καὶ νῦν ταύτη τῇ ἀποκρίσει, εἴτι ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ: Si habes quod respondeas, responde. Videtur autem Bud. hunc locum alteri illi subjunxisse, quod existimarit ὅ,τι χρήσομαι dictum esse pro ὅ,τι χρήσομαι τῷ λόγῳ, itidemque cum *χρησθαι* subaudiri. Sed disseram et infra de hoc loquendi genere, ubi sc. agam de *χρησθαι* habente accusativum præter dativum.

Χρησθαι autem cum dativo personæ, legisti quidem et antea in aliquot ll., (quos præbente occasionem sermone, proferre necesse habui:) hic tamen alios ejus cum ead. constr. usus ostendam. Verum hoc sciendum est, in illis, quæ proferam, generibus loquendi, verbum *χρησθαι* præter dativum habere etiam accus. τὸ, s. ὅ,τι, vel adverbium. Dico igitur

primum, frequens esse ap. Thuc., ut ii qui sunt victi aut certe inferiores hostibus, et omnino illis impares, illorum fidei se committant, et jubeant eos *χρησθαι αὐτοῖς ὅ,τι βούλονται*, s. ὅ,τι ἂν βούλωνται. Ita enim 7. Καὶ ἐαντῷ μὲν χρῆσθαι ἐκέλευεν ἐκεῖνόν τε καὶ Λακεδαιμονίους ὅ,τι βούλονται: 2. Ἐνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι, σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι, καὶ τὰ ὅπλα, χρήσασθαι ὅ,τι ἂν βούλωνται. Quibus in ll. non puto commodius posse reddi quam *Ut* pro suo arbitrio de ipsis statuerent, *De* ipsis consulerent. Debetque locis illis addi et hic ejusd. Scriptoris, quippe qui apertius etiam quam præcedentes, signif. illorum verborum declaret: 2, (4.) Ἐβουλευόντο εἴτε κατακάυσωσιν ὥσπερ ἔχουσιν, ἐμπρήσαντες τὸ οἶκημα, εἴτε τι ἄλλο χρήσονται, (vel κατακαύσουσιν et χρήσονται,) Deliberabant crematurus eos essent, an aliquid aliud de illis statuerent. Illis autem duobus ll. prioribus hujus Scriptoris, similis est iste Demosthenicus, (374.) Ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ,τι βούλεσθε: quod Gallice diceremus, *Faites de moi à votre plaisir*, vel à votre volonté. Ad verbum certe reddi non potest, sicut nec Latine. Nam, *Usez de moi à votre plaisir*, aliud potius significat. Sed venio ad Budæi verba de hoc loquendi genere: *Χρησθαι τῷ ἀνθρώπῳ*, inquit, *Statuere de homine*, h. e. vel *Beneficio* vel *Pœna* afficere: et additur accus. ὅ,τι. Subjungitque cum alia exempla, tum hoc e Dem. (1378.) Καὶ ἐν μὲν τῷ παρόντι οὐκ εἶχον αὐτοῖς ὅ,τι χρήσονται Λακεδαιμόνιοι: item hoc e Lysia, Παραδεδωκεν αὐτὸν ὑμῖν χρῆσθαι ὅ,τι ἂν βούλησθε. Sed Plat. aliter in Symposio usum esse docet eo loquendi genere, ubi Alcibiades de Socrate dicit, Ὡστε οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ: (significare volens, Nescio quomodo uti ejus doctrina debeam, Nescio quomodo ex ejus doctrina commoda mea comparem.) Cum autem dicunt οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, significari ait, Incertus sum quid agam. Plato Gorgia, Εἰ τις σοῦ λαβόμενος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγάγοι, φάσκων ἀδικεῖν, μηδὲν ἀδικούντα, ὦ Σώκρατες, οἶσθ' ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ὅ,τι χρήσαι σοι αὐτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιώσης καὶ ἁσμοῶ, Non haberes quod ageres, Incertus esses consilii et stuperes, hæresque ut vertigine correptus et oscitans, Bud. Affertur ex eod. Plat. de Rep. 2. Ἀπορῶ ὅ,τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, pro Nescio quid agam, Nescio quo me vertam. Eadem autem opera dicendum censeo de hoc verbo *χρησθαι* habente adverbium cum dativo personæ. Ibi certe verbo *Gerere* uti possumus, ut Isocr. ad Nic. Ὅσοι διδάσκουσι τοὺς τε δυναστεύοντας, ὡς δεῖ τῷ πλήθει χρῆσθαι, καὶ τοὺς ἰδιώτας ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακείσθαι, Quomodo se gerere erga plebem debeant: *χρῶμαί σοι φιλανθρώπως*, Humane me gero erga te. Sic cum aliis adverbii, ut *χρησθαι καλῶς φίλοις*, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 48.) Honestè se gerere erga amicos. (At *χρησθαι ἐαντῷ καλῶς*, Bud. reddit Honestè se habere, Modestè vivere et composite, afferens ex Aristot. Polit. 5. Ὅμοιοῦσα δὲ ὀλιγαρχία οὐκ εὐδιάφορος ἐξ αὐτῆς· σημειὸν δὲ ἡ ἐν Φαρσάλῃ πολιτεία· ἐκεῖνοι γὰρ, ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν κύριοι εἰσι, διὰ τὸ χρῆσθαι σφίσιν αὐτοῖς καλῶς.) Sed et cum aliis adverbii hic ipse dativus junctus reperitur, ut ἀφειδῶς χρῆσθαι ἐαντῷ Plut. Alex. Ὅμως οὐκ ἐπαύετο χρώμενος ἐαντῷ πρὸς τοὺς σιβὶνὶνιμι παρκερε vellet, vel ullam sui rationem habere, vel respicere se. (Tali enim periphrasi utendum hic puto, ad exprimendam vim hujus ADV. Ἀφειδῶς, cum hoc verbo juncti. Sed de iisd. verbis junctis cum αὐτῷ, vel τινὶ, dicam infra.) In VV. LL. *χρῶμαί σοι φιλανθρώπως* redditur *Utor* te familiariter, cum tamen *φιλανθρώπως* sonet *Humane*, non *Familiariter*. Verum et hoc videndum an dici queat Latine *Utor* te humane s. Humaniter, pro *Humane* me gero erga te. At si dicas *Utor* te humano, (ne quis hic fallatur,) plane alia sententia est; significatur enim, Tu te geris humaniter erga me, Humanum te erga me experior. Sic *Uti* aliquibus benignis, item placatis, ap. Cic.: apud quem legimus etiam, *Eo* velim tam facili uti possem et tam bono in me quam Curio. Sic ap. Terent. *Næ* ille me facili utetur patre. Vicissim autem Cic. dixit *Uti* aliquibus inimicissimis

et crudelissimis. Cui simile esse ostendi χρῆσθαι ἔχθρῳ τῷ Μειδίᾳ ap. Liban. Eodemque modo dixit idem Orator, Bestiis immanioribus uti: pro Rosc. Amerino, Noluerunt feris corpus obicere; ne bestiis quoque, quæ tantum scelus attigissent, immanioribus uteremur: i. e. Ne illas immaniores erga nos experiremur. Ubi quin verbum Uti, cum verbi χρῆσθαι constructione, ejus quoque usum accipiat, minime quisquam inficiari possit. Nec enim dubium est quin eod. modo dici queat, χρῶμαί σοι φίλῳ, s. εὐνῳ, aut εὐμενῇ, et χρῶμαί πατρὶ εὐκόλῳ s. πρῶῳ. At si dicam εὐκόλῳ s. πρῶῳ χρῶμαί τῷ πατρὶ, tunc nōn significabo, Facili utor patre, sed versa vice, Facilem me exhibeo patri, s. Clementem aut Mitem, Clementer me gero erga patrem. Ut ergo ad illud χρῶμαί σοι φιλανθρώπως revertar, non posse reddi, Utor te humano, ex iis quæ dicta sunt satis patet. An vero possimus, adverbium adverbio interpretantes, reddere, Utor te humane, de hoc ambigo: ipse quidem certe, donec talem usum verbi Utor cum tali adverbio invenerim, nequaquam ita interpretari auisim. Fateor alioqui in quibusdam adverbiiis utramque linguam hoc verbum eodem modo usurpare; ut enim sæpe a Tullio dicitur Familiariter uti aliquo, sic legimus interdum οἰκείως χρῆσθαι τινι. Nisi forte et hic aliquid sit discriminis, ut Familiariter te utor, dicatur potius de familiaritate quam tu mihi exhibes; at χρῶμαί σοι οἰκείως referatur potius ad familiaritatem quam tibi exhibeo, si ita loqui licet. Certe ap. Xen. Κριτίας τῷ Θηραμένει φίλος ἦν, et οἰκείως ἐχρήτο τῷ Θηραμένει, pro uno eodemque ponuntur, Ἐλλ. 2, (3, 11.) p. 271. meæ Ed. Ut autem ad alia⁴ veniam adverbia, quibus itidem jungitur χρῆσθαι, et quidem aliis etiam modis redditum, affertur χρῶμαί σοι μετρίως, in VV. LL. ex Æschine (71.) pro Modeste te tracto, Clementer in te animadverto. Ibid. e Dem. χρῶμαί σοι πιστῶς, pro Tibi fidem servo. (Quibus adde quod habuisti supra, χρῆσθαι τινι ὡς πολεμῶ. Dixi enim hoc reddi posse non solum Habere hostis loco, sed etiam verbo Statuere s. Tractare. Quin etiam verbo Gerere hic quoque uti fortassis liceat, hoc modo, Gerere se erga quempiam, tanquam erga hostem. Non dubium est certe quin pro eod. dici queat, χρῆσθαι τινι πολεμικῶς. Cui velut oppositum est ap. Plut. (Alex. 60.) χρῆσθαι τινι βασιλικῶς, Gerere se erga quempiam ita ut regem decet. Quid autem regem decet? Parcere subjectis et debellare superbos. Adjiciendum his et quod Bud. affert e Dem. (1121.) Καὶ τῶν μὲν ἄλλων πολιτῶν πολλῶν ἀγαθῶν ὄντων μηδενὶ μὴδ' ἐξ ἴσου χρήται· τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελοντῆς ὑποπίπτει: Cum nullo agit civili animo, Nulli se civilem exhibet. Nam sive ἐξ ἴσου sive ἐξίσου conjunctim scribas, adverbii vicem præstare manifestum est.) Sciendum est porro, χρῆσθαι cum adverbio, in malam etiam partem interdum usurpari. Dicit enim Dem. χρῆσθαι τινι ὑβριστικῶς, Contumeliose aliquem tractare, Contumelia s. Contumeliis aliquem afficere. Itidemque ὑπερηφάνως τινὶ χρῆσθαι. Quorum adverbiorum utroque cum hoc verbo aut certe ejus partic. usus est Plut. uno eodemque in l. Alcib. (4.) Ὡς ὑβριστικῶς καὶ ὑπερηφάνως εἶη τῷ Ἀντύῳ κεκρημένος ὁ Ἀλκιβιάδης. Possis autem ὑπερηφάνως χρῆσθαι τινι reddere, Superbe aliquem tractare, sicut ὑβριστικῶς χρῆσθαι, Contumeliose tractare; sed malim in illo loquendi genere uti verbo Gerere, et reddere Superbe erga quempiam se gerere. Apud Eund. (Pomp. 10.) habemus et ἀπανθρώπως χρῆσθαι, ubi scribit, Γάιος δὲ φησι καὶ ἀπανθρώπως Κοῖντῳ Οὐαλερίῳ χρῆσασθαι τὸν Πομπήϊον. Ubi Bud. vult χρῆσθαι τινι esse Agere cum aliquo. Itidemque ap. Dem. (539.) χρῆσθαι τινι ἀσελγῶς καὶ βιαιῶς vertit, Violenter et petulanter cum aliquo agere. Affertur ex eod. Plut. χρώμενος cum adverbio ἀφειδῶς, (cum quo habuisti et supra, una cum dat. ἐαυτῷ,) χρώμενος ἀφειδῶς τῷ ἱερεῖ, pro Tractans crudeliter. Verum libet in hujus sermonis clausula, ad ejus principium reverti, i. e. ad exemplum Isocratis cui primum locum dedi, ex Or. ad Nic. Ὅσοι διδάσκουσι τοὺς τε δυναστεύοντας ὡς δεῖ τῷ πλήθει χρῆσθαι, καὶ τοὺς ἰδιώτας, ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι. Doctis enim

A lectoribus expendendum relinquere velim an non et hic verbum χρῆσθαι reddere ad verbum possimus Uti, ex isto Horatii loco, Epist. 1. Si pranderet olus patienter, regibus uti Nollet Aristippus: si sciret regibus uti, Fastidiret olus, qui me notat. Neque enim dubito quin Si sciret regibus uti, eadem plane signif. dicturi sumus Græce εἴπερ ἡπίστατο πῶς δεῖ τοῖς βασιλεῦσι χρῆσθαι. Huic certe simile est illud Isocrateum, Ὡς δεῖ τῷ πλήθει χρῆσθαι. Ac videtur ea verbi Uti significatio talis hic esse, qualis ubi dicitur Uti foro. Sed et sine adverbio ap. eund. Scriptorem habemus in Or. ad Philipp. (34.) ὄχλῳ χρῆσασθαι, (est autem hic ὄχλῳ quod illic πλήθει,) postquam enim dixit se πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι πάντων ἀφύεστατον γενέσθαι τῶν πολιτῶν, subiungit, οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρῆσασθαι, καὶ μολύνασθαι, καὶ λουδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδονμένοις. Quamvis porro ὡς δεῖ τὸ πλήθει χρῆσθαι putem posse reddi Quomodo se gerere oporteat erga plebem, s. vulgus, non tamen hic, ubi ὄχλῳ χρῆσασθαι dicitur sine adverbio, eodem verbo posse me uti existimem: quod tale sit ut in hac signif. adverbio jungi velit. Dixerim igitur ὄχλῳ χρῆσασθαι, esse quod vulgo dicimus Manier: cum dicimus, Je sais bien comment il faut manier un tel homme, vel un tel esprit. Qua in signif. crediderim nos verbo Tractare posse uti, sicut dixit Terent. Heaut. hac arte tractabat viram Ut illius animum cupidum inopia incenderet. Ibid. dixit, Nec ut animum decuit ægrotum adolescentuli Tractare. Quod si libeat illud verbum gerere hic quoque usurpare, addendum erit adverbium (meo quidem judicio) et dicendum, Gerere se erga plebem ut decet, s. ut par est. Sed minus mihi placet hæc interpr., ideoque vel illo Tractare, vel alio ejusd. generis, si quod magis commodum inveniatur, utendum censuerim.

Χρῆσθαι cum dat. rei habente et accus. Aristoph. Pl. (941.) Τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεται τις; εἰπέ μοι. Ad verbum, Quid aliquis utetur calceis? pro Qua in re utetur? Quem in usum convertet calceos? Quem usum dabit calceis? pro, eis τί χρήσεται; Plut. διὰ τοῦτο καὶ Κάτωνι μηδὲν χρῆσασθαι ἄξιον σπουδῆς Πομπήϊον, Quæ causa fuit ut nullam curationem Pompeius Catoni mandarit quæ quidem acrem intentionem posceret: vel, quæ magnopere cordi illi esse deberet: ut Bud. vertit. Affert vero et e Plat. Εἴτι ἐξεῖ τις χρῆσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, de quo l. et supra dixi, et paulo post iterum dicam. Subiungit et h. l. ejusd. Scriptoris in Philebo, Ταύτη δὲ τῇ σκέψει τούτων τῶν παθημάτων τόδε χρῆσόμεθα, (ita enim legendum est, non τότε,) i. e. Ad hunc modum utemur, Vel, Ad hoc utemur. Ita ille; sed ego, ad primum quidem illum locum quod attinet, malim Κάτωνι μηδὲν χρῆσασθαι interpretari magis ad verbum, Nulla in re usum esse Catonis opera. Hoc etiam addo, videri subaudiendam hic esse præp. eis: quam in isto Greg. Naz. loco habemus, Οὐκ οἶδα δὲ εἰς ὃ, τι ἂν ἄλλο χρῆσάμην τοῖς λόγοις, μὴ νῦν χρῆσάμενος. Dico, inquam, subaudiendam hic præp. illam videri, et potius χρῆσθαι Κάτωνι vertendum esse Uti opera Catonis, si modo is sit eorum verborum sensus, quem Bud. existimat. (Itidemque in loco Dem. quem illi Platonico præfixerat, Ὡς μὲν οὖν χρήσεται καὶ πότε τῇ δυνάμει παρά τὸν καιρὸν, eadem præp. subaudienda videri queat.) Secundum autem locum, Σιμμίον γὰρ λέγοντος ὅτε ἡπόρει, πάνν ἐθαύμαζον εἴτι ἐξεῖ τις χρῆσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, ita reddit, Cum enim Simmia eam rem disputaret, neminem utique futurum existimabam, qui ei respondere posset. At Ficinus verba illa ita reddiderat, Cum enim audirem Simmiam dubitantem, valde admirabar si quis rationibus ejus resistere posset. Ego certe existimo οὐκ οἶδα τί χρῆσμαι τούτῳ τῷ λόγῳ ita solitum dici ut οὐκ οἶδα τί χρῆσμαι τούτῳ τῷ πράγματι: ideoque generaliori quodam loquendi genere interpretandum esse crediderim. Sed majorem etiam affinitatem cum illis Platonis verbis habent hæc Ejusd. in Theæteto, Τί γὰρ χρῆσις ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον, ἐν φρέατι συσχύμενος; Eod. enim modo dicuntur hæc duo χρῆσθαι ἐρωτήματι et χρῆσθαι λόγῳ. Perperam itaque Erasmus in Pro-

verbio, In puteo constrictus, hæc verba, *Τί γὰρ χρῆσθαι ἀφύκτω ἐρωτήματι*, vertit, Cur enim utaris inexplicabili quæstione? Nam hic est sensus, Quid enim agas cum tibi inextricabilis quæstio proponitur? Vel, Quid consilii in eas s. capias adversus inexplicabilem quæstionem? Vel, Qua arte tractare quæstionem inenodabilem possis? Perinde ac si diceret, Quomodo te extricare et expedire ex ea possis? His certe interpr. sensum illorum verborum exprimere mihi videor; sed aliquod tamen aptius loquendi genus desidero, et magis ad signif. verbi χρῆσθαι accedens. Quanquam haud scio an aliud inveniri queat quam illud in quo usus sum verbo Tractare. Ex his autem elici et alterius loci interpretatio poterit, εἴτι τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ. (Ad eund. pertinet locus alius, quem e Gorgia protuli, in fine tmematis quo egi de verbo χρῆσθαι variis dativis juncto.) Quoniam autem cum dicitur τί δεῖ χρῆσθαι τῷ πράγματι, eundem usum habet verbum χρῆσθαι, de hoc quoque loquendi genere hic dissererem, nisi reservandum putarem in proxime sequentem sermonem, qui erit de χρῆσθαι habente adverbium una cum dativo rei: quoniam eod. sensu dici solet, πῶς δεῖ χρῆσθαι τῷ πράγματι. Cum igitur docuerim χρῆσθαι jungi dativo personæ interdum cum accus., interdum cum adverbio; itidemque docuerim jungi dativo rei cum accus., superest ut disseram de ejusd. cum dativo rei et adverbio constructione. Sciendum est igitur, χρῆσθαι cum adverbis nonnullis, primam et propriam signif. retinere: veluti cum dicitur χρῆσθαι καλῶς χρήμασι, vel contra χρῆσθαι κακῶς. Isocr. Epist. ad Timotheum, Το δὲ χρῆσθαι τοῖς καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως, ἐπὶ σοι γέγονεν. Sic vero dicere quis possit, οὐκ οἶδα πῶς δεῖ χρῆσθαι χρήμασι, significans, Nescio quomodo sit utendum pecunia, Nescio in quos usus adhibenda sit pecunia. At cum dicitur, Οὐκ οἶδα πῶς χρήσομαι τῷ πράγματι, vel τί χρήσομαι τῷ πράγματι, haud jam possumus verbum χρῆσθαι interpretari Uti: sed tale est hoc χρῆσθαι, quale illud supra cum dativis λόγῳ et ἐρωτήματι. Herodian. 5, (4, 16.) Ἡγνόνουν τε πῶς χρήσονται τῷ πράγματι, Polit. Haud satis constitutum habebant quod sibi capiendum consilium foret. (Sic attuli supra e Plut. Poplic. Χρήσασθαι τοῖς προσπεσοῦσιν οὐκ εἶχε, pro Quid consilii in rebus casu oblati caperet, non satis sciebat.) Idem 2, (12, 5.) Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς πολλῇ καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε καὶ ἀπορίᾳ, ὅπως χρῆσεται τοῖς πράγμασιν οὐκ εἰδὼς, ἀθροισθῆναι κελεύσας τὴν σύγκλητον κ. τ. λ., quæ ita idem interpres vertit, Enimvero Julianus hæsitabundus atque inops consilii, convocato prius senatu etc. Dicitur autem eadem signif. Οὐκ οἶδα τί χρήσομαι τῷ πράγματι, vel ἀπὸ ὧς ἔχω τί χρήσομαι τῷ πράγματι. Xen. Ἑλλ. 2, (1, 2.) Πυθόμενος δὲ τὸ ξύνθημα ὃ Ἑρῶνικος, ἀπὸ ὧς μὲν εἶχε τί χρῆτο τῷ πράγματι, Nescius erat quid consilii hæc in re caperet. * Vel, Quid sibi agendum hic esset. Aut brevius, Nesciebat quid ageret. Vel, Nesciebat quomodo se gerere hoc in negotio deberet. Quod si a verbo χρῆσθαι non tam longe discedendum sit, magis ad verbum hoc loquendi genus interpretando, fortassis ita reddi possit, Nesciebat quo consilio hac in re utendum sibi esset. Vel, Nesciebat qua arte rem hanc tractare deberet, vel negotium hoc. Invenitur interdum plur. dat. τοῖς πράγμασι in hoc loquendi genere. Neque tamen vel ille sing. vel hic plur. semper additur; sed dicitur interdum duntaxat τί χρήσομαι τούτῳ; vel τί χρήσομαι τούτοις; In VV. LL. e Dem. Τί δὲ χρησόμεθα αὐτῷ; pro Quid in hoc agendum nobis? Et e Plat. de LL. Τί χρῆ χρῆσθαι τούτοις; Quid de his facere oportet?

Χρῆσθαι cum accus. sequente præp. eis, affertur in VV. LL. ex Aristot. primam suam signif. habens, in qua dativo passim jungi solet: Æcon. 2. Μενδαῖοι τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ τῶν ἄλλων τελῶν αὐτοῖς προσπορίζόμενα ἐχρῶντο eis διοίκησιν τῆς πόλεως, Ad remp. administrandam portoriiis aliisque vectigalibus utebantur. Sed suspectus non immerito fuerit hic locus, donec aliud ejusd. constructionis exemplum inventum fuerit.

Χρῆσθαι pro Expendere etiam poniet Consumere,

A in VV. LL. annotatur, sed absque ullo exemplo.

Χρῆσθαι s. χρήσασθαι in aliis etiam signif. usurpatum vide post χρῶ quod significat Do mutuo, Commodo, item post Χρῶ quo declaratur Oraculum edo.

[“Χρῶμαι, ad Charit. 599. Jacobs. Anth. 7, 122. 144. 263. Kuster. V. M. 144. Consuesco cum femina, Thom. M. 532. 851. ad Herod. 331. (2, 181.) Χρῆται, χρᾶται, Thom. M. 922. Poison. Phæn. 968. ad Diod. S. 2, 316. 390. ad Lucian. 3, 571. ad Mær. 402. Valck. Phæn. p. 351. ad Charit. 316. ad Herod. 187. Athen. 1. p. 37. De v. χρῆσθαι vide longam notam Hemsterh. ad Callim. p. 103. ad Corn. Nep. 144. Stav., ad Herod. 550. 665. Χρῆσθαι et κτᾶσθαι conf., Coray Mus. Ox. 2. p. 3. Χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ, Aristoph. Fr. 255. Χρῆσθαι τινι, ad Lucian. 1, 393. Χρ. τινί τι, ad Xen. Æc. 9, 16. K. II. p. 61. Valck. ad Phalar. p. xxii. ad Herod. 89. 152. 605. Χρ. τινι φίλῳ, Pro amico habere, Musgr. ad Hec. 311. cf. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 178. Χρ. φίλῳ, Valck. Hipp. p. 270.: τοῖς πράγμασι, ad Charit. 404(=726.) πόνῳ, Bruck. ad Hec. 1242.: Xen. K. A. p. 206. Schn. Ἐχρῶντο αὐτοῖς — ἀκοντίοις, Utebantur iis loco jaculorum: Meurs. ad Lyc. p. 1329. cf. p. 1339. De perf., Bruck. ad Eur. Med. 316. 336. Hec. 1242. Κεχρήσθαι, Anton. Lib. 142. Verh. Ἐκέχρητο, —στο, ad Herod. 229. 608. Ἀπορῶ, ὅ, τι χρήσομαι, Munck. ad Anton. Lib. 88. Verh., ad Lucian. 1, 393. Bast Lettre 100. Heind. ad Plat. Lys. p. 27. Σὺν δίκῃ χρῆσθεῖς, Valck. Anim. ad Ammon. p. 8. Χρήσθων, Mær. 415. et n. Χρέομαι, (Ionice,) Larcher. Herod. 4, 252. 5, 297. 322. Wessel. 10. 17. 152. 304. 589. 675. Valck. 129. Wessel. Diss. Herod. 54. ad Mær. 60. Valck. Oratt. 342. Koen. ad Greg. Cor. 183.” Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Socr. Dial. Cum accus., ad Greg. Cor. 691. Χρῆσθαι et κτᾶσθαι, Schæf. Meletem. Cr. 17. * “Ἐυχράομαι, i. q. simplex χράομαι, (verbum nihili,) Mich. Apost. Prov. 16, 69. Οὐκ ἐυκεχρημένον ἐφ’ ὧρα τῷ σώματι, Qui corpore non bene juxta formam uteretur.” Schleusn. Mss.]

Χρῆμα quamvis inter verbalia verbi χρῶμαι primum locum obtineat, si formationis ratio habeatur, tamen ob variam signif. variaque derivata ceteris postponendum censui.

Χρῆσις, ἡ, Usus. Herodian. 3, (14, 15.) Θώρακος δὲ ἡ κράνους οὐκ ἴσασι χρῆσιν, (13.) Οὐδὲ γὰρ ἐσθῆτος ἴσασι χρῆσιν. In VV. LL. redditur etiam Operum functio, e Gaza: et Usus i. e. Consuetudo. Item Utilitas, Fructus, Commoditas, et Locatio. Sed harum signif. exempla non afferuntur: postremæ autem præsertim exemplum desidero. Nam χρῆσις non quidem ab hoc χράομαι, sed a χράω significante Commodo, potius Ipsam commodationem declarare videri posset, i. e. Ipsum commodandi actum. A Bud. tamen Commodarum redditur, afferente ex Aristot. At χρήσει καὶ κτήσει, Erasmus inter Proverbia verba retulit, scribens, Qui se totum alicujus haberi volebat, dicebat χρήσει καὶ κτήσει tuus sum, h. e. et usufructu et proprietate. Siquidem in possessionibus sæpenumero fit, ut penes alium sit dominium, penes alium usufructus. M. Tullio Curius 1. 8. Si vales, bene est; sum enim χρήσει μὲν, tuus: κτήσει δὲ, Attici nostri. Ergo fructus est tuus; mancipium, illius. Vide plura ibid. [“Thom. M. 450. ad Charit. 721. Wolf. Prol. 241. Jacobs. Anim. 308. Coray Theophr. 338. Jacobs. Anth. 11, 235. ad Timæi Lex. 244. Alciph. 204. Casaub. Athen. 1. p. 6. Locus scriptoris, quem confirmandæ vel illustrandæ alicujus rei causa apponimus, Dionys. H. 5, 250. Casaub. ad Athen. p. 4. ad Lucian. 1, 244. ad Herod. 157. Valck. Diatr. 245. (Schol. in N. T. 1, 98. 443.) Apud Grammat., T. H. ad Plutum p. 226. Conf. c. τήρησις, Valck. Phæn. p. 644.” Schæf. Mss. Conf. c. Χρῆμα, ad Greg. Cor. 822.: cum ῥῆσις, Schæf. Meletem. Cr. 64. Χρῆσιν ποιεῖσθαι τινι, pro χρῆσθαι τινι, Jambl. Piotr. 72.] COMP. Ἀχρησία in Pand. τῇ χρήσει opp.: ut servitutes τῇ ἀχρησίᾳ ἀπόλλυνται. Bud. [Lobeck. Phryn. 510.]

Χρήσιμος, ὁ, ἡ, Utilis, Usum aliquem præbens ad rem quampiam, Commodus. Dicitur autem χρήσι-

mós σοί εἰμι : et vicissim *χρήσιμον* aliquid dicitur esse cuiuspiam. Item aliquis esse *χρήσιμος* dicitur, vel aliquid *χρήσιμον* πρὸς τοῦτο, s. *εἰς τοῦτο* : interdum vero et cum accus. sine præpositione. Primæ illius constr. hæc sunt exempla. Demosth. Philipp. 1. Οὐ δὲ καὶ δύναται ἂν παρασχεῖν αὐτὸν *χρήσιμον* τῇ πόλει. Lucian. (2, 396.) Καὶ ἀποθανὼν ζῶσις τισὶ *χρήσιμος* εἶσεσθαι. Eodemque modo aliquid *χρήσιμον* esse dicitur alicui. At *χρήσιμος* aliquis πρὸς τι, ut in h. l. qui affertur e Dione ap. Plat. Πρὸς ταῦτα γίγνεται σοι οὐχ ἥκιστα ἂν *χρήσιμος* : (ubi duplicem etiam constr. observa.) Sic *χρήσιμα* πρὸς τὸν βίον, Ad vitam degendam utilia. Cum præp. *εἰς*, ex Aristoph. (Πλ. 493.) *χρήσιμος* *εἰς* ἔργον. Cum accus. sine præp. e Dione rursus ap. Plat. Epist. Πολλὰ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ *χρήσιμος*. Tale est οὐδὲν *χρήσιμος*, nisi potius οὐδὲν adverbialiter positum intelligatur. Quin etiam cum infin. : cuius constr. exemplum istud affertur ex Aristot. Δυνάμενον καὶ ἂψ ἑαυτοῦ *χρήσιμον* εἶναι καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι, Utilem ad providendum. Alioqui *χρήσιμος* non raro usurpatur et sine ulla huiusmodi adjectione; interdumque copulatur cum *ὠφέλιμος*. At *χρήσιμα* de prædiis dictum, ex Aristot. affertur pro *κάρπιμα*. Invenitur etiam fem. *Χρησίμη*, cum alibi, tum ap. Aristot. Polit. COMP. *Χρησιμώτερος*, Utilior, [Xen. A. 5, 9.] SUPERL. *Χρησιμώτατος*, Utilissimus. E Plat. de Rep. *Χρησιμώτατος* πλοῦτος dictum de pecuniis. ["*Χρήσιμος*, Phryn. Ecl. 155. Thom. M. 918. 921. Markl. Suppl. 887. Iph. p. 75. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Musgr. Tro. 963. ad Xen. Mem. 3, 9, 15. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 6. Usitatus, Thom. M. 900. Boeckh. ad Pind. 345. Cum accus., Xen. K. A. 124. De feminino, Steph. Dial. 25. Diod. S. 1, 660. Callim. 1. p. 454. Schneid. ad Xen. Œc. 3, 10. p. 19. Reiz. ad Aristot. 64. Quid in manuscr. marginn.? Scaliger ad Varron. 210. *Χρήσιμα* et *Χρήματα*, Kiessl. ad Jambl. Pr. 185. *Τί τό χρ.*, Lucian. 3, 593. 594. **Χρησίμη*, Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 206." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Socr. Dial. **Χρησιμολόγος*, unde **Χρησιμολογέω*, Schleusn. Lex. V. T.] *Χρησίμω*, Utiliter : *χρησίμως* ἔχειν, Thuc. Utile esse. [Diosc. Præf. **Χρησιμότης*, Gl. Commoditas. "Euseb. H. E. 364." Kall. Mss.]

Item VERB. *Χρησιμεύω*, Utilis sum, Sum usui, Commodo, Commodus sum. Lucian. (1, 373.) Τὴν κολακείαν κομίζει, ὡς Ἑρμῇ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ *χρησιμεύουσαν* αὐτῷ. Greg. Naz. Τῶν χειρῶν ὑπουργίας τῷ βίῳ *χρησιμευούσης*. Damasc. Οὐ γὰρ ἐστὶν οὐδὲν φυτὸν, ἐν ᾧ οὐ συνέργειάν τινα τῇ τοῦ ἀνθρώπου χρειᾷ *χρησιμεύουσαν* ὁ δημιουργὸς ἐναπέθετο. Dicitur etiam *χρησιμεύειν* sequente præp. *εἰς*. Alex. Aphr. in Top. 1. Ἀνασκευαστικά γὰρ ὄντα ταῦτα τοῦ συμβεβηκότος, *εἰς* κατασκευὴν τοῦ ὅρου *χρησιμεύει*. Sic ap. Cyrill. *Χρησιμεύσαι* *εἰς* τὴν δημιουργίαν. Interdum vero *χρησιμεύειν* dicitur aliquid sine adjectione pro In usu esse, Usurpari, Usitatum esse, ut cum *Μίγνυμι* et *Δείκνυμι* dicuntur *χρησιμεύειν* παρ' Ἀττικοῖς. || *Χρησιμεύειν*, pro Commodare significante Commodo afficere, Bud. absque exemplo. ["Diod. S. 2, 307. Phryn. Ecl. 170. 172 (=386. Lob.) Thom. M. 921." Schæf. Mss. **Χρησιμευτός*, unde **Ἀχρησίμευτος*, quod vide in v. Ἀλμυρονάματος.] Est et COMP. Ἀχρήσιμος, Inutilis. Sed pro hoc potius dicitur *ἄχρηστος*, vel *ἀνωφελής*, aut etiam *ἀλυσιτελής*. [Schol. Lycophr. 521. Schol. Theocr. 15, 8. Theophr. C. Pl. 6, 19, 3. **Ἀχρησιμότης*, Gl. Incommoditas. "Πολυχρησιμώτατος, Planud. Compar. Ver. et Hiem. Ms." Boiss. Mss.]

[**Χρηστέον*, Hippocr. 378, 43. 385, 11. Polyb. 4, 40. 5, 98. "Diod. S. 2, 305. 351." Schæf. Mss. Dionys. Areop. 149. Clem. Alex. 262. "Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 5, 724. 6, 26. Man. Palæol. ibid. 8, 342." Elberling. Mss.]

Χρηστός, Utilis, Commodus. Primam enim esse hanc nominis *χρηστός* signif., persuasum habeo, non autem eam qua pro Bono accipitur; cum videamus *ἄχρηστος* dici de Inutili, non de Improbato: et cum videamus *χρήσιμος* ab eod. verbo cand. signif. trahere: denique cum nihil magis rationi consentaneum sit quam ut primum locum obtineat ea signif. nominis verbalis, aut certe derivativi, ut generalius loquar, quæ Latine vel alio sermone per derivativum itidem

exprimi potest: ut videmus hic, sicut *χρησθαι* reddi Ut, Gallice User: ita *χρηστός* reddi Utilis, Gall. itidem Utile. Neque vero dignum hoc esse existimo quod in disceptationem vocetur: atque adeo facti mei nullam reddendam esse rationem censuissem, nisi scirem quendam alicujus nominis virum negare ausum esse primam nominis *χρηστός* signif. esse eam, qua pro Utili usurpatur. Hoc tamen fateor, non tam frequens esse *χρηστός* pro Utili, quam est in aliis signif., sed quæ alioqui ab illa manasse dici queunt. Pro Utili ex Aristoph. affertur in B. (1035.) ὅτι *χρήστ'* ἐδίδαξε. Apud Eund. N. (793.) *χρηστόν* τι συμβουλεύσατε, Aliquid utile, vel boni. Plut. in Hell. Quæst. Ἀπέβη δὲ *εἰς* οὐδὲν *χρηστόν* αὐτοῖς. Sed plerumque de re dictum hoc vocab., hac voce, non item illa, reddi potest: ut *χρηστή* ἐλπίς, Bona spes, Aristoph. (Σφ. 307.) Et per plur. *χρησταὶ* ἐλπίδες ap. Herodian. (1, 7, 2.) Sic *χρηστή* δόξα, e Dem. Bona fama. Nec non *χρηστόν* εἶδος, ex Herodiano, Bona forma. Item *χρηστόν* ἔδεσμα, Bonus cibus, i. e. Delicatus. Vel, Bene apparatus et conditus cibus, τὸ εὖ ἡρτημένον ἔδεσμα, Schol. Aristoph.: ap. quem tamen repono ἡρτυσμένον pro ἡρτημένον. Cum enim Aristoph. Ἰππ. (345.) ita locutus esset, καλῶς γ' ἂν οἶν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι, Ὀμοσπάρκτον παραλαβὼν μεταχειρίσαιο *χρηστῶς*, annotat ille, *χρηστῶς* positum esse pro καλῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως: et permansisse hunc ἐν τῇ τροπῇ καὶ τῷ ἀστεϊσμῷ, utpote qui compellaret coquum. Vocamus enim *χρηστόν* ἔδεσμα, inquit, τὸ εὖ ἡρτημένον. Tale est quod affertur ex Hom. (Batrach. 39.) οὐ *χρηστόν* μελίτωμα. At vero ἥθος *χρηστόν*; Boni vel Probi mores: unde comp. *χρηστοθήτης*. Tale est *χρηστός* τρόπος, quod Polit. ap. Herodian. (5, 1, 11.) vertit Morum benignitas.

Χρηστός aliquis esse dicitur interdum, et quidem sæpe, significando Bonus, Probus. Unde etiam videmus illi opponi *πονηρόν*. Xen. Ἀθ. (1, 4.) Ὅτι πανταχοῦ πλέον νέμονται τοῖς *πονηροῖς* καὶ πένησι καὶ δημοτικοῖς ἢ τοῖς *χρηστοῖς*. Æschin. (67.) Διὸ καὶ μάλα *ἀξίως* ἐστὶ μισεῖσθαι, ὅτι *πονηρὸς* ὢν, καὶ τὰ τῶν *χρηστῶν* σημεῖα διαφθείρει. Sic et ap. Athen., nec non alios, opposita hæc inter se inveniuntur. Quin etiam fem. *Χρηστή*, itidem Bona, Proba: ut *χρηστή* γυνή, Proba mulier. Athen. (594.) Καὶ *χρηστὴν* ὀνομάσαντος διὰ τοῦ γράμματος, ἀντέγραψε Μένανδρος, ὡς οὐδεμιᾶς οὔσης *χρηστῆς*. Apud Aristoph. itidemque ap. Dem. *χρηστός* et *φιλόπολις* copulantur, ita enim Aristoph. Πλ. (900.) οἶμ', ὡς ἄχθομαι, "Ὅτι *χρηστός* ὢν καὶ *φιλόπολις*, πάσχω κακῶς. Demosth. autem locus est hic in Or. adv. Aristocr., p. 286 (=684.) Ald. ed., *Χρηστοῦ καὶ φιλοπόλεδος ἀνδρὸς ἔργον εἶναι*. Jam vero et quemadmodum dicitur Ille bonus vir, per ironiam, sic οἱ *χρηστοὶ* ironice ap. Demosth. positum observavi. Quin etiam sicut *ἀγαθὸς*, quod Bonum proprie significat, interdum pro Strenuo usurpatur, sic *χρηστός* a Thuc. usurpatum esse videtur, 3, (64.) Καὶ ἂ μὲν ποτε *χρηστοὶ* ἐγένεσθε, ὡς φατε, οὐ προσήκοντα νῦν ἐπεδείξατε" ἂ δὲ ἡ φύσις αἰεὶ ἐβούλετο, ἐξηλέγχθη ἐς τὸ ἀληθές: Valla, Profecto nunc ea, in quibus aliquando boni exististis, ut fertis, nequaquam vobis natura convenire indicantes; nam ea demum probata sunt niti veritate, quæ natura perpetuo voluit. At ego hanc interpret. loco illius margini ascripti, Ceterum illa quidem vestra fortia facta, quæ prædicatis, vobis (i. e. vestro ingenio) non convenire declarastis; at ea, quæ ingenium vestrum semper expetebat, certo patefacta sunt. Ad verbum autem interpretando, (si quidem nomini *χρηστοὶ* signif. illam demus,) sonarent prima illa verba, Et ea quidem, in quibus aliquando strenui fuistis. Minus autem ad verbum, In quibus strenue vos gessistis. Hanc porro esse hoc loco nominis *χρηστοὶ* signif. probare videntur ista proxime præcedentia verba, *Τίνες* ἂν οἶν ὑμῶν *δικαιότερον* πᾶσι τοῖς Ἕλλησι *μισοῖντο*, οἵτινες ἐπὶ τῷ ἐκείνων κατὰ ἀνδραγαθίαν προὔθεσθε; Alioqui putassem et hoc modo posse verti, Et ea quidem in quibus bonorum virorum officio functi estis.

Χρηστός aliquando minus generalem signif. habet, cum non generaliter pro Bonus s. Probus, sed pro

Mitis s. Clemens, ponitur. Qua in signif. interdum cum φιλάνθρωπος copulatur, ut Herodian. 4, (3, 6.) Χρηστός τε ὦν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς συνοῦσι, φήμη καὶ δόξη ἀρίστη πλείους εἰς εὐνοίαν καὶ φιλίαν προῦκαλεῖτο, ubi Polit. χρηστός καὶ φιλάνθρωπος vertit, Placidus et humanus. Sic vero e Dem. etiam χρηστός et φιλάνθρωπος copulata afferuntur. Apud Dionys. Areop. quoque χρηστός est Clemens, s. Benignus: ut χρηστός καὶ φιλάνθρωπος τρόπος Polit. vertit ap. Herodian., Morum benignitas et humanitas. Apud Lucam itidem 6, 35. Καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε νιοὶ τοῦ ὑψίστου· ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστὶν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς: vetus etiam Interpres reddidit Benignus, ita vertens hæc postrema verba, Quia ipse benignus est super ingratos et malos: (sed pro Super ingratos rectius dixisset Erga ingratos.) Sic etiam ap. Paulum ad Ephes. 4. fin. Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὐσπλαγχνοί. Apud Eund. τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ substantive pro ἡ χρηστότητι, Benignitas s. Clementia: ad Rom. init. Ἡ τοῦ πλούτου τῆς καταπότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν σε ἄγει; Ubi quamvis manifestissimum sit τὴν χρηστότητα et τὸ χρηστὸν de una eademque re dici, tamen vetus Interpres hoc quidem vertit Benignitatem, illud autem, Bonitatem. Greg. Naz. Epitaph. in suum Patrem, τὸ τραχὺ et τὸ χρηστὸν iuter se opp., ita scribens, Τοῦ μὲν γὰρ καὶ τὸ τραχὺ, προσήνε, διὰ τὴν ὠφέλειαν· τοῦ δὲ καὶ τὸ χρηστὸν, ὑποπτον, διὰ τὸ κακόηθες. || Χρηστός interdum redditur etiam Suavis, Jucundus: quarum signif. hoc Bud. e Greg. Naz. exemplum affert, "Ἰνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, διὰ τῆς τέχνης φαρμακτομένη τοῖς χρηστοτέροις, i. e., inquit, Medicata rebus admixtis suavioribus. Nec non istud, de dæmone, Σαίνει τῷ χρηστῷ, τελευτᾷ δὲ εἰς πονηρόν. Sed quoniam τῷ χρηστῷ opp. τὸ πονηρόν, (quod suavi minime opponi scimus,) vix Budæo in hoc posteriore loco assentiri possim. Sic alioqui ap. Matth. 11. fin. Ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι, vet. Interpres ζυγὸς χρηστός vertit Jugum suave; at Erasmus Jugum commodum. Quidam vero postea reddiderunt Jugum facile: ut ita vocetur jugum, quo facile uti possumus. At ego maluissem accipere pro Facili, ea in signif. qua dicimus Mores faciles. Quod autem ad illam vocem Commodum attinet, δεσπότης χρηστός videtur verti itidem posse Herus commodus: in hoc senario, Ὡς ἡδὺ δούλω δεσπότην χρηστοῦ τυχεῖν.

Χρηστός est etiam κοῦφος, i. e. Levis, iu metaphorica signif.: siquidem credere iis velimus, qui in hoc Menandri senario, quem et Paulus Apostolus affert, Φθείρουσιν ἡθὴ χρῆσθ' ὁμιλίας κακαί, exposuerunt χρηστὰ voce κοῦφα. Quinam autem illi fuerint, haud scio; nam exp. istam e veteribus quibusdam exemplaribus affero, quorum collationem pater meus in consilium adhibuit, cum Novum Test. excudit. Eorum enim nonnulla ascripta margini habebant hæc verba, Μένανδρον τοῦ Κωμικοῦ γνώμη ἐν Θαδίᾳ: pro quo Θαδίᾳ fortassis reponendum fuerit Θαίδι. Item, χρηστὰ ἀντὶ τοῦ κοῦφα. Secundum quam exp. χρηστὰ ἡθὴ essent Mores leves. Nam illud Mores faciles, (quod paulo ante habuisti,) non satis huic versus convenire posse videtur: licet alioqui faciles puellæ inveniantur dictæ cum aliqua Levitatis signif., qualis sc. ea est quæ credulitatem nimiam affert. Sed cur hic χρηστὰ ἡθὴ maluerim reddere Probi mores, s. Boni, donui in Annot. quas subjunxi libellulo a me non ita pridem edito, Comicorum Græcorum Sententias complectente.

Χρηστῷ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι, VV. LL. e Luciano (3, 448.) Alto gravissimoque vulnere. Sed omnino suspectum mihi est istud exemplum. Alioqui dicerem χρηστὸν τραῦμα vocari eo modo quo Gall. dicimus, Il lui a donné un bon coup.

Χρηστοί, Hesychio οἱ καταδικασμένοι, i. e. Condemnati: et οἱ χρήσιμοι. Sed quomodo χρηστοί dici queant οἱ καταδικασμένοι, alii viderint: [cf. Plut. 7, 172.]

["Χρηστός, Markl. Iph. p. 75. Coray Theophr. 238. Huschk. Anal. 24. Fischer. ad Weller. Gr.

Gr. 2, 90. Herod. 236. Matth. ad Gloss. Min. p. 31. Beck. ad Hec. 1238. Steiubr. Mus. Tur. 1. p. 337. ad Lucian. 1, 217. Toup. Opusc. 1, 574. 2, 93. Heind. ad Plat. Theæt. 362. Magnus, ad Lucian. 2, 259. Vehemens, Bergler. ad Alciph. 162. Ironice, Wyttenb. Ep. Cr. 10. ad Timæi Lex. 131. Valck. Diatr. 292. ad Lucian. 1, 438. Conf. c. χρυσούς, ad Lucian. 1, 460.: cum χρήσιμος, Boiss. Philostr. 438. Sequ. infin., Toup. Opusc. 2, 303. Quid in manuscr. et margin. ? Scalig. ad Varr. 210. Χρηστός εἰ, Plato Phædro p. 308. Heind. Ὡς χρηστῇ, Dionys. H. 2, 1237." Schæf. Mss. Bono genere natus, Eur. Temen. 13. Vaick. Schol. in N. T. 1, 117. 554. Ind. Æschin. Socr. Dial., Schn. Lex.: Usitatus, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 360.: Simplex, Fatuus, Meletem. Cr. 47.]

Χρηστογραφία, ἡ, Artificium pingendi, ut quidem in VV. LL. hoc vocab. redditur: quod alioqui Utilem s. Bonam scripturam aut scriptionem sonare potius videtur, undecunque sumtum fuerit. Plut. Arato 13. [* Χρηστοεπέω, Blandis verbis utor, Cyrill. Alex. in Isaia c. 3. p. 64., c. 11. p. 195. Mich. 3. p. 408.] Χρηστοθήνης vide inter comp. e nomine ἥθος, T. 1, 1099. Χρηστόκαρπος, Bonos fructus habens: χώρα, identidem ap. Strab. [6. p. 413. 432., 7. p. 489.] ITEM Χρηστοκαρπία, Fructus bonus, s. Fructus boni, Habere bonos fructus: veluti si ita loquar, Αὕτη ἡ χώρα ἐπαινεῖται διὰ χρηστοκαρπίαν, Regio ista laudatur quod habeat fructus bonos. [Strabo 6. p. 438.] Χρηστολόγος ET Χρηστολογία vide inter comp. e nomine λόγος, T. 2, 640. Χρηστομουσεῖν, Musicæ leges in canendo sonare, ut quidem interpr. VV. LL. in h. l. Athen. 14. Διὰ τὸ χρηστομουσεῖν καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. Sed χρηστομουσεῖν proprie videtur esse Utilem s. Bonam musicam consecrari, aut exercere. Dictum fuit de hoc verbo et supra, T. 2, 831. ubi etiam locum Athenæi altius repetitum invenies. Χρηστοουργία, ἡ, Boni operis actio, Bonum opus, ἀγαθοουργία s. ἀγαθοεργία, quo Suidas in illius expositione utitur. ["Const. Manass. Chron. 53." Boiss. Mss. * Χρηστοφάγος. Delicatorum esor, Const. Apost. (2, 5.) p. 215.] Χρηστόφιλος, Qui bonis amicus est, Bonis viris amicus, Cui amicitia cum bonis viris intercedit. (Cui CONTR. Πονηρόφιλος.) Quemadmodum enim πολύφίλος appellatur Is, ὃ πολλοὶ φίλοι εἰσὶ, sic χρηστόφιλος, ὃ χρηστοὶ ἄνδρες φίλοι. [Aristot. Rhet. 1, 5. 11.] Χρηστοφιλία, sicut πολυφιλία. Aristot. Rhet. utrumque simul pouit, cum εὐγένειαν, πολυφιλίαν, χρηστοφιλίαν, εὐτεκνίαν, inter partes τῆς εὐδαιμονίας enunierat. Est autem Χρηστοφιλία, Amicitia quæ intercedit cum bonis. * Χρηστοφωνία, Antyllus Oribasii p. 95. Matth.]

"Αείχρηστος, Hes. οἶνος, Vinum. Alioqui sonat potius Cujus perpetuus usus est, etiam Semper bonus."

Altera compositorum classis.

* Ἀχρηστος, ὁ, ἡ, Inutilis, Incommodus. Dem. (121.) Ἄλλ' ἅπαντα ταῦτα, ἄχρηστα, ἄπρακτα, ἀνόνητα ὑπὸ τῶν πωλούντων γίγνεται. Et ἄχρηστα ἱμάτια, Lucian. Lexiph. (9.) E Chrys. affertur, Ἀχρηστος γινόμενος πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην, pro Ineptus factus ad dandum pauperibus. Ex Aristot. autem Econ. cum gen. "Ὁς ἂν ἡ ἄχρηστος τῶν ἄλλων, pro Inutilis ad res alias: quæ nominis ἄχρηστος constructio mira videri possit. || Interdum ἄχρηστος est Inusitatus, ut cum Gramm. vocem aliquam ἄχρηστον esse dicunt. || Improbus, Bud. sed absque exemplo. Fuerit autem tunc ab altera nominis χρηστός signif. In VV. LL. redditur etiam Nequam, Levis. || Ἀχρηστος autem, quod Eust. ex Athen. (98.) habet, de Eo cui oraculum nihil respondit, minime huc pertinet, sed ad VERB. Χράω, significans Oraculum edo. A cuius passiva voce est itidem partic. Χρησθὲν, significans Id quod oraculo editum est, s. responsum. [Sterilis, Suid. v. Μασσανάσσης, ubi in seq. exp. per ἀδύνατος φύσει πρὸς ἡμέρους καρπούς. "Thom. M. 775. 790. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 3. ad Charit. 612. Musgr. Hel. 1463. Wakef. S. Cr. 4, 25. Villos. ad Long. 289. ad Lucian. 2, 324. 335. Valck. Phœn. p. 72. Casaub. Athen. 1. p. 28." Schæf. Mss. * "Ἀχρη-

στοήθης, Lex. Ms. Hafn. Εὐήθης· βλάξ, ἀνόητος, ἢ ἀχρ." Osann. Auct. Lexx. Gr. *Ἀχρηστολόγος, unde *Ἀχρηστολογέω, Etym. M. 463, 23. *Ἀχρηστοποιός, unde *Ἀχρηστοποιέω, Gl. Debilito.] Ἀχρηστώς, Inutiliter, Citra ullam utilitatem, Sine ullo fructu. Item Inusitate. Et οὐκ ἀχρηστώς, pro Non abs re. [Demosth. 1414.] Ἀχρηστία, Inutilitas. Aprian. ap. Suid. Ὁ δὲ Ὠράτιος λελωβημένος ἦν τὰ σκέλη· ὑπατείας τε οὐκ ἔτυνχεν οὔτε ἐν πολέμῳ, οὔτε ἐν εἰρήνῃ, διὰ τὴν ἀχρηστίαν τῶν ποδῶν, Ob pedum inutilitatem, Quod pedes illi essent inutiles, nullus pedum usus illi esset, pedibus uti non posset. E Plut. affertur ἀχρηστία simpliciter positum pro μὴ χρῆσθαι. [Cum tempus inutiliter et turpi otio consumitur, Plut. 6, 512. Lobeck. Phryn. 510.] Ἀχρηστέω, VEL Ἀχρηστοῦμαι, Inutilis s. Inusitatus sum, ut cum Gramm. vocab. aliquod inusitatum esse tradunt. [Lobeck. Phryn. 568. *Ἀχρηστεύειν, Inusitatum esse, ad Greg. Cor. p. 28. "Adde hoc verb. Lexicis una cum *ἀχρηστοῦν. Schol. Il. B. 867. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἡχρηστωκότων. De ead. re Eust. 367, 40. Rom. Ἡχρηστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνήν. Quod Politus vertit: Inusitatis vocibus Græcam linguam depravaverant. Heynius T. 4. p. 434. simpliciter: Depravaverunt." Schæf. ap. Ind. ad Greg. Cor.: cf. Eund. ad Dionys. H. de C. VV. 361.]

[* "Διάχρηστος, Eximius, Optimus, Præstantissimus, Lynceus Samius ap. Athen. 109." Schw. Mss.]

Δύσχρηστος, ὁ, ἡ, Cujus difficilis est usus, Quo difficile uti possumus. Xen. K. Π. 3, (3, 14.) "Ὅτι ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ παραχῶδες ἐστὶ καὶ δύσχρηστον, ἄλλως τε καὶ βάρβαρον. Hoc compositum, simulque alia duo, εὐχρηστος et ἀχρηστος, habemus in isto Polybii loco, Ἐν οἷς πᾶσιν ἡ μὲν Μακεδόνων συνταξίς, δύσχρηστος, ποτὲ δὲ ἀχρηστος· ἡ δὲ Ῥωμαίων, εὐχρηστος. Isocr. autem Symm. τὴν ἐξουσίαν esse δύσχρηστον, ait, quod imperio recte uti et ita se in eo gerere ut decet, pauci noverint: Οὐ γὰρ ᾔδεσαν τὴν ἐξουσίαν, ἥς πάντες εὐχονταὶ τυχεῖν, ὥς δύσχρηστος ἐστὶ. A Bud. δύσχρηστος esse dicitur Cujus usus ac tractatio difficilis est. Affertur vero et δύσχρηστος ἵππος pro Equo rebelli; sed vicinior interpr. fuerit, meo quidem judicio, si interpreteris Non facile s. Vix tractabilis. Apud Xen. (K. 3, 11.) sunt etiam δύσχρηστοι κύνες, Quarum non facilis est usus in venatione, s. Quibus in venatione non facile uti possumus, Quæ venationi propemodum ineptæ sunt: quæ nimirum sunt ἀνεπιστημόνως ἡγμέναι, i. e. Imperite educatæ. || At vero δύσχρηστος, quod Suidas exp. κακόμαντις, ad verbum Χρῶ pertinet, sicut ἀχρηστος quod ex Athen. attuli. [Impeditus, E quo extricari difficulter potest, Mich. Apost. Prov. 8, 30. "Non asitatus, Valck. ad Il. 22. p. 55." Schæf. Mss. *Δύσχρηστος, rectius δύσχρηστος, Schol. Ms. Eur. Hec. init. Cod. Vat. 1135. olim Par., ap. Osann. Auct. Lexx. Gr.] Δυσχρήστως, Ita ut facile uti non possis, Ita ut difficile sit uti. Polyb. 16, (2, 1.) Ἡπορεῖτο καὶ δυσχρήστως διέκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος, Animi pendebat, nec satis prospiciebat quid sibi potissimum in posterum faciendum foret, Bayf. Δυσχρηστία, ἡ, Difficultas utendi re aliqua, Difficilis usus, Incommoditas, opp. τῇ εὐχρηστίᾳ, ut in ea voce videbis. Interdum vero talem usum habet, qualem vidisti habere adverbium δυσχρήστως in illo Polybii loco ubi jungitur verbo διέκειτο. Tribuitur enim δυσχρηστία ei, qui δυσχρήστως διακείται, qui anxius est, qui nescit quod consilium capere debeat, quomodo se in rebus administrandis gerere debeat: qui denique οὐκ ἔχει χρῆσθαι τοῖς πράγμασι. Huc enim apte relatum iri existimo hoc loquendi genus, de quo in verbo Χρῆσθαι disserui. Bud. δύσχρηστιαν interpr. Anxietatem, et inextricabilem difficultatem, ap. Polyb. 1, (28, 1.) Καὶ πολλὴν ἀπορίαν παρῆχε καὶ δυσχρηστίαν αὐτοῖς. Idem dixerat antea, δύσχρηστιαν significare non modo Usus intractabilitatem, aut In usu atque tractatione offensionem atque incommoditatem, sed etiam Versuræ faciendæ molestiam et difficultatem: attuleratque in exemplum h. Cic. I., ad Alt. 16. Mirifica enim δύσχρηστια est propter metum armorum. Et addiderat, esse

A dictionem a verbo κυχράναι. Verum ego hic ab eo dissentio: ac potius existimo δύσχρηστιαν non aliunde derivari in li. Cic. I. quam in illo Polybii: sed generaliori in signif. accipi debere, sc. pro Difficultate, ["Toup. Opusc. 1, 501." Schæf. Mss.] Δυσχρηστέω, Difficilis usus sum, aut etiam Nullius usus sum. Polyb. 2. "Ὅτε δὲ προσεγγίσαντα καὶ δεθέντα κατὰ τὰς ἐμβολὰς ἐδυσχρήστουν τὰ τῶν ἀντιπάλων σκάφη, i. e. Nullius aut difficilis usus erant, Bud. qui etiam tradit hoc Δυσχρηστῶ, sicut et PASS. Δυσχρηστοῦμαι, esse Usu rei cuiuspiam offendor. Affert tamen passivæ duntaxat vocis exemplum ex Athen. (91.) de quodam qui in convivio edere cœperat echinum marinum, ignorans quomodo edendus esset, Ἐνταῦθα δὲ εἰς τὸ στόμα ἐνθέντα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἔχινον· δυσχρηστοῦμενον οὖν τῇ βρώσει, καὶ οὐ συνιέντα τὴν ἀντιτυπίαν τῆς τραχύτητος, εἰπεῖν, Ὡ φάγμα μιαρὸν. Quibus addit, significare etiam, Incommode et impedito versor, Inextricabili difficultate opprimor, ut Polyb. (1, 13, 7.) Συνεχομένον δὲ τῷ λιμῷ τῶν Καρχηδονίων, δυσχρηστοῦμενος ἤδη Ἀντίβας τοῖς πράγμασι, διεπέμπετο συνεχῶς εἰς τὴν Καρχηδόνα τὴν περίστασιν διασαφῶν. Apud Eund. aliud quoque ex eod. Polyb. exemplum habes. Hoc item ex Athen. (634.) Ἦν δὲ Μάρκελλος δυσχρηστοῦμενος ἐν τῇ Συρακουσῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, Vexatus, Conflictatus, Impeditus, οὐκ ἔχων ὅτι χρῆσαιτο τῇ πολιορκίᾳ. Sic ap. Polyb. 16, (3, 5.) Προσcreμαμένον τοῦ πλοίου αὐτῷ, ἐδυσχρηστεῖτο, καὶ δυσκλήντος ἦν πρὸς πᾶν, Bayfius vertit, Cum navis ei adhaeresceret, valde impedita erat, nec ullo pacto regi flectique poterat. [Male me habeo, Polyb. ap. Suid. v. Ἀποσφαλμήσας, ubi fortasse Vulnere affictum esse notat. "Diod. S. 2, 286. 379. 567." Schæf. Mss.] Δυσχρήστημά, τὸ, quod Cic. (de Finn. 3, 21.) vertit Incommodum, ut contra εὐχρήστημα, Commodum, p. 166. mei Cic. Lex.

Εὐχρηστος, Cujus facilis est usus, Quo facile uti possumus, Usui accommodatus: oppositum præcedenti δύσχρηστος. Utriusque exemplum habuisti in Polybii loco quem in Δύσχρηστος protuli. Redditur autem εὐχρηστος et voce Utilis. ["Phryn. Ecl. 115. Wakef. Trach. 504. Fischer. ad Weller. Gr. 2, 227. ad Mær. 25. Diod. S. 1, 320." Schæf. Mss.] Εὐχρήστως, Commode, Utiliter. Εὐχρήστως ἔχειν πρὸς τι, Usui esse ad aliquid, vel Commodum esse. [Polyb. 3, 73, 5.] Εὐχρηστία, Usus facilis, Utendi facilitas, Usus commodus, Commoditas. Polyb. (2, 30, 1.) Τοῖς μὲν οὖν ὀπίσω τῶν Κελτῶν πολλὴν εὐχρηστιαν οἱ σάγοι μετὰ τῶν ἀναξυρίδων παρέιχον· τοῖς δὲ γυμνοῖς προεστῶσι, παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ πράγματος συμβαίνοντος, πολλὴν ἀπορίαν καὶ δυσχρηστιαν παρῆχε τὸ γινόμενον. Hic enim Bud. εὐχρηστιαν Commoditatem, et vicissim δυσχρηστιαν Incommoditatem vertit. Redditur εὐχρηστία et voce Utilitas, sicut εὐχρηστος, Utilis. ["Ad Diod. S. 1, 90. 362." Schæf. Mss.] Εὐχρηστέω, Facilem s. Commodum usum præbeo, Commodus sum, Utilis sum, ut Diose. 1. Εὐχρηστεῖ εἰς τὰ ἄκοπα, redditur, Utilis est acopis. A Bud. autem εὐχρηστῶ exp. Commode utor: item In commodum meum verto, sed absque ullo exemplo. At Phryn., haud satis scio quid cogitans hæc scripserit, Εὐχρηστεῖν, ἀπόρριψον, λέγε δὲ κυχράναι: nam quid εὐχρηστεῖν cum κυχράναι commune habet? At PASS. Εὐχρηστοῦμαι est Commode tractor, Commodis afficior s. Beneficiis. Plut. (6, 704.) Τῶν δὲ Ἀθηναίων αὐτὸν προπηλακίζοντων, Τί κοπιᾶτε, εἶπεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστοῦμενοι; Qua de causa eos lacessitis, ab iisd. sæpius commode tractati? H. e. Cur fastiditis eos qui sæpe commodis vestris servierunt, et novos semper administratores quaeritis? de Themistocle. Ita Bud., qui affert h. quoque I. Athenæi (274.) Ὁ δὲ Μούκιος παρὰ τῶν εὐχρηστοῦμενων ὑπ' αὐτοῦ ὠνούμενος, πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον ἐποιεῖτο τὴν διατίμησιν, Ab iis emens, quibuscum commode egerat, Quos commodis affecerat, et qui ei erant obnoxii. ["Phryn. Ecl. 178(=402. Lob.) Diod. S. 1, 339." Schæf. Mss. "Eust. 105, 29." Seager. Mss.] Εὐχρήστημα, Incommodum: vide in Δυσχρήστημα paulo ante. Ἐπίχρηστος, Utilis, Commodus, VV.

LL. quæ subjungunt e Diosc. 2. Ἐπίχρηστος τῶν ψύξεως δεομένων ἐστὶ, pro Valet ad ea quæ refrigeratione egent. Sed hic ἐπίχρηστος mihi omnino suspectum est, eritque, donec aliorum locorum aut saltem alius loci exemplo confirmatum fuerit.

Ἡμίχρηστος, Semibonus, Semiprobus. Aristot. Polit. 5. de tyranno, Ἐπὶ δ' αὐτὸν διακείσθαι κατὰ τὸ ἦθος, ἥτοι καλῶς πρὸς ἀρετὴν, ἢ ἡμίχρηστον ὄντα, καὶ μὴ πονηρὸν, ἀλλ' ἡμιπόνηρον. [* Κακόχρηστος, Schol. Philostr. Her. 412. Boiss., Schæf. Aristoph. Πλ. p. 512. * "Κακόχρηστος, Herodian. Epimer. Mss." Ind. Scap. Oxon. Cf. Δύσχρηστος.]

Πάγχρηστος, Ad omnia utilis, s. usum præbens, Qui est usui ad omnia, Omnino utilis, s. commodus. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 5.) Ποῖον ἄλλο κτήμα οὕτω πᾶγχρηστον; [Aristoph. Ἀ. 934. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 177." Schæf. Mss.]

Πολύχρηστος, Ad multa utilis s. commodus, Qui ad multa est usui. E Gal. ad Gl. affertur pro Usitatus; sed potius sonaret Multum usitatus. [Aristot. de Rep. 2. p. 450. Eust. Il. Præm. p. 2, 2. 765, 14.] B "Πολύχρηστία affertur pro Numerosus usus; sed "sine exemplo." [Theophr. H. Pl. 9, 20, 4.]

Φιλόχρηστος, Amans bonorum s. proborum, Qui viros bonos amat s. probos, Studiosus bonorum. Sed in VV. LL. φιλόχρηστος πόλις exp. Benevola civitas: quæ interpr. non video quomodo ferri possit. Saltem enim addendus esset dativus bonis, s. probis. E Xen. autem (Ἀπ. 2, 9, 3.) φιλόχρηστος Bud. affert pro Æquus et bonus. ["Jacobs. Anth. 10, 244." Schæf. Mss.]

[* Χρηστῶς, Gl. Utiliter, Suaviter, LXX. Sap. 8, 1. "Brunck. Aristoph. 2, 15. Vehementer, Bergler. ad Alciph. 162." Schæf. Mss. Aristoph. B. 1094. Ἐκκλ. 219. Herod. 4, 117.]

Χρηστότης, ἡ, Utilitas: item Bonitas, VV. LL. Sed neutrius signif. exemplum affertur. Ego de priore dubito. Posterioris autem exemplum ap. Plut. et Herodian. extat, si quidem Politiani interpretationi fidem adhibendam esse putamus. Est alioqui frequens pro Clementia, s. Benignitas: quo verbo ab Eod. redditur ap. eund. Historicum non semel. Itidemque ap. Paul. aliquoties legitur χρηστότης pro Benignitate s. Clementia, ut Ep. ad Gal. 5, 22. et ad Coloss. 3, 12. Idem ἀπογομίαν ei opp., c. 11 ejusd. Epist. Vicissimque cum ea copulat φιλάνθρωπιαν in Epist. ad Titum, sicut χρηστὸς cum φιλάνθρωπος interdum conjungi ostendi antea. At vero χρηστότης in ea signif. quam habet c. 3. Ep. ad Rom. non solum novum, sed et parum Græcum esse arbitror. Ponitur enim non pro Bonitate, (de qua signif. dictum fuit,) sed pro Eo quod bonum est. Verum in LXX. ut ad alia multa, ita et ad hoc conivendum esse dico. ["Thom. M. 921." Schæf. Mss. Schleusn. Lexx. in N. et V. T.]

Χρηστεύομαι, Benignitate s. Clementia utor erga quempiam, Clementer me gero. Apud Paul. 1 ad Cor. 13, (4.) caritas dicitur χρηστεύεσθαι, pro Benigna esse, ut vertit Erasm. cum vet. interpr. Sive, Comis esse, ut interpr. novissima habet. In VV. LL. Benignus sum, s. Comis et suavis in moribus, Indulgeo: cum dat. Item Χρηστεύσασθαι εἰς αὐτοὺς, Uti benevolentia et gratia erga illos, (quæ Interpr. parum mihi placet, ac præsertim dativus posterior.) Sic iu Can. 11. Concilii Niceni. Dubito autem an veteribus Scriptt. in usu verbum hoc fuerit: utitur tamen eo et Basil., et quidem pro Ago probe.

ETIAM Χρηστικός ET Χρηστήριος nomini Χρηστὸς subjungenda sunt: sive tanquam ex eo facta, sive potius tanquam eod. modo formata. Est igitur Χρηστικός, Qui novit uti rebus, s. Qui uti commode novit, ut exp. Bud. ap. Aristot. Œcon. 1. Χρῆ δὲ τὸν οἰκονόμον κοσμητικὸν τε εἶναι τῶν ὑπαρχόντων καὶ χρηστικόν. Ad Eod. redditur etiam Qui est frugi. In VV. LL. χρηστικός, Utendi peritus. Et χρηστικός τῶν ὑπαρχόντων, Qui facultatibus scit uti. Quibus additur, χρηστικὴ δούλων ἐπιστήμη, Scientia ad utendum servis, (ubi malim, Scientia utendi servis,) ex Aristot. Polit. 1. ["Cum dat., Arrianus p. 33. Upton.: v. Relandi Præf. ad Epictet." Schæf. Mss.: M.

Anton. 7, 55. Wyttenb. ad Plut. 6, 583.] Ab hoc nomine est ADV. Χρηστικῶς, quod Bud. exp. Frugaliter, (ut χρηστικός, Qui est frugi,) nec non Utiliter: quod parum mihi placet. Vide porro et alium hujus adverbii usum paulo post, in nomine χρῆμα, ubi affertur quidam Eust. locus. [Χρηστικώτερον, Arrian. Epict. 2, 9, 19.] Ad illud autem Χρηστήριος quod attinet, eo significatur Utilis, vel Usum præbens. Ita enim Bud. exp. neutrum χρηστήριον, Utile, Usum præbens: subjungens ex Athen. (204.) Κατεσκεύαστο δ' αὐτῆς κατὰ μὲν μέσον τὸ κύτος τὰ συμπόσια καὶ οἱ κοιτῶνες, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ πρὸς τὴν διαγαγὴν χρηστήρια. [Cf. Schw. ad Eund. 114.] Ex J. Poll. autem affert χρηστήρια σκεύη pro τὰ ἐπιπλα, Utensilia. Ex Eod. alioqui affertur χρηστήρια significans τὰ πρὸς θεωρίαν ἢ θυσίαν σκεύη, ap. Plat. Comicum. ["Χρηστήριος, Æsch. Eum. 241. Abresch. Æsch. 2, 21. Eur. Ion. 1340. Græv. Lectt. Hes. 553. Toup. Opusc. 2, 162. Χρηστήρια, Vasa, Casaub. ad Athen. p. 20. ad Herod. 248." Schæf. Mss. Strabo 901. 1052. * Χρηστηριώδης, Philostr. V. Soph. 2. p. 481.]

"Χραιομέω, Opitulor, Opem fero, Auxilior. Quidam χραιομῶ dictum putarunt quasi χρησιμῶ. Est "autem verbum poeticum, cujus et ap. Hom. non "infrequens est usus. Il. II. (837.) Ἄ δειλ' οὐδέ τοι "ἑσθλὸς ἐὼν χραιομήσεν Ἀχιλλεύς: A. (242.) τοῖς δ' "οὔτε δυνήσεται ἀχνυμένους περ Χραιομεῖν, (28.) Μὴ "νύ τοι οὐ χραιομή σκῆπτρον, ubi pro aor. secundo "habetur ab Eust. Nonnunquam autem cum dat. "et accus. ὄλεθρον, est Propulsare." ["Heyn. Hom. 4, 78. 149. 7, 436. 8, 76. ad Il. A. 566. Matth. ad Gloss. Min. p. 32. * Χραιομω, Heyn. Il. cc. 682. 5, 12. 6, 188. ad Il. A. 566. Dawes. M. Cr. 53." Schæf. Mss. Χραιομετε, Apoll. Rh. 2, 218. * Χραιομημα, Noun. D. 33. p. 842. 36, 369.] "Inde "Χραιομή," [pro Χραιομησις,] "Auxilium, Adju- "mentum, Remedium. Nicander Θ. (584.) Μηδέ σέ "γε χραιομή πολίου λάθοι, ἥ ἐ κέδροιο, ubi exp. βοή- "θεια:" [852. "Χραιομήτωρ, Adjutor, Nonn." [Jo. 3, 81. * Χραιομήεις, Nicander Θ. 576. * "Χραιομήιον, Schn. ad Plut. p. 100." Schæf. Mss. Remedium, Marcell. Sid. (42. 101.) ap. Fabr. B. Gr. L. 1. p. 21.]

VENIO AD Χρῆμα, quod licet inter verbalia verbi χρῶμαι locum primum obtinens, si formatio respiciatur, tamen ceteris postponendum, ob variam signif. numerosumque derivatorum comitatum, censui. Cum autem χρῆμα et plur. χρήματα varios usus habeant, dicam primum de χρήματα, quod ex Hesiodo affertur pro Utensilibus s. Instrumentis ad agrum colendum necessariis: ("Erg. 2, 25.) Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι. Itidemque e Plut. Camillo, χρήματα ἀναγκαῖα, Utensilia necessaria. Qua in signif. i. erit χρήματα q. χρηστήρια σκεύη, de quo dictum paulo ante fuit. Cum his autem conveniunt ea Eustathii, in quibus tradit, χρήματα vocari κτήματα παρὰ τὸ χειρίζεσθαι, ἥτοι χρᾶσθαι: unde in Tragædia, τὸ δέμνιον, ἐν ᾧ ὁ νοσῶν χρηστικῶς κεῖται, appellari χρῆμα. Ubi non placet illud χειρίζεσθαι, cum sciamus χρῆμα non esse aliunde quam a χρᾶσθαι, vel potius χρῆσθαι, formando a pers. I præt. κέχρημαι. Adeo ut potius dicendum fuerit παρὰ τὸ χρῆσθαι τὸ χειρίζεσθαι. Idem certe alibi in quendam Homeri locum annotat, κτήματά vocari ab illo non solum τὰ ἐν οἴκῳ, (quæ Homeri Posterī appellarint etiam χρήματα, παρὰ τὴν χρῆσιν,) sed τὸν ἅπαντα βίον. Idem Gramm. χρῆμα Tragicis sæpenumero i. esse dicit q. χρείαν: pro quo ab Iisd. dici etiam χρέος, Ionice autem χρεῖω. In VV. LL. pro Necessitate affertur ex hoc versu Hesiodi, "Erg. (1, 342.) Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγγώριον ἄλλο γένηται, ubi tamen pro Re poni existimatur. De qua signif. ita Bud. Χρῆμα, inquit, etiam singulariter πρᾶγμα significat. Plato Gorgia, Ἐπειδὴν δὲ ἡδὴ πρεσβύτερος ὢν ἄνθρωπος ἔτι φιλοσοφῇ, καταγέλαστον, ὡς Σώκρατες, τὸ χρῆμα γίγνεται. Plut. in Cæs. de prælio Pharsalico loquens, "Ὅτι δὴ περαινεται τὸ χρῆμα, καὶ συνίσσιν εἰς ἔργον οἱ ἄνδρες, Quoniam sc. res geritur et conficitur. Sic e Soph. affertur Aj. (288.) τί χρῆμα δρᾷς;

pro Quid rei agis? Quibus subjungit, Χρῆμα etiam quasi ἀντὶ τοῦ μεγέθους καὶ θαύματος dicunt per gen., ut χρῆμα νοῦ, et χρῆμα φρονήσεως. Aristoph. (Πλ. 893.) ἔνδον ἐστὶν, ὡς μιαιωτάτω, Πολὺν χρῆμα τεμαχῶν, καὶ κρεῶν ὠπημένων. Xen. (K. Π. 1, 4, 8.) Ὁ δὲ ἀκοντίσας καταβάλλει τὴν ἔλαφον, καλὸν τι χρῆμα καὶ μέγα, quasi Rem pulcerrimam et præstantissimam. Synes. Ἡμῖν δὲ καὶ τὸ μουσικῆς χρῆμα ἐπιχώριον ὡς οὐδὲν ἄλλο, Nobis autem musica quoque, vernacula est res, ut si quid aliud, præstantissima. Lucian. (1, 835.) Καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται, πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, i. e. καλὴ πάνυ παρθένος. Plut. de Augusto, Ἐσπεργε δὲ ὁ Καῖσαρ ὑπερφυῶς τὴν ἀδελφὴν, χρῆμα θαυμαστὸν, ὡς λέγεται, γυναικὸς γενομένην. Hippocr. Philopæmeni, de Æsculapii forma loquens, quam in somnis se vidisse ait, Εἶποντο δὲ αὐτῷ δράκοντες χρῆμά τι ἐρπετῶν ὑπερφυῆς. Hoc modo lingua nostra vernacula loquitur, cum dicunt, Ingens erat diabolus asini, vel equi, vel alterius animalis. Hactenus ille. Ego autem distinguendum inter hæc exempla esse dico; nam in illo Xen. loco, Καταβάλλει τὴν ἔλαφον, καλὸν τι χρῆμα καὶ μέγα, possumus χρῆμα, itidem ut in superioribus ll., interpretari Rem: nisi potius aliquod interpretationis genus querere velimus, in quo vox ista χρῆμα minime seorsum reddatur: sicut in hoc Synesii loco, καλὸν τι χρῆμα ὡδῆς possumus ita reddere ac si legeretur καλὴ τις ὡδὴ, Pulcra quædam cantio. Suntque hujus generis exempla ab aliis distinguenda: in quibus non itidem χρῆμα Rem interpretari possumus: nisi Græce simul et Latine loqui velimus, jungeudo hoc nomen cum gen. sicut Græci χρῆμα jungunt, ut vides in ll. præcedentibus: quibus addi potest hic, a quo Aristoph. Nubes suas auspicatur, Ὡς Ζεὺ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον Ἀπέρατον: [cf. B. 1305. A. 150.] Quod autem dico de illa voce Latina juncta genitivo, id e Plauti auctoritate a me dici sciendum est, ap. quem legimus, in Amphitr. 2, 2. in princ., Satin' parva res est voluptatum in vita, atque in ætate Agunda, præquam quod molestum est? Nemo enim, ut opinor, mihi negaverit quin Parva res voluptatum, sit perinde dictum ac si quis ita loqueretur, μικρόν χρῆμα τῶν ἡδονῶν. Sed hoc loquendi genus ne Plautino quidem sæculo satis receptum fuisse puto; ideoque Græce simul et Latine loqui, id voco. Certe ut Horatium multos hellenismos habere videmus, qui ap. ceteros minime extant, sic etiam quin Plautus aliquos usurparit, qui suæ ætatis etiam lectoribus novi essent, minime dubium esse puto. An tamen hic in eo numero ponendus sit, alii viderint. Utut sit, talem esse usum vocabuli Res in illo Plauti loco, ajo: nisi quod potius in augendo quam minuendo, Græci suum χρῆμα cum gen. usurpant: adeo ut Magna res voluptatum, magis Græco loquendi generi conveniens futurum fuerit. In vernaculo autem sermone, (nam illud de diaboli appellatione exemplum non satis aptum hic esse videtur,) utimur quidem itidem voce Chose, qua Res significatur, in augenda re quapiam; sed diversa orationis structura utentes: veluti cum ita loquimur, C'est une belle chose que de voir cela; vel, C'est une grand' chose que de voir: vel, C'est une grand' chose que d'ouïr parler de la sagesse d'un tel, vel de la beauté, etc. Aut etiam hoc modo, C'est une chose étrange que de voir cela, vel que d'ouïr cela, aut d'ouïr parler de cela. Ceterum ut μέγα χρῆμα, sic etiam πολὺ χρῆμα cum gen. interdum dicitur. Herod. (3, 109.) Πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀφίων ἐκλέπουσι: [6, 43. Χρ. πολλὸν νεῶν.] Est enim πολλὸν Iouice pro πολὺ. Ceterum invenitur et χρήματα plur. pro Rebus; atque ita in quodam Thuc. etiam loco exp. Schol.: ut docebo infra.

Χρήματα plur. tantum numero, Pecuniæ, interdum vero generalius, Bona fortunæ, Facultates. Apud Thuc. sæpe pro Pecuniis, ut l. 6. Περὶ τε τῶν χρημάτων σκεψομένους, εἰ ὑπάρχει, ὥσπερ φασίν, ἐν τῷ κοινῷ καὶ τοῖς ἱεροῖς: 8. Ἀπορήσαντες ὁπίθεν τοσαύταις ναυσὶ χρήματα ἐξουσι. Sic Dem. (15.) Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἐστὶ γίνεσθαι τῶν δεόντων. Idem τὰ χρήματα esse τῶν πραγμάτων νεῦρα dixit.

A Pro hac autem signif. jungitur gen. χρημάτων variis nominibus, et accus. χρήματα variis verbis, quæ in præsentia colligere non vacat. Sed generalior est altera illa signif., qua dicitur de bonis, s. fortunis, aut facultatibus: quam signif. potius habet ap. Hom. atque Hesiod. Χρήματα δὲ, inquit Aristot. Eth. 4, 1., λέγομεν πάντα ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται. Appellatione χρημάτων, inquit Bud., tam mobilia seseque moventia, quam immobilia continentur: quemadmodum ap. Cic. et Jctos pecuniæ vocabulo hæc omnia comprehenduntur. Fortunæ enim hominum, χρήματα sic Græce dicuntur ab utilitate, ut Latine Bona et Facultates. Xen. Econ. (1, 11.) Καὶ ὁμολογουμένως γε, ὡς Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ ἐπεὶ περ εἴρηται τὰ ὠφελοῦντα, χρήματα εἶναι. Ibid. 8, Si quis, inquit, ubi emerit equum, non possit eo χρῆσθαι, i. e. Uti, sed ex eo decidens, κακὰ λαμβάνει, οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστὶν ὁ ἵππος.

Χρήματα, e Dem. affertur etiam peculiariter dictum de mercibus, (930.) Ἀνταγοράζειν πάλιν χρήματα. Quin etiam ἀντὶ τῶν χωρίων usus esse traditur. Possit certe illa signif. mercium (meo judicio) huic quoque Thuc. loco convenire, 3, (74.) p. 107. Ὡστε καὶ χρήματα πολλὰ ἐμπόρων κατεκαύθη, ubi tamen Schol. exp. πράγματα: quæ exp. nimium late, hoc quidem loco, nominis hujus signif. extendere videtur. Idem Schol. in 7, (25.) p. 240. Πυνθανόμεναι πλοῖα τοῖς Ἀθηναίοις γέμοντα χρημάτων προσπλεῖν, annotat, τὰ χρήματα accipi καὶ ἐπὶ τῶν τυχόντων πραγμάτων: non ut nunc, inquit, ἀδοκίμως, ἐπὶ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων εἰδῶν.

[“ Χρῆμα, Markl. Iph. p. 322. Wakef. Eum. 760. Toup. Opusc. 1, 572. ad Xen. Eph. 124. 199. Wyttenb. ad Plut. 1, 199. Koen. ad Greg. Cor. 79. 150. ad Herod. 18. 319. 457. 570. 594. Bergler. ad Alciph. 253. ad Lucian. 1, 437. ad Callim. 1, p. 111. De locutionibus καλὸν τι χρ. etc., Villos. ad Long. p. 12. Warton. ad Theocr. 2, p. 223. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 146. Adonias. p. 377. Phœn. p. 70. Diatr. 272. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 84. 87. LB. Hutch. ad Xen. K. Π. p. 20. Brunck. ad Eur. Med. p. 390. Andr. 180. 727. Musgr. 728. 951. Orest. 70. Toup. ad Longin. 277. Lennep. ad Phal. 23. Ilgen. ad Hymn. 439. Xp. et πρᾶγμα, ad Herod. 570. Heind. ad Plat. Gorg. 129. Hermann. ad Tzet. p. 68. Χρῆμα, Pecunia, pro plur., ad Diod. S. 1, 628. Τὶ χρῆμα; Musgr. Heracl. 646. sic interpret. 709. Herc. F. 1181. Valck. Hipp. p. 260. Πάγκαλόν τι χρ., Markl. Iph. p. 35. Aristoph. A. 83. 1031. 1085. Villos. ad Long. 233. Brunck. Soph. 3, 427. Jacobs. Anth. 11, 378. Dionys. H. 1, 143. 178. Χρῆμα τεμαχῶν, T. H. ad Plutum p. 305. ad Lucian. 1. 834. Θαυμαστὸν τι χρ. παρθένου, ad Charit. 204. Toup. Opusc. 1, 255. ad Xen. Eph. 124. Χρήματα, 171. Fischer. ad Palæph. 130. ad Mær. 410. Græv. Lectt. Hes. 553. ad Charit. 613. Bona, subaud., Valck. Oratt. 353. Numi, ad Herod. 594. Conf. c. χρυσὸς, ad Diod. S. 2, 355. Quid intersit inter χρ. et κτήματα, ad Thom. M. p. 2. ad Xen. Eph. 32. 171. 200. Coray Mus. Ox. 2, p. 4. (Schæf. Meletem. Cr. 17. Πράγματα καὶ χρ., Plut. Alex. p. 42. Schm. Χρήματα τάξασθαι, Kuster. V. M. 114. Δεῖ χρημάτων, Boiss. Philostr. 294.” Schæf. Mss. Theogn. 753. χρήματα ποιῶν. Stesimbrotus Plutarchi Cimone 4. Χρ. ψυχῆς, Xen. K. Π. 2, 1, 5. 4. Σφενδονητῶν παμπολὺ τι χρ. Eur. Hec. 971. Τὶ χρῆμα ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα; pro διὰ τί; Quare! Χρῆμα, Pecunia, Luc. Evang. 4, 37. Herod. 3, 38. Oraculum, Valck. Schol. in N. T. 1, 428. 2, 539. Τὶ χρ. πάσχεις; Aristoph. N. 814. cf. Σφ. 266. Eur. Or. 379. Hipp. 907. Χρ. et χρῶμα conf., Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 130. Πρὸς χρῆμα, παρὰ χρ. 192.]

Αὐτόχρημα et Παραχρῆμα vide infra.

[* “ Χρηματοθήκη, Const. Manass. Chron. p. 130 (=247.)” Boiss. Mss. * Χρηματολόγος, unde * Χρηματολογέω, Const. Apost. 3, 7.] Χρηματοποιός, ὁ, Qui pecunias conficit, i. e. comparat, ut dicitur aliquis multas pecunias s. multum pecuniæ aliqua e re confecisse. Apud Xen. (Econ. 20, 15.) χρηματοποιός

τέχνη, Quæstiosa ars, Ars e qua multum pecuniæ conficitur. In VV. LL. Rem faciens, Quæstuosus. Sed verti non possit Rem faciens, nisi diceretur de persona, non de re. Apud J. Poll. hæc conjunguntur, Πλουτοποιὸν χρῆμα, Πλουτηρὸν, Χρηματοποιόν. Gall. quoque dicitur Faire de l'argent, vel Faire argent, pro Acquirere, Comparare. [* Χρηματοφθόρος, unde * Χρηματοφθορικός, Plato Soph. 12. p. 225. * “Χρηματοφύλαξ, Schol. Æsch. Pers. 1.” Boiss. Mss. * Χρηματοφυλάκιον, Gl. Ærarium: var. lect. ap. Strab. 12. p. 25. Sieb.]

E compositis sequentibus alia in ατος desinunt, alia in ημων: sed propter eand. signif. eod. loco ponentur.

* Ἀχρήματος, ὁ, ἡ, Carens pecunia, Cui nihil est pecuniæ, Iuops. [Æsch. Pers. 167. Herod. 1, 89. Plut. 7, 395. δίατα, Quæ magnos sumtus non requirit, Victus tenuis. “Brunck. Soph. 3, 505.” Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 271. Ζήμια, ubi al. * ἀποχρήματος. * Ἀχρηματοσύνη, Theophyl. 1, 374.] Ἀχρηματία, Pecuniæ penuria, Inopia, [Thuc. 1, 11. “Alcipher. p. 18. Dionys. H. 3, 1366.” Schæf. Mss. Ἀχρηματία, * Ἀχρημασία, Lobeek. Phryn. 507.] Ἀχρηματέω, Pecunia careo, Pecuniæ penuria laboro, Sum inops, [“Cattier. p. 18.” Schæf. Mss. * “Ἀχρηματισία, Const. Manass. Chron. p. 124.” Boiss. Mss.] Dicitur ETIAM Ἀχρήμων, ονος, pro ἀχρήματος, Inops. UNDE Ἀχρημοσύνη, Inopia, Egestas. [“Theogn. 156.” Seager. Mss.] Sed hæc sunt potius poetica quam solutæ orationi usitata: sic tamen ut hic quoque aliquem usum habeant. Vide infra quæ et de Ἀχρημονεῖν scribam, in Εὐχρημονεῖν.

[* Βαθυχρήμων, Prædives, Manetho 4, 66. 504. 579. “Ad Charit. 580. 593.” Schæf. Mss. * Βαθυχρήμονος, Const. Manass. Chron. p. 101.]

Εὐχρήματος, ὁ, ἡ, oppositum præcedenti, Cui est bona pecuniarum copia, Bene numatus, Pecuniosus, Locuples, Opulentus. Εὐχρηματία, Opulentia. Εὐχρηματέω, Pecuniosus sum, Pecuniis abundo, Opulentus sum. Legitur ETIAM Εὐχρημονεῖν ap. J. Poll., (quod est tanquam ab Εὐχρήμων, ut habuisti ἀχρήμων supra,) ejusd. signif. cum εὐχρηματεῖν. J. Poll. a Plat. Comico usurpatum fuisse tradit pro πλουτεῖν: sicut VERB. Ἀχρημονεῖν pro πένεσθαι. Cum enim ita legatur ap. J. Poll. (6, 196.) in vulg. Codd. Πλάτων δὲ καὶ Εὐχρημονεῖν, τὸ πλουτεῖν καὶ Χρημονεῖν, καὶ πένεσθαι: ego ita legi debere existimo, atque adeo contendo, Πλάτων δὲ καὶ Εὐχρημονεῖν, τὸ πλουτεῖν καὶ Ἀχρημονεῖν, τὸ πένεσθαι. Saltem quin Ἀχρημονεῖν reponi debeat, neminem inficiaturum puto. At vulg. Lexx. consarcinatores non solum VERB. Χρημονεῖν retinuerunt, sed multum etiam errorem, qui ap. J. Poll. est, auxerunt, cum χρημονεῖν et εὐχρημονεῖν de pecuniarum copia dixisse Plat. Comicum annotarunt: ipsius Pollucis sc. testimonio id confirmantes.

“Περίχρηματος, Admodum pecuniosus, Prædives. “Plut. Ἐπίδοξον τῷ γένει καὶ περίχρηματον γαμῖν.” [“Ocell. Luc. 4, 7. p. 70. ubi Cod. vidi, qui præfert * ὑπερχρήματος.” Osann. Auct. Lexx. Gr.]

Πολυχρήματος, Cui multum est pecuniæ, s. Cui multæ sunt pecuniæ, Abundans pecunia, Pecuniosus, [Strabo 9. p. 644., 16. p. 1126. Dionys. H. 1. p. 302, 18.] Πολυχρηματία, Pecuniæ abundantia, Opulentia, [Xen. Conviv. 4, 42. J. Poll. 3, 110. 6, 196. * Πολυχρηματίας, ὁ, Diog. L. 6, 28. * Πολυχρηματιζῶ, Strabo 9. p. 475=635. al. * Πολυχρηματέω.] Πολυχρήμων ET Πολυχρημοσύνη interdum pro πολυχρηματίας et πολυχρηματία, ea forma qua ἀχρήμων et ἀχρημοσύνη supra. [“Πολυχρήμων, ad Charit. 743. Hes. v. Πολυπάμμων.” Schæf. Mss. Polyb. 18, 18, 9. Suid. 3, 154. Πολυχρημοσύνη, J. Poll. 3, 110.]

Φιλοχρήματος, ὁ, ἡ, Cupidus pecuniæ, Avidus pecuniæ, Avarus. Aristot. Rhet. 1. Καὶ γὰρ τὸ δῶρόν ἐστι, κτήματος δόσις, καὶ τιμῆς σημεῖον διὸ καὶ οἱ φιλοχρήματοι καὶ οἱ φιλότιμοι ἐφίενται αὐτῶν. Plato Epist. 7. Ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν. Fein. gen. ap. Herodian. 6, (1, 16.) Ὅρων αὐτὴν οὖσαν φιλοχρήματον, καὶ περὶ τοῦτο ὑπερφύως ἐσπουδα-

PARS XXXI.

κῦαν. Apud Eund. τὸ φιλοχρήματον substantive positum pro Cupiditas pecuniæ, Avaritia: 3, (8, 14.) Οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδικίας φόνων ἐκ τῆς τυχοῦσης αἰτίας, Polit. Sic quæstui supra quam dici posset addictus, injustis cædibus atque adeo cuicumodi e causa pecuniam colligebat. [“Boiss. Philostr. 286. 659.” Schæf. Mss.] Φιλοχρημάτως, Avarus, Cum cupiditate pecuniæ: φ. ἔχειν, Isocr. ad Demon., Pecuniæ cupidum esse, Avarum esse. [“Julian. Ep. 1. p. 373.” Boiss. Mss.] Φιλοχρηματία, ἡ, Cupiditas pecuniæ, Avaritia. Plato de LL. [Ad Greg. Cor. 836. * “Φιλοχρηματίας, Const. Manass. Chron. p. 93. var. lect.” Boiss. Mss.] Φιλοχρηματέω, Pecuniæ cupidus sum s. avidus, Pecuniæ cupiditate teneor, ap. eund. Plat. Extat et ap. alios, e quibus est Plut. (6, 312.) Εἰ φιλοδοξοῦμεν, ἡ φιλοχρηματοῦμεν. [Jambl. Protr. 288. * “Φιλοχρηματιζῶ, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 246.” Boiss. Mss. * Φιλοχρηματιστής, Plato de Rep. 8. p. 551. J. Poll. 3, 112. * Φιλοχρηματιστικός, adv. * Φιλοχρηματιστικῶς, 328. * “Ἀφιλοχρήματος, Eunap. 2. Suidæ v. Σεβαστιανὸς, (et Κολοσσός,) Const. Manass. Chron. p. 70.” Boiss. Mss.] “Ἀφιλοχρηματία, “Pecuniarum nullus amor, i. e. Neglectus contemtusque pecuniarum,” [Plut. 239. Cyrill. Hom. Pasch. 11. p. 148.]

Dicitur ETIAM Φιλοχρήμων pro φιλοχρήματος, ET Φιλοχρημοσύνη pro φιλοχρηματία: item VERB. Φιλοχρημονεῖν, pro φιλοχρηματέω. Phocyl. (37.) Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἀπάσης: sicut a Paulo Avaritia radix omnium malorum esse dicitur. Verbum autem φιλοχρημονεῖν ap. Plat. extat, de LL. 5. (p. 207.) Μὴ δὴ τις φιλοχρημονεῖτω παίδων γε ἕνεκα, ἵνα οἱ πλουσιωτάτους καταλείπη. [Φιλοχρήμων, Suid. 3, 711. “Φιλοχρημοσύνη, Monum. Byz. 16.” Schæf. Mss.]

[* Χρήμων, unde * “Χρημοσύνη, Indigentia, Theogn. 381. 386. 572. 678. Jacobs. Anth. 12, 308.” Schæf. Mss.]

Compositis Αὐτόχρημα ET Παραχρήμα, quoniam vocem χρῆμα integram cum alia voce itidem integra retinent, priorem locum dare forsitan aliquis maluisset; sed quoniam Χρηματοποιὸς compositionem a tergo, non a fronte habet, sequendo eum, quem antea observavi, ordinem, ab eo incipiendum fuit: illi vero compositum Ἀχρήματος et reliqua ejusd. generis subungere necesse habui, utpote multo melius quam hæc duo, cum primo illo convenientia. Si quis tamen vel hic vel alibi eum, quem secutus sum, ordinem non probet, poterit quæ a me scripta sunt, quocunque libuerit ordine legere. Sed ut ad prius ILLUD Αὐτόχρημα veniam, adverbialiter, sicut et alterum, poni sciendum est; vel potius adverbium esse: et sonare q. d. Ipsa re, Latini tamen potius postponentes pronomen dicunt Re ipsa, multis autem in ll. apte reddi posse, Re vera, aut etiam Plane. Suidas quendam Aristoph. locum affert, in quo αὐτόχρημα exp. πᾶν ἀληθὺς, ἀψευδὺς. Ubi videtur commode redditum iri Re vera. Sic ap. Areth. Apoc. init. Τίνος γὰρ ἦσαν οἱ ἅγιοι δοῦλοι, εἰ μὴ τοῦ Θεοῦ; πρὸς δὲ καὶ εἰρηται, ὅ, τι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά. ἐπενεγκῶν δὲ, τὸ τὴν μυσταγωγίαν οὐ τὸν Χριστὸν αὐτόχρημα αὐτῷ καταπράξαι, εἰ μὴ διὰ τοῦ ἁγγέλου αὐτοῦ, τὸ φιλάληθες τοῦ τὴν ἀποκάλυψιν εἰληφότες ὑπέδειξεν. Sic certe et in aliquot aliis ll. utitur. Apud Synes. pro Plane, Omnino. Epist. 4. Ὁ δὲ αὐτόχρημα Μακκαβαῖος, οἷος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι, Ille autem plane Maccabæus, etc. Sic Ep. 44. Θάρρῶν ἀποφαίνον τὸν ἄνδρα, ἡμίγυνον αὐτόχρημα θιασώτην τῆς Κότυος. (Sed αὐτοχρήμα etiam scribitur ap. eum: quam scripturam minime admittendam censeo.) Sic αὐτόχρημα εἰπεῖν affertur pro Ut plane dicam; sed absque exemplo. Suidas, ap. quem vide etiam quendam Æliani locum utentis hac voce, αὐτόχρημα ὁμοίαν exp. παντελῶς ὁμοίαν: et ita αὐτόχρημα, sequendo illius expositionem, fuerit i. q. παντελῶς i. e. Omnino, Prorsus. At in VV. LL. non levis ex his Suidæ verbis, (alioqui tamen satis apertis,) natus est error. Ibi enim voce αὐτόχρημα dicitur significari Res prorsus similis, Res ipsa. [“Suicer. 2, 1614. Wakef. S.

Cr. 5, 69. ad Lucian. 1, 606. 3, 501. Dionys. H. 5, 269. Bast Lettre 97. Etym. 438, 16. ad Timæi Lex. 228. Bergler. Alciph. 337." Schæf. Mss.]

Alterum illud COMP. Παραχρήμα sonat q. d. In ipsa re, i. e. In ipsius rei actione, Dum ipsa res geritur, Antequam ab una re ad aliam quis digrediat. Unde redditur In præsentia, vel E vestigio, s. Continuo, Statim. Interdum vero E tempore. Thuc. 7, (75.) p. 259. Ἀπηντομολήκεσαν γὰρ πάλοι τε, καὶ οἱ πλείστοι π., Schol. ἐν τῷ τότε παρόντι. Ex Aristoph. affertur, Πλ. (782.) ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι οἱ φαινόμενοι παραχρήμ', ὅταν πράττη τις ἐν, i. e. κατὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰπεῖν παραυτίκα. E Plut. Lycurgo, Ὡς μήτε π., μήτε ὕστερον ἔχειν λέγειν, pro Ut neque tunc neque postea dicere potuerit. Verum παραχρήμα nullo modo reddi potest Tunc; sed vel In præsentia, vel E tempore potius reddendum fuit. Sed hoc sciendum est, ap. veteres Scriptt. plerumque cum articulo usurpari hoc adverbium: tunc autem posse nos et nomine plerumque in ejus interpretatione uti. Thuc. (2, 17.) Ὑπὸ τῆς π. ἀνάγκης, Ob præsentein necessitatem, (51.) Τῷ π. περιχαρεῖ, Ob præsentein lætitiā, vel E præsente lætitiā: 1, (138.) Τῶν τε π. δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, ubi τοῖς παραχρήμα opp. τὰ μέλλοντα. Ex eod. Thuc. affertur, τὰ παραχρήμα pro Subiti casus, Res repentinæ: sicut illud quod ex Eod. modo habuisti, ἐκ τῆς παραχρήμα ἀνάγκης, redditur, E subita necessitate. Quin etiam ἐκ τοῦ παραχρήμα pro Subito, affertur e Dem. et eis τὸ παραχρήμα pro eod. e Plat. Redditurque etiam E continenti: (quo usus est Justius.) At vero αἱ ἐκ τοῦ παραχρήμα ἡδοναὶ non placet reddi ap. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 20.) Tumultuariæ voluptates; sed malim Extorpanæ voluptates. Sic ἀπὸ τοῦ παραχρήμα ap. Eund. (Ἑλλ. 1, 1, 21.) et ἐκ τοῦ παραχρήμα ap. Demosth. (9.) pro E tempore, manifeste accipiuntur. Dicitur etiam ἐν τῷ παραχρήμα ["Plato Menex. 2. p. 19." Boiss. Mss.] pro In præsens, In præsentia, Impræsentiārum. Sed hæc Ἐν τῷ παραχρήμα, Ἐκ τοῦ παραχρήμα, ["Plato Menex. 4." Boiss. Mss.] Ἀπὸ τοῦ παραχρήμα, nec non Τὸ παραχρήμα, plerumque omnino otiosos articulos habent, quod ad structuram orationis attinet. ["Wolf. Herodian. xvi. Aristoph. Πλ. 569. Boiss. Philostr. 384. ad Mær. 48. Bergler. Alciph. 450. I. q. παρὰ χρῆμα, In ipsa re, In ipso temporis articulo, quo res agenda est, Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 316. Ἐκ τοῦ π., Toup. ad Longin. 322. Plut. Mor. 1. p. 20. Ἐκ τοῦ π. ἐξαίφνης, Plato de LL. 349. Ast. Ἐν τῷ π., Dionys. H. 1, 309. Εὐθέως π., Demosth. 1237, 21. Plato de LL. 350. Ast., Schneid. ad Xen. Polit. 47. Τοπ., Duker. Præf. Thuc. p. 10." Schæf. Mss. Æschin. Socr. Dial. 2, 7. 20. 27.]

Χρηματικός, Pecuniarius, Ad pecuniam pertinens. Sed dicitur etiam aliquis esse χρηματικός, i. e. Pecuniosus, Pecunia abundans, Opulentus: unde ap. Plut. Solone, τοῖς ἀπόροις ὀπποῖνὶν ἰδμεν τοὺς χρηματικούς, ubi scribit, Ἰστορεῖ τὸν Σόλωνα ὑποσχέσθαι κρύφα τοῖς μὲν ἀπόροις τὴν νέμειν, τοῖς δὲ χρηματικοῖς, βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων. Eadem forma dicitur quæ χρηματικός. [Gl. Pecunialis: Χρηματική, Pecuniaria, Numaria, Civilis causa. Eunap. 32. Χρηματικὴ, Ars rei faciendæ, Clem. Alex. 392. * Χρηματικός, Gl. Civiliter. * "Ὑποχρηματικός, Jacobs. Anth. 6, 254." Schæf. Mss. * Χρημάτιος, i. q. χρηματικός, Manetho 4, 378.]

Χρηματίζω, ab ea nominis χρῆμα signif. qua Rem declarat, Rebus explicandis constituendisque vaco, ut magistratus solent, Actui rerum operam do, Commentor de summa reip. s. de rebus ad eam pertinentibus, Jus reddo. Quæ interpretationes sunt Budæi, afferentis e Diod. S. in Historia Alexandri, ἐν τῷ παραδείσῳ ἔκειτο αὐτῷ θρόνος, καὶ κλίνει ἀργυρόποδες, ἐφ' ὧν καθέζετο χρηματίζε μετὰ τῶν ἐταίρων. Et e Luciano (2, 783.) Ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἰκανῶς ταῖς εὐχαῖς ἐχρημάτισε, Cum Jupiter hominum votis audiendis vacavit, et de iis statuit. Item e Dem. pro Cor. affert psephisma his verbis recitatum, (250.) Ἐπὶ Νικοκλέους ἀρχοντος, Βοηδρομιῶνος ἐνὶ καὶ νέφ, βουλῆς

ἁ γνώμη πρυτάνεις καὶ στρατηγὸς ἐχρημάτισαν, τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες: quæ ita vertit, De concilii sententia consilium agitatum est super iis de quibus πρυτάνεις retulerant ad curiam, quæ in concione populi prius agitata fuerant. Ex alio Ejusd. loco, (285.) Ἄμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλεον εἰς τὸ βουλευτήριον, ὑμεῖς δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε· καὶ πρὶν ἐκείνην χρηματίζειν καὶ προβουλεύσαι, πᾶς ὁ δῆμος ἄνω καθῆτο: i. e. Antequam senatus consuleretur et rogaretur sententias, et decretum fieret. In h. autem ejusd. Oratoris I. χρηματίζειν poni testatur pro Referre ad populum, c. Mid. (517.) Ἐν δὲ ταύτῃ ἐκκλησίᾳ ὁ νόμος κελεύει, ἔπειδ' ἂν χρηματίσωσιν οἱ πρόεδροι περὶ ὧν διώκεται ὁ ἄρχων, χρηματίζειν καὶ περὶ ὧν ἂν τις ἡδικοῦς ἦ περὶ τὴν ἐορτήν. Et paucis interjectis de verbali χρηματισμός, ait interdum χρηματίζειν esse Agere cum populo. Nonnunquam vero esse, Responsa dare legationibus: ut ap. Diod. S. Ταῖς δὲ πρεσβείαις χρηματίσας φιλανθρώπως. Plut. Cæsare, Προσιόντων δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ στρατηγῶν, ἅμα δὲ καὶ τῆς βουλῆς ἐπομένης, οὐχ ὑπεξαναστὰς, ἀλλ' ὥσπερ ἰδιώταις, χρηματίζων ἀπεκρίνατο. Hæc ille. Nunc autem, ut signif. has distinctius persequar, primum constr. verbi hujus animadvertenda est. Dicitur ergo χρηματίζω interdum quidem sine adjectione dativi, sæpe vero adjecto dativo personæ: nonnunquam et dativo rei. Quin etiam frequenter dicitur χρηματίζω περὶ τούτων. Jam vero affertur et χρηματίζειν cum accus. rei. Exemplum illius χρηματίζειν sine ulla adjectione positi habes in Diod. S. quem supra attuli. In eo autem I. aliisque hujusmodi interpretari possis Jus reddere, et personæ dativum, qui commodus videbitur, subaudire. Est sane illi Diodori loco plane similis hic Plutarchi in Camillo, Χρηματίζοντος τοῦ Καμίλλου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Sed et in II. Demosth. ponitur itidem sine adjectione pro Consilium agitare, Consultare, Decernere. Exempla autem ceterarum quoque constructionum, præterquam postremæ, (de qua dicam aliquanto post,) habes itidem in præcedentibus. Sed quod ad eam signif. attinet, quam Bud. poni ait pro Responsa dare legationibus, sciendum est non aptum hujus signif. exemplum ab eo subjungi, e Diod. S. Ταῖς δὲ πρεσβείαις χρηματίσας: neque enim χρηματίσας per se id significat, cum addatur dat. πρεσβείαις. Præterea non esse solum Responsa dare legationibus, sed et aliis, ostendit ille Plut. locus, in quo dicitur Ὡς περὶ ἰδιώταις χρηματίζων. Satiuste itaque fuerit dicere, χρηματίζειν esse Responsum dare postulatis aliquorum. Sed et hoc sciendum est, χρηματίζειν interdum generalius poni pro ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, ut ap. Thuc. quoque Ἐχρημάτισέ τισι πόλεσι, Schol. exp. ὁμιλεῖν. Itidemque Diod. S., quod uno in I. vocat χρηματίζειν, in alio appellat ὁμιλεῖν. Hinc fit ut interdum χρηματίζειν reddatur etiam simpliciter Alloqui, s. Compellere. Χρηματίζειν, inquit Bud., est etiam Appellare aliquem, h. e. Compellere et alloqui, Agere cum aliquo de negotio, et verba facere. Dinarch. Καὶ συμπάντων τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον διειλεγμένους, Νικάνορι, καὶ κεχρηματικῶς περὶ ὧν ἐβουλήθη, ἐλεεινὸν σεαντὸν παρασκευάζεις, προδότης ὧν καὶ δωροδόκος. Sic fortassis χρηματίζων exponi queat simpliciter Alloquens s. Compellans ap. Greg. Naz. Οὕτω γὰρ αὐτὸν ὀνομάζει ὁ Θεὸς Μωϋσεῖ χρηματίζων ἐπὶ τοῦ ὄρους: q. tamen I. affert Bud., postquam dixit χρηματίζειν esse Responsa dare legationibus. Equidem si simplicem illum signif. ei dare nolumus eo in I., at neque hæc ullo modo convenire potest. Potiusque assentiendum fuerit iis qui ibi χρηματίζων vertunt, Respondens oraculo: de qua tamen interpr. dicam et infra in Χρηματίζομαι. Affertur porro hujus verbi χρηματίζω alius præterea usus, juncti præpositioni περὶ, (cūm quæ junctum habemus et in præcedentibus aliquot II.) ap. Æschin. Epist. ad Ctes. pro Negotium tracto, Negotium gero: Καὶ αὐτὸς δὲ ἐπέστειλα περὶ ὧν ἐχρημάτιζον Ἀθήνησιν μοι γενέσθαι πολλάκις. Sed infra, quæ additur, dubiam hanc interpr. reddit; ideoque locum amplius considerandum censeo. In h. quidem certe I. Thuc. 1, (87.) Καὶ οἱ Ἀθηναίων πρεσβεῖς ὕστερον ἐφ' ἃπερ ἦλθον χρηματίσαντες, videtur χρημα-

τίσαντες dici de iis qui negotia confecerunt. Super-
est ut de illa constr. cum accus. rei dicam. Ejus
exemplum hoc e Plut. affertur in Themist. Οὐδὲν
οὔτε τῶν ιδίων, οὔτε τῶν κοινῶν κατὰ μέρος ἐχρημάτιζε,
quod redditur, Nullum munus obibat. De qua hu-
jus loci interpretatione, donec locum adire eumque
expendere licuerit, ἐπέχω.

Χρηματίζω, in VV. LL. Versor, Dego, διατρίβω,
οἰκῶ, ιδιάζω καὶ διαιτῶ, quod domi τὰ χρήματα
agitemus, maxime privata. Polyb. Παραπεσὼν δ'
εἰς τὴν σκηνὴν, ἐν ᾗ χρηματίζειν εἴθωι καὶ δειπνεῖν ὁ
βασιλεὺς, In qua rex privatim agere et versari prau-
dereque consueverat: unde χρηματιστικὴ σκηνή etc.
Ita quidem in illis; sed videndum ne χρηματίζειν non
tam generaliter accipiatur, sed pro Negotia tractare,
Negotia obire: et ita conveniet h. l. cum uno ex iis
quos paulo ante attuli.

Χρηματίζω, Nuncupor, Appellor. Plut. Anton.
(54.) Κλεοπάτρα μὲν γὰρ εἰς τὸ πλῆθος ἐξιοῦσα, στολὴν
ἐτέραν ἱερὰν Ἰσίδος ἐλάμβανε, καὶ νέα Ἴσις ἐχρημάτι-
ζε: (7, 20.) Διὸ καὶ νόμος ἦν τοῖς ἑαυτοῖς, μὴ πατρό-
θεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρὸς χρηματίζειν, h. e. ὀνομάζεσθαι.
Polyb. 5, 57, 5. Καὶ βασιλεὺς τότε πρῶτον ἐτόλμησε
χρηματίζειν, καὶ γράφειν πρὸς τὰς πόλεις, i. e. Titulum
assumere regis. Sic Act. 11, (26.) Ἐγένετο δὲ πρῶ-
τον ἐν Ἀντιοχείᾳ χρηματίζουσι τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς.
Hæc Bud. At in VV. LL. χρηματίζειν, tanquam mi-
nime neutrum, exp. E re nomen indere, vel sumere,
Nominare, Cognominare, Nuncupare, Appellare. Af-
ferturque e Polyb. (5, 57, 2.) Ἐγκαλῶν καὶ διαμαρτυ-
ρόμενος, πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ τετολημμένῳ διάδημα περι-
θέσθαι, καὶ βασιλέα χρηματίζειν, i. e. Quod ausus
esset diadema capiti circumponere, et se regem nunc-
cupare, i. e. ὀνομάζειν, potius quam ὀνομάζεσθαι.
Et aliquanto post, affertur ille Act. locus, ubi χρημα-
τίζουσι Χριστιανούς redditur, Nominasse se Christianos:
ut subaudiatur αὐτοὺς, eodemque modo in præceden-
tibus exemplis. Ita quidem VV. LL., sed iis minime
assentiri possum; nec video cur a Budæi interpre-
tatione discedendum sit, cum ea locis omnibus opti-
me conveniat: passivam sc. signif. ei dando. Nam
subauditionem illam, ut in quibusdam verbis alius
generis significatiouem habentibus, receptam esse,
ita in hoc non solum novam et inauditam, sed quo-
dammodo etiam violentam esse dico. Quin etiam
ineptam hujusmodi subauditionem, quibusdam in ll.
esse necesse est. Exempli gratia, ap. Paul. ad Rom.
7. init. Ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρημα-
τίζει, εἰς τὴν γέννησιν ἀνδρὶ ἐτέρῳ. Hic vetus etiam In-
terpres, μοιχαλὶς χρηματίζει, vertit, Vocabitur adul-
tera: et recte quidem; at si VV. LL. postr. creda-
mus, vertendum fuerit, Vocabit seipsam adulteram.
Quo quid ineptius et magis a ratione alienum fingi
potest? Ceterum quod ad originem hujus signif.
verbi χρηματίζειν attinet, annotat Erasmi. in illum
Act. l., videri inde dictum, quod cognomen ex officio,
quo quis fungitur, addi solet, veluti Publicani dicun-
tur quod publica vectigalia colligunt, ita Christiani
quod Christum profiterentur. Ceterum non solum pro
Appellari s. Nuncupari usurpatur χρηματίζειν, sed
etiam pro Esse, ut Bud. e Damasc. ostendit. Ac me-
minit etiam Suidas hujus signif., nullum tamen exem-
plum afferens. Huc autem pertinent quæ in καλεῖ-
σθαι annotavi, T. 1, 16. ubi Hebræos quoque suo
כָּלֶיךָ eod. modo uti dixi.

Χρηματίζω, Oraculum reddo, vide Χρηματίζο-
μαι.

Χρηματίζω, Pecuniam colligo, vide infra in Χρη-
ματίζομαι, quod est ab ea χρημάτων signif., qua pro
Pecuniis usurpatur.

PASS. Χρηματίζομαι, sequens eam vocis activæ
signif. quam habet ap. Greg. Naz. θεὸς χρηματίζων
Μωϋσῆϊ ἐπὶ τοῦ ὄρους, a quibusdam redditur, Oraculo
admoncor, Divinitus admoneor. At Bud. Χρηματί-
ζεσθαι, inquit, is dicitur, quem Deus suo sermone et
colloquio dignatur. Idem quibusdam ex Aretha in-
terjectis, (quæ videnda tibi relinquo, Comm. 260.)
affert istum Epist. ad Hebr. locum: (11, 7.) Πίστει
χρηματισθεὶς Νῶε περὶ τῶν μὴδέπω βλεπομένων, κ.τ.λ.
cui subjungit hunc Matth. 2, (12.) de magis, Καὶ

Α χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην,
ubi χρηματισθέντες vertit, Responso s. Oraculo in
sommis accepto. Sic certe et vet. Interpr. vertit,
Et responso accepto in somnis. Erasmus autem,
Oraculo admoniti. Sed multo magis placet ea in-
terpr. quæ habet, Divinitus admoniti. Sic ap. Luc.
Act. 10, (22.) de Cornelio, Ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέ-
λου ἁγίου μεταπέμψασθαι σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, Divi-
nitus admonitus est ab Angelo sancto ut accerseret.
Vel, Divinitus jussus est accersere. At vero ap. eund.
Luc. Evang. c. 2. non aliquis κεχρηματισμένος, sed
aliquid dicitur esse κεχρηματισμένον, ubi Chrys. exp.
προλεχθέν, v. 26. Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ
τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἰδῇ
τὸν Χριστὸν Κυρίου, Fuerat ipsi divinitus nuntiatum,
ipsum non visurum mortem priusquam etc. Vet. In-
terpr. et Erasmus, Responsum acceperat a Spiritu
sancto, non visurum se mortem etc. Quæ interpr.
mihi parum placet; is enim responsum accipere di-
citur, cui χρωμένω deus χρᾶ: et ita genus illud lo-
quendi relationem quandam habet. Quidam vero
ita, Fuerat ipsi Spiritus sancti oraculo promissum.
Sed ubi oraculi appellatione abstinere possumus,
abstinendum et ego ea censuerim: alioqui a rebus
profanis ad sacras eam sicut alias plerasque posse
nos mutuari dixerim. Ut autem ibi κεχρηματισμένον
redditur Divinitus nuntiatum, sic in isto Arethæ loco,
in Apoc. 1. Τὴν ἑκβασιν δὲ τῶν χρηματιζομένων ἐν
τάχει ὑπισχνεῖται προβῆναι, Bud. itidem vertit, Eorum
quæ divinitus revelata sunt. Apud Profanos Scriptt.
contra illa oraculi voce potius quam alia utendum
fuerit, ubi vox ista χρηματίζεσθαι occurrerit. Habeo
autem activæ quoque vocis χρηματίζειν exemplum
e Plut. de Def. Orac. Ἐὰν γὰρ μὴ τοῦτο γένηται, τὸ
μαντεῖον οὐ φασὶ χρηματίζειν, οὐδ' εἰσάγουσι τὴν Πυ-
θίαν. Fortassis tamen et aliter posse hic reddi ali-
quis existimet. Atque ut signif. illam habere conce-
datur, aliud potius interpretationis genus, sed eod.
pertinens, quærendum fuerit, ob præcedens vocab.
μαντεῖον.

Χρηματίζομαι, Pecuniam colligo, s. comparo, con-
quiro, Quæstum facio. Thuc. 7, (13.) Καὶ οἰόμενοι
χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι. Apud Dinarchum
legitur partic. præt. κεχρηματισμένος, quod Bud. in
Comm. reddit, Qui locupletatus est, et quæstus ube-
res fecit. Alibi autem vertit, Qui quæstum magnum
fecit. Item, Qui lucrum fecit, et Qui pecunias re-
portavit. Idem h. Isocr. in Busir. l. (init.) Ἠγοῦμαι
γὰρ τοῖς μὲν ἀναξίως δυστυχοῦσιν, ἐκ δὲ φιλοσοφίας χρη-
ματίζεσθαι ζητοῦσιν, ἀπαντας τοὺς πλείω πεπραγμα-
τευμένους, καὶ μᾶλλον ἀπηκριβωμένους, προσήκειν ἐθε-
λοντὰς τοῦτον εἰσφέρειν τὸν ἔρανον, ita vertit, Existimo
enim bonis moribus convenire, ut iis, qui fortunæ in-
juria facultatibus lapsi sunt, et vitæ subsidium e
literarum studio sibi comparare instituerunt, cuncti,
qui in literis amplius commentando profecerunt, et
exactius eruditi sunt, hanc munificentiam conferant
et gratiam. At vero act. vox χρηματίζειν pro χρή-
ματα συλλέγειν, i. e. Pecuniam colligere, ap. Hes.
extat.

D ["Χρηματίζω, ad Charit. 110. 124. 454. Jacobs.
Anth. 8, 409. Diod. S. 1, 74. 81. 2, 249. 625. Thom.
M. 919. Valek. Adoniaz. p. 294. T. H. ad Lucian.
1, 205. Zemm. Ind. ad Xen. K. II., Plut. Mor. 1,
492. 595. Nomen mihi sumo, Wakef. S. Cr. 4, 109.
Diod. S. 2, 445. ad Herod. 82. ad Diod. S. 1, 53.
Mahue de Arist. p. 10. Lips. Pecuniam facio, Kuster.
Aristoph. 105. Χρηματίζομαι, Scaligerana secunda
p. 236. ad Herod. 672. Pecuniam accipio, Wyttenb.
Select. 334. Dionys. H. 1, 294." Schæf. Mss. Χρη-
ματίζω, Paro, Perficio, Philo J. 1, 160. 218. Efficio,
466. Plut. 6, 476. Καὶ μὲν πάντων ταῖς ἀνάγκαις χρη-
ματίζοντες, Isocr. Paneg. 42. Πρὶν ἄλλο τι χρηματί-
ζειν: v. not.: Schn. ad Xen. Resp. Athen. 3, 1.
"Athen. 542." Strong. Mss. Jambli. V. P. 192. Er-
nesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Valek. Schol. in N.
T. 1, 482. 2, 539. Schleusn. Lexx. in N. et V. T.
*Χρηματιστέον, Divitiis et pecuniæ studendum est,
Xen. A. 7, 3.]

Χρηματισμός, ὁ, Responsum quod dant magistra-

tus postulationibus aliquorum, Responsum eorum qui jus reddunt. Athen. de Dionysio Heracleæ tyranno. (549.) Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, προτιθέμενος κιβωτὸν τοῦ σώματος, Postulationibus adeuntium respondebat, Cum adeuntibus et supplicantibus agebat, arca intermedia, Bud. Exempla autem significationis verbi χρηματίζεσθαι, quam sequitur hic χρηματισμός, habes supra. || Χρηματισμός, Responsum divinum, s. Oraculum, aut Mandatum. Paul. ad Rom. 11, (4.) de Esaia, Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρ.; Apud Aretham autem in Apoc. 1. Δι' ἀγγέλου δὲ ὁ χρ. τῷ δούλῳ αὐτοῦ, Sermocinatio divina interprete angelo facta est cum servo Dei, Bud. Habes autem supra verbum χρηματίζομαι, et in ea significatum, quam hic sequitur verbale χρηματισμός. || Χρηματισμός, (ab ea verbi χρηματίζομαι signif. cui datus locus ultimus fuit,) Pecuniæ comparatio, Studium quod impenditur comparandæ pecuniæ, s. colligendæ, aut conquirendæ, aut etiam generalius, faciendo quæstui. Nonnunquam vero ipse quæstus ita vocatur, ut ap. Plat. Apol. (26.) Ἀμελήσας χρηματισμοῦ redditur, Quæstum postponens. Sed hic illam quoque signif. servare potest. Redditur etiam, Quæstuarium negotiorum, Res pecuniaria. [Xen. A. 7, 2. cf. J. Poll. 3, 113. Jambl. Protr. 290. Quæstus, Demosth. 568. 958. "Ad Diod. S. 1, 74. 89. 650. T. H. ad Plutonium p. 254. ad Lucian. 1, 205. Thom. M. 919. ad Dionys. H. 2, 956. ad Herod. 166. Plut. Mor. 1, 958. Conf. c. χρησμός, ad Diod. S. 1, 247." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Χρημάτις, ἡ, i. q. χρηματισμός in ea signif. quæ prima data illi fuit. Suid. ex Æliano affert pro χρημάτων συναγωγῇ. Sed et pro Quæstu, interdum, ut ap. Xen. (Ec. 20, 22.) Ἀνυτικωτάτην χρημάτιν ἀπὸ γεωργίας ἐπετήδευσε: [11, 11.]

Χρηματιστής, ὁ, Qui comparandæ pecuniæ deditus est, s. acquirendæ, aut congerendæ, Pecuniæ congerendæ studiosus. Aut etiam, Qui artem pecuniæ comparandæ novit, Qui talis est ut facile pecuniam comparare possit. (Sed hæc posteriores interpretationes voci χρηματιστικός magis conveniunt.) Apud Aristot. Eth. 1, 5. χρηματιστής redditur Qui in pecuniæ quærendæ studio versatur: ab aliis, In pecuniis congerendis occupatus. Verum quidam cum χρηματιστής putant subaudiri βίος, e præcedentibus. Xen. Ec. (2, 18.) δεινὸν χρηματιστήν appellat Hominem ad rem augendam impigrum, Bud. qui etiam annotat, Platonem usum esse pro Negotiatore, in h. l. Μῆτε χρηματιστήν, μήτε ἱππέα, μήτε δημιουργόν. ["Thom. M. 919. Schneid. Anab. 19." Schæf. Mss. "Philostr. 598." Wakef. Mss.]

Χρηματιστικός, Comparandæ pecuniæ peritus, s. Acquirendæ, Qui artem quærendæ pecuniæ novit, talis est ut facile pecuniam comparare possit. Aliquid etiam dicitur χρηματιστικόν, E quo quæstus percipi potest. Et χρηματιστικὴ τέχνη, Ars quæstuarium. Vide Bud. ex Aristot. 257. 258. || Χρηματιστικὴ σκηνή in VV. LL. ea, ἐν ᾗ χρηματίζειν εἰσθεὶ καὶ δειπνεῖν ὁ βασιλεὺς: quæ verba habuisti supra e Polyb., iu Χρηματίζειν. Sed unde illud χρηματιστικὴ σκηνή sumtum sit, in iis non annotatur. [Quæstum ac divitias portendens, Xen. K. A. 6, 1, 15. οἰωνόν.]

[* Χρηματιστήρ, unde * Χρηματιστήριος, e quo] Χρηματιστήριον, τὸ, Locus in quo χρηματιστικὴ τέχνη exercetur; aut certe, Locus in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent. In VV. LL. Officina numularia. Ibid., Sedes iudicis, ex 1 Esdræ, (3; 15.) Ἐκάθισεν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, ubi dicitur vulg. interpretatio habere, Sedit in concilio. Est certe posterior hæc signif. vocis χρηματιστήριον ab ea signif. verbi χρηματίζειν, qua ponitur pro Jus reddere, Responsum dare postulatis aliquorum. [Schleusn. Lex. V. T. "Ad Diod. S. 1. p. 4. 643." Schæf. Mss. Junctum cum τράπεζα, Plut. Cæsare 67.]

COMP. Ἐκχρηματίζομαι et Ἀκχρηματιστος hisce simpliciter derivatis subjungenda sunt. E quibus prius illud Ἐκχρηματίζομαι videtur sonare Expilo aliquem pecunia, Emungo pecunia. Apud Thuc. tamen, 8, (87.) p. 290. Ἰνα τοὺς Φοίνικας προαγαγῶν

ἂ ἐς τὴν Ἀσπενδον, ἐκχρηματίζομαι ἀφείς, Schol. ἐκχρηματίζομαι exp. πράττειτο ἀργύριον, item χρήματι λάβοι. ["Thom. M. 920." Schæf. Mss. Ἐκχρηματίζω, J. Poll. 4, 43.] At posterius illud COMP. Ἀκχρηματιστος, [e * Χρηματιστός,] in VV. LL. redditur Otiosus, et omni actione vacuus. Cujus interpr. (quæ nullo ibi testimonio confirmatur) non video quæ ratio reddi possit; sed ubicunque vocab. hoc occurrerit, ei interpretatio danda erit, quæ commodè loco videbitur, sequendo unam ex iis signif. quæ activæ voci χρηματίζειν aut quæ passivæ χρηματίζεσθαι datæ fuerunt. ["Ad Lucian. 1, 111." Schæf. Mss. Plut. Quæst. Rom. 2730. * Ἐκχρηματίζομαι, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 229. * Θεοκρηματιστος, Divino oraculo instructus, Divina oracula edens, Andr. Cr. 146.]

[* Ἐπιχρηματίζω, * Ἐπιχρηματισμός, * Ἐπιχρηματιστής, Schol. Aristoph. Θ. 384. * "Μεταχρηματίζω, Diod. Exc. Leg. Τὴν δόσιν μεταχρηματίσασα." Schn. Lex. "Diogenis Epist. nova 14. Μέγα χρηματίζαντες τὴν πόλιν καὶ καλέσαντες ἀντὶ Μαρωνείας, leg. μεταχρ." Schn. Lex. Suppl. * Προσχρηματίζω, unde * Προσχρηματισμός, Gal. 1, 6. Bas. * Πραχρηματίζω, Antea vaticinor, Method. 400. Andr. Cr. 126.]

[* "Χρηματίζης ἀγών, Certamen in quo agitur de pecunia: opp. στεφανίτης ἀγών ap. Mich. Apost. Prov. 15, 42. et est i. q. ὠφελίας ἀγών." Schleusn. Mss. "Ad Xen. Mem. 3, 7, 1. ad Diod. S. 1, 260. Thom. M. 810. Heyn. Hom. 8, 479." Schæf. Mss. Schol. Pind. O. 8, 101. p. 203. Boeckh., Schæf. ad Greg. Cor. 184. * "Χρηματίας, ad Charit. 279." Schæf. Mss.]

[* "Χρημασία, pro * χρηματία, Liban. T. 3. p. 32. Εἰ γὰρ ὡς οἱ παρ' ὑμῖν (leg. ὅσοι νῦν παρ' ὑμῖν) καὶ λέγοντες καὶ πολιτευόμενοι μετὰ χρημασίας ἐπὶ τὰς ἐμπορίας τραπεζόμενοι, τὸ βῆμα τοῖς πλουσίοις μὲν, ἥμισυ δὲ τὸ δέον εὐρίσκουσιν, ἀφείσαν' ἐνθυμείσθε, ποῦ ποτ' ἂν ἀφίκτο τῇ πόλει τὰ πράγματα. Reisk.: — "Χρημασίας, vocabuli miror insolentiam, et quid significet dubito. Locum hunc utique non intelligo." Morellius reddit, Cum quæstu ad mercatorem conversi. Cod. Par. 3017. habet μετὰ χρηματίας. Morellius locum vertens perperam legebat μετὰ χρηματισμοῦ, Cum avaritia. Ego conieci χρεμασίας. Similia vocabula sunt σημασία, ξηρασία, ονομασία, ἐργασία. Ἐτοιμασία Etym. M. p. 387, 51. Dicitur εὐχρηματία. Ὑλασία ap. Hes. (pro corrupto ὕλασσα), ἡ ξυλία, (corr. ἡ ξυλεία) καὶ φρυγανισμός." Bast. de VV. nihili vel dub. ap. Scap. Lex. Ed. Oxon.]

Χρεία, ἡ, Usus, Utilitas, Commodum. Synes. Καὶ νὸς οὗτος τρόπος ἐπιτηδεύεται παρ' ἐμοῦ χρείας ἐπιστολῶν, Usus epistolarum. Idem, Καὶ χρείαν ἐτέραν ἐθέλω μοι πληρῶσαι τὰ δεύτερα γράμματα, Usum alterum volo mihi præbere secundas literas. Plut. Κοινωνίας ἐπὶ χρεία συνισταμένης ὁμηρεύματα, Societatis pignora, utilitatis privatæ causa initæ. Isocr. Τὴν μὲν γὰρ τούτων χρείαν ῥαδίως εἰδήσεις, Utilitatem quæ ex his provenit. Sæpe autem jungitur accus. sing. χρείαν, aut etiam plur. χρείας, verbo παρέχεσθαι. Respondentque omnino hæc duo verba, χρείαν παρέχεσθαι, Latinis hisce, Usum præbere. Interdum tamen aliis modis reddi aptius potest, manente aliqui eadem signif. Χρείαν παρέχεσθαι Bud. interpr. Usui esse, Commodum esse, Utilem esse: afferens Diog. L. in Theophrasti Testamento, Πομπύλη δὲ καὶ Θρέπτη, πάλαι ἐλευθέρους οὖσι, καὶ ἡμῖν πολλὴν χρείαν παρεσχημένοις. Ex eod. Diog. L. in Stratonē, Συμπεπονηκὼς ἡμῖν καὶ παρεσχημένος χρείας, de servo frugi. Invenitur autem hoc loquendi genus et in quodam Psephismate, quod recitatur ap. Dem. (253.) Ἐπειδὴ Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανίους πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρέσχηται τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, καὶ πολλοῖς τῶν συμμάχων: ubi reddi potest, Cum multis commodis affecerit populum; aut etiam, In multis utilem se populo præstiterit. Quin etiam reddi queat fortasse, Cum in multis rebus de populo bene meritus fuerit, Multa beneficia in populum contulerit. Sed hæc posteriores interpr. majus aliquid exprimunt. Interdum χρεία et in verbum Uti potest resolvi, ut e Xen. affertur, (A. 4, 2, 25.)

Καὶ τὰ ἄλλα πρὸς τὴν τοῦ ἔππου χρεῖαν ἐπιτήδεια, Ad usum equi necessaria: i. e., ut equo utamur.

Χρεῖα habet et alias vocabuli Usus signiff.: ut χρεῖαν τριχὸς παρέχει, Usum villorum præbet, pro Utimur loco villorum. Qua signifi. dicitur et χρεῖαν ἀποπληροῦν. Sic ap. Diog. L. χρεῖα, Vice, Loco: in Aristot. Vita, Καὶ συνεβίω Ἀμύντα Μακεδόνων βασιλεῖ, ἱατροῦ καὶ φίλου χρεῖα, Medici et amici vice et loco, Bud. Plur. χρεῖαι, ut Lat. Usus: veluti ap. Aristot. Œcon. 2. *Eis τὰς καθ' ἡμέραν χρεῖας ἀναλίσκειν*, In quotidianos usus impendere.

Χρεῖα ἐστὶ τούτου, Usus est hac re, (pro Opus est hac re,) ut Virg. dicit, nunc viribus usus, Nunc manibus rapidis. Et Plautus, Viginti jam usus est filio argenti minis. Sic utitur et Terent. At Cic. sine ablativo, Si usus fuerit: et Siquando usus esset: pro Si opus fuerit, et Siquando usus esset. Eur. (Hec. 976.) *χρεῖα τίς σοι ἐμοῦ*; Quid tibi mea opera opus est? [Porson. Or. 659.] Aristot. Œcon. 2. *Ἐφησεν ἐαυτῷ χρεῖαν εἶναι καὶ τούτων*, His quoque sibi opus esse dixit. Plato de LL. *Ὅπόσων ἐκάστοις χρεῖα*. Idem iu Epist. *Ὡν χρεῖα τοῖς νοῦν κεκτημένοις*. Apud Chrys. in Ep. ad Hebr. *πείρας χρεῖα*, sub. ἐστὶ, ubi scribit, *Πείρας χρεῖα καὶ τῆς ἀπὸ πείρας γνώσεως*, Experientia opus est. Interdum etiam dicitur χρεῖα τούτου πρὸς τοῦτο. Alex. Aphr. de Anima 2. *Ἐπὶ καὶ πρὸς τὴν τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογὴν χρεῖα καὶ σώματος ὑγιαίνοντος καὶ αἰσθήσεων*. Idem alibi, *Ὡς γὰρ ἐπὶ τῆς ψυχῆς πασῶν τῶν ἀρετῶν καθ' ἐκάστην δύναμιν χρεῖα πρὸς τὸ τοῦ ἀνθρώπου τέλος, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος*. Quibus in ll. observa omitti itidem verbum ἐστὶ. Affertur etiam ἐν χρεῖα εἶναι τινός, ex Aristot. Polit. pro Aliqua re egere. Item e Plat. de LL. *Eis χρεῖαν τούτων ἐλήλυθα*, pro Egui his. Et οἱ ἐν χρεῖα ὄντες, e Dem. pro Egeni, Inopes. Alioqui χρεῖα sine adjectione positum redditur etiam Necessitas. Interdum vero et cum gen., ut, *Eis χρεῖαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικνεῖσθαι*, e Plat. de LL. *Eo venire necessitatis ut dimicandum sit*. Sed et quod dicimus Gallice, (diversa alioqui Necessitatis significatione,) Aider à quelqu'un en sa nécessité, hoc videtur dici posse παρὰ τὴν χρεῖαν: ita sc. usurpando ut dixit Dem. *παρὰ τὰς χρεῖας*, (471.) *Πάντες μὲν γὰρ εἰσιν ἴσως ἄξιοι χάριν ἀνταποδομῆσαι οἱ προὔπαρχοντες τῷ ποιεῖν ὑμᾶς εὖ, μάλιστα δ' οἱ παρὰ τὰς χρεῖας*, Bud. Nam cum omnes ultro de vobis benemerentes digni sunt utique quibuscum paria faciatis, tum vero ii maxime, qui in ipsis temporibus vestris difficultatibusque id fecerunt. Quæ interpr. multo magis mihi placet quam ea, quam idem Bud. alibi huic loco tribuit: ita reddens, Præsertim vero qui opportune id faciunt, et cum operæ est pretium.

Χρεῖα, Negotium, ut redditur Act. 6. init. *Ὅδς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρεῖας ταύτης*, Quos præficiemus huic negotio. Vetus autem Interpres, Quos constituamus super hoc opus. Ego ad signif. melius exprimeudam, interpretandum censuerim Necessarium munus. [“Cf. Lex. Polyb. 665. num. 3.” Schw. Mss.]

Χρεῖα autem ap. Rhet., est ἀπομνημόνευμα σύντομον, εὐστόχως ἐπὶ τι πρόσωπον ἀναφέρονσα, ut scribit Aphthon., (nisi potius ἀναφερομένη ab eo scriptum fuisse credendum est,) qui etiam addit dictam esse χρεῖαν quod sit χρεῖωδης. A Theone definitur, σύντομος ἀπόφασις, ἢ πρᾶξις, ἀναφερομένη μετ' εὐστοχίας εἰς τι ὀρισμένον πρόσωπον ἢ ἀναλογουν προσώπω: quæ Cam. ita vertit, Χρεῖα est Dictum breviter aliquid ostendens, aut Factum, scite in personam certam, quodve pro persona sit, collatum. Ei autem vicinam esse dicit γνώμην, vicina item esse quæ vocantur ἀπομνημονεύματα. Aliquanto post, χρεῖαν vocatam esse ait κατ' ἐξοχήν, quia magis quam ulla alia ad multa est χρεῖωδης τῷ βίῳ, i. e. Utilis vitæ. Bud. χρεῖαν interpr. Celebre et apophthegmaticum responsum. Nam hæc Diogenis L. (2, 85.) *Καὶ πρὸς τοὺς διασύροντας προσεφέρετο τὰς Ἀριστίππου χρεῖας*, vertit, Allegabat dicta et apophthegmata Aristippi: vel, celebria Aristippi apophthegmaticaque responsa. Hoc enim, inquit, χρεῖα significat, quasi χρεῖωδης ἀπομνημόνευμα καὶ σύντομον, ut inquit Aphthon. Sic

ap. eund. Diog. L. in Aristot. *Διογένης ἰσχάδα αὐτῷ δίδοντας, νοήσας ὅτι εἰ μὴ λάβῃ, χρεῖαν εἶη μεμεληγκώς, λαβὼν, ἔφη Διογένη μετὰ τῆς χρεῖας καὶ τὴν ἰσχάδα ἀπολωλέκεναι*, Cum dicto etiam ficum perdidisse. Et χρεῖωδη ἀποφθέγματα ap. eum Dicta sententiosa. Hæc ille: qui in eo, quod dicit χρεῖαν Aphthonio esse χρεῖωδης ἀπομνημόνευμα, vel de suo addit vocem χρεῖωδης, vel e sequentibus eam accipit, ubi ille addit χρεῖαν vocata fuisse quod sit χρεῖωδης. Illa autem χρεῖωδη ἀποφθέγματα forsitan sint ποτὶς Apophthegmata qualia sunt quæ χρεῖαι vocantur. Apud Quintil. autem χρεῖωδης sine adjectione habetur pro Quodam χρεῖας genere. Vide I, 15. [Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[“Χρεῖα, Thom. M. 918. Musgr. Hec. 976. Suppl. 20. Ion. 638. ad Diod. S. 1, 42. 224. 605. 715. 2, 297. 518. Fac. ad Paus. 2, 68. Heyn. Hom. 5, 424. Koen. ad Greg. Cor. 181. Plut. Mor. 1, 869. Scalig. ad Varron. 211. Casaub. ad Athen. p. 4. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 315. Valck. Hipp. p. 103. Toup. Opusc. 1, 566. 571. Emendd. 2, 375. 4, 482. Wakef. Diatr. p. 33. — ‘Vehementer ambigam, an hoc quosque sit legitimum, et quod Græci suum dicat:—ἀλλὰ τίς χρεῖα σ' ἐμοῦ; Eur. Hec. 970. Saltem, dum critici doctores similis ellipseos in hac phrasi specimen protulerint, liceat hoc pacto proponere scribendum:—ἀλλὰ τίς χρεῖα 'στ' ἐμοῦ;’ Negotium, Officium, Musgr. ad Soph. 1. p. 71. Id de quo agitur, Negotium, Materia subjecta, Werusd. ad Himer. 171. Brunck. Œd. T. 725. Petitio, Plut. 3, 310. Cor. (Thuc. 1, 32.) Instrumentum, T. H. ad Plutum p. 287. (* Χρεῖασίδιον, ibid.) Utilitas, Diod. S. 1, 338. De constr., Monthly Review, April 1799. p. 438. Porson. Or. 659. Χρ. ἀναγκαῖα, ad Diod. S. 1, 279. Οὐτε χρεῖαν, οὐτ' ὠφέλειαν, Dionys. H. 5, 32. Χρεῖαν παρέχων, Heyn. Hom. 4, 108.: ἀποδιδόναι, Dionys. H. 3, 1454.: ἔχειν τινός, Egere re aliqua, Fischer. ad Palæph. 183. Toup. Opusc. 1, 583. ad Charit. 26. Χρεῖας παρέχεσθαι μαγεύρων, Athen. 172. cf. Diod. S. 1, 315. Eis χρεῖας ἐλθεῖν, T. H. ad Plutum p. 342. 345. 448.” Schæf. Mss. Χρ. δορὸς, Martis periculo, Synes. 13. Consuetudo, Jambl. V. P. 376. Quod compendio scribatur, ad Greg. Cor. 849.: conf. c. χρόνος, ibid. Χρεῖαι, i. q. χρήσεις, de locis Scriptt. vet., Valck. Schol. in N. T. 1, 443. Vide Schin. Lex.]

IONICE Χρεῖη pro Χρεῖα. Exp. tamen χρεῖη tantummodo Indigentia, VV. LL.

Ἀχρεῖος, Inutilis. Thuc. 2, (40.) *Μόνοι γὰρ τὸν τε μηδὲν τῶνδε μετέχοντα, οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν*. Idem eod. l. *Τῶν τε ἀνθρώπων τοὺς ἀχρεῖοτάτους*, ubi loquitur de Iis qui præ ceteris imbelles erant, utpote Invalidis corporibus prædicti. Sic ap. Plat. de Rep. 2. *Οἱ ἀσθενέστατοι τὰ σώματα καὶ ἀχρεῖοι ἄλλο ἔργον πράττειν*, (ubi observa etiam iunctivo jungi hoc nomen. Latine dixeris, Inutiles ad aliud agendum.) Legitur alioqui ap. eund. Thuc. (2, 44.) *τὸ ἀχρεῖον τῆς ἡλικίας* de Effæta ætate: quo forsitan malit aliquis illud ἀχρεῖοτάτοι referre. Apud Matth. 25, (30.) *ἀχρεῖος δούλος*, Inutilis servus, qui non est frugi. Gell. 7, 11. Et nequam hominem (appellarunt veterum hominum, qui proprie atque integre locuti sunt,) nihili, neque rei neque frugis bonæ. Quod genus Græci fere, ἄσπον, ἢ ἀκόλαστον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ ἀχρηστον, ἢ κακότροπον, ἢ μιὰρὸν dicunt. Ex Aristoph. autem (N. 655.) affertur ἀχρεῖος εἰ καὶ σκαῶς pro Ineptus es et rudis: [ubi Br. legit ἀγρεῖος.] Item aliquid esse dicitur ἀχρεῖον, i. e. Inutile: inveniunturque copulata a Plat. ἀχρεῖον et ἀνωφελές. Affertur autem ἀχρεῖος fem. etiam genere usurpatum, in h. l. *Ἀχρεῖον κατηγορίαν*: sed Auctor non nominatur. Alioqui et fem. Ἀχρεῖα e Theophr. confirmatur, qui dixerit, ἀχρεῖα κόμη. [“Diosc. 4, 5. p. 198. Polemon Physiogn. 2, 14. p. 298. Eust. 1467, 31. 1610, 61.” Lobeck. Phryn. 106.] || Ἀχρεῖον accipitur etiam adverbialiter ab Hom. cum dicit ἀχρεῖον γελᾶν, et ἀχρεῖον ἰδεῖν, de quibus consule Eust. nec non Hesych. Quidam ἀχρεῖον cum ἰδεῖν iunctum interpr. Turpiter, Fæde, Inusitato quodam more et indecenti; at cum γελᾶν iunctum, reddunt. Inutiliter, utpote simulate. [“Ἀχρεῖος, Markl. Suppl.

299. ad Charit. 612. Jacobs. Exerc. 2, 105. Anim. 217. Anth. 9, 321. Wakef. S. Cr. 4, 23. Tymnes 4. Brunck. Aristoph. 2, 95. Soph. 3, 407. 446. 455. Heyn. Hom. 4, 246. Clark. ad Il. B. 269. Od. Σ. 162. Υ. 347. Heringa Obs. 62. Munck. ad Anton. Lib. 72. Verh., Toup. Opusc. 2, 71. ad Eur. Or. 1616. De fem., Lobeck. Aj. p. 245. Heringa Obs. 62. 166. 'Αχρεῖον, Jacobs. Anth. 11, 421. Heyn. Hom. 4, 246." Schæf. Mss. "Theocr. 25, 72. τὸν δὲ γέροντα 'Αχρεῖον κλάζοντε, περισσαινόν γ' ἐτέρωθεν, de canibus." Seager. Mss.] HINC autem factum est 'Αχρειώγελως, quod tamen a Suida exp. Qui ob inutilia et minime seria ridet atque gaudet. Erasmus hoc Proverbiali noveque composito verbo dictum fuisse ait Nugatorem, quique rebus ineptis oblectabatur. Sonare enim hanc vocem ἀχρειώγελως perinde q. d. Temere ridentem: quod vitii vel stultitiæ signum est, vel dementiæ. Ego certe non dubito quin ex Homericō ἀχρεῖον γελᾶν factum sit illud ἀχρειώγελως, ideoque expositio hujus compositi cum expositione loci illius Homericī convenire debeat. ["Jacobs. Anth. 11, 421. ad Timæi Lex. 120. Toup. Opusc. 2, 71. ad Od. Σ. 162. Υ. 347. *'Αχρεῖοποιός, Heyn. Hom. 4, 248. Jacobs. Exerc. 2, 105." Schæf. Mss.] 'Αχρεῖως, Inutiliter. Pro quo usurpārī ἀχρεῖον ab Hom., dictum modo fuit, ["Jacobs. Anim. 217. Anth. 11, 421." Schæf. Mss. *'Αχρειώτης, LXX. Tob. 4, 18. Usser. ad Patr. Apost. 2, 22. Clem. Alex. 215. Schleusn. Lex. V. T. Glossæ: 'Αχρειώτης, *'Αχρεῖοσύνη. Nequitia, Nugacitas: 'Αχρεῖότητες. Nugæ, Nequitia.] 'Αχρεῖω, Inutilem s. Inutile reddo, s. facio. Itidemque 'Αχρεῖοῦμαι, Inutilis fio. Hac voce usi sunt LXX., ap. Davidem, (Ps. 52, 4.) Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἡχρειώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός. [Schleusn. Lex. V. T. "Jacobs. Anth. 11, 250. *Καραχρεῖω, ibid." Schæf. Mss. *'Αχρεος, i. q. ἀχρεῖος, Tryphiod. 123. 245.]

'Αχρήϊος, autem pro ἀχρεῖος, Inutilis, poeticum est. Hesiod. 'Εργ. (1, 295.) ἀχρήϊος ἀνὴρ. [Manetho 1, 49. "Heyn. Hom. 4, 247. *'Αχρηῖς, ibid." Schæf. Mss.] Affert vero Hes. et NOMEN 'Αχρήϊεις, exponens ἀχρηστος, (quod sonat itidem Inutilis,) item μάταιος, ἐλαφρός. [I. q. ἀχρήματος, Manetho 4, 76.] Apud Eund. legimus ACCUS. 'Αχρέα, (tanquam a nomin. 'Αχρης, sed inusitato fortasse,) quod exp. βλάσφημον, ἄμορφον, ἀχρεῖον, λυπηρόν. "'Αχρης, ὁ, "ἡ, Inutilis, Molestus, VV. LL.: procul dubio ex "Hesychio."

["* 'Αχρεία. Apud Pallad. de Brachmanibus, p. 41. 'Ημεῖς δὲ ἀχρεῖαν ἔχομεν πόλεις ἐπιζητεῖν. Hue-tius conjecit οὐ χρεῖαν. Dubium est an ἀχρεία, ut substantivum, sit Græcum." Bast. de VV. nihili vel dub. ap. Scap. Oxon.]

["Πρόχρεια, Gl. Antecessum, i. q. ἀφορμή, ἐνθήκη, Bekk. Anecd. 472.]

["*'Επίχρειος, Orell. Suppl. ad Nic. p. 93." Schæf. Mss.]

["* Ζαχρεῖος, Valde indigens, Theocr. 25, 6. ὁδοῦ Ζαχρεῖον—ὁδὴν. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 165. Eichst. de Carmm. Theocr. p. 43." Schæf. Mss.]

At NOMEN Χρεῖωδης citra compos. Utilis, Commodus, Qui usui est. Plut. Τὸ γὰρ ἀναγκαῖον ἀρκεῖ καὶ χρεῖωδες ἀπ' αὐτῶν. Apud Herodian. (8, 6, 8.) 'Εχὼν τὰ χρεῖωδη Polit. vertit Quæ usui forent: in alio autem loco, πρὸς τὸ ἐαυτοῦ χρεῖωδες, Ad suum usum. Vide et in Χρεῖα voce rhetorica. [Plut. 6, 300. 7. 394. 8, 561. "Ad Lucian. 2, 18. 66. * Χρεῖωδης, 18." Schæf. Mss.]

["* Χρεῖω, Utilis sum, Sext. Emp. adv. Math. 6, 31. 7, 436.]

["* Χρεῖακοί, οἱ, Arrian. Peripl. Erythr. p. 10. Interpr. Ministri.]

Χρεῖος autem adj. in exemplis, quæ mihi sunt ad manum, non est Utilis, (licet Bud. hanc signif. illi in quadam interpr. dederit,) sed Indigus, Qui eget, Qui opus habet. Philo V. M. 1. (p. 123.) Τίς γὰρ ἐμελλε παρηγορεῖν ἕτερον, αὐτὸς ὢν τοῦδε χρεῖος; Quis enim consolationem alii adhiberet, cum ea ipsemet egeret?

A Eod. I. Παρασκευῆς οὐδεμιᾶς ἐστὶ χρεῖος ὁ βοηθός. Ibid. Θεὸς δέ, ἡ ἀνωτάτη καὶ μεγίστη δύναμις, ὁ οὐδενὸς χρεῖος: ita enim scr. puto, non ὧ. Hic autem tam frequens vocabuli istius usus facit ut mirer Budæum, ap. eund. Scriptorem, aut certe alium ejusd. nominis, accepisse χρεῖοι pro χρήσιμοι. H. enim Philonis I. in lib. de Mundo, Πρεσβευομένους καὶ διαγγελλούσας τὰ τε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς ὑπὸ ἡγεμονίᾳ ἀγαθὰ, καὶ τὰ βασιλεῖ ὧν εἰσιν ὑπὸ ἡγεμονίᾳ χρεῖοι, ita vertit, Legatione utique functitantes, atque internuntias: subditi quidem, bonorum a principe manantium indices: principi vero ipsi regique, operarum commode sibi ab illis navatarum. Eo autem magis hæc interpr. mira videtur, quod nec constructio pro ea facere videatur, et ipsemet Bud. non hanc, sed alteram illam signif., tribus exemplis a me paulo ante confirmatam, huic eid. voci ap. eund. Scriptorem in eod. opere tribuerit: hoc in loco, 'Αλλ' ὅπως μηδεὶς ὑπολάβῃ τὸν ποιητὴν χρεῖον εἶναι τινος τῶν γεγονότων, ἀναγκαῖως ἐπεβόησε Μωϋσῆς, κ. τ. λ. Ita enim hæc vertit, Ne quis vero

B arbitraretur fictorem ipsum, cujuspiam eorum, quæ fingebantur, usum desiderare, Moses necessario exclamavit. Quin etiam in suo Lex. annotavit χρεῖον hic positum esse pro χρεῖαν ἔχοντα, sed addens, Nisi sit menda. At omnem mendæ, vel potius mendi, suspicionem tollunt tres illi loci paulo ante a me allati, Addam tamen et ex Eur. loco petiitum hujus signif. exemplum, qui a Stobæo affertur, Καὶ δούλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνὴρ, 'Ελεύθερος δέ, χρεῖος ὢν, οὐδὲν σθένει. Sed hic observa χρεῖος positum sine adjectione genitivi, (quem alioqui in præcedentibus ll. habes,) ut Latine ponitur Egenus sine adjectione pro Inopi: at Indigus genitivum potius adjunctum habet. Certe ut χρεῖαν interdum dixi significare Necessité, ea signif. qua dicitur Aider à quelqu'un en sa nécessité, ita χρεῖος commode reddi poterit Nécessiteux. (Quæ quamvis ita sint, non ignoro scribi ab Eust. χρεῖος poni pro χρεῖωδης: et afferri in exemplum sine Auctoris nomine, 'Ανὴρ εἰς οὐδὲν χρεῖος.) Jam vero quod ad illum Philonis locum attinet, in quo legitur ὧ οὐδενὸς χρεῖος, nisi ibi pro ὧ reponamus ὁ, (quam emendationem satis superque confirmare ceteri ll. videntur,) necesse fuerit ut χρεῖος sit substant. neutrum, et ponatur pro χρεῖα: sed hujus usus nullum, quod sciam, exemplum affertur: χρεῖος enim aliud significare, ex iis quæ antea dixi, nec non ex iis quæ in χρεῖος dicturus sum, cognoscēs. Neque tamen a ratione alienum omnino fuerit ut χρεῖος signif. illam accipiat, si χρεῖος velimus habere: non e substantivo illo χρεῖα, sed esse interjectivum, (ut in multis aliis vocibus, Ionico more pariter et Poetico,) idemque omnino esse cum χρεῖος. Ita enim legimus χρεῖος ἐστὶ μοι et χρεῖος ἔχω, pro Opus est mihi, Opus habeo, Indigeo. Quorum loquendi generum exempla afferentur aliquanto post. Ceterum ab adjectivo χρεῖος, femininum esset χρεῖα, neutrum χρεῖον: sed nulla horum exempla afferuntur. Ideoque fortasse adjectivo feminino χρεῖα non libenter usi fuerint Græci Scriptt. ne coincideret cum substantivo χρεῖα: quamvis alioqui hæc coincidentia, ut ita loquar, aliis in vocibus plerisque spectetur. ["Χρεῖος, Thom. M. 918. Musgr. Herc. F. 51. 1340. ad Mær. 415. Brunck. Œd. C. 235. 504. Χρεῖον, τὸ, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Utilis, Eust. Il. 165, 11.]

Χρεῖω autem Ionice dicitur pro χρεῖα, cum genitidem. Il. A. (341.) εἴποτε δ' αὖτε Χρεῖω ἐμεῖο γενήται, Si rursum me fuerit opus; i. e. mea opera. Idem ap. Lucian. cum infin., in lib. quem Ionice dialecto scripsit, Χρεῖω μοι μεγάλης πίστεως. Cum infin., ex Apoll. Rb. 2, (390.) ἀλλὰ τί με πάλιν χρεῖω ἀλτεῖσθαι; quid opus est me rursum errare et vagari? Sine adjectione autem vel genitivi, vel infinitivi, pro Necessitas: Il. K. 172. 'Αλλὰ μάλα με γάλη χρεῖω βεβίηκεν 'Αχαιοὺς, ubi observa positum fem. genere. At in neutro sive pro voce Necessitas, s. potius pro Necessarium negotium, (nam et ita posse reddi arbitror,) legitur Od. Δ. (312.) Τίπτε ἔε σε χρεῖω δεῦρ' ἡγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως, 'Ες Λακεδαίμονα δῖαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης; Δῆμιον, ἢ ἴδιον; Vi-

dendum autem an non et Eust. ita intellexerit hic vocem *χρεῖω*: quippe qui scribat, Poetam, accipientem hic vocem *χρεῖω* pro *χρέος*, tanquam neutram usurpasse, construentem cum *τίπτε* et cum *δήμιον ἢ ἴδιον*: significando *δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν σου τὸ πρὸς ἐμὲ χρέος*. Invenitur et *χρεῖοι ἀναγκαίη* ap. eund. Poetam. ["Phryn. Ecl. 155. Thom. M. 918. ad Charit. 767. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 65. Brunck. Apoll. Rh. 128. Heyn. Hom. 5, 424. 539. 8, 175. Pierson. Veris. 148. ad Od. A. 225. Musgr. Or. 347." Schæf. Mss.] Ut autem *Χρεῖω* oxytonum est nomen, habens eam quam dixi signif., ita *Χρεῖω* paroxytonum, est verbum, significans Vaticinor. Nam Hes. *χρεῖων* exp. *χρησιμῶδων* et *χρησιμολογῶν*: quod partic. videri possit ex hoc Apollonii Rh. versu sumsisse, 2, (182.) *Χρεῖων ἀτρεκέως ἱερὸν νύον ἀνθρώποισι*. At Suidas *χρεῖειν* exp. *τύπτειν*: qui l. suspicione mendii non caret. [Od. Θ. 79. *Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων*. "Wakef. Ion. 241. Musgr. Iph. T. 120." Schæf. Mss.]

Dicitur ETIAM *Χρεῖω* pro *χρεῖω*, et quidem frequenter. Il. K. (43.) *Χρεῖω βουλῆς ἐμὲ καὶ σε, διατρεφὲς ὦ Μενέλαε, Κερδαλέης*: ubi etiam observandus est usus accus. pro dativo: hoc modo, *χρεῖω ἐμοὶ καὶ σοὶ βουλῆς κερδαλέης*, Tibi mihiq. callido consilio est opus. Ubi Scholiorum brevium Auctor ait esse sollecismum *παρὰ τὰς πῶσεις*. Eust. autem annotat esse *ἀντίπτωσιν* pro *ἐμοὶ καὶ σοὶ*, aut habere *ἔλλειψιν* præpositionis: perinde ac si diceret, *χρεῖα βουλῆς εἰς ἐμὲ καὶ σε*. Sic etiam Il. I. (76.) *μάλα δὲ χρεῖω πάντας Ἀχαιοὺς Ἑσθλῆς καὶ πυκινῆς*, ubi repetendum est subst. *βουλῆς*, e proxime præcedente versu. Apud eund. Poetam tamen (604.) *οὔτι με ταύτης Χρεῖω τιμῆς*, existimatur subaudiendum verbum *ικάνει*, vel *καταλαμβάνει*: quasi vero non eadem sit in his omnibus Il. ratio. Ego certe dixerim potius ubique accus. esse pro dativo, ut legimus ap. Æsch. Pr. (86.) *αὐτόν σε δεῖ προμηθεύς*, pro *αὐτῷ σοὶ δεῖ προμηθεύς*, i. e. *χρεῖαν ἔχεις τοῦ προμηθεύσασθαι*. *Χρεῖω*, sicut et *χρεῖω*, sine adiectione, Necessitas. Apud Apoll. Rh. pro Fatali necessitate, quam signif. habet passim *χρεῶν*, 2, (817.) *χρεῖω ἦγε δαμῆναι*. ["Ad Charit. 737. 788. Monthly Review, Apr. 1799. p. 438. Porson. Or. 659. Heyn. Hom. 5, 329. 539. 571. 670. 671. 6, 15. 22. 224. 7, 500. 8, 417. ad Od. A. 225." Schæf. Mss.]

Χρέος quoque illi *χρεῖω* subjungendum est. Nam antea quidem de ea signif. vocabuli *χρέος* dixi, quam Poëtis communem cum solutæ orationis Scriptoribus habet, (in qua sc. et *χρέως* per *ω* scribitur), quæ commodum post *χράω* et *κιχράω* locum habebat: nunc vero de eo ejusd. vocab. usu dicendum est, in quo cum præced. *χρεῖω* s. *χρεῖω*, atque adeo *χρεῖα*, convenit. Quemadmodum ergo dicitur, *χρεῖα μοι ἐστὶ τούτου*, et *χρεῖαν ἔχω τούτου*, sic etiam usurpatur *χρέος*. Epigr. 4. *Μύχθων τοσσατίων οὐ σοὶ χρέος*. Aristoph. A. (454.) *τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος*; Herod. *Χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἑλληνος*. Sed et ap. Hom. cum gen. Od. A. (478.) *Ἥλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιδάλδεσσαν ἰκοίμην*. Pertinet enim et h. l. ad illam signif.: si ita accipiamus, Veni quod opus haberem opera Tiresiæ. Quam signif. innuere videtur Eust., ut docebo paulo post, ubi et de alia hujus loci expositione disseram. Interdum vero *χρέος* alteram illam et quidem præcedenti vicinam signif. nominis *χρεῖω* habet, poniturque pro Necessitate: ut *χρέος εἰλέ μιν ὀδεύειν*, e Nonno. Præterea quemadmodum *χρεῖα* interdum sonat quod Lat. dicitur Utilitas, sic et *χρέος* Eur. ita usurpasse traditur. Eust. inter alia significare ait *τὸ χρεῖωδες πρᾶγμα*.

Χρέος interdum habet et aliam signif., quæ convenit potius cum ea de qua priore loco dictum a me fuit. Cum enim ponitur pro Munere s. Officio, tunc aliquid cum Debiti signif. commune habere dixerim. Soph. El. (74.) *σοὶ δ' ἤδη, γέρον, τὸ σὺν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος*, Tuum implere munus, ut etiam Bud. interpr. Sic affertur ex Eur. (Iph. T. 883.) *χρέος σὺν τῷδε ἀνεύρισκεν*, Tuum est munus, Tui est muneris, s. officii. Tuæ sunt partes, hoc in-

venire. Nonnunquam vero *χρέος* redditur Negotium: quod autem alicui incumbit negotium, id illius tanquam munus est s. officium. Apud Lucian. videndum est an ita reddi possit, (2, 303.) *Βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν Νέρωνα*. Sed quaecunque signif. babeat hic nomen *χρέος*, non dubium est quin hoc loquendi genus *ἦκων κατὰ τι χρέος* ex Hom. manarit: sc. ex illo quem paulo ante attuli loco, *Ἥλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος*.

Χρέος dicitur etiam significare i. q. Res: quam signif. ubicunque obtineat, non dubium est quin eam exemplo nominis *χρῆμα* habeat, cui frequentem hunc usum esse scimus. De ea interpr. dicam et in proxime sequente tmematio.

Χρέος redditur etiam Causa, ut Opp. *τί χρέος ἐκ μερόπων δὲ κλυτὰς ἡμεῖψε γυναῖκας*. Sed forsitan hic aliquis malit interpretari Quæ res. Nec dubium est quin alii etiam loci inveniri queant, qui utramque interpretationem admittere videantur. A Bud. certe *χρέος* redditur Causa, in h. l. Epist. Hippocr. ad Demagetum, *τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν, ἐταῖρε*; Quæ causa te huc venire perpulit?

Χρέος, Vaticinium, Oraculum: in qua signif. conveniet cum illo *χράω*, de quo posteriore loco dixi: pro quo *χράω* dici etiam *χρεῖω*, annotatum supra fuit in *χρεῖω*, cum de accentus simulque signif. differentia admonerem. Tribuitur autem ei a nonnullis hæc signif. in eo Homeri versu quem attuli supra ex Od. A. (478.) *Ἥλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος*. Ibi enim annotat Eust. *χρέος* non solum poni *ἐπὶ οφειλῆς*, (in qua signif. multos e veteribus produxisse, i. e. scripsisse per *ω*), sed significare etiam *τὸ χρεῖωδες πρᾶγμα*, et *αὐτὴν τὴν χρεῖαν*: sed quosdam hic maluisse exponere *χρησιμῶδες*: ut et brevium Scholl. Auctor exp. *μάντευμα*.

["*Χρέος*, Utilitas, Eur. Hec. 882. (σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης *χρέος*.) Indigentia, Valck. ad Bion. p. 327. Portentum, ad Theocr. p. 239. Κατὰ χρ., Monum. Byz. 24. Lucian. 2, 303." Schæf. Mss. Arat. 341. Μέγα τι χρ., i. q. χρ., Callim. H. in D. 100. Hippocr. Jusjur. 1. *χρεῶν χρηρίζειν*. Opp. A. 1, 582. κατὰ χρ. λεχέων. Apoll. Rh. 3, 189. κατὰ χρέος, ἥπερ ἔφκει. Χρήεσι, Ionice pro *χρέεσι*, 3, 1198. * Πα-ραχρέος, i. q. παραχρῆμα, Nicander A. 613.]

["*Ἀναχράομαι*, i. q. διαχράομαι, Interficio, Hes., Suid., J. Poll. 9, 153. e Thuc. 1, 126. ubi vulgo *διεχρήσαντο*. "Crusius ad Suet. 513." Schæf. Mss. Dio Cass. 347.]

["*Ἀντιχράομαι*, unde * *Ἀντίχρημα*, Aristid. 1, 64.]

["*Ἀντίχρησις*, ἡ, Mutuus usus: ut cum ei, a quo res aliqua utenda accipitur, alia vicissim utenda datur: item Cum pignus aliquod pro pecunia mutuo accepta tamdiu utendum creditori datur, donec pecunia solvatur: ut si domum oppigneratam creditor usurarum vice inhabitet. Apud Constantin. Harmen. in Prochiro legum est titulus περὶ *Ἀντιχρήσεως*." ["*Ἀντιχρήσιμος*, Lex. Ms. SGM. Lucianeum Cod. Par. Reg. 345. fol. 182. recto, ap. Osann. Auct. Lexx. Gr.]

Ἀποχράομαι, Abutor. Dativo jungitur. Dem. (555.) *Ἄν μὴ φοβερὸν καταστήσῃτε τὸ εἰς ταῦτα ἀποχρῆσθαι τῷ πλουτεῖν*. Aristot. Econ. 2. *Ἀπεχράτο τῷ στρατοπέδῳ*, ubi notandum *ἀπεχράτο* cum *α*, cum alioqui dicatur *ἐχρήτο* frequentius quam *ἐχράτο*. Reperiuntur autem sæpe opposita *χρῶμαι* et *ἀποχρῶμαι*: Plut. Alcib. *Ἀποχρωμένων μᾶλλον ἢ χρωμένων αὐτῷ Λακεδαιμονίων*: Apophth. *τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν καὶ τοὺς ἀγαθοὺς φίλους κτᾶσθαι καὶ τοὺς πονηροὺς, εἰτα οἷς μὲν χρῆσθαι, οἷς δὲ ἀποχρῆσθαι*. Habet autem aliquando *ἀποχρῶμαι*, præter dat., præp. ἐπὶ, vel πρὸς, vel εἰς, accusativo junctam, sicut et simplex *χρῶμαι*. Plut. Themist. *τῇ πρὸς Αἰγυπίας ὀργῇ τῶν πολιτῶν ἀποχρησάμενος εὐκαίρως ἐπὶ τὴν παρασκευὴν τριηρῶν*. Alcib. (25.) *Οἰόμενοι τὸν Ἀλκιβιάδην, εἰδότες σαφῶς τὴν τῶν πολεμίων παρασκευὴν καὶ διάνοιαν, ἀποχρῆσθαι πρὸς τὴν Φρυγίχου διαβολὴν, οὐκ ἀληθῶς*. Nam hic subauditur dat. αὐτῇ post *ἀποχρῆσθαι*. || Utendo consumo, Usu attero et obsolefacio: Plut. Cæsare, *ταῦτα μειζόνων ἐνέτικτον ἐπινοίας πραγμάτων, καὶ καινῆς ἐρωτα δόξης, ὡς ἀποκεχρημένῳ τῇ πα-*

ρῶση, Tanquam usu attrivisset præsentem. Ita Bud. || Idem ἀποχρῆσθαι ait a Luciano poni pro Vehementer uti, (1, 622.) Τι δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπιπλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κάκεινός ἐστι. || Ἀποχρῶμαι pro simpl. χρῶμαι, Utor. Plut. Pomp. (76.) Καταμεμφόμενος ἑαυτὸν ἐκβιάσθηντα περὶ συμβαλεῖν, τῇ δὲ κρείττονι ἀδριότης δυνάμει πρὸς μηδὲν ἀποχρήσασθαι. Sic et in h. l. qui citatur a Suida, Οὐκ ἀποχρησάμενος τοῖς προτερήμασι, i. e. Non usus fortunæ melioris prærogativa, inquit Bud. Fortasse tamen hic potest ἀποχρησάμενος pro Abusus etiam intelligi. Suidas exp. οὐ κατεπαρθεῖς: nam qui insolescunt, abutuntur fortuna sua. || Ἀποχρῶμαι cum accus. positum citatur in VV. LL., Ἀποχρῆσθαι τὰ ἐπὶ Θράκης, pro Obtinere Thraciam. Sed Scriptoris ita locuti nomen non additur: cuius si non auctoritatem, at certe ejus exemplarium fortasse merito quis desideret. || Interficio, cum accus. Aristoph. ap. Suid. τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παῖδοσπόρους, i. e. διεχρήσαντο, ἀπέκτειναν, inquit ille: ἀπεχρῶντο pro ἀνήρουν Idem e Thuc. affert. At in Pand. dativum habet in hac signif.; nam ibi legitur ἀπεχρήσατο ἑαντῷ pro Mortem sibi conscivit, Manus sibi iutulit, ut Ulpianus sæpe loquitur. || Contentus sum; nam ap. Herod., teste Suida, ἀπεχράτο significat ἀρκεῖν ἡγεῖτο, i. e. Satis esse existimabat, vel Sufficere, h. e. Contentus erat. Locus autem, quem Suidas intelligit, esse videtur hic, (1, 102.) Οὐκ ἀπεχράτο ἄρχειν Μήδων, Non contentus erat Medis imperare, Non contentus erat imperio Medorum. Citatur ex alio Ejusd. loco ἀπεχρέετο pro ἀπεχράτο, ut (1, 66.) Ἀπεχρέετό σφι ἡσυχίην ἀγεῖν. Itidem ἀποχρεόμενοι τούτοις. Alii tamen prosæ Scriptt. usurpant duntaxat ἀπόχρη pro Satis est: et ἀποχρήσει pro Satis erit: ἀπέχρησε pro Satis fuit, tanquam ab ἀποχράω, ut dicitur paulo post. [“ Ἀποχράομαι, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 43. Valck. Diatr. 215. Plut. Mor. 1, 707. Matthæi ad Chrys. 1. p. 63. Boiss. Philostr. 130. Plut. Alex. 171. Schm. Interficio, Aristoph. Fr. 255. Contentus sum, Herod. 18, 51. 52. Ἀποχρῆσθαι, Heind. ad Plat. Theæt. 389.” Schæf. Mss.] Ἀπόχρησις, ἡ, Abusus: ut χρήσις est Usus. || Ἀπόχρησις autem ab ἀποχρήσασθαι significante Interficio, signif. Interfectionem, s. Occisionem. [“ Aristoph. Fr. 263. Dionys. H. 1, 149.” Schæf. Mss. * Ἐναποχράομαι, Dem. 218. * Προαποχράομαι, Suid. 1, 578. * Προαποχράομαι, Schol. Eur. Hipp. 58. * Συναποχράομαι, Incertus ap. Suid. v. Διέρριψαν.]

AT VERO Ἀποχράω, Oraculum edo, Aliquid oraculo edo s. denuntio: ἀπέχρησεν, ἐχρησμοδότησε, Suid.

Διαχράομαι, ὦμαι, vacante præp. pro χρῶμαι, Utor, passim ap. Herod., ut (4, 43.) Διαχρῶμενοι [—χρεωμ.] ἐσθῆτι: et (1, 71.) Διαχρῶνται οἶνῳ. Item, (4, 77.) Διαχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοῖσιδε. Et, Διεχρήσατο ἔθεσι ξεινικοῖσι, ubi redditur etiam Mores externos sectatus est. Et (2, 127.) διαχρᾶσθαι τῷ αὐτῷ τρόπῳ. Sed et in malam partem, pro Affici: (quem etiam usum habet simplex χρῶμαι:) ut (3, 117.) Διαχρῶνται συμφορῇ μεγάλῃ, Afficiuntur magno damno, Patiuntur magnum damnum. Sic, διαχρήσεσθαι ὀλέθρῳ. Item, (1, 167.) Διεχρήσαντο τοιούτῳ μόρῳ, Hac morte sunt affecti. Sed nonnullis tamen dativis junctum ejusd. generis, (i. e. cum quibus in malam partem itidem sumitur,) redditur rursum simplici Uti, ut, Διεχρῶντο οἰμωγῇ ἀφθόνῳ, Effuso fletu utebantur. Affertur autem διαχρῆσθαι ex Arriano in bonam quidem partem usurpatum, paulo tamen aliam Utendi signif. habens quam in illis prioribus exemplis. Nam διαχρῶνται οἶνῳ supra est Vino utuntur, Vini potu utuntur; at vero ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι, Arrian., non est simpliciter Aqua exigua uti, sed Exiguæ aquæ usu se sustentare s. vitam sustentare. Additur vero et χαλεπῶς. Hic enim est locus (6, 23, 5.) Καὶ τούτους τοὺς ἀλιεῖς ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι χαλεπῶς, διανοιμῶνους τὸν κάχληκα, καὶ τούτῳ οὐδὲ πάντῃ γλυκεῖ τῷ ὕδατι, Aqua exigua ægre se tolerare atque sustentare. || Διαχρῶμαι, præp. multum significationem immutante, Interficio, Occido. Thuc. 3, (36.) Κατὰ

τὰχος κελεύοντες διαχρήσασθαι Μιτυληναίους. Plut. Alex. (70.) Ἀλλὰ δῆλος ἦν ἑαυτὸν ὑπὸ λύπης καὶ βαρυνθῆναι διαχρησόμενος. Interdum ita ponitur ut Latine Conficere: ea signif. qua dicitur Conficere se laboribus, vel ærumnis, vel cum alio ejusmodi dativo. Sic ap. eund. Plut. Pericle, Νόσος διαχρωμένη τὸ σῶμα, redditur, Morbus conficiens corpus. Hic porro, ut stem promissis, mentio vocis Χρηστήριον facienda est, qua utitur Soph., tanquam a χρῶμαι illam verbi διαχρῶμαι signif. habente: illam inquam, qua pro Interficio ponitur: Aj. (220.) p. 14. et 15. μετὰ Ed., Τοιαῦτ' ἂν ἴδους σκηπῆς ἐνδον Χειροδάκτυλα σφίγι αἰμοβαφεῖ, Κεῖναι χρηστήρια τάνδρος. Ibi enim Schol. exp. ἂ διεχρήσατο ἐκεῖνος: sed interijiciens aliam exp., scribit, τὰ τολμήματα καὶ πράξεις. Quibus verbis subjungitur, ἢ τὰ διεφθαρμένα πολυμνία παρὰ τὸ διαχρῆσθαι αὐτά. Fuerit igitur χρηστήρια dictum quasi διαχρηστήρια: ut si a verbo Mactare deducas Mactamenta. Fortassis autem aliquis Cædes dicere non dubitet, usurpando pro Cæsis. Illa autem expositio, τολμήματα et πράξεις, non video quomodo defendi possit. [“ Διαχρῶμαι, Valck. Adoniaz. p. 361. Anim. ad Ammon. 236. ad Charit. 316=693. ad Lucian. 1, 305. ad Herod. 442. 550. 665. Thom. M. 222. 224. Brunck. Aristoph. 2, 35. Lobeck. Aj. p. 441. Heyn. Hom. 6, 634. Interficio, Brunck. ad Soph. Aj. init. Διαχρέομαι, (Ionice,) Valck. Orat. 342. ad Herod. 675. Διαχρῶνται, Wessel. ad p. 256.” Schæf. Mss. * Διάχροσις, Dio Cass. 695.]

[* “ Ἐγχαράομαι. Ad hoc thema Portus in Lex. Ion. refert part. pass. Ἐγκεχρημένος, quod interpr. δὲ ἐν χρήσει ὢν, Quo quis utitur, Quem quis in manibus habet et tractat: Ἔσαν δὲ (αὐτοῖς) πρὸς τινὰ καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι (πόλεμοι,) Herod. 7, 145. Erant illis et adversus alios quosdam bella in manibus jam suscepta. Quod verbum ap. Herod. alii corruptum judicant, alii ad Ἐγχαράω referunt, ubi vide. Cf. etiam v. Ἐγκέχρεα.” Schw. Mss. Cf. Ejusd. Lex. Herod. * “ Ἐγχαρησις, Anna C. 338.” Elberling. Mss.]

Ἐπιχράομαι, pro Utor, in ea signif. qua dicitur Utor aliquo, i. e. Familiaris sum alicui. Bud. e Plat. de LL. 12. Καὶ δίκας αὐτοῖς ὁρθῶς διανέμοντας, ἀναγκαῖα μὲν, ὡς ὀλίγιστα δ' ἐπιχρωμένους, Quatenus necesse erit, Ad necessaria eis uti, sed quamrarissime cum eis consuescere. At in VV. LL. pro simplici Utor affertur ex Eur. (Rhes. 942.) ἐπιχράομαι χθονί, Utor terra, i. e. Conversor in ea. In Iisd. aliqui ἐπιχράομαι exp. etiam Abutor, et Sæpe utor. Quia etiam affertur ex Herod. (3, 99.) Ἐπιχρεώμεναι μάχιστα γυναῖκες, pro Mulieres maxime necessarizæ. Quæ interpr. nullo pacto stare posse videtur. [“ Rubinf. Orat. Gr. 74. Cattier. Gazoph. 79. Brunck. Aristoph. 1, 76.” Schæf. Mss.]

Καταχράομαι, Abutor. Synes. Epist. 63. hæc duntaxat verba complectitur, Χρῆσθαι δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίαις, οὐ καταχρῆσθαι, Uti oportet potentium virorum amicitias, non abuti. Sic autem et ap. Paul., ubi utraque vox habetur, simplex quidem verbo Uti, posterior autem verbo Abuti redditur, 1 ad Cor. 7, (31.) Καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὡς μὴ καταχρώμενοι, Et qui utuntur hoc mundo, tanquam non abutentes. Q. l. postquam Bud. est ipse quoque ita interpretatus, (addam autem paulo post quæ de eo præterea ab eo disseruntur,) subjungit, Καταχρῆσθαι autem dicitur καταναλίσκειν et καταπολαβεῖν. Signif. etiam Supramodum et immodice uti, et præter quam natura vel moribus comparatum est. Lys. (626.) Ἦσαν δ' ἡμῖν ἐνδον ἑπτὰ μυαί: ὃ δὲ, καὶ ταῦτα λαβὼν κατεχρήσατο: i. e. Profudit, Absumsit. Isocr. Paneg. (1.) Αἱ μὲν γὰρ πράξεις αἱ προγεγενημέναι κοινὰί πασιν ἡμῖν κατελείφθησαν: τὸ δὲ ἐν καιρῷ ταῖς καταχρήσασθαι, καὶ τὰ προσήκοντα περὶ ἐκάστης ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὐ διαθέσθαι, τῶν ἐφ' φρονούντων ἰδίων ἐστίν. Hic καταχρήσασθαι signif. Abunde commemorare, Copiose earum illustratione uti. Quibusdam autem interjectis de verbi Abuti significatione, (ut sc. sit non solum Perperam uti, item Uti aliorum quam natura comparatum sit, etiamsi non perperam,) subjungit, Existimo igitur

Apostolum illis verbis, immodico usu rerum secularium nobis interdixisse: ac si diceret, ita his omnibus utendum ut fructuarii probi uti solent: non ut plane domini et perpetui possessores, qui absumere et quovis modo uti et exhaurire, quasi jure suo, possunt. Hæc ille. In VV. LL. autem affertur e Luciano (2, 932.) Τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, pro Abutuntur. At e Plat. simpliciter pro Uti, Epist. 8. Οὐκ ὀρθῶς κατακέχρηται δωρεᾷ, Dono non est recte usus. Ex Eod. de LL. Καταχρῶμαι τούτῳ εἰς τούτο, itidem pro Utor. Item e Plut. Cam. Ἀνάγκαζομένους, ὧν ἐκέκτηντο καὶ κατεκέχρηντο, μέρος εἰσφέρειν τοσούτον, ubi redditur, Eorum quæ comparassent et possedissent. Sed caret exemplo hæc interpr. Invenitur porro et cum accus. junctum verbum καταχρῆσθαι in illa signifi. Utendi supramodum et immodice, potius Profundendi et Absumendi s. Impendendi. Lucian. (1, 189.) Τὴν ἐν μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἔχει εἰς ἀκρόασιν καταχρῆσθαι σοφιστικὴν, Otium consumere. Plut. Demetr. (23.) Οἱ δὲ καίπερ ἐκκεχυμένοι πρότερον πρὸς αὐτὸν καὶ κατακεχρημένοι πᾶσαν φιλοτιμίαν, ἐξεύρον ὅμως καὶ τότε πρόσφατοι καὶ καινοὶ ταῖς φιλοτιμίαις φανῆναι. In illo quoque Lysia l. qui supra fuit allatus, Ὁ δὲ, καὶ ταύτας λαβὼν κατεχρήσατο, accus. habere dici possit, nisi subaudiatur αὐταῖς post κατεχρήσατο. Sed multo aptior fuerit eid. signif. eadem constructio. Legitur PRÆT. Κατακεχρῆσθαι, passive quoque positum pro Absumtum esse s. Consumtum, aut Absumta s. Consumta esse, ut Isocr. Paneg. (21.) Ἀνάγκη δὲ τὰ μέγιστα τούτων ἤδη κατακεχρῆσθαι, τὰ δὲ μικρὰ παραλεῖσθαι, pro Consumta esse, Bud. Sic quoque præt. VICOMP. Προκατακεχρῆσθαι, ap. Dem. (389.) Ἐπειδὴ γὰρ ἐκκλησία μὲν οὐκέτ' ἦν ὑπόλοιπος οὐδεμία, διὰ τὸ προκατακεχρῆσθαι, γράφω ψήφισμα βουλευόν, τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίου, ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, i. e. Quod jam antea omnes concionum dies consumti essent. || Καταχρῶμαι, Male accipio, Verberibus s. Morte afficio, Bud. afferens hæc Æschin. (17.) Οὐδ' ἦκω παραιτησόμενος ὑμᾶς· ἀλλὰ καταχρῆσασθέ μοι, εἰ δοκῶ τοιούτους εἶναι. Q. tamen l. ita exp., Meo supplicio utimini ad avertendum dedecus a rep. Apud Herod. κατεχρήσατο i. est q. διεχρήσατο, veluti ubi scribit, Κατεχρήσατο λέοντα, Interfecit leonem. [“Valck. Præf. ad Ammon. p. xxiv. 48. Abresch. Lectt. Arist. 278. Toup. Opusc. 1, 216. 2, 149. Emendd. 2, 627. ad Charit. 316=586. Wakef. S. Cr. 1, 57. 4, 140. 5, 120. ad Diod. S. 1, 325. 2, 325. 479. 549. Paus. 231. Thom. M. 224. Cattier. 80. Lucian. 2, 167. Heyn. Hom. 6, 478. Utor, Diod. S. 2, 552. Dionys. H. 2, 881. Plurimum utor, Heind. ad Plat. Phædr. 336. Theæt. 388. Simon. Dial. p. 65. Cum accus., Plut. 6, 295. Hutt.” Schæf. Mss.] Κατάχρησις, ἡ, Abusus, Abusio. Apud Rhett. est cujusdam Schematis, i. e. Figuræ, nomen: de qua ita Quintil. 8, 6. quod est de Tropis, Eo magis necessaria κατάχρησις, quam recte dicimus Abusionem: quæ non habentibus nomen suum, accommodat quod in proximo est: sic, [Virg. Æu. 2, 15.] equum divina Palladis arte Ædificant. Et ap. Tragicos, Et jam leo pariet, at pater est. Mille sunt hæc: et Acetabula, quicquid habet: et Pyxides, cujuscunque materiæ sunt: et Parricida, matris quoque aut fratris interfector. Discernendumque est hoc totum a Translatione genus, quod Abusio est ubi nomen deficit: Translatio, ubi aliquid fuit. Vide plura ibid. [“Καταχρηστέον, Clem. Alex. 755. Lucian. Amor. 17.” Kall. Mss.] Καταχρηστικός, Abusivus, Per abusionem dictus. Καταχρηστικῶς, (frequens ap. Gramm.,) Abusive, Per abusionem. Utitur autem illo adv. Abusive Quintil. in l. c., veluti cum scribit, Nam Poetæ solent abusive, etiam in iis rebus quibus nomina sua sunt, vicinis potius uti. [“Schol. Lucian. D. M. 14, 2. et Pind. O. 3, 26. Ammon. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 154. Serv. ad Virg. Æu. 1, 577. *Καταχρηστικωτέρως, Tzetz. Hist. 12. Ch. 434. v. 642.” Boiss. Mss. *Διακαταχράομαι, Dio Cass. Excerpt. 61, 14. p. 696. al. διαχρῶμαι.] Παρακαταχράομαι, Abutor, ut in VV. LL. redditur ex Aristot., ubi de

PARS XXXI.

A manu elephantis dicit, Παρακαταχρῆται ἐπὶ πλείονα τοῖς αὐτοῖς μορίοις. Sed additur posse hic accipi etiam pro Uti. Videndum autem an Cic. ita de eod. animali loquens, Nos elephantorum acutissimis sensibus ad utilitatem nostram abutimur, ad illum Aristot. l. respexerit. [*Παρακατάχρησις, Greg. Pal. p. 16.] Προκαταχράομαι, Ante utor s. Prius, Ante absumo s. consumo. Vide et Προκατακεχρῆσθαι, pass. signif. supra in Καταχρῶμαι. [Προκαταχράομαι, Dionys. H. 2, 386. *Συγκαταχράομαι, Clem. Alex. 615.]

Παραχράομαι, Abutor. Plut. περὶ Φιλοπλουτίας, Σὺ δὲ οὐκ ἀκούεις Ἀριστοτέλους λέγοντος ὅτι οἱ μὲν οὐ χρῶνται, οἱ δὲ παραχρῶνται· καθάπερ οὐδετέρου προσήκοντος. Affertur etiam, sed absque Auctoris nomine, Παραχρησάμενος τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ. Vide et Suid. de signif. hujus verbi. At quod habet Hes., sc. παραχρᾶται esse κακῶς λέγει, mirum videri queat. Sed et ea, quod illi datur ap. Herod., cum accus. ut sc. sit Negligo, Aspernor, Floccifacio; veluti in h. l. (8, 20.) Παραχρησάμενοι τὸν Βάκιδος χρησμόν, Aspernati Bacidisoraculum; fortasse non itidem ap. alium. [“Sed sic etiam alibi ap. eund. Herod., atque etiam cum gen., ut 2, 141. Ἐν ἀλογίῃσι ἔχουν παραχρησάμενον τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων.” Schw. Mss. “Wakef. S. Cr. 5, 121. ad Dionys. H. 1, 255. 2, 1258. Valck. Anim. ad Ammon. 199. ad Herod. 172. 352. 610. 627. Heyn. Hom. 8, 83.” Schæf. Mss.] Παράχρησις, ἡ, Abusus, Abusio, παράχρησις τοῦ σώματος, vide ap. Suid. [Eust. Il. A. p. 758, 36. “Euthym. Z. 1, 10.” Boiss. Mss.]

Προσchrάομαι, Insuper s. Præterea utor. Sed ponitur etiam simpliciter pro Utor, ut ap. Plat. Timæo, Τοιούτῳ τινὶ προσchrῶμενος παραδείγματι. Bud. pro χρῆσθαι, quod est simpliciter Uti, poni itidem testatur in hoc ejusd. Plat. loco, in Philebo, (observa autem duplicem constructionem,) Τούτοις οὖν ταῦτ' ἂν προσchrῆσαι, His igitur ad hæc commode uti poteris. Nec non in isto, Ἀλλὰ ὥσπερ μάντεσι προσchrῆσθαί τισι. Sic affertur ex eod. Plat. de Rep. 1. Κοινῇ τινι τῷ αὐτῷ προσchrῶμενοι, ἀπ' ἐκείνου ὠφελοῦνται. E Luciano, Προσchrῆται τῷ χρυσῷ, pro Utitur auro. Ex Eod. autem (1, 183.) affertur hic locus, Φύσις τέχνη, ὡς λόγος τινῶν, ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσchrῶμένη. Nec non e Greg. Naz. Προσchrῆται τῇ αὐτῇ προσηγορίᾳ. In h. autem l., ex Aristot. Polit. Πρόσchrῶμαί σοι πλείστα, ubi redditur eod. verbo Utor, (hoc modo, Te utor plurimum,) videri queat esse is usus verbi Utor, quem cum ablat. personæ habere solet. In iisd. habetur e Plut. Solone, Προσchrῆσθαι ποιήσει, pro Operam poësi dedisse. [“Jacobs. Anth. 9, 326.” Schæf. Mss. *Πρόσchrησις, Longin. 27, 2. M. Anton. 7, 5. *Προσchrηστέον, Plato de LL. 4. p. 713.]

[*Προchrάομαι, Utor, LXX. Esth. 16, 17. Μὴ προσchrῶμενοι τοῖς γράμμασι. *Προchrῆσαι, Gl. Procommodare. *Προchrῆστης, unde *Προchrηστικός, adv. *Προchrηστικῶς, Epiph. 1, 830.]

Συγchrάομαι, ad verbum quidem sonat Simul utor, Una cum alio utor, s. Una cum aliis; sed affertur pro Commmercium habeo: ut sc. dicitur, Est mihi usus aliquis tecum. Sic Jo. 4, 6. Οὐ γὰρ συγchrῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις, ubi vet. Interpr. reddidit, Non enim contutur Judæi Samaritanis: quod vocab. Barbarum esse constat. Sed fortassis verbum Utuntur non satis apte hujus loci interpretationi adhibere poterimus, cum Uti aliquo, (ut Cic. dicit Uti aliquo plurimum,) non simpliciter Commmercii, sed Amicitiae et familiaritatis signif. habeat. Quod etiam de illo verbali nomine Usus (talem constructionem habente) dici fortassis queat. Tutius igitur fuerit Commmercii appellationem hic usurpare. [“Una cum aliis conumbo, Joseph. Hypomn. 62. Abutor, Socr. H. E. 4, 28.” Schleusner. Mss. “Diod. S. 2, 575. Toup. Opusc. 1, 99. *Σύγchrησις, Callim. 1. p. 481.” Schæf. Mss. Athen. 477. Clem. Alex. 318. *Σύγchrηστέον, 722.]

Sciendum est porro, a Χράω significante i. q. κhrάω, esse itidem quædam comp. cum compositis a χρῶμαι omnino, quod ad scripturam attinet, conve-

nientia. Cum autem dico a *χράω*, intellige a voce pass., quæ nobis fingenda est, formata e *χράω*. Præsertim vero proxime præcedens compositum locum hic obtinet; quippe quod frequentius, (ut quidem arbitror,) in illa a verbo *χράω* sumta signif. reperitur, quam in ea de qua modo dictum fuit, quam e comp. a *χράω* obtinet, sc. quatenus unum est e verbis a *χράωμαι* compositis. Συγχρησασθαι, inquit Bud., Commodato petere, Utendum rogare, Polyb. Affertur autem ex Eod. 1. Παρὰ Λοκρῶν συγχρησάμενοι τριήρεις: ac fortassis ille ipse est locus quem Bud. intellexit. Sic autem est usus idem Auctor et in li. I., "Ἐτι δὲ παρὰ τῶν Ἑλεατῶν καὶ Νεαπολιτῶν συγχρησάμενοι πεντηκοντόρους καὶ τριήρεις: [cf. 1, 20, 14.] Sed hic Bayf. vertit, Cum commodato accepissent: non autem, Cum commodato petiissent, s. Utendas rogassent.

Alterum autem huc pertineus compositum, (fuerint autem fortassis et alia, sed quæ in præsentia mihi memoria non suggerit,) est Διαχρησθαι, pro Sumi inutuo. Nisi forte dubitandum an, sicut PARTICIP. Διακεκρημένος invenitur pass. signif. pro Mutuo sumtus, Mutuatus, ita etiam διαχρησθαι passivam hanc signif. habere possit. Invenitur autem διακεκρημένον τάλαντον [ap. Dem. 817.] pro Mutuo sumtum, s. Mutuatum: si tamen participio Mutuatum hac in signif. uti liceat.

Χράω quas habeat signif. cum antea dictum sit, ad nullam earum referri posse videtur ea, quam habent impersonalia comp. Ἀποχρᾶ: unde est etiam Ἀπέχρησε. Cui simile est Ἐξέχρησε, item Κατέχρησε: cujus etiam præ. invenitur Καταχρᾶ. Forsitan autem aliquis post *Χρῆ* potius dicendum esse existimasset de Ἀπόχρη, eademque opera de Ἀποχρᾶ, deque ceteris illis impersonalibus compositis. Sed ego cum videam dici Καταχρᾶ sicut ἀποχρᾶ, (ut omittam, posse eod. modo dici ἐκχρᾶ, sicut ἐξέχρησε invenitur, non secus ac ἀπέχρησε et κατέχρησε,) non autem Καπάχρη sicut Ἀπόχρη, in ea sum opinione ut credam Ἀποχρᾶ prius esse quam Ἀπόχρη: atque hoc ex illo, non contra illud ex hoc, factum esse.

Alioqui si ἀπόχρη e *χρῆ* factum esse dicamus, quid de reliquis dicendum erit? Quæ præfari libuit, ne temere hunc ordinem in istis comp. impersonalibus secutus esse existimaret. Si quis tamen aliquam aptiorem horum verborum collocationem sibi excogitasse visus fuerit, suo iudicio fruatur.

[* "Ἀντιχρᾶν, i. q. ἀντέχριν et ἀποχρᾶν, Sustinere, Durare, Sufficere. Herod. 7, 127. Οὗτος δὲ ποταμὸς οὐκ ἀντέχρησε τῇ στρατῇ πινόμενος, ἀλλ' ἐπέλιπε: 187. Τὰ σιτία ἀντέχρησε μυριάσι τοσαύτησι." Schw. Lex. Herod.: Abresch. Diluc. Thuc. 128.]

COMP. Ἀποχρᾶ, VEL Ἀπόχρη, impers. Sufficit, Satis est. Paus. (1, 406.) Οὐδὲ ἀποχρᾶ σφίσιν ἐκτέμνειν τοὺς μηρούς. Sic et infin. ἀποχρᾶν ap. Herod. (3, 138.) Satis esse. Multo tamen est frequentius Ἀπόχρη ap. ceteros Scriptt., Sufficit. Præt. imperf., ἀπέχρη. Fut. ἀποχρήσει, Sufficiet. Aor. 1. ἀπέχρησε, Suffecit. Infin. ἀποχρῆν, quod per apoc. factum ex ἀποχρῆναι tradit Eust.: qui et ἀπόχρη ait βαρυτόνως scribi, quod e *χρῆ* compositum sit, propter quam compositionem accentus ab ultima syllaba ad mediam ascenderit. Hæc Eust., et cum eo nonnulli alii Gramin.: quæ si vera sunt, male in plurimis Lexx. ἀποχρῆ legitur cum accentu in ult. Ceterum duas habet constr. hoc verbum; nam interdum dicitur ἀπόχρη μοι λέγειν τοῦτο, vel ποιεῖν, vel λαβεῖν, vel aliud: aut etiam sine dat. ἀπόχρη λέγειν. Interdum vero dicitur τοῦτο vel ταῦτά μοι ἀπόχρη, aut etiam sine dat. ταῦτ' ἀπόχρη. Exemplum subjungam, quæ legendo, sciendum est eand. esse omnium temporum rationem, quod ad constructionem attinet, i. e., ut construitur ἀπόχρη, sic ἀπέχρη et ἀποχρήσει ac cetera tempora construuntur. Isocr. Ἀπέχρησεν αὐτῷ λαβεῖν. Lucian. Ἀπόχρη τὰ πρῶτα κεφάλαια εἰπεῖν, Satis est prima capita exponere, vel Sufficit. Plut. Ἀποχρήσει τὰ εἰρημένα. Dem. (520.) Οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸν διδάσκαλον, ὃ ἄνθρωπος Ἀθηναῖος, διέφθειρε μου τοῦ χοροῦ, Non satis illi fuit, Non satis habuit. Aristoph. Πλ. (484.) γῶν δὲ δὴ

ἀποχρήσουσιν μόνω (θανάτῳ,) Nobis satis erunt duæ mortes, satis superque fuerint duæ mortes, Abunde nobis erunt. Dem. (688.) Καὶ οὐκ ἀπέχρη ταῦτα, Et ne hæc quidem satis erant: sub. Illi. Vel, Nec vero contentus his erat: Ciceronem sequendo, qui hæc Platonis verba, "Ἐτι τε εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσαι ταῦτα, vertit, Aut si contentus his non fuerit. Interdum etiam dicitur ἀπόχρη εἰς τοῦτο. Sufficit ad hoc, ut Ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, Lucian. (1, 30.) || Ἀποχρῶσι reperitur ap. Herod., sicut et ἀποχρᾶ, et ἀποχρᾶν: ut (5, 31.) Ἀποχρῶσι γέρας χειρώσασθαι. Ubi notanda constr., ἀποχρῶσι χειρώσασθαι, pro ἐς τὸ χειρώσασθαι, vel πρὸς τὸ χειρώσασθαι. Est autem ab ἀποχράω. || PARTICIP. Ἀποχρῶν, Sufficiens, in masc. genere, itidem ab ἀποχράω. Fem. ἀποχρῶσα. Pro neutro est itidem ἀποχρῶν. Plut. Poplic. Ἀποχρῶν ἦν δικαστὴς τοῖς υἱοῖς, Sufficiens iudex filiis. Exp. etiam, Iudex filiorum idoneus: ἀποχρῶσα πᾶσι, Sufficiens omnibus, Quæ satis est omnibus, esse possit omnibus. Synes. Ἀποχρῶσα γὰρ δίκη ἡ πονηρία τῷ πονηρῷ. In neutro τὸ ἀποχρῶν, ut, Τὸ ἀποχρῶν κάθευδε, Lucian. Dormi quod satis sit, Quantum satis sit aut satis esse possit. Affertur et e Phalar. (p. 20.) Ἀποχρῶνται τὴν κατασκευὴν pro κατὰ τὴν κατασκευὴν, Idoneam habentia structuram. Ex hoc partic. ἀποχρῶν fit adv. ἀποχρῶντως, quod sequitur. [Ἀποχρῶν, Sufficiens, Eudocia p. 52. μῆκος. "Wyttenb. ad Plut. Mor., 513. Dionys. H. 2, 1156. Ἀποχράω, ad Herod. 560. 572. 597. Aristoph. Fr. 269. Brunck. 3, 171. ad Dionys. H. 1, 149. 3, 1362. Boiss. Philostr. 334. 575. 597. Ἀποχρᾶ, ad Herod. 32. Fut., Maith. Anecd. 1, 27. Ἀπόχρη, 41. ad Mær. 286. Bergler. ad Alciphr. 11. Koppiers. Obs. 44. Valck. ad Phalar. p. xv. ad Lucian. 1, 23. 190. Ἀπέχρηκε, ad Dionys. H. 5, 42. Ἀποχρῆν, 1, 305. 3, 1378. 5, 144. Ἀποχρῆναι, 1, 468. 3, 1377. * Ἀποχρέω, Heind. ad Plat. Gorg. 203." Schæf. Mss. Epicharmus Athenæi p. 308.] ADV. Ἀποχρῶντως, Sufficienter, Satis abunde, Quantum satis est s. sit, esse possit. Fit autem ἀποχρῶντως e partic. ἀποχρῶν, ut docet Eust., et, vel tacente Eust., manifestum cuivis esse potest. Suidas ἀποχρῶντως exp. αὐτάρκως. Hes. non solum αὐτάρκως, sed etiam ἀρκοῦντως, ἱκανῶς. Addit autem Suid. hoc exemplum, "Ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀ. ἔχων. ["Socr. H. E. 5, 24." Mendham. Mss. "Toup. Opusc. 1, 53. Emendd. 1, 80. Longin. 335. Athen. 222." Schæf. Mss. * Προσποχράω, Osann Anal. 98. * Ὑπεραποχράω, J. Poll. 1, 236. * Ὑπεραποχρῶντως, p. 1138.]

Ἐκχρᾶ. Unde AOR. Ἐξέχρησε, Abunde suffecit, Bud. cum alioqui reddatur etiam simpliciter Suffecit. Affertur autem ex Herod. (8, 70.) Οὐκ ἐξέχρησέ' ἡμῖν ἡμέρη, Non suffecit eis dies, Defecit eos dies. At vero FUTURO Ἐκχρήσει alia datur signif. h. in l. ejusd. Historici, (3, 137.) Ἐκχρήσει περὶ ὑβρίσθαι ταδε, Ex usu erit hanc injuriam intulisse. Quod autem ad præsens illud Ἐκχρᾶ attinet, ejus exemplum nullum habeo; sed ut ἀπέχρησε et κατέχρησε the-mata habent ἀποχρᾶ et καταχρᾶ, ita ἐξέχρησε habere the-ma ἐκχρᾶ, servata analogia, longe manifestissimum est.

Καταχρᾶ, itidem Sufficit, Satis est. Herod. hoc præsentis usus est cum alibi, tum 1, (164.) Idem usus est fut. καταχρήσει, (4, 118.) itidem pro Sufficiet, Satis erit.

XPH, impers. Opus est, Oportet. Sunt autem multæ de hujus origine controversiæ. A verbo *χρῆ*, (inquit Etym.) quod est secundæ conjug., fit *Χρήμ*. Sed quæ ap. eum sequuntur, mendose scripta sunt. Credibile est enim tale quid ab eo scriptum fuisse, quale in meo vet. Lex. habetur: sc., a *χρῶ*, quod est primæ conjugationis contractorum, deduci *Χρήμ*, *χρῆς*, *χρήσι*, et per apoc. *χρή*: quod et in compositione fit ἀπόχρη, et significat ἀρκεῖ. Apud Eust. autem legimus non *χρήμι*, sed *χρήμι*, *χρῆς*, *χρήσι*: unde per apoc. factum sit *χρή*. Idem multa disserit de hujus impersonalis accentu: unde sc. fiat ut oxytone scribatur, non circumflexe: atque nonnullos ideo existimasse a *χρήζω* deduci. Quin etiam quos-

dam in ea sententia fuisse tradit, ut *χρῆ* adverbium esse putarent. Sed eum de his simulque Etym. legendum tibi reliquo: et ad exempla usus verbi *χρῆ* venio: et illius quidem prius quo ponitur pro Opus est: ea signif., qua dicitur Opus est mihi ista re. Hoc enim ap. Hom. significat, non tantum Oportet, cum in soluta oratione, hunc posteriorem usum duntaxat obtineat. Est igitur ap. Hom. *χρῆ* σε genitivo sequente, i. q. *χρεῖω* σε ap. Eund.: sub *ἐστί*. Od. Γ. (14.) *Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρῆ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιὸν*, Non tibi opus est verecundia, ubi Eust. ait esse antiptosis ἀρχαίῃ, illi familiarem, pro οὐ *χρεῖα* σοι αἰδοῦς. Sic (Il. H. 109.) οὐδέ τι σε *χρῆ* Ταύτης ἀφροσύνης, Item, ὅττεο σε *χρῆ*, Od. A. (124.)

Χρῆ, sequente infin., Oportet. Possumus autem et in hac signif. interpretari Opus est, nonnullis in ll., daudo sc. his verbis Opus est, eam signif. quam infinitivo itidem juncta obtinent. A Cic. quidem certe Oportet et Opus est, sequente infin., copulari alicubi videmus. Incipiam autem et hic ab exemplis Homericis: habemus ergo Il. A. (217.) *Χρῆ μὲν σφωϊτέρων γε, θεᾷ, ἔπος εἰρύσασθαι*, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον, (I. 309.) *Χρῆ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν*, pro δεῖ et πρέπει, inquit Eust. qui in illo altero l. exp. *δέον ἐστί*. Quin etiam cum hic fateatur esse verbum, illic ē veterum quorundam sententia adverbium esse tradit. Ejus enim verba hæc sunt, Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ *χρῆ*, ὀξυνόμενον μὲν, ἐπὶ ῥήμα, δηλοῖ, κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ, *δέον ἐστί*· περισπώμενον δὲ, ῥηματικὸν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ *χρῶμαι*: vel ponitur, inquit, ἐπὶ *μαντείας*: ut, *Χρῆ μοι τοιανθ' ὁ Φοῖβος*. Tunc autem fuerit a *χράω*: ponendo *χρῆ* pro *χρᾶ*. Meminit vero et alibi ejusd. rei: sc. *χρῆ* habitum fuisse pro adverbio. Equidem Etym. adverbium esse tradens, illum ipsum Hom. locum affert; sed quomodo rationi consentaneum esse hoc possit, aliis judicandum relinquo. In soluta oratione hunc duntaxat posteriorem usum habet, uti dixi: i. significans q. *δεῖ*: sic tamen ut reddatur non solum Oportet, sed interdum, potius Decet, Par est. Jungitur autem hoc verbum non solum præsenti infinitivi, sed et aliis temporibus, ut ex iis quæ subjungam exemplis patebit. Thuc. 1. *Καὶ ὡς χρῆ πολεμεῖν, καὶ ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα εἰρήνης, ἀλλὰ καθελεῖν*. Sic *χρῆ* ποιεῖν ap. Plat. Sed et cum præs. pass. ap. Eund. *Σκοπεῖσθαι χρῆ*. At cum aor. Aristoph. (N. 143.) *νομίσαι δὲ σε ταῦτα χρῆ μυστήρια*. Dem. pro Cor. *Εἴτε χρῆ κακίαν, εἴτε ἄγνοιαν, εἴτε καὶ ἀμφοτέρα ταῦτ' εἰπεῖν*. Æsch. (68.) *Μαντεῖαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ θεῷ, τίνι χρῆ τιμωρῖα τοὺς ἀνθρώπους τοὺτους μετελθεῖν*. Ex Eur. autem (Hipp. 41.) affertur *χρῆ* πεσεῖν pro Oportet incidisse. Ex Hermog. cum præt. *Χρῆ ἐσκέφθαι*. Cum autem jungitur cum *μεμνήσθαι*, vel *εἰδέναι*, sciunt hæc præterita præsensium significationem habere; ideoque perinde est ac si præsens junctum esset. Sed cum dicitur *εἰδέναι χρῆ*, vel *εὔ χρῆ εἰδέναι*, est præterea observandus quidam peculiaris cum hoc infinitivo usus: perinde est enim ac si diceremus Latine, Sic habeto, Gallice eod. modo, Il vous faut savoir. Sæpenumero autem relinquitur subaudiendus infin. Thuc. 2. *Οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειε τις ὡς χρῆ ἐς ἐμβολήν*: hic enim post *χρῆ* subaudiendus relinquitur infin. *ἐπιπλεῖν*, ex *ἐπιπλεύσειε* sumendus. Idem certe et in Latino sermone usu venit, cum Oportet, et Decet. At vero ὦν *χρῆ*, quod e Plut. affertur, *Τὴν κτῆσιν ὦν χρῆ προϊέμενος*, pro Possessionem rerum necessariarum, plane diverso modo dictum fuerit.

PRÆT. IMPERF. *Ἐχρῆν*, ET *Χρῆν*, Oportebat, Decebat. Verum ut *ἦν* pro *ἐστί*, et *προσῆκεν* pro *σῆκει*, atque adeo *ἔδει* pro *δεῖ*, sic *ἐχρῆν* vel *χρῆν* pro *χρῆ* poni interdum, annotat Bud. Hunc autem usum ap. Aristoph. præsertim habet: e quo affert, (Pl. 487.) *Ἄλλ' ἤδη χρῆν λέγειν τι ὑμᾶς σοφὸν ὃ νικήσετε τῇ νδί*, (432.) *Ἄλλ' ἦτις εἴ, λέγειν ἐχρῆν αὐτίκα μάλα*. *Ἡ σφῶ ποιήσω, κ. τ. λ.*: (624.) *τὰ στρώματ' ἐκφέρειν ἐχρῆν*, (967.) *Ἄλλ' ὅτι μάλιστ' ἐλήλυθα λέγειν ἐχρῆν*. Illud autem alterum præt. *χρῆν* ap. Eund. legitur, nec non ap. solutæ Orationis Scriptt. Ut enim ex illo affertur, (N. 1359.) *εὐθὺς χρῆν σ' ἄρα τυπτεσθαι*, ita e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 17.) *Χρῆν τὸν Σωκρά-*

την τὰ πολιτικὰ διδάσκειν. Sed et hoc sciendum est, *ἐχρῆν*, s. *χρῆν*, interdum poni pro Fatale erat. At de *χρῆν* pro *χρῆναι* dicam mox.

FUT. *Χρήσει*, Oportebit, ut, *Εἰ χρήσει παρῆναι τινα*, An oportebit aliquem adesse.

INFIN. *Χρῆναι*, Oportere. Sed et *χρῆν* pro *χρῆναι* dixisse Eur., testatur Lascaris.

[*Χρῆ*, Thom. M. 751. 918. Markl. Suppl. 789. Porson. Hec. 286. p. 75. Ed. 2. Abresch. Lectt. Aristæn. 118. ad Eur. Or. 660. I. q. *συμφέρει*, cf. Schol. Eur. Hipp. 441. Licet, Eur. Herc. F. 139. Valck. Adonias. p. 354. Steinbr. Mus. Tur. 1, 303. *Χρῆ* et *χρῆν* conf., Brunck. Aristoph. 1, 124. 127. 261. 275. 2, 192. 3, 29. 182. Heind. ad Plat. Gorg. 41. Thom. M. 920. Markl. Suppl. 1094. Musgr. Rhes. 586. Heracl. 959. Hel. 1431. Wakef. Alc. 151. T. H. ad Plutum p. 200. 469. De constr., Markl. Iph. p. 192. Musgr. Ion. 1316. Monthly Review Apr. 1799. p. 437. Porson. Or. 659. Heyn. Hom. 5, 328. 539. Valck. ad Phalar. p. xx. Lennep. p. 40. Cum infin., Thom. M. 165. De accentu, Heyn. Hom. 4, 74. *Χρῆ*, *ἴνα*, Dawes. M. Cr. 78. *Χρῆν*, Wakef. Herc. F. 223. Alc. 49. Brunck. Aristoph. 1, 29. 88. Dionys. H. 5, 251. Herod. 1, 39. Jacobs. Anth. 11, 110. Valck. Phæn. p. 31. 353. 446. Beck. p. 185. Valck. Hipp. p. 218. 234. Musgr. Alc. 380. 740. 813. Andr. 1245. Brunck. Hipp. 346. Bacch. 1112. Or. 291. 563. Andr. 212. Zeun. ad Xen. K. Π. 82. Toup. Opusc. 1, 573. Herodian. 468. et n. *Χρῆν* et *ἐχρῆν* Atticis usurpatum, Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2. Soph. Fr. p. 16. Both., Brunck. Andr. 423. *Χρῆ*, i. q. *χρῆναι*, Porson. Hec. 264. *Δεῖ* et *χρῆν* conf., Markl. Suppl. 538. Iph. p. 193. Monthly Review Apr. 1799. p. 437. Brunck. Aristoph. 3, 190. Porson. Or. 597. 1072. Boiss. Philostr. 465. Hutten. ad Plut. 2, 255. *Ἐχρῆν*, Aristoph. Fr. 216. Thom. M. 751. 920. ad Charit. 670. Herc. F. 209. Porson. Phæn. 84. Brunck. Aristoph. 1, 195. 3, 182. Toup. Add. in Theocr. 400. Wolf. ad Leptin. 221. *Ἐχρῆν* γὰρ, *ἐχρῆν*, Lucian. 3, 173. Pro *χρῆ*, Heind. ad Plat. Charm. 70. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 41. *Εἰ χρῆ*, ἢ *χρῆ*, Valck. Phæn. p. 334. *Χρήσει*, Plato de LL. 271. Ast. *Χρήσθα*, Brunck. Aristoph. 3, 90. (A. 778.) *Χρεῖν*, 1, 12. 13. Kuster. 237. Brunck. CEd. T. 555. 791. CEd. C. 268. Antig. 884. Trach. 162. ad Æsch. Pr. 213.: — *Χρεῖν*. Optativus verbi impersonalis *χρῆ*, hic et aliis in Tragicorum locis feliciter restitutus a R. Dawes. M. Cr. 332. (324. 486.) *Χρῆναι*, 324. ad Mær. 415. *Χρῆ*, Dawes. M. Cr. 324. Brunck. Phil. 999. sic leg. Alc. 49." Schæf. Mss.]

XPHZΩ his subjungendum est, quod cum e *χρῆ* factum videri queat, Eust. contra e *χρήζω* per apoc. factum esse *χρῆ*, quosdam existimasse ait. Cum autem non unam signif. habeat verbum *χρήζω*, in ea qua ponitur pro Egeo s. Indigeo, præcedentium vocabulorum signif. sequitur; ideoque primum ei locum tribuendum esse censeo. *Χρήζω* igitur ponitur pro Egeo, Indigeo, cum alibi tum ap. Plut. *Οὐδὲν ἀνδρείας χρήζομεν*. Item, *Οὐδὲ χρήζων βοηθείας*. Item, *Εἰ δὲ χρήζοι τις αὐτοῦ παρόντος*. Et in isto Herodiani (4, 11, 10.) *Φαρέτρας δὲ καὶ τόξα οὐκ εἶχον· τί γὰρ ἐχρήζον αὐτῶν πρὸς γάμους*; Nec non in isto Dioscoridis, *Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι, διὰ τὸ δαψιλῶς χρήζειν αὐτοῦ, ἐτέρως σκευάζουσι· χρήζουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οἶνοι πλειόνων ἐτῶν*. Quibus ll. addere possumus et hunc Greg. Naz. *Ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς χρήζω φιλανθρωπίας*. Item hunc *Εἰ* ejusd. *Μὴ κρίνε τοὺς κριτὰς ὁ χρήζων τῆς ἰατρείας*. In hoc certe loco Diogenis L. i. omnino q. *δεῖσθαι*, significare videtur: *Θεῶν μὲν ἴδιον εἶναι, μηδενὸς δεῖσθαι· τῶν δὲ θεοῖς ὁμοίων, τὸ ὀλίγων χρήζειν*. Ubi tamen possit fortassis exponi Pauca desiderare: ut hoc verbo Desiderare reddendum censuit Bud. verbum *χρήζειν* in isto Soph. l. Aj. (474.) *Αἰσχροὺν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου* "Οστίς κακοῖσιν οὐδὲν ἐξαλλάσσεται. Sed redditur *χρήζω* et verbo Volo: (junctum infinitivo, vel expresso, vel subaudiendo:) atque adeo idem hujus signif. exemplum hoc affert e Plut. "Ἴγω δ' οὖν ὅπῃ χρήζοι. Item, "Ἐφῃ δὲ αὐτοῖς ἀποπλεῖν ὅπῃ χρήζοιεν. Sic e Xen. (K. Π. 1, 6, 12.) affertur *χρήζω* ὑγιαίνειν pro Volo

bene valere. Apud Aristoph. quoque legitur N. (452.) Δρώντων ἀτεχνῶς ὅ, τι χρήζουσι. Eiusdemque est (360.) φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ, τι χρήζεις. E quibus ll. prior ille aperte subaudiendum relinquit infin. δρᾶν: ut sit, δρώντων ὅ, τι χρήζουσι δρᾶν: at de posteriore aliqua fortassis controversia esse queat. Sic certe ap. Soph. subaudiendus infin. relinquitur, CEd. T. (372.) p. 167. meæ Ed. Εἶπω τὶ δῆτα κάλλ', ἔν' ὀργίζῃ πλέον; Quibus Tiresiæ verbis CEdipus ita respondet, "Ὅσον γε χρήζεις" ὡς μάτην εἰρήσεται. Perinde enim est ac si diceretur, ὅσον γε χρήζεις εἰπεῖν. At in hoc versu ejusd. Tragædiæ (630.) p. 178. Τί δῆτα χρήζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; infin. habemus in ipsius versus fine, qui tamen non commode cum illo priore χρήζεις jungi videatur, sed potius cum posteriore jungendus esse, quem subaudiendum reliquit: perinde ac si dictum esset, τί δῆτα χρήζεις ποιεῖν; ἢ με γῆς ἔξω χρήζεις βαλεῖν; Quod autem de hoc versu dixerimus, idem et de isto dicendum fuerit, CEd. C. (636.) p. 293. init. Τί δῆτα χρήζεις; ἐς δόμους στείχειν ἐμούς. Iu VV. LL. affertur ex Herod., cum infin. simul et gen. χρῆσαι σφῶν βοηθεῖν, pro Ab eis rogare auxilia. Ibid. cum solo gen. (quam constr. habuisti supra,) e Plut. Lycurgo, Χρήζων εὐνομίας, Efflagitans præclaram legum institutionem. At vero ex Eur. cum accus. (Suppl. 123.) ὅσα χρήζω, Justa peto. (Apud Hes. ἐχρηζεν est ἐδεῖτο et ἰκέτευεν. Quod si χρήζειν Rogare etiam significet, utramque verbi δέομαι signif. obtinebit.) In Iisd. affertur χρῆσαι, pro Mutuo dare, Mutuare, Commodare, ut Herod. (3, 58.) Δέκα τάλαντά σφι χρῆσαι ἐδέοντο. (Cui l. subjungunt hunc, Χρήσας ἂν τι τεῦ βουλοίμην τυχεῖν; sed hic reddunt verbo Indulgere: hoc modo, Indulgebisne quiddam quod impetrare cupio?) E Plut. quoque, "Ἐχρησαν πάντα θεοὶ ἡμῖν, Omnia nobis Dii mutuo dederunt. Quin etiam e Luca (11, 5.) Χρησόν μοι ἄρτους. Sed nulli hujusmodi loci quidquam prodesse queunt, meo quidem iudicio, ad probandum verbum χρήζω hanc quoque signif. habere. Cum enim sciamus VERBO Χρᾶν id significari, et ab eo itidem esse AOR. 1. "Ἐχρησα, quale hoc fuerit, aor. hunc una eademque signif. positum, non ab uno eodemque th., sed modo a verbo Χρᾶν, modo a Χρήζειν deducere? Sed minime novum est in VV. LL. falsa themata nonnullis verbis dari.

Χρήζω ap. Athen. invenio in signif. quam vix apud alium reperiri puto: cujus certe nusquam mentionem factam invenio. Pouitur enim pro Oraculum edo, Oraculo edo, Oraculo respondeo. Locus est (361.) e Creophylo quodam, Οἱ τὴν "Εφεσον κρίζοντες, καὶ πολλὰ ταλαιπωρηθέντες ἀπορία τόπου, τοτελευταῖον πέμψαντες εἰς θεοῦ, ἥρωτων ὅπου τὸ πόλισμα θάνται· ὁ δὲ αὐτοῖς ἐχρηζεν, ἐνταῦθα οἰκίζειν πόλιν ἢ ἂν ἰχθὺς δείξῃ καὶ ὡς ἄγριος ἀφηγησῇται. H. certe l. sequendo, verbo χρήζειν illam quoque verbi χρᾶν signif. inesse dicemus, in qua velut correlativum habet χρῆσθαι, i. e. Oraculo uti, Oraculum consulere, ut antea dictum fuit. Sed cum verbum χρᾶν passim ita positum reperiat, contra verbum χρήζειν, (uti dixi,) nusquam alibi ita usurpatum invenio: unde suspectus fortassis alicui fuerit ille locus: [Schw. dedit ἔχρησεν.]

PARTIC. Κεχρημένος pro χρήζων, apud Poëtas, Egens, Indigens. Od. P. (421.) καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτη· τοῖω ὅποῖός εἰσι, καὶ ὅτεν κεχρημένος ἐλθοι. Hesiod. ("Εργ. 2, 252.) βίου κεχρημένος, Victu egens, destitutus: (96.) σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται, Tua opera egebit. Non solum autem pro χρήζων poni, sed etiam ab illo ipso th. χρήζω vel χρήζω derivari tradit Eust. In hunc enim versum Od. A. princ. Τὸν δ' οἶον νόστου κεχρημένον ἢ δὲ γυναικὸς, hæc annotat, Hom. τὸν χρήζοντα vocat κεχρημένον, et cum gen. vocem hanc construit, quæ a Χρήζω vel Χρήζω originem accepit, per ellipsin literæ σ. Sed quod ad signif., κεχρημένον aptius hoc quidem loco interpretabimur Carentem, quam Egentem. Potius enim dicitur aliquis carere redditu et sua uxore, quam egere redditu et sua uxore. Ponitur autem κεχρημένος et sine adiectione genitivi pro Egenus. (Od. P. 347.) Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρῆναι. Cui versui similis est iste He-

siodi, ("Εργ. 1, 315.) Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἀνδρὶ κομίζει.

At vero Κεχρημένος θάνατος (a χρῆσθαι significante Oraculo edi s. prædici, cujus alioqui rarum usum esse existimo) affertur pro Morte oraculo prædicta.

Invenitur etiam SCRIPTUM Χρήζω, cum η habente i subscriptum: de qua scriptura dicam in Χρήζω.

["Χρήζω, Markl. Iph. p. 57. 141. (v. 1017.) ad Heracl. 565. (989.) Wakef. Ion. 439. Wetsten. N. T. 1, 727. Villos. ad Long. 110. 144. Porson. Med. p. 99. ad Dionys. H. 2, 785. 5, 17. Herod. 753. Anton. Lib. 284. Wassenb. ad Hom. 33. ad Xen. Eph. 235. Wyttenb. ad Plut. 1, 530. Volo, Desidero, Valck. Adonias. p. 328. Vaticanor. Musgr. Hel. 523.: sine i subscr., Brunck. CEd. C. 1426. Conf. c. δέομαι, Schneid. Anab. 119. Χρ. τινός, sequ. infin., Porson. Med. p. 95. Χρ. σου, Rogo te, χρ. τούτου, Rogo, Expecto hoc, Herod. 380. cf. 403, 644. Cum duplici gen., Idem 7, 53. Εἰ τι χρῆζεαι Soph. Trach. 397. 416. Phil. 49. Κεχρημένος, Coray Mus. Ox. 2. p. 4. Eur. Ion. 1218. ad Callim. l. p. 7. Od. E. 124. (155.) T. 77. Y. 378. X. 50. Ilgen. Hymn. 105. Brunck. Phil. 1264. Κεχρημένος, Κεχρησμένος, de oraculis, ad Herod. 175. 178. 567. 608. Διὸς κεχρήμεθα, Arat. Ph. 4. cf. ad Od. F. 48 * Χρηδδω, Valck. ad Rov. 76." Schæf. Mss.]

* ["Εγχρήζω, Indigeo, Euseb. H. E. 382." Kall. Mss. Apollon. Hist. 35. Τὰ ἐγχρήζοντα, Utensilia, Lucian. 2, 30=4, 184. 'Εγχρήζοντα, Gl. Impendia.] "Προσχρήζω, Insuper indigeo, pelo, flagito. Ex Herod. προσέχρησε cum gen. constru- ctum affertur non modo pro Poposcit, sed etiam "pro Delegit." [Æsch. Pr. 642. 786. "Soph. Phil. 1055. Brunck. CEd. T. 2. (1155. 1160.)" Schæf. Mss.]

Χρήζω, etiam dicitur pro χρήζω, significante Egeo, Indigeo, sed a Poëtis. Od. P. (121.) "Ὅττεν χρήζων ἰκόμην Λακεδαίμονα διαν. Hesiod. "Εργ. (1, 349.) "Ὡς ἂν χρήζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρη. Ceterum an Χρήζω sit e χρήζω, an contra χρήζω e χρήζω, controversum est, præsertim cum non solum χρήζω inveniat scriptum, sed etiam χρήζω cum η habente i subscriptum. Videtur autem ab iis orta hæc scriptura, qui χρήζω e χρήζω factum censuerunt: unde enim alioqui hoc i esse possit? Ego tamen potius dixerim e Χρήζω factum esse Χρήζω, quod i eod. modo adjectitium in quibusdam aliis verbis observare me meminerim. Ceterum ap. Hes. legimus χρήζοντα expositum ἐνδεόμενα, item χρειώδη, et χρειάν ἐχοντα. Quarum exp. prima et tertia conveniunt cum ea signif. quam habet in ll. quos supra protuli; at secundæ nullum exemplum me legere memini. Apud Eund. habemus NOMEN Χρήσις expositum πονηρός, cum alioqui videatur magis rationi consentaneum ut a χρήζω, quod est Egeo, derivatum, significet Egenus. Ab Eod. vox Χρήσια exp. πενία, et χρήματα. Sed pro πενία, i. e. Paupertas, (magis tamen conveniret Egestas, utpote derivando a verbo significante Egere,) videtur potius debere SCRIBI Χρήσια. Affertur ETIAM 'Αχρήιστος pro Inutili; sed absque exemplo. [Musæus 328. Nonn. Jo. (160.) D. 32, 55. 36, 34. 40, 71. 45, 354. 48, 74.] 'Αχρήιστος autem ὀλεθρος pro Extrema perniciæ, (nam Hes. exp. μέχρι τοῦ ἐσχάτου καὶ ἀπεράντου,) huc pertinere non queat. Dubitari etiam potest de voce Χρήμη, hucne referenda sit, (aut certe si præcedens Χρήζω,) an eod. quo et Χρήμα. Exp. autem Χρήμη Indigentia, χρειά et σπάνις. Afferturque ex Herod. (V. Hom. δ. 14.) Ἐναντιωθέντας τῇ χρήμῃ αὐτοῦ: sed videtur potius poni pro Commodo ejus. ["Jacobs. Anth. 6, 160. ad Herod. 751. Valck. Adonias. p. 247." Schæf. Mss.] AT VERO Χρησκοῦντο ὕδατι ex Herod. affertur pro Aquam desiderabant, ubi constr. præsertim suspectam habeo, si quidem χρησκοῦντο hanc signif. obtineat: [imo δ, 117. legitur χρησάντο τῷ ὕ. "Χρήζω, Heyn. Hom. 6, 266. ad Herod. 256. 721. ad Mær. 300. Koen. ad Greg. Cor. 207." Schæf. Mss.]

[* XPEMΩ, inus. : unde] “Χρεμετίζω, Hinnio, A “Hinnitum edo,” [“Ammon. 145. Valck. Anim. 228. 230.” Schæf. Mss. Il. M. 51.] “Χρεμετισμός et Χρε-
“μέτισμα, Hinnitus,” [“Jacobs. Anth. 11, 213. ad Mær. 214. Heyn. Hom. 8, 220.” Schæf. Mss. Dionys. H. 2. p. 26, 14. Schleusn. Lex. V. T. * Χρε-
μετιστής, Hinnitor, Epith. equi, Cyrill. Hieros. 80.] “Χρεμετιστικός, q. d. Hinnibilis, ut equus dicitur
“esse animal χρεμετιστικόν,” [Philo J. 1, 310. Clem. Alex. 196. * Έγχεμετίζω, J. Poll. 10, 56. * Προσ-
χεμετίζω, Clem. Alex. 51=38. * Υποχεμετίζω, Quint. Sm. 8, 57.] “Legitur item Χρεμετάω, pro
“eod.” [“Callim. 1. p. 555.” Schæf. Mss.] “Nec
“non Χρεμέθω,” [Etym. M. * Έπιχεμεθώ, Apoll. Rh. 3, 1259. * Χρεμεθέσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 192.” Schæf. Mss.] “Quin etiam e Χρεμετίζω fit
“Χρεμίζω, per. sync. : unde χρέμισαν ap. Hesiod.” [A. 348. * “Χρέμος, τὸ, * Χρεμός, ὁ, T. H. ad Plutum p. 6.” Schæf. Mss. Hinc * Χρεμόλος,
* Χρέμης, Nomm. propr. senum ap. Comicos : sive
* a Χρέω, Sereo, secundum Valck. Schol. in N. T. 1, 355. * Χρόμος, Hes. ψόφος ποιός· οἱ δὲ χρεμετι-
σμός. * Χρόμαδος, Eid. κρότος, ψόφος : “ad Il. Ψ. 688. Matth. ad Gloss. Min. 32.” Schæf. Mss.]

“XPEMITOMAI,” [a Χρέω, ut Χρίπτω a Χρίω,] “Sereo, Excreo. Unde Ἀναχρέμπομαι et
“Ἀποχρέμπομαι, et Έγχερέμπομαι. Lucianus et
“his comp., sed potius primo et tertio, et inter-
“dum illo simplici utitur : ut, Χρεμψάμενος πλατὺ, καὶ
“καταπτύσας μου. Idem, Ὡς ἐμμελὺς ἐχρέμπετο. Ex
“Eod. affertur Χρέμπομαι ἐπισσευμένον pro Enixe
“spiro. At Χρέπτω nullo exemplo confirmatur.
“In VV. LL. exp. Appropinquo : quæ signif. est
“potius verbi χρίπτω : item Incido, et Ungo.”
[“Χρέμπομαι, Thom. M. 586. et Add., Matth. ad
Gloss. Min. 32. Toup. Opusc. 2, 300. T. H. ad Lucian. 1, 414. Dial. p. 49.” Schæf. Mss.] “Χρέμψις,
“Screatus,” [Glossæ, in quibus etiam * Χρεμπτόν, Screabile. * Περίχερμπος, i. q. περισσῶς χρεμπτός, ut
περιπαθής, et similia, Æsch. Suppl. 885. : al. * Περί-
χριμπος.] “Dicitur et Χρέμμα pro Screatu, s.
“Sputo, Diog. L.” [2. p. 133.] “Ἀναχρέμπω,
“Exscreo, Screatu egero ; unde COMP. Συνανα-
“χρέμπομαι, Una exscreo, Una cum screatu egero.
“Lucian. (2, 717.) Συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν
“μετὰ τοῦ φλέγματος.” “Ἀνάχρεμψις, ἡ, Exscrea-
“tio s. Sreatio, Cum screatu egestio. Hesychio est
“* ἀνάβηξις, Extussio, ap. quem tamen perperam
“scriptum ἀνάγχεμψις, idque sua serie, hoc est ante
“ἀναγωγή. Gal. Comm. 1. in Prorrh. 1. Συμβαίνει
“ἀνάχρεμψιν γίνεσθαι πυκνήν. Sed et Hippocr. ibid.
“(157.) dixerat ἀνάχρεμψις πυκνή.” [* Έπαναχρέμ-
πομαι, Hippocr. 415, 2. * Έπανάχρεμψις, 19, 416,
5, 24. (* Έπαναχρεμπτήρ, unde) * Έπαναχρεμπτή-
ριος, 11.] “Ἀποχρέμπομαι, Exscreo, Screatu eji-
“cio,” [Hippocr. 414, 27.] “UNDE Ἀπόχρεμμα,
“τὸ, dicitur Id quod exscreatum s. screatu ejectum
“est, Sputum, ut Hes. quoque ἀποχρέμματος exp.
“ἀποπτύσματος. ITEM Ἀπόχρεμψις, ἡ, Exscreatio :
“Hippocr. Aphor. 4, 46. Αἱ ἀποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι
“πυρετοῖσι μὴ διαλείπουσιν αἱ πελιδναί, ubi ἀποχρέμ-
“ψεις pro ἀποχρέμματα dixit. Affertur ET Ἀπο-
“χερμπτικός,” [ex * Ἀποχρέμπτης,] “expouiturque
“Exscreabilis, ut Plin. Pulmonum exscreabilia vi-
“tia.” * “Διαχρέμπομαι, Phryn. Soph. Προπαρ. 72.” Boiss. Mss.] “Έγχερέμπομαι, Inspuo, Excreo
“in. Έγχερρμα, τὸ, dicitur Cum alicui iuspuimus, s.
“In aliquem excreamus. Plut. Έγχερρματα καὶ φθό-
“νους καὶ κακοθηείας :” [“Wytttenb. ad Eund. Mor. 1, 284. Lips. 314. Ox.” Schæf. Mss. Vide Έγ-
χριμμα. * Έκχρέμπομαι, Hippocr. 469, 35. * Έπι-
χρέμπομαι, Lucian. 3, 21.] “Καταχρέμπομαι, Ex-
“creo in, Conspuo, Despuo : Aristoph. Eip. (815.)
“Ὡν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ μῦθος, ubi
“Schol. quoque exp. καταπτύσασα.” * Υποχρέμ-
πομαι, Hippocr. 470, 31. 492, 52.] “At vero
“Χρέμψ affertur ex Aristot. pro Cujusdam piscis
“nomine. Apud Suid. Χρέμης est itidem Piscis ;
“ap. Hes. Χρέμνς. Apud Eosdem vide et Χρεμψι-
“θέατρον.” [Schn. Hist. Liter. Pisc. 98.] “Κρέμνς,

“Piscis λιθοκέφαλος, ut Athen. 7. (p. 305.) refert ex
“Aristot. H. A.” “Χρωμῖς, pro Piscis cujusdam no-
“mine, ex Aristot. affertur : nec non Χρόμνς :” [“Ja-
cobs. Anth. 7, 328.” Schæf. Mss. Athen. p. 328.
* Χρόμνς, Athen. 282.]

XPIΩ, F. ίσω, Ungo, Lino, Perungo, Inungo, Ob-
lino, Illino. Od. (P. 88.) Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῶϊα λοῦ-
σαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ, Δ. (252.) Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν
ἐλόενν καὶ χρίον ἐλαίῳ : Il. Ψ. (186.) ῥόδοντι δὲ χρίεν
ἐλαίῳ. Item media voce χρίσασθαι, Ungi s. Inungi,
Perungi, Ungere se, Perungere s. Inungere se : Od. T.
(320.) Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἤρι λίσσσαι τε χρίσαι τε, Lava et
unge te : ut ap. Xen. quoque Σ. (1, 7.) Οἱ μὲν γυμνα-
σάμενοι καὶ χρισάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι παρήλθον.
Rursum Od. Z. (96.) Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμε-
ναι λιπ' ἐλαίῳ. Passiva voce in ead. signif. Lucian.
Lexiph. (2) Νῦν δὲ ἤδη χαίρως ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιο-
καῆς, καὶ πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι. At Xen. K. Π. 7,
(5, 9.) Ἀσφάλτῳ κεχρισμένοι. Aliis etiam rebus
χρίεται aliquis, ut pigmentis s. coloribus : et tunc
signif. potius Illini, Perlini, Oblini. Od. Σ. (193.) Κάλ-
λει μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπά τε καλὰ κάθηρεν Ἀμβροσίῳ,
οἷον περ ἑὺστέφανος Κυθήρεια χρίεται. Xen. K. Π. 7,
(1, 1.) Τὰ μὲν ἄλλα ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεὶ χρώματι,
τὰ δὲ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπε. Item et
Χρῖ pro χρίει affert Hes. || Pungo, Stimulo, Exti-
mulo, κεντῶ. Æsch. Pr. (569.) Χρίει τις αὐτὸς μετάλει-
ναν οἰστρος, i. e. κεντρίζει s. κεντᾶ μέ τις τὴν ἀθλίαν
οἰστρος, Schol. I. e. Aliud iterum me miseram extimul-
lat œstrum, Alio rursum misero stimulator œstro :
(600.) Θεόσσυτον δὲ νόσον ὠνόμασας, Ἀμαραίνει με,
χρίουσα Κέντροισι φοιταλέουσι. (Ubi propter dativum
κέντροισι possit etiam accipi pro Exagitans.) Itidem
(379.) οἰστρον δ' ἄρδεις χρίει μ' ἄνυρος. For-
san autem e consequenti hanc signif. accepit verbum
χρίω : quoniam si pungamus quempiam stimulo
acuto, sanguisque effluens cutim coloret, illitus tali
cruore videtur. [“Ad Charit. 693. Wakef. Herc. F. 40. 1147. Trach. 831. Thom. M. 792. Jacobs. Anim. 150. Coray Theophr. 275. Alcæus Mess. 7. Huschk. Anal. 138. T. H. ad Plutum p. 394. ad Lucian. 2, 258. Heyn. ad Apollod. 203. Matth. ad Gloss. Min. 32. ad Mær. 144. 248. ad Timæi Lex. 104. Wessel. Obs. 74. Toup. Opusc. 2, 300. De act. et med., Kuster. V. M. 5. 106. Χρ. μετὰ —, Heind. ad Plat. Gorg. 90.” Schæf. Mss. * Χριστέον, Geop. 16, 4.]

Χρίσμα, sive Χρίμα, τὸ, Unguentum, Id quo un-
gitur s. oblinitur aliquid. Interdum et Oleum red-
ditur, quoniam ejus præcipuus in unguendo usus
est. Sic quod μήλινον χρίσμα vocat Diosc., Plinius
modo Oleum melinum, modo Unguentum melinum
interpr. : ut 13, 1. E malis quoque cotoneis et stru-
theis fit oleum melinum, quod in unguenta transit :
13, 6. de cotoneis, Fit et oleum ex his, quod Meli-
num vocavimus. Utrobique respiciens ad Diosc. 1,
161. Χρίσμα δὲ ἐξ αὐτῶν σκευάζεται τὸ καλούμενον
μήλινον. Philo V. M. 3. Χρίσματος εὐωδεστάτου λα-
βὼν, ὁ μυρεψικὴ τέχνη κατεργάσθη, Accepto unguento
fragrantissimo. Philoxen. ap. Athen. (409.) ἐκτρίμ-
ματά τε λαμπρὰ σινδονοφῇ δίδουσαν, χρίματά τ' * Ἀμ-
βροσιόδμα, καὶ στεφάνους ἰοθαλάεας. Xen. Σ. (2, 4.) Καὶ
πόθεν ἂν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι ; respondet So-
crates, Οὐ μὰ Δί', οὐ παρὰ τῶν μυροπωλῶν. In Epigr.
χρίσματα γύψου, pro γύψος ἢ κέχρισται τις, ut οἶνον
χύσις dicitur pro οἶνος ἐκκεχυμένος. Quale χρίσμα
est et in h. l. Lucian. (2, 68.) de Cnidio quodam ar-
chitecto, Οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἐνδοθεν μὲν κατὰ
τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τι-
τάνῳ καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασι-
λεύοντος· εἰδὼς, ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνν ὀλίγον χρόνου
συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανη-
σόμενον δὲ, Σώστρατος Δεξιφάνους, Κνίδιος, θεοῖς σω-
τήρσιν ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων. Ibi enim χρίσμα ap-
pellat τὸν ἐπικεχρισμένον τίτανον, Calcem ei operi
illitam, s. qua illud opus illitum erat. Idemque va-
let quod Pigmentum s. Color illitus. Porro χρίσμα
dicitur ut κροῦσμα, χρίμα autem, quod in illo Philo-
xeni loco habes, ut κροῦμα : hoc, properisπωμενως,
illud paroxytonws. [“Χρίσμα, Wakef. S. Cr. 5,

58. Jacobs. Anth. 10, 163. Toup. Opusc. 2, 29. Wakef. S. Cr. 1, 157. ad Callim. 1. p. 105. 214." Schæf. Mss. Xenophanes Athenæi p. 526. 689.]

Χρίσις, ἡ, Uctio, Illitio, ut ap. Suid. Καὶ ὁ Δαβὶδ τῆς μὲν χρίσεως ἠξιώθη διὰ Σαμουὴλ, A Samuele enim in regem Israelis unctus fuit, ut ap. Eund. 'Ο Δαβὶδ τὸ τρίτον εἰς βασιλείαν ἐχρίσθη: nam erat quoddam χρίσμα τοῦ τῆς βασιλείας ἐλαίου, ὅπερ οἱ προφῆται διὰ κέρατος ἐπιφέρόμενοι ἔχριον τοῖς βασιλεῦσιν, inquit idem Suid.: qui etiam addit, τὰς τοῦ λαοῦ ἀναγορεύσεις in historia ἀδιαφόρως nominari χρίσεις. ["Thom. M. 450." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 41. * "Χρίσιμος, Schol. Aristoph. Πλ. 529." Boiss. Mss. * Χρισιάζω, Fuco illino, Cyrill. Alex. Præf. in Thes.]

[* Χριστήρ, Unctor, unde * Χριστήριος, unde] Χριστήριον, τὸ, i. q. χρίσμα, Id quo illinitur s. iungitur aliquid, Unguentum, Oleum. Apud Suid. Χριστήρια δὲ, μεθ' ὧν ἐχρίοντο οἱ ἱερεῖς τοπαλαιόν. Ubi forsitan et pro Vase accipitur, in quo oleum s. unguentum est quo iungitur aliquis, ut est phiala olearia s. unguentaria, λήκυθος.

[* Χρίστης, Gl. ὁ κονιατής, Tector. * Χρίτης, Hes. v. Κονιαταί.]

Χριστός, Unctus, Inunctus, Perunctus, Qui inungitur s. illinitur, Quo perungi s. perlini solemus: ut cum Schol. Theocr. 11. scribit esse τῶν φαρμάκων τὰ μὲν, χρίστα, ἡγουν ἅπερ χρίομεθα εἰς θεραπείαν· τὰ δὲ, ποτῖα, ἡγουν ἅπερ πίνομεν· τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἡγουν ἅπερ ἐπιπάττομεν. Cujusmodi φάρμακα χρίστα sunt omne genus unguenta et olea quibus ægri inunguntur, vel etiam pigmenta et fucamenta quibus illitis color emendatur. Itidem* vero ap. Eur. legimus χριστὸν φάρμακον, quasi Illititium dicas, ut quo Medea et Dejanira iufecerunt peplos illos fabulis Tragicis nobiles. At Lev. 21, (10.) de summo sacerdote, Ἐπικεχυμένον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τοῦ ἐλαίου τοῦ χρίσματος: et mox, Ἐκ τῶν ἁγίων οὐκ ἐξελεύσεται, καὶ οὐ βεβηλώσει τὸ ἡγιασμένον τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ὅτι τὸ ἅγιον ἐλαίων τὸ χριστὸν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἐπ' αὐτῷ. || Χριστός peculiari nomine dictus fuit Filius Dei et Servator noster, eodemque sensu Hebræis Messias, quoniam ipse vere erat sacerdos, propheta, et rex; ea enim tria hominum genera sola sacro oleo inungi solebant, ut patet e Lev. 21. 3 Reg. 19. et 1 Reg. 10. In primo enim illo l. agitur de unctione summi sacerdotis: in secundo, de unctione Elisæi prophetæ in locum Elisæ: in tertio autem de unctione Saulis regis Israelitarum: qualis unctio Davidis quoque regis est 1 Reg. 16. et 2 Reg. 2. et 5.: itidemque Solomonis, 3 Reg. 1. Latini quoque Scriptt. eum vocare Christum maluerunt, servato Græco vocab., quam Latino Unctum s. Delibutum nominare. Lactantius etiam eand. nominis rationem affert, 4, 7. Sed exponenda, inquit, hujus nominis ratio est, propter ignorantium errorem, qui eum immutata litera Chrestum solent dicere. Erat Judæis ante præceptum ut sacrum conficerent unguentum, quo perungi possent ii qui vocabantur ad sacerdotium vel ad regnum. Et sicut nunc Romanis indumentum purpuræ, insigne est regis dignitatis assumptæ, sic illis unctio sacri unguenti nomen ac potestatem regiam conferebat. Verum quoniam Græci veteres χρίεσθαι dicebant Ungi, quod nunc ἀλείφεσθαι, sicut indicat Homericus versus ille, Αὐτοὺς δὲ δμῳαὶ λούσαν, καὶ χρίσαν ἐλαίῳ: ob hanc rationem nos eum Christum nuncupamus, i. e. Unctum, qui Hebraice Messias dicitur. Unde in quibusdam Græcis scripturis, quæ male de Hebraicis interpretatæ sunt, ἡλειμμένος, i. e. Ungendo curatus, scriptum invenitur, ἀπὸ τοῦ ἀλείφεσθαι. Sed tamen utrolibet nomine Rex significatur: non quod ille regnum hoc terrenum fuerit adeptus, cujus capiendi tempus nondum advenit, sed quod cæleste ac sempiternum. Hæc ille. Porro in N. T. passim legitur hoc Χριστός, modo solum, modo cum præcedente Ἰησοῦς, ut Ἰησοῦς ὁ Χριστός, velut et Matth. 1, (16.) Ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός, Jesus ille qui dicitur Christus. Legitur vero et Danielis 9, (25.) sed solum, ubi ait, Τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλὴμ ἕως Χριστοῦ ἡγουμένον, ut ædificetur Hierusalem usque

A ad Christum ducem. Ubi etiam dixerat, Τοῦ σφραγίσαι ὁρασιν καὶ προφητεῖαν, καὶ τοῦ χρίσαι ἄγων ἁγίων, Ut impleatur visio et prophetia, et ungatur sanctus sanctorum. Ceterum cum omnes reges communiter appellarentur οἱ χριστοὶ τοῦ Κυρίου, i. e. Uncti Domini, (qua appellatione significabatur quod ait Solomon, Prov. 8. reges a Domino accipere imperium,) peculiariter tamen de Christo dicitur: (ut et peculiariter illi convenit:) Lucæ 2, Μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου, Non visurum mortem priusquam vidisset Christum illum Domini. Qui autem pro rege antea non agnoscebatur, in morte non solum agnitus fuit rex, sed titulo etiam celebratus, cruci superposito, Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, secundum Joannem; seu, secundum Matth., Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς Ἰουδαίων: seu, secundum Luc., Οὗτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Quem titulum invitis Judæis Deus inviolatum immutatamque manere voluit non sine causa, ut vel inviti esse eum suum regem B elogio, quod ipsemet eorum præfectus scripserat, testarentur. ["Heyn. Hom. 4, 598. Valck. Hipp. p. 223. Villos. Proleg. ad Long. p. 26. Conf. c. χρῆστος, T. H. ad Plutum p. 240." Schæf. Mss. Φάρμακον χρ., Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 488.]

Porro ex hoc Χριστός epitheto nostri Servatoris hæc derivata sunt. [* "Χριστοειδής, Dionys. Areop. 141. * Χριστοειδώς, 295." Elberling. Mss.] Χριστοκάπηλος, ὁ, Christi caupo s. cauponator, Qui Christum cauponatur et quæstui habet, ut qui lucri causa Christum discipulos se profitentur, et Evangelium prædicant. Greg. Naz. 178. Μηδὲ γενώμεθα Χριστοκάπηλοι καὶ Χριστέμποροι. ["Valck. Oratt. 412." Schæf. Mss. * Χριστοκτόνος, Chrys. in Matth. 2, 533. Amphil. 88. * "Χριστοκτονία, Planud. in Laud. Diom. Ms." Boiss. Mss. Const. Apost. 6, 5. * Χριστοληπτος, Ignat. Epist. 9. p. 202. * Χριστομαθής, unde * Χριστομάθεια, ad Philadelph. p. 101. Euseb. 6, 13.] Χριστομάχος, Christi oppugnator, Qui contra Christum pugnat, Christum oppugnat et evertere suo regno nititur, ut infra ὁ Ἀντίχριστος, Greg. Naz. C Ἀλλ' ἤκεν ἡμῖν αὐτὸς ὁ Χριστομάχος βασιλεὺς, καὶ τῆς πίστεως τύραννος: de Juliano hoste Christi, et τῶν Χριστιανῶν διώκτη. Itidem Χριστομάχος dicitur Judæus a Basil. ["Jo. Damasc. Ep. p. 133." Boiss. Mss. * Χριστομαχέω, Socr. H. E. 1, 6. * "Χριστομαχία, Phot. Ep. p. 15. * Χριστομίμητος, Cedren. 285. Schol. Jo. Climac. 328. Theod. Prodr. Ep. in Lazerii Misc. 2, 563. Nicet. Paphl. in Martyrum Triadi edita a Combef. p. 38. Theodos. Diac. Exp. Cr. Acr. 3, 22. Comb. * Χριστομιμήτως, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 139." Boiss. Mss.] Χριστομύστης, Qui Christo s. Christianis sacris et Christianæ doctrinæ iniciat, Christi sacerdos. [* Χριστονόμος, Ignat. ad Rom. in Inscr. * Χριστοτόκος, Evagr. H. E. 1, 2. * Χριστοφόνος, Basil. 3, 21. * Χριστοφορεὺς, Theod. Prodr. 51. * Χριστοφόντης, Greg. Naz. p. 24. * Χριστοφόρος, Athan. 1, 5. 284. Cyrill. Hieros. 237. Ignat. p. 15. Euseb. H. E. 302.] Χριστέμπορος, q. d. Christi institor, i. q. Χριστοκάπηλος, quocum et copulatum habes e Greg. Naz. Cujus est et hic locus, p. 306. Καθαίρει τὸ ἱερὸν τῶν θεοκαπῆλων καὶ Χριστεμπόρων. Vide et Chrys. Comm. in Ep. ad Thess. p. 17. ["Valck. Oratt. 411." Schæf. Mss. * Χριστεμπορεία, Theod. H. E. 1, 4.] Χριστεπώνυμος, Christi de nomine dictus, Qui a Christo Christianus denominatur: ut ὁ Χριστεπώνυμος λαὸς, de Christiano populo. [* "Χριστῶννητος, Acta Jun. Bacchi p. 108." Boiss. Mss.]

Ἀντίχριστος, Qui Christo se opponit, Christi adversarius. Generaliter de Quovis qui a Christi partibus non stat, ut Damascenus ἀντίχριστον nominari ait Qui ea quæ Christi sunt, non sentit; specialiter autem Qui Christo regiam sedem eripere conatur, sese, non illum, Christum et Deum esse mentions, ut in 1 Jo. 2, (18.) Ἐκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγονόασιν· ὅθεν γινώσκουμεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ. De quibus ibid. Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενῆκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσι πάντες ἐξ ὑμῶν. Non igitur Judæi

solum et Turcæ alique ethnici censendi sunt Antichristorum nomine, sed li etiam qui Christianorum quidem nomen profitentur, reipsa tamen hostes Christi sunt, dum ejus doctrinam variis commentis adulterant. Quantumvis enim Christum ore jactent, corde tamen eum eversum cupiunt, et in primis ii qui sedem ipsius regiam invadunt audacia nefaria: iteinque ii qui divinitatem ei derogant. ["Alberti Peric. Cr. Præf. p. xxvi." Schæf. Mss.] Μισόχριστος, Osor Christi, Qui Christum odit s. exosus est, Greg. Naz. Cui opp. Φιλόχριστος, Amator Christi, Amans et studiosus Christi, ap. Eund. Ψευδόχριστος, Qui Christi nomen mentitur, Qui falso Christi nomen sibi usurpat, Christum sese falso nomine appellat.

Χριστιανὸς, Christianus, Qui Christi sese discipulum profitetur et a Christo sese denominat, ut supra ὁ χριστεπώνυμος λαός. [* Χριστιανῶς, Euseb. H. E. 220. * Χριστιανοκατήγορος, Christianorum accusator, Greg. Studita in Tollii Itin. Ital. 180. Jo. Damasc. Ep. p. 135. * Ἀχριστιανὸς, Gregentius in Disp. cum Judæo, Οἱ φυλάσσοντες τὰ τῶν χριστιανῶν παραγγέλματα, οὗτοι μόνον χριστιανοὶ εἰσὶ· οἱ δὲ μὴ φυλάσσοντες, ἄχριστιανοί. * Χριστιανικός, Theodoret. in Prologo Θεραπευτ. et in Serm. 2. Just. Mart. Resp. ad Quæst. 110. "Jacobs. Anim. 274. Anth. Proleg. 65." Schæf. Mss.] Χριστιανίζω, Christianis faveo, A partibus Christianorum sto, Cum Christianis facio, etiam Christianus sum, Christianum me esse profiteor. Greg. Naz. 647. Πείσατε οὖν ἡμᾶς ὅτι χριστιανίζετε γνησίως. Tertull. adv. Marcionem, Nulla est enim Ecclesia Apostolici census, quæ non in creatore christianizet. Χριστιανισμός, ὁ, significans αὐτὸ τὸ χριστιανίζειν: ut Ἰουδαϊσμός αὐτὸ τὸ Ἰουδαΐζειν, s. Professio religionis Christianæ. Apud Basil. cum alibi sæpe, tum p. 78. et ap. Euseb. de Pr. E. [* "Συγχριστιανέω, Planud. in Laud. Diom. Ms." Boiss. Mss.]

[* Ἀρτίχριστος, Soph. Tr. 687.] Ἀχριστος, Inunctus, i. e. Qui unctus s. perunctus non est, etiam Qui illitus s. oblitus non est. Pro quo dicitur ET Ἀχριος. Hes. enim ἄχριον affert pro ἄχριστον. ["Mær. 248. Casaub. ad Athen. 21." Schæf. Mss. * "Λευκόχριστος, Ulpian. ad Dem. Ol. 3. p. 36. R." Boiss. Mss. * Νεύχριστος, Diod. S. 2, 542. Appian. 2, 104. * Πάγχριστος, Soph. Trach. 673. * Ἀμφιχρίω, Theod. Prodr. Ep. 51. * Ἀναχρίω, Jo. Malal. 2. p. 90., ubi v. Chilm. Cf. Albert. ad Hes. 78.] Ἀποχρίω, Derado s. Detraho quod inunctum fuit, Abstergo quod illitum fuerat. Apud Diosc. simpliciter pro Derado, ἀποκῶ: utroque eum indifferenter eum uti, testatur Bud. ["Pallad. H. L. 5." Boiss. Mss.] Διαχρίω, Perlino, Peruugo, Oblino, Inungo. Aristot. de Apibus, Τούτοις καὶ τὸ ἔδαφος διαχρίουσιν. E quo Plin. His arborum lacrymis alveum ipsum intus totum ut quodam tectorio illinunt. Διάχρισμα, τὸ, Id quo perlinimur, Unguentum quo perungimur. Exp. etiam Perunctio. [* Διάχριστις, Barker. ad Etym. M. 1109. * Διάχριστος, Diosc. 1, 34. Gal. 13, 501. 502. Aret. 76.] "Ἐνδιαχρίω, Illino, Oblino." Προδιαχρίω, Ante perungo. Ἐγχρίω, Inungo, Illino. Apoc. 3, (18.) Κολλῦριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα βλέπῃς, Collyrio inungas oculos tuos ut videas. Epigr. in Medicos, Ἰητρός Καπίτων Χρῦσιν ἐνέχρισεν, Inunxit Chrysen, nimirum oculari pharmaco χρυσῶ, vel potius ἐνέχρισε Χρῦσου τοὺς ὀφθαλμούς: est enim synecdochice totum pro parte. || Signif. etiam Pungo, Stimulo, Stimulum adigo, Aculeum admoveo s. intrudo, ut χρίω etiam. Hes. enim ἐγχρίει exp. τύπτει, ἐγκεντρίζει. Itidemque Eust. 1450. ἐγχρίω exp. παίω, subjungens, ὅθεν Ἐγχρίσαι κατὰ τὸν Αἴλιον Διονύσιον, τὸ παῖσαι κέντρῳ σκορπίον, ἡ σφήκα, ἡ τι τοιοῦτο. Scorpius igitur hominem ἐγχρίσαι dicitur, cum eum aculeo suo Pungit s. Ferit: itidemque vespa, crabro, apis, et aliæ itidem aculeis armatæ bestiolæ. ["Jacobs. Anth. 10, 128. Exerc. 2, 134. Heind. ad Plat. Phædr. 226. ad Timæi Lex. 104. Ammon. 46. Valck. Hipp. p. 305. ad Callim. 1. p. 104. ad Herod. 629." Schæf. Mss. * Ἐγχρίω, * Ἐγχρίμα, ad Greg. Cor. 566. * Ἐγχρίσμα, Hippocr. p. 48, 25.] Ἐγχριστις,

ἡ, Inunctio, Illitio. Ἐγχριστος, Inunctus, Illitus, Qui illinitur s. illini solet, Qui inungitur s. inungi solet, Gal. Τὰ ἐγχρίστα φάρμακα, Medicamenta liquida, quæ illinuntur. [* Ἐγχριστέον, Geop. 16, 6. * Προεγχρίω, Diosc. 2, 20.] "Προεγχρίω, Illino, Epigr." [Anal. 2, 381.] Ἐπιχρίω, Inungo, Perungo, Illino, Perlino, Oblino; proprie In superficie s. In superiore parte inungo: Ἐπιχρίσας τιτάνῳ τὸ ἔργον, in loco quodam Luciani quem in Χρίσμα citavi. Et ap. Gal. ad Gl. Τὰ ἐπιχρίσματα φάρμακα, Medicamenta quæ illinuntur: quæ ἐγχρίσματα etiam nominantur. ["Wakef. Georg. p. 95." Schæf. Mss.] Ἐπίχρισμα, τὸ, Id quod illinitur, quo inungimur. Illitus Plinio dicitur pro Unguentum s. Pharmacum quod illinitur. Diosc. 1, 91. de lentiscina resina, Ἐπιχρίσμασι προσώπου στιλβοποιούσα. [* Ἐπίχριστις, Schol. Æsch. Pr. 475. Strabo 4. p. 304.] Ἐπίχριστος, Qui illitus est, Qui illinitur, Qui illini solet aut potest, ut ἐπίχριστος εὐμορφία, Lucian. (1, 141.) Quæ oblita est et fucata. Et ἐπίχριστα φάρμακα, quæ Galeno sunt ἐπιχρίσματα et ἐπιχρίσματα, Medicamenta quæ illinuntur, Unguenta s. Pigmenta quibus inungimur et illinimur. Plut. (6, 387.) Τῶν ἐπιχρίστων ἐπίθεσις. [* Ἐπιχριστέον, Geop. 16, 18.] Καταχρίω, Inungo, Perungo, Illino, Oblino. Gal. ad Gl. 2. Κατέχρισα τὸν μηρὸν ὅλον ἐν κύκλῳ, Totum femur circumeirca inunxi, Totum femur circumlevi. Ibid. Αὐτὰ δὲ τὰ ἡλκωμένα κατάχριε φαρμάκοις. Duplici etiam accusativo, uni rei, alteri personæ, junctum ap. ipsum legitur, ut ἐγχρίω supra. Et pass. τὰ καταχρίσματα, Quæ illinuntur s. oblinuntur. ["Ad Charit. 231." Schæf. Mss.] Κατάχρισμα, τὸ, Id quo inungimur s. illinimur, Unguentum, Diosc. 2. Κατάχριστις, ἡ, Inunctio, Illitio, Illitus: Θαψίας κατάχριστις, Alex. Aphr. Probl. 2. Thapsiæ illitio, s. Thapsia illita: ut supra γύψον χρίσμα habuimus pro γύψον τὸ κατακεχρισμένον. [* Καταχριστέον, Geop. 16, 18.] Κατάχριστος, ὁ, ἡ, Inunctus, Illitus, Qui illinitur s. inungitur. [K. τοῖχοι, Barker. ad Etym. M. 1109.] Νεοκατάχριστος, Recens inunctus s. illitus. [* Ἐγκατάχρίω, Diosc. Parab. 1, 124.] "Προκαταχρίω, Prius "oblino, Ante illino," [Diosc. 1, 53. p. 29. * Παραχρίω, Dealbo, Suid. v. Κονιάται, Οἱ τοὺς τοίχους παραχρίοντες, Qui parietes dealbant.] Περιχρίω, Circumeirca inungo s. illino, Circumlino, Oblino. E Luciano (2, 932.) Ὑάλφ περιχρίει, Vitro circumlinet et obducit.

[* Περιχρίζω, Gl. Oblino. * Περίχρισμα, Alex. Trall. 7. p. 118=357.] Περίχριστις, ἡ, Ipsa circumlinendi s. oblinendi actio, quasi Circumlitionem aut Oblitionem dicas. Diosc. 1, 131. de rosa, Οὕτω δὲ ἀποτίθεσθαι εἰς τὰς ὀφθαλμικὰς περιχρίσεις, Et ita ad oculorum illitiones recondi. [* Περιχριστέον, Geop. 17, 5.] Περίχριστος, ὁ, ἡ, Circumlitus, Qui circumlinitur, Qui circumlini potest vel solet. Diosc. 2, 96. de felle, Εἰς τε τὰς τραυματικὰς ἐμπλάστρους μινυμένη καὶ θηριακὰς περιχρίστους, ubi Ruell. Admisceri consuevit vulnerariis emplastris, et circumlitionibus quæ contra venenata parantur. Apud Eund. τὰ περίχριστα, sc. φάρμακα, Circumlitiones, Medicamenta quæ circumlini solent: 1, 97. de fuligine picis liquidæ, Χρηστέον δὲ αὐτῇ εἰς τὰ καλλιβλέφαρα καὶ περίχριστα, Usus ejus est ad pigmenta quibus palpebras circumlinunt et venustant. Hæc περίχριστα vocat etiam περιχρίσματα et περιλειφόμενα, quoniam sc. περιχρίονται et περιλειφονται: 2, 97. Γυναικὸς δὲ τὸ ἐπιμήνιον περιλειφόμενον καὶ ὑπερβαίνόμενον, ἀσυλλήπτους δοκεῖ ποιεῖν γυναικας, Circumlitu conceptum inhibere existimatur. Atque adeo non homo solum, sed etiam medicamenta dicuntur διαχρίεσθαι, ἐγχρίεσθαι, ἐπιχρίεσθαι, καταχρίεσθαι, περιχρίεσθαι: 2, 98. Ξηρὰ δὲ μετὰ μέλιτος διαχρισμένη ἐπὶ συναγχιῶν βοηθῆν παραδίδεται: 97. Εἰς προσφότους ὀφθαλμῶν τρώσεις ἐγχρίεται: 1, 96. de picino oleo, Θεραπεύει δὲ τοῦτο καὶ ἡ ὑγρὰ πίσσα, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κτηνῶν ἔλκη καὶ ψώρας, ἐπιχρισμένη. Ibid. cap. præced., Πρὸς ῥαγάδας ἀρμόζει καταχρισμένη.

["Περίχριστα, τὰ, Unctiones, Anatol. de Symp. in Fabricii Bibl. Gr. 4. P. 2. p. 296." Schleusner. Mss.] Περιχριστάριον dictum Medicamentum quoddam, de

quo Marcell. Empir. c. 4. Est huiusmodi medicamentum, quod περιχριστάριον vocant Græci: quo ita uti oportet ut palpebræ subtiliter inde superlinantur, ne quid intra oculum fluat. Paulo ante dixerat, Deinde permixtis omnibus formare collyria vel pastillos, aut in vas stanneum recondere, et cum opus est, uti ad inungendum vel superlinendum. [* Προσχρίω, Hippocr. 471, 16.] Προχρίω, Ante inungo, Prius illino. Constant. Cæs. Geop. 5. Προχρίειν τὰς ῥίνας καὶ τὰ ἄκρα τῶν κλημάτων ὑγρῷ βολβίτω. ["Thom. M. 792." Schæf. Mss.] Συγχρίω, Simul ungo s. lino, Perungo, Illino, Oblino, ["Apoll. Dysc. 78." Schæf. Mss.] UNDE Σύγχρισμα, τὸ, Unguentum s. Pigmentum quo perungimur s. illinimur. Diosc. 1, 132. de roseis pastillis, Χρῶνται δὲ καὶ λείους ἐν διαπλάσμασι καὶ συγχρίσμασι μετὰ τὸ λουτρὸν, Utuntur vero et tritis ad diaplasmata et illitiones, s. perunctiones, ut Marcell. Empir. 1. Perunctiones autem, inquit, quas Græci συγχρίσματα vocant, et ea quæ superposita dolentibus partibus iidem cataplasmata appellant, ejusmodi prosunt. ["Bernard. Rel. 105." Schæf. Mss. * Συγχρίστέον, Alex. Trall. 1. p. 28. * Προσσυγχρίω, 12. p. 769.] Ὑποχρίω, Subtus ungo, Sublino. Exp. simpliciter etiam Lino, Pingo. Vide Εὔχρους. ["Thom. M. 317. ad Charit. 231." Schæf. Mss. * Ὑποχρίζω, Athen. 516. * Προῦποχρίω, Diosc. Parab. 1, 143.]

"Ἀγχιρίανασθαι, Hes. affert pro ἀλείψασθαι, ad-dens etiam, ἢ λούσασθαι. Sed prior exp. magis "consentanea est; nam ἀγχιρίανασθαι, Æolicam "syncopen habens pro ἀναγχιρίανασθαι, est ab ἀνα- "χρίαινω, hoc autem ab ἀναχρίω, Perungo, Oblino."

ΧΡΙΠΤΩ, SIVE Χρίπτω, (inserto μ. euphoniæ gratia,) derivatum est a χρίω, ut Hes. innuit cum χρίμπεσθαι inter alia exp. ἀλείφειν. Quod si quis concedere nolit, Eustathio saltem assentiatur qui ipsum e χρῶ derivat, e quo χραίνω quoque et præcedens χρίω originem traxisse creduntur. || Eam tamen hujus verbi signif., qua pro ἀλείφειν ponitur, i. e. Ungere, Liuere, perraram esse puto. Frequentius enim usurpatum reperitur pro πελάζω, Appropinquare facio, Appello, Applico, Admoveo, teste eod. Hes., qui χρίμψαι exp. πελάσαι: itidemque χρίμπεσθαι affert pro ἐγγίζειν, προσπελάζειν, et χρίμπεται pro προσεγγίζει, nec non χριμθῆναι pro ἐμπελασθῆναι. Eodemque modo Suidas χρίμπεται exp. προσκνᾶται, πελάζει, ἐγγίζει, afferens, ex Epigr., opinor, hunc pentametrum, Εἰ δὴ τις φθιμένοισι χρίμπεται εὐφροσύνα. Et Soph. Schol. ἐχρίμπετε, ἐπλησίαζε, Appellebat et appropinquare s. accedere faciebat: El. (723.) p. 113. Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην πτήλην ἔχων, "Ἐχρίμπτ' αἰεὶ σύριγγα: sic interpretans ea verba, αἰεὶ ἐπλησίαζε τῷ καμπτήρι τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ. Verum ut πελάζω et πλησίαζω non solum activam et transitivam habent signif., sed neutralem etiam, ita et hoc χρίμπτω, significans Appropinquo, Accedo, Prope accedo, Appello; nam et ipsum neutraliter usurpari notum est. Apoll. Rh. 3, (1286.) Χρίμψε δ' ἔπειτα κίων, Deinde ivit et accessit propius; nam Παπτήνας ἀνὰ νειὸν ἴδε ζυγὰ χάλκεα ταύρων. Idem cum dat. 2, (1082.) ἀλλ' ὅτε νῆσω Χρίμψαντες σακέεσσιν ἐπέκτυπον, Cum ad insulam appropinquassent, Ubi insulam attigissent, Cum ad insulam venissent: (290.) Οὐχ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι, Non amplius gradu ei appropinquabunt, Non accedent ad eum amplius, nec amplius ei præripiunt epulas. Et rursum κακῇ χρίμψαντας ἀέλλη, pro ἐμπεσόντας. Is etiam, qui supplex alicui ad genua accidit s. procidit, ipsius genibus χρίμπειν dicitur, i. e. Appropinquando accidere, Propius accedendo sese admoveo et devolvere. Eur. Andr. (530.) Λίσσου γούνασι δεσπότου Χρίμπτων, ὦ τέκνον, ubi Schol. itidem exp. προσεγγίζων. || Signif. etiam Fulcior, s. Fulcio me, Nitor. Qui enim nituntur et fulciunt se re aliqua, propius ad eam accedunt. Unde ap. Hes. Χρίμπεσθαι, ἐρείδειν, στηρίζεσθαι. Idem præterea χρίμπεσθαι exp. ἐκβαλεῖν, itemque χριμθῆναι vult esse ἐκρῖναι: id ipsum tamen χριμθῆναι, exponens etiam ἀνορμῆσαι: et illi χρίμπεσθαι tribuens etiam signif. τοῦ ἐκπίπτειν. ["Χρίπτω, Porson. Phœn. 97. Heyn. Hom. 5, 353. 8, 425. ad Timæi Lex. 104. ad

A Herod. 132. Χρίπτω, Abresch. Æsch. 2, 21. Jacobs. Anth. 8, 66. Exerc. 1, 38. Porson. l. c. Heyn. l. c. Ruhnck. Ep. Cr. 227. Matth. ad Gloss. Min. 32. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 84. ad Timæi Lex. 104. ad Herod. 132. ad Callim. 2. p. 5." Schæf. Mss.]

Ἐγχιρίπτω, i. q. simplex χρίμπτω, Appropinquare facio, Facio ut propius accedat, Appello, Admoveo, Herod. (2, 60.) Ἐγχιρίμψαντες βάριν τῇ γῇ, Navim appellentes ad terram. Idem, Ἐγχιρίμπετε τῇ θήλει, Admoveret feminæ: nimirum 3, (85.) de equisone Darii, Τῶν θηλέων ἵππων μίην ἀγαγὼν ἐς τὸ προάστειον, κατέδρασε, καὶ ἐπήγαγε τὸν Δαρείου ἵππον· καὶ τὰ μὲν πολλὰ περιήγαγε ἀγχοῦ τῇ ἵππῳ, ἐγχιρίμπτων τῇ θήλει: Admovens. Et Pass. ἐγχιρίμπτουμαι, Propinquo s. Appropinquo, Prope accedo. Il. P. (413.) Νῶλερὲς ἔγχιρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον, N (146.) de Hectore Græcos persequente, ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξι, Στῇ ῥα μάλ' ἐγχιρίμψεθι, Prope admodum accedens: (Schol. tamen exp. ἐνερείσας.) Sic Herod. 4, (113.) p. 163. de Amazonibus et Scythia castra non procul a se invicem habentibus. Καὶ τις μουνωθείσων αὐτῶν τινὶ ἐνεχρίμπετο· καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι: (ubi possit esse et pro illo ἐπλησίαζε, quod de coitu dicitur.) Verum et act. vox ἐγχιρίπτω pro ἐγχιρίμπτουμαι posita signif. Appropinquo, Prope accedo. Il. Ψ. (334.) Τῷ, sc. τέρματι, i. e. Metæ, σὺ μάλ' ἐγχιρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους. Soph. El. (904.) Μὴ ποῦ τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχιρίμπτῃ βροτῶν, i. e. πλησίαζῃ. Ubi nota additum fuisse ἐγγὺς, ut in præcedente Hom. l. σχεδόν, et in superiore Herod. ἀγχοῦ. Apoll. Rh. 2, (398.) εἰς μυχάτῃ εἰνεχρίμψετε θαλάσῃ, pro ἀφίκησθε, Accesseritis s. Perveneritis. Rursum ἐγχιρίμπεται rei alicui, qui corruens in eam impingitur, ut Il. H. (272.) Βλάψε δὲ οἱ φίλα γούναθ', ὃ δ' ὑπτιος ἐξετανύσθη, Ἀσπίδι ἐγχιρίμψεθι: τὸν δ' ἀψ ὠρθωσεν Ἀπόλλων: Impactus et allisus. Nisi quis malit Innixus: quod tamen non tam bene quadrat. Schol. exp. προσπελασθεῖς, ἐγγίσας. Hes. quoque ἐγχιρίμπεται exp. inter alia ἐμπίπτει. Verum et ἐγχιρίμψαι affertur pro Incidere, "Appropinquare." "Ἐγχιρίμψας, Hes. ἐμπελάσας: afferenti et ἐνχρίμψεθ' "σαν pro ἐμπελασθεῖσαν." ["Ἐγχιρίπτω, Ἐγχιρίπτω, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 84. ad Timæi Lex. 104. 105. ad Herod. 132. 241. 331. 736. 757. Lex. Herod. 174. Wessel. Diss. 44. Valck. Hipp. p. 186. 305. Koen. ad Greg. Cor. 205. 267 (= 440. 565.) Wakef. Phil. 194. Jacobs. Anth. 6, 278. 7, 217. Heyn. Hom. 5, 121. 353. 6, 397. 7, 352. 8, 425. * Ἐγχιρίμμα, ad Timæi Lex. 105. Wytttenb. ad Plut. Mor. 1, 285. Lips. 314. Ox." Schæf. Mss. * Προσεγχιρίπτω, Hippocr. 826.] Ἐπιχρίπτω, i. q. ἐγχιρίμπτω, s. simplex χρίμπτω. Unde ἐπιχρίμψεθι, Innixus et inclinat. ["Jacobs. Anth. 6, 278. ad Herod. 132. * Ἐπιχρίπτω, ibid." Schæf. Mss. * Προσχιρίπτω, Dorice Ποτιχρίπτω, Orph. A. Proœm. 52.] Συγχρίμπτω, Collido s. Committo et coire facio. Unde συγχρίμψεθι, quod exp. Collisus, Offensus. Hes. vero συγχρίμψεθ' affert pro συνενεχθέντα.

XPOA, ἡ, Color. Plato Symp. Χρῶας δὲ κάλλος ἢ κατ' ἀνθὴ δίαίτα τοῦ θεοῦ σημαίνει, Coloris pulcritudinem: de Amore s. Cupidine loquens. Gal. Τὴν ὑπωχρον χροάν, Suppallidum colorem: quem Hippocr. ὑπόχλωρον χροάν appellat. Plut. de Orac. Pyth. Θαλαττίους τῇ χροά, Marini coloris: de Deo Socr. (8, 333.) Νήσους δὲ λαμπομένας μαλακῷ πυρὶ κατ' ἀκλήλων ἐξαιμβεύσας ἄλλην ἄλλοτε χροάν, ὥσπερ βαφὴν ἀγειν τῷ φωτὶ ποικιλομένῳ κατὰ τὰς μεταβολὰς: de Discern. Amico et Adul. (6, 188.) Ὡς περ τῶν θηρίων ὅσα πεφυκότα τὴν χροάν τρέπεσθαι, * συναφιοιοῦνται τοῖς ὑποκειμένοις σχήμασι καὶ χρώσι: veluti chamæleo, et quædam alia, de quibus Theophr. in libello quem inscripsit περὶ τῶν Μεταβαλλόντων τὰς Χρῶας. Rursum Plut. de Virt. Mor. Δακρύοις ἐλεγχόμενοι καὶ τρόμοις καὶ χροάς μεταβολαῖς, Coloris mutationibus. || Χρόα dicitur Ipsa etiam superficies rei cui inductus color est, s. Color cum ipsa superficie cui obductus est, et nominatim de corpore s. cute

hominis, (habet enim et ipsa suos colores,) ut χρῶς A et χρώς infra. Aristoph. Πλ. (1021.) "Οζειν τε τῆς χρώας ἔφασκεν ἰδύ με, Menm corpus s. Cutem meam suavi odore dicebat redolere. I. e. Suavem esse odorem cutis s. corporis mei. Χρόα est interdum etiam accus. a nomin. χρῶς, ut χόα a χῶς. ["Thom. M. 786. ad Diod. S. 2, 218. Boeckh. in Plat. Min. 131. Reiz. de Acc. 121. Fischer. ad Palæph. 195. Koen. ad Greg. Cor. 100." Schæf. Mss.]

Dicitur vero ΕΤΙΑΜ Χροιά, inserto ι: quod licet Poeticum esse videatur, et Ionicum, (ut χροίη pro χνόη, et πνοή pro πνοή,) tamen in prosa etiam usurpatum reperitur: ut Theophyl. Ep. 15. Ἡ δὲ χροιά τοῦ σώματος οὔτε πρὸς τὸ θηλυπρεπὲς ἐλευκαίνετο, οὔτε πρὸς τὸ μελάντερον κατεσκίαστο: et Alex. Aphr. Probl. Αἱ γὰρ πολιὰι μίμονται τοῦ γεννήσαντος φλέγματος τὴν χροιάν, Cani imitantur colorem pituitæ e qua orti sunt. Similiter ap. Gal. ad Gl. 2. Τῇ χροιά χλωρός, Colore viridis. Et ap. Athen. 9. de avi quadam, Ῥυπαρομέλανα τὴν χροιάν. Aristoph. Schol. Atticum esse ait hoc χροιά pro χροά. Cui facile assentiri possumus, cum nou semel ap. eum Comicum reperiatur, ut N. (1173.) Ἴω, τέκνον, Ὡς ἡδομαί σου πρώτα τὴν χροιάν ἰδὼν, Quam me delectat primus coloris tui aspectus: quasi sc. palleret ἐκ τῆς ἀσκήσεως, inquit Schol. Et rursum (716.) φρούδη χροιά, Abiit et exhaustus est color. Iones autem χροίη dicunt, ut Hippocr. Epidem. 6. Ὁφθαλμοὶ ὡς ἂν ἰσχύωσιν, οὕτω καὶ γυῖον, καὶ χροίη ἐπὶ τὸ κάκιον ἢ βέλτιον ἐπιδίδωσιν: i. e., inquit Gal., τὸ χρώμα μεταβάλλει πρὸς τὸ βέλτιον ἢ χεῖρον. || Χροίη nominatur Ipsum etiam corpus hominis cum suo colore, ut χροά, et χρῶς s. χρώς, Il. Ε. (163.) Εἵπωρ μίεφραιτο παραδραθέειν φιλότητι Ἡ χροίη, i. e. τῷ ἰδίῳ αὐτῆς χρωτὶ, Schol. ["Thom. M. 786. Jacobs. Anim. 108. 284. ad Diod. S. 2, 218. Heyn. Hom. 6, 553. Reiz. de Acc. 121. Fischer. ad Palæph. 195. Greg. Cor. 99. * Χροά, Mu. gr. Suppl. 1015." Schæf. Mss.]

Χροανθής, δ, ή, Qui florido est colore. Hes. χροανθὲς exp. εὐφειγῆς, Illustre, Lucidum, Splendidum. ["Toup. Emendd. 1, 209." Schæf. Mss.]

Ἀμφίχρους, SIVE Ἀμφίχρους, per contractionem, Utrimque coloratus. [* Ἀντίχρους, Greg. Naz. Od. 2, 146.]

Αὐτόχρους, SIVE Αὐτόχρους, Per se coloratus, Ascititium colorem non habens: χλαμύς, (Plut. 7, 305.) Chlamys nullo ascititio colore tincta, sed quæ ejus est coloris cujus lana est e qua fuit contexta. Sic αὐτόχρουν μέλαν (ibid. 96.) dicitur Quod sua natura nigrum est, nec ascititia imbutum nigredine.

Ἀχρους, s. Ἀχρους, Coloris expers, Nullo imbutus colore, Qui nativum colorem amisit, Decolor, Pallidus et male coloratus. In priore signif. ap. Ocellum de Universo, ἄχρουν σκότος, Coloris expertes tenebræ. Nullo enim præditæ sunt colore, cum oculis discerni nequeant: quamvis nigræ s. atræ vocentur, ut lux alba et candida nominatur. Apud Hes. item ἄχροι ἡμίονοι pro πυρραῖ: forsan eo loco ἄχροι significante ὁμόχροι s. ἰσόχροι, Quæ ejusd. sunt coloris, πυρραῖ sc.: repetendo illud ex antecedentibus vel sequentibus verbis loci illius unde ista sunt desumpta. (Nisi potius aliquid hic mendum esse putemus.) Rursum idem Lexicographus ἄχρουν dici scribit τὸν πονηρὸν, (forsan quoniam ἡ χροιά rei bonitatem aut pravitatem prodit,) et ap. Laconas νόθον, Spurium. [Hippocr. 911. ἔλκος, Galeno κακίχρους. "Jacobs. Anth. 10, 291." Schæf. Mss. * Ἀχρώς, Hippocr. 1129.] Ἀχροία, ή, Nullus color, q. d. Coloris carentia, Malus et pallidus color amisso genuino et nativo, Pallor. Gal. ad Gl. 1. Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κοιλότης καὶ ἡ ἀήθης ἄχροια. Et insolens pallor, Et insolita decoloratio, ut Cic. Sed et decoloratio quædam ex aliqua contagione terrena maxime potest sanguini similis esse, || Idem s. Similis color, teste Hes., ἄχροιαν exponente ὁμόχροιαν. ["Heringa Obs. 166." Schæf. Mss.] Ἀχροέω, Sum ἄχρους et expers coloris, Nativum et genuinum colorem amisi, Decolor sum et pallidus. Unde partic. ἄχροοντες, pro ἄχροι, Decolores, s. Pallore decolorati, Cic. "A-

PARS XXXI.

ἄχροιν, Hes. exp. ὁμόχροιαν καὶ * συγχρωμάτιστον, "Concolorem: a MASC. ἄχρoιος, idem significante "quod ὁμόχρoιος:" [lege * συγχρωματισμόν, et cf. Ἀχροία. "Ἀχρoιος, Wakef. Eum. 238." Schæf. Mss. Hippocr. 110.] "Ἀχροίῳ, i. q. ἄχροέω, seu Ioni-cum: ap. Hippocr." [767.] At PRO Ἀχρoστος, quod VV. LL. afferunt pro Pallidus, Decolor, puto scr. Ἀχρoστος, ut sit a χρώ s. χρώννυμι, et significet Non coloratus, Nullo imbutus colore, Nullo infectus s. tinctus colore.

Βαθύχρους, s. Βαθύχρους, Profunde s. Alte coloratus. Quidam exp. Qui denso est colore. [* Βαρύχρους, Diosc. 109.]

Δίχρους, s. Δίχρους, Bicolor, Qui duorum est colorum, Duobus imbutus s. infectus coloribus. Aristot. "Ὅσα δίχρoα ἐστὶ τῶν ὤων. Plin. Intus autem omnium volucrum bicolor. Δίχρoια, ή, Duplex s. Geminus color, Duo s. Bini colores. [* Δίχρoιος, Aristot. H. A. 1. p. 766.]

Δύσχρους, s. Δύσχρους, Male coloratus, κακόχρους. B Unde compar. δυσχρούστερος, Qui pejoris est coloris, Aliis etiam Minus coloratus, Magis decolor s. decoloratus, ac si idem esset cum ἄχρoύστερος. Positivo utitur Athen. (94.) de pinna quæ margaritin producit, Ἡ δὲ ἐπιπολάζουσα καὶ ἀνωφερής, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι, δύσχρους: nam ἡ ἐμβύθιος διανγεστάτην καὶ καθαρωτέραν γεννᾷ μαργαρίτιν. Δύσχρoια, ή, Malus color, Deformis color, Decoloratio. Gal. Comm. 3. in 6 Epidem. Τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ὡς περ ἰσχὺν καὶ ἀσθένειαν, οὕτω καὶ εὐχρoιαν τε καὶ δύσχρoιαν ὑπαλλαττομένων: in expositione loci illius Hippocratis supra citati, Χρoή ἐπὶ τὸ κάκιον ἢ βέλτιον ἐπιδίδωσιν, i. e. τὸ χρώμα μεταβάλλει πρὸς τὸ βέλτιον ἢ χεῖρον. Unde satis patet δύσχρoιαν esse τὸ κακὸν χρώμα s. τὴν κακὴν χροιάν, εὐχρoιαν contra τὴν ἀγαθὴν χροιάν s. τὸ ἀγαθὸν χρώμα.

["Ἐκατοντάχρους, Multicolor, Eust. Erot. p. 10. * Ἐπίχρους, Gl. Coloratus, * Ἐπίχρoια, Clem. Alex. Str. 6, 12. * "Ἐπιχρoά, ή, i. q. χρoά, Color, Athen. 42. Τὸ γεῶδες ποιεῖ τὰς ἐπιχρoὰς τῶν ὑδάτων, A terrenis partibus existit color, s. color adventitius, aquarum." Schw. Mss.]

Ἐρατόχρους, s. Ἐρατόχρους, Amabili præditus colore, Epigr.

Ἐτερόχρους, s. Ἐτερόχρους, Qui alius s. diversi est coloris, Alio s. Diverso præditus colore. E Nonno affertur ἐτερόχρoι κόσμω, pro Diverso mundo. Sed id est a NOMIN. Ἐτερόχρoς. [Jo. 56. 256.] "Ἐτερο-χρoέω, Alio et diverso colore sum. Bud. ἐτερο-χρoοῦντα e Basil. affert pro Versicoloria, ut iris," [Chirurg. Vett. 93. Bekk. Anecd. 386. * Ἐτεροχρoιότης, Diog. L. Pyrrho 86. * Ἐτερόχρoια, Xenocr. de Alim. ex Aquat. 28. p. 469. Fabr. * "Ἐτεροχρoιῳ, Schol. Jo. Climac. p. 17." Boiss. Mss.]

Εὐχρους, s. Εὐχρους, Bono præditus colore, Qui bono s. pulcro est colore, Probe coloratus. Xen. A. (5, 8.) Ἀπὸ τῶν σιτίων οἱ μὲν διαπονούμενοι, εὐχρoοί τε καὶ εὐσαρκοὶ καὶ εὐρωστοὶ εἰσιν· οἱ δ' ἀπόνοι, πεφυσμένοι τε καὶ αἰσχροὶ καὶ ἀσθενεῖς ἀναφαίνονται. Ubi nota opponi sibi invicem εὐχρoούς et αἰσχροούς, i. e. Turpes s. Deformes; ἡ δύσχρoια enim reddit αἰσχροίονα καὶ δυσειδέστερον. Utitur idem Xen. et compar. εὐχρoώτερος, K. II. 8, (1, 14.) p. 122. de Cyro, καὶ ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέτετο, ὡς εὐοφθαλμοί φαινόντο ἢ εἰσι· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχρoώτεροι ὤρωντο ἢ πεφύκασιν. Est tamen et alius compar., nimirum εὐχρoούστερος, Qui meliore et hilariore est colore, [Diosc. 3, 9. Lobeck. Phryn. 143. "Εὐχρους, Boeckh. in Plat. Min. 131. De forma * Ἡνύχρους, ad Charit. 261." Schæf. Mss.] Unde nomen SUBST. Εὐχρoια, ή, Bonus s. Pulcer color, Probus color: exemplum habes in opposito Δύσχρoια. Εὐχρoέω, Bono s. Probo sum colore, etiam Jucundo et hilari colore sum præditus. Gal. Comm. 3. in 6 Epid. Ἐὰν μὲν γὰρ εὐχρoῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, τὸ γυῖον ὑγιεινῶς ἔχειν δηλοῦσι, τοῦτ' ἐστὶ τὸ σῶμα ὅλον.

Ἡδύχρους, s. Ἡδύχρους, Jucundo præditus colore, Cujus color jucundus aspectu est. Apud Diosc. 1. est ἡδύχρoον μύρον, Unguentum dictum ἡδύχρoον ab

jucunditate coloris. Et ἡδύχροον μάγμα ap. alios Medicos eand. ob causam nominatum. ["Jacobs. Anth. 12, 290." Schæf. Mss.]

"Ἰαρόχρους, Hes. καθαρὸς, θύσιμος." [*Ἰδιόχρους, Jo. L. Lydi de Cometis Fragm. e Cod. Laur. propediem vulgandum, nec non Ptolemæus Tetrab. ubi male *ιδιώχρονος." Osann. Auct. Lexx. Gr. 189.] Ἰσόχρους, s. Ἰσόχρους, Æquali s. Simili præditus colore: unde plur. ἰσόχροα, Colore similia.

Κακόχρους, s. Κακόχρους, i. q. δύσχρους, Qui mali coloris est, Decolor, Pallore decoloratus. Κακόχροια, ἡ, Malus color, ut in homine ἄχροια dicitur Cum sine manifesta causa decoloratur et pallet: quod vitium Paul. Ægin. ἄχροϊαν vocat: Gal. δύσχροϊαν, nec non κακόχροϊαν: ut Comm. 3. in 6 Epid. paulo post verba in Δύσχροια et Εὐχροίῳ citata, Κακόχροϊαν δέ τινα ἔχοντες οἱ οφθαλμοὶ, καὶ εὐθὺς τὸ πᾶν (σῶμα) βεβλάθθαι δηλοῦσι. Κακοχροεῶ, Mali sum coloris: unde partic. κακοχροοῦσι, Malo præditis colore, Decoloratis turpi pallore. [*Καλλίχρους, Tzetz. Carm. II. 83. ap. Heeren. 4. p. 17. "Const. Manass. Chron. p. 73. 79." Boiss. Mss. Inde *Καλλίχρουν, τὸ κιννάβαρι, in Glossis Iatr. Ms. ap. Ducang. Gloss. *Κιτρόχρους, Tzetz. Ch. 9, 631. 639.]

Λευκόχρους, s. Λευκόχρους, Qui albi coloris est, Candicans s. Albicans colore, ["Jacobs. Anth. 11, 320. Boeckh. in Plat. Min. 139. Valck. Phœn. p. 48. Musgr. p. 191. ad Mær. 252. 263. *Λευκόχρους, Boeckh. l. c." Schæf. Mss. *Λευκόχροϊος, Hippocr. 1008. sed v. Schn. Lex. Suppl.] Λευκόχροια, ἡ, Candicantia, Candidus s. Albus color. [*Λευκοχροεῶ, Hippocr. Epid. 1. p. 667. Lind. λευκοχροεῦντες, sed ap. Foes. *ὑπολευκόχρωτες: cf. Gal. Comm. T. 5. p. 177.]

Μελάγχρους, s. Μελάγχρους, Qui nigri s. atrii coloris est, Colore nigricans, ["Thom. M. 606. Valck. Phœn. p. 48. ad Mær. 262." Schæf. Mss. *Μελαγχρός, Hephæstio p. 46. *Μελανόχρους, Od. T. 46. Opp. K. 2, 148. *Μεσόχρους, Procl. Paraphr. 205.] Μονόχρους, s. Μονόχρους, Qui unius ejusdemque coloris est, Unicolor: ὦν, Aristot. de Gener. Anim. 3. de vipera, Τὸ δ' ὦν, ὥσπερ ἰχθύων, μονόχρουν ἐστί: Plin. Parit ova unius coloris ut pisces Vide et Ὀλόχροον. [*Μονόχροϊος, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 28. p. 469. Θήλειαι δέ εἰσι μονόχροιαι: Coraius autem p. 15. μονόχροιο edidit.]

Ὀλόχρους, s. Ὀλόχρους, Toticolor, ut Gaza interpr. ap. Aristot. de Gener. Anim. 5, 6. ubi ipse Philosophus ὀλόχροα ζῶα nominare se ait ὦν τὸ σῶμα ὅλον τὴν αὐτὴν ἔχει χροάν, ut bos ὅλος λευκὸς καὶ ὅλος μέλας. Quibus opp. τὰ ποικίλα, ut sunt maculosæ pantheræ et linceæ, pavones, et pisces quidam. Μεταβάλλει δέ, inquit ibid., τὰ ὀλόχροα πολλῶ μᾶλλον τῶν μονοχρόων, καὶ εἰς τὴν ἀλλήλων χροάν τὴν λευκὴν, οἷον ἐκ λευκῶν μέλανα, καὶ ἐκ μελάνων λευκὰ, καὶ μεμιγμένα ἐξ ἀμφοτέρων διὰ τὸ ὅλῳ τῷ γένει ὑπάρχειν ἐν τῇ φύσει τὸ μὴ μίαν ἔχειν χροάν. Ibid. μονόχροα esse dixerat ὦν τὸ γένος ὅλον ἐν χρώμα ἔχει, ut leones omnes fulvi sunt: quod in avium quoque et piscium generibus cernitur, nec non in aliis nonnullis animantibus.

*Ὀμόχρους, s. Ὀμόχρους, Qui ejusd. coloris est, Coucolor, i. q. σύγχρους, ["Thom. M. 575. 605. 899. Schol. Aristoph. Πλ. 278. ad Paus. 387. Heyn. Hom. 4, 394. Valck. Phœn. p. 117." Schæf. Mss.] Ὀμόχροια, ἡ, Idem s. Similis color. Xen. K. (5, 18.) p. 573. "Ἀδελφοὶ διὰ τὴν ὁμόχροϊαν, Εὐ quod colore sint eodem, Εὐ quod concolores sint. ["Heyn. Hom. 4, 636. Is. Voss. ad Pomp. M. 668. Gron. II. ad Herod. 37. Ὀμοχροίτη, 312. (1, 74.)" Schæf. Mss. *Ὀμοχροεῶ, Geop. 19, 6, 2. "Moschop. π. Σχ. 193." Boiss. Mss. *Ὀμοιόχροον, τὸ, Similitudo coloris, Philo in Cantic. Cant. p. 150. *Ὀμοιόχροια, Aristot. Meteor. 1, 5.]

*Πάγχρους, Synes. p. 16. θέαμα ποικιλώτατον καὶ πάγχρουν. *Παντόχρους, Orph. H. in Horas 4. "Const. Manass. Chron. p. 4. 85. 121." Boiss. Mss. *Παράχρους, Lucian. 2, 62. *Περίχρους, Phot. v. Περινομαί, Greg. Naz. Carm. p. 30.] Πολύχρους, s. Πολύχρους, Qui multis est coloribus præditus, Qui

variis est coloribus, Versicolor: πολύχρους τὰ ὄμματα, Cui oculi sunt variis præditi coloribus. Aliis, Numerosa oculorum varietate notatus. [Πολύχροιοι, Opp. K. 4, 387.] Πολύχροια, ἡ, Colorum varietas, ["Planud. Ovid. Met. 15, 204." Boiss. Mss. "Jacobs. Anth. 1, 1. p. 2." Schæf. Mss.]

Σύγχρους, s. Σύγχρους, Qui unius ejusdemque coloris est, Concolor, i. q. ὁμόχρους vel μονόχρους. Plut. (8, 236.) Τούτων ἐκλεανθέντων παντάπασι, τὴν ψυχὴν αὐγοειδῆ καὶ σύγχρουν γίνεσθαι. Per τούτων αὐτὴν intellexerat, τῶν ποικίλων καὶ παντοδαπῶν χρωμάτων τῶν ψυχῶν, ut paulo ante dixerat; quarundam enim τὸ χρῶμα esse ὄρφνιον καὶ ῥυπαρὸν, aliarum αἵματων καὶ διάπυρον, aliarum γλαύκινον. ["Jacobs. Anth. 8, 157." Schæf. Mss.]

*Τρίχρους, Theod. Diac. Acr. 1, 128. Schol. Jo. Climac. 326." Boiss. Mss.]

Ἀλλοχροεῶ, Alium atque alium colorem induo, Colorem muto, τὴν χροίαν μεταβάλλω, ut chamæleon et alia, nec non facies humana. Aristot. Probl. 4 30. de iis qui calidi natura sunt, Ἐὰν μὴ ἀφροδιαισῶσι, χολή τε προϊσταται αὐτοῖς πολλάκις, καὶ ἐκπύρον ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἀλμυρὸν γίνεταί, καὶ ἀλλόχροοι, Et colorem mutant. Ubi pro προϊσταται leg. potius προϊσταται. Fit autem hoc verbum tanquam AB Ἀλλόχρους, [quod quidem extat in Eur. Hipp. 176. *Ἀλλόχροια, Adamant. Phys. 2, 25. p. 415.] Compp. in οἷς desinentia.

Εὐχροῖς, i. q. εὐχρους s. εὐχρους, Qui bono est colore, Pulcro colore præditus. Unde εὐχροῖς δέρμα, (Od. E. 24.) Bonum habens colorem, s. Pulerum.

Μελανοχροῖς, sive Μελαγχροῖς, i. q. μελάγχρους s. μελάγχρους, Nigricolor, Qui nigro est colore, Qui atrii est coloris, Ater colore. E posteriore vero μελαγχροῖς per sync. FACTUM Μελαγχροῖς: unde μελαγχρὲς μεράκιον, Menander. Itidem Poliochus ap. Athen. (60.) Μικρὰν μελαγροῇ μάζαν ἡχυρωμένην Ἐκάτερος ἡμῶν εἶχε δις τῆς ἡμέρας. Et Antiphanes ap. Eund. (161.) de Pythagoricis, Μάξης μελαγρη μερίδα λαμβάνων λέπει, Nigram s. Atram portionem. ["Thom. M. 605." Schæf. Mss.] Rursum pro eod. μελαγχροῖς DICTUR Μελαγχροῖς, Ionice inserto, ut in χροίῃ. [Od. Π. 75. *Μελαγχραινα, Nom. propr., Lycophr. 1464. Aristot. Mirab. 97.]

Compp. in ως, paroxytona.

Ἀλλόχρους, ὁ, ἡ, Qui alio est colore, Aliam corporis speciem habens, quasi ἄλλον χροά ἔχων. A Schol. Eur. exp. ἀλλόμορφος, Aliam formam habens, Anth. (880.) ubi chorus Orestem peregre venientem conspiciatus, ait, Καὶ μὴν ὁδ' ἀλλόχρους τις ἐκδημος ξένος, Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς δωμαίων πορεύεται: [Phœn. 140. *Ἀχρως, Plato Charnid. p. 96. Heind., Hippocr. 1233. "Boeckh. in Plat. Min. 131." Schæf. Mss. *Δύσχρους, Hippocr. 137.] Ἐτερόχρους, i. q. ἐτερόχρους, quod vide. [Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 10.] Εὐχρως, i. q. εὐχρους s. εὐχροῖς, Bono s. Pulcro colore præditus, Qui pulcri coloris est. E Theophr. H. Pl. 3. Εὐχρως ἡ αἰγίς, pro Ἐγίς colore grata. Sic Xeu. pro εὐχρους utens, dixit (Ec. 10, 5.) Τῷ ὄντι εὐχρως ἔσομαι: subjungens ibid. μίτη ἀλειφόμενος. ["Boeckh. in Plat. Min. 131." Schæf. Mss.]

Λευκόχρους, i. q. λευκόχρους, Qui albo s. candido est colore, Colore albicans s. candicans, Qui albo s. nitido est corpore. In qua signif. ex Epigr. affertur. ["Thom. M. 575. 606. Valck. Phœn. p. 48. ad Mær. 252. 263." Schæf. Mss.] Μελάγχρως, Qui atro s. nigro est colore, i. q. μελάγχρους s. μελαγχροῖς. Item, Qui nigra cute est, s. atro corpore, a χρῶς significante Cutis, Corpus, s. Color cum suo corpore et cute, ut e Luciano μελάγχροες affertur pro Qui atro colore sunt, Qui cute nigra sunt. Quomodo ap. Diog. L. etiam accipi potest, de Zenone, Ἰσχνὸς ἦν, ὑπομήκης, μελάγχρως. Et ap. Plat. Phædro, Σιμοπρόσωπος, μελάγχρως, γλαυκόματος, de equo. ["Thom. M. 575. 605. Valck. Phœn. p. 48. ad Mær. 262. Voss. Myth. Br. 1, 157. Herod. 150." Schæf. Mss.] Μονόχρως, i. q. μονόχρους, Qui unico et simplici est colore, Qui unius ejusdemque est coloris. Unde neutr. τὸ μονόχρων, ut μονόχρουν. [*"Ὀμόχρως, Fac. ad Paus. 2, 22." Schæf. Mss.]

Callistr. 895. * Πάγχρωσ, Synes. p. 114. * Τρίγχρωσ, A Aristot. Meteor. 3, 2.]

Verba e Χρόα derivata.

Χροῖζω, Coloro, Colore imbuo s. inficio. Unde pass. vocis partic. χροῖζόμενον, quod Hes. exp. λαμπρυνόμενον, [" Barnes. Heracl. 915. Jacobs. Anth. 8, 157. Valck. ad Röv. p. 68." Schæf. Mss. * Χροῖσις, Gl. Coloratus : * Χροῖσμός. Coloratura. * Χροῖζω, Nicander Fr. 2, 26. κρόκῳ μέσα χροῖσθεῖσαι.] Ex hoc χροῖζω fortasse per crasin factum est VERB. Χρώζω, quod tamen alii e χρώς derivant, ita ut φώζω e φῶς: facto sc. e χρώς verbo χρωτίζω, et inde per sync. χρώζω, velut e φῶς fit verbum φωτίζω, e quo φώζω. Quibus facile assentirer, si χρώς quoque pro χροῖα usurpatum reperiretur, Colorem significans, si que χρωτίζω quoque pro Coloro s. Colore imbuo et inficio acciperetur, ita ut χροῖζω, velut ap. Aristot. de Color. Τῶν παιδίων ἀπάντων αἱ κεφαλαὶ κατ' ἀρχὰς μὲν γίνονται πυρραὶ, προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας, μελαίνονται, πάλιν χροῖζομένοις αὐτοῖς διὰ τὸ πλῆθος τῆς ἐπιρρέουσας τροφῆς. (Ubi tamen per ω in prima syllaba scriptum legitur, tanquam a ΤΗ. Χρωῖζω.) Utitur Idem et verbo χρώζεσθαι, dicens in Probl. Χρώζονται αἱ ἀμίδες, Colorantur matulæ. E quo præter. κέχρωσμαι, et aor. infin. χρωσθῆναι, quod exp. μολύνεσθαι. Item partic. κεχρωσμένος, Coloratus, Fucatus, ut in hoc Eur. dicto, Οὐκ ἔστι ταῦτα πρὸς χάριν κεχρωσμένα. Ἀπλοῖ δὲ πάντες τῆς ἀληθείας λόγοι: Hæc non sunt ad gratiam aucupandam colorata, et fucata lenociniis orationis. Activæ autem vocis fut., aor. 1. et præter. perf., communia habet cum χρώ s. χρώννυμι. [" Χρωῖζω, Kuster. Aristoph. 126. Χρωῖζω, Thom. M. 206. Eur. Phœn. 1641. Valck. ad Röv. p. 68. ad Timæi Lex. 104. 276. Casaub. Athen. 1, 28. Κεχρωσθαι, Jacobs. Anth. 7, 218." Schæf. Mss. * " Χρώισμα, Nilus Narr. p. 32. Ed. Par. 1639." Boiss. Mss.]

Porro e Χρώζω DERIV. Χρωστήρ, ἥρος, ὅ, Colorator, ut in Epigr. legimus ap. Suid. Καὶ μολίδῳ χρωστηρι κανὼν τύπον ὀρθὸν ὀπάζων, Plumbo coloratori s. infectori. Stylis enim plumbeis lineamenta et primi colores depingi possunt. [* Χρωστὸς, unde] Ἀχρωστος, Qui coloratus non est, Nullo imbutus s. infectus colore. Plut. (9, 732.) Τὸ δὲ ἀναφῆς καὶ ἄχρωστον καὶ ὅλως ἄποιον, οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ' ὁμοίον ἔστι, Quod autem intractabile est, quodque coloris et qualitatis penitus est expers, differentiam nullam habet, sed semper simile est. [Eur. Hel. 837. * Χρωστικός, adv. * Χρωστικῶς, Eust. II. A. p. 42, 43. * Ἀντιχρώζω, Liban. 4, 1071.] Ἐπιχρώζω, In superficie coloro, Summa tantum parte coloro et imbuo, s. inficio. Unde partic. pass. ἐπιχεχρωσμένος, Per summa imbutus colore: cui opp. ὁ δευσοποιῶς κεχρωσμένος, Bene et plene imbutus, ita ut color totum penetrarit corpus. Sic Bud. 1059. cum de δευσοποιῶς esset locutus, At vero Ἐπιχεχρωσμένος, inquit, Is dicitur qui per summa coloratus est, non intus infectus, et alte imbutus. Plato Epist. ad Dionis Amicos, Οὕτως μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξαις δὲ ἐπιχεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι. [" Obduco, simpliciter, Mich. Apost. Prov. 17, 40. Σίτω ἄμμον ἐπέχρωσας, aut potius, ut vere leg. est, σίτον ἄμμω ἔ." Schleusner. Mss. " Ad Timæi Lex. 78. et Ind." Schæf. Mss.] Ἐπιχρωσις dicitur Macula et labes quæ summæ parti s. superficiei προσετρίφθη. Theophr. C. Pl. 2, 7. Καθάπερ ἐπὶ τῶν καθαιρόντων καὶ ἐξαγόντων τὰς ἐπιχρώσεις. Ubi tamen vulg. Edd. habent ἐπιχροῖσεις, tanquam a verbo ἐπιχροῖζω. Minus recte alii ἐπιχροῖσεις repouunt pro illo sive ἐπιχρώσεις sive ἐπιχροῖσεις. Et forsân lectio illa vulgata ferri potest, ut a χροῖζω compositum sit VERBUM Ἐπιχροῖζω, inde autem derivatum VERBALE Ἐπιχροῖσις. Καταχρώζω autem signif. itidem Coloro, Tingo, Colore imbuo et fuco: καταχρῶσαι τὴν κόμην, Tingere fucareque comam. Itidemque τὰς φοβὰς καταχρῶσαι, Epigr. Pro Decoloro, Contamino, Polluo, Fædo, Commaculo, in h. ap. Suid. I., quem sine Auctoris nomine et expositione affert, Τὸ καλὸν τοῦ πράγματος κατέχρωζε. [" Joannes Euchaït. 1589." Boiss. Mss. " Eur. Hec.

902. * Καταχρώσκω, Andr. Cr. 201. * Προσχρώζω, Diod. S. 2, 343. * Συγχρώζω, Dionys. H. 5, 184." Schæf. Mss. Plut. 9, 690.]

Χρώω, SIVE Χρώννυμι, (ut Χόω et Χώννυμι,) i. q. χρώζω, Coloro, Tingo. Fut. χρώσω et aor. 1. ἔχρωσα, itidemque præter. perf. activum commune habet cum χρώζω, non itidem aor. 1. et præter. perf. pass.; facit enim κέχρωμαι et ἐχρώθην, sine σ: at χρώζω cum σ facit κέχρωσμαι et ἐχρώσθην: unde partic. κεχρωμένος, Coloratus, Aristot. de Color., teste Bud. Porro notandum est, aliquando cum dat. construi, et significare interdum Coloro, Fuco, Quasi colore et fuco exorno, ut Lucian. (2, 59.) Ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπομνήματα συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιεῖτω ἀκαλλές ἐτι καὶ ἀδιάρθρωτον· εἶτα ἐπιθεῖς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωσνύτω τῇ λέξει, καὶ χρηματίζετω καὶ ῥυθμίζετω. Interdum in malam partem pro Tingo, Imbuo, Contamino, Fædo, Polluo: ut Epigr. αἵματι χρωῶσαι παλάμαν, Tingere s. Inficere manum sanguine, i. e. Fædare et cruentare manum sanguine: ut Hes. quoque χρώσω σῶμα affert pro μολύνω σῶμα, itidemque χρωῶσαι exp. non solum χρωματίζειν, sed etiam μολύναι. [" Ad Timæi Lex. 104. ad Charit. 344." Schæf. Mss.]

Χρῶμα, τὸ, Color quo aliqua res imbuta est, i. q. χροῖα s. χροῖα, h. e. Affectio corporis visibilis in superficie per lucem. Seu Defluxio quædam de figuris rerum consentanea et exposita oculis. Plato enim in Menone χρῶμα s. χροῖαν esse dicit ἀπορροήν σχημάτων, ὅψι συμμετρον καὶ αἰσθητόν. Plut. adv. Coloten, de Epicuro, Οὐκ εἶναι λέγων τὰ χρώματα συμφυῆ τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ γεννᾶσθαι κατὰ ποιὰς τινὰς τάξεις καὶ θέσεις πρὸς τὴν ὄψιν. Epigr. τρίβειν τὰ χρώματ' ἔμελλε, Colores triturus erat. Plato Cratylus, Ἔστιν ὥσπερ ἐν τοῖς ζωγραφήμασι καὶ πάντα τὰ προσήκοντα χρώματὰ τε καὶ σχήματα ἀποδοῦναι. Ibid. ζωγράφοι s. γραφεῖς, sicut τρίβουσιν, ita μιγνύουσι et κεραννύουσι χρώματα, Miscent et temperant colores, ut ap. eund. Plut. de Discern. Amico et Adul. (6, 200.) Οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Unde ap. eund. in Symp. 8. Αἱ μίξεις τῶν χρωμάτων, Colorum mixtiones: quas a pictoribus vocari φθορὰς ait. Itidemque ap. Lucian. (1, 842.) Χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν. Res vero aliqua vel corpus τὰ χρώματα ἐντρίβεται et τοῖς χρώμασι κοσμεῖται: ut ap. eund. Plut. de Discern. Amico et Adul. (6, 188.) e Platone, Ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ σχήμασι, χῆται οἰκείων, κοσμούμενον. Et ap. Xen. K. Π. 1, (3, 2.) p. 5. Κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις προσθέτοις. At 7, (1, 1.) Ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι. Ubi ut est χρυσοειδὲς χρῶμα, ita supra ἀνθηρόν. Et ap. Plat. λευκὸν χρῶμα, quod Cic. interpr. Albus color, et ap. Xen. K. (4, 7.) πυρρόν καὶ μέλαν, Fulvus et niger color: ap. Plut. φοινικὸν χρῶμα, item ποικίλα καὶ παντοδαπὰ χρώματα. Sunt enim quamplurimæ χρωμάτων διαφοραί, de quibus prolixè Aristot. in libello quem περὶ Χρωμάτων scriptum nobis reliquit. Sicut porro supra e Plut. habuimus copulata χρώματα et βάμματα, ita ap. J. Poll. χρώματα et βάμματα, nec non ἀνθη et φάρμακα numerantur inter Colores et Fucamenta quibus infectores utuntur. Suntque ibi χρώματα, quibus aliquid χρώννυται, Coloratur et inficitur, quasi Coloramenta dicas: ut βάμματα, Quibus aliquid βάπτεται, i. e. tingitur. || Habet vero oratio quoque sua χρώματα ap. Hermog. i. e. Colores quibus pingitur et fucatur, ut elegantior sit et illustrior: translato a pictoribus vel mangonibus vocabulo, a quibus σχήματος quoque nomen est desumptum, sicut Cic. quoque colores Rhetoricos vocat Pigmenta et Ornamenta orationis, s. Orationis ornamenta et lumina, teste Bud. 491., ubi infer alia e Plat. de LL. 10. affert, Οὕτω δὲ οἶμαι καὶ τὸν ποιητικὸν φῆσομεν χρώματα ἅττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν, αὐτὸν οὐκ ἐπαίοντα ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι. || Musicæ etiam harmoniæ suum χρῶμα est, ut in eod. Platonis loco, Ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν λεγόμενα, οἶμαί σε εἶδέναι οἷα φαίνεται, Nam si ea coloribus musicæ nudaris, ipsa per se indicata, qualia jam videantur, existimo te

probe nosse. Itidem Suid. in Ἀρμονία vocari ait quoddam μαλακὸν χρώμα, quoddam διατονικόν: id ipsum et χροάν appellans. Et Vitruv. 5, 4. Genera vero modulationum sunt tria: primum, quod Græci nominant ἀρμονίαν: secundum, χρώμα: tertium, διάτονον. Et mox, Χρώμα subtili solertia ac crebritate modulorum suaviorem habet delectationem. Vide et Macrobi. et Martiani. Capellam 9. [Cf. Schw. ad Athen. 638.] || Χρώμα vocatur etiam Radicula quædam, quæ e Syria affertur, quod ejus usus sit in colorandis tingendisque unguentis, ut patet e Theophr., qui eam in lib. de Odor. admiscet amaracino: Χρωματίζουσι δὲ, inquit, τὰ μὲν ἐρυθρὰ μύρα, τῇ ἀγχοῦσῃ τὸ δ' ἀμαράκινον, τῇ καλούμενῳ χρώματι τοῦτο δ' ἐστὶ ρίζιον ὃ ἀγούσιν ἐκ Συρίας. Peculiariter igitur et κατ' ἐξοχὴν, οἱ μυρεψοὶ appellant χρώμα, radiculam istam, quoniam ea τὰ μύρα χρωάνουσι, s. χρωματίζουσι. Talem autem radicem esse dicunt etiam, quæ nunc ex India advehitur sæpe cum zingiberis radicibus, comanducataque croci vim et colorem reddit, Arabibus Curcuma s. Cucurma dicta, Dioscoridi Cyperus Indicus, 1, 4. ubi et ipse tradit alteram cyperi speciem in India nasci, similem zingiberi: quam comanducatam, κροκώδη καὶ πικρὰν εὕρισκεσθαι: vulgo ajunt a Chemicis nostræ ætatis vocari Terram meritam. Turnebus in Annotationibus suis in illum Theophr. librum, χρώματος nomine vocari putat τὸ στρουθιον: quoniam Plinius hoc struthion Radiculam vocat, nasci dicens in Syria Asiaque, caule ferulaceo, tenui, et tingenti quicquid sit cum quo decoquatur. Quam ipsius conjecturam refellunt nonnulli, eo quod Theophr. H. Pl. 6, 3. ubi de struthio agit, nullam hujus nominis χρώματος mentionem faciat. Meminit quidem Colum. 11. radicis ejusdam Syriacæ, Nec minus, inquit, si vernum aut æstivum fructum voles habere, Syriacæ radicis et rapæ napique semina obrues: itemque in Horto, Jam siser Assyrioque venit quæ semine radix. Sed nec hanc χρώμα esse ajunt, verum σιλφιον Laserpitiumque Syriacum. || Χρώμα, ut χροά s. χροιά, et χροῦς s. χρώς, dicitur etiam Cutis; in ea enim corporis color esse videtur. Hippocr. de Insomni. Τὴν γὰρ κάθαρσιν διὰ τοῦ χρώματος ἐμφέρεται ποιεῖσθαι, διότι ἐν τῇ ἑξω περιφορῇ ἐστὶ τὸ βλάβος, Excrementa namque per cutim educere expedit, propterea quod vitium in ambitu corporis est. [“Jacobs. Anth. 10, 163. Eur. Phœn. 1252. Alciph. 190. Abresch. Lectt. Aristæn. 124. Diod. S. 1, 185. ad Charit. 344. Musicæ tribuitur χρ., Jacobs. Anth. 8, 42. Boeckh. in Plat. Min. 131. Toup. Opusc. 1, 567. 574. Conf. c. χρῆμα, ad Charit. 720. (Kuster. Bibl. Chois. 61.) cum πῶγμα, Boeckh. ad Sim. p. xii. De sing. et plur., ad Diod. S. 2, 449. Ἐφ' ἐνὸς χρ. μένειν, Toup. Opusc. 1, 186. Emendd. 1, 281. Χρ. παντοδαπὰ ἵεναι, Heind. ad Plat. Lys. p. 49.” Schæf. Mss.]

[* Χρωματοποιός, unde * Χρωματοποιέω, e quo] Χρωματοποιία, ἡ, Colorum confectio. Philostr. Ep. 2. Ἴσχε δὴ χρωματοποιίαν, καὶ μὴδὲν ἐπιποιεῖ τῇ κάλλει: solent enim quidam et quædam χρωμάτων ἐντρίψει κοσμεῖσθαι, et fucō nativam deformitatem emendare. [* Χρωματοπώλης Gl. Pigmentarius. * Χρωματοουργός, unde * “Χρωματοουργέω, Nicet. Eugen. 9, 136.” Boiss. Mss.]

* Αχρωμος, ὁ, ἡ, i. q. ἄχρους s. ἄχρους, Coloris expers, Nullo tinctus s. imbutus colore. A Suida exp. ἀναιδής, Inverecundus, Impudens: afferente hunc ἀνωνύμου Auctoris locum, Ἦν δὲ ἐργασία αὐτοῦ ἄχρωμος: quoniam sc., inquit, ἐπὶ πορνείῳ ἐκαθέζετο. Forsan pro αἰσχροῦς potius accipiendum foret: quoniam αἰσχροῖς plerumque sunt quæ nullis κεκόσμηται χρώμασιν, et τὰ χρώματα lumen ac ornamentum addunt. [“Cattier. 96. Act. Traj. 1. p. 220. Toup. Opusc. 1, 63. et Ind. * Αχρωμέω, unde * Αχρωμία, (Gl. Impudicitia,) ibid.” Schæf. Mss.] Δίχρωμος, i. q. δίχρους s. δίχρους, Bicolor, Qui duorum est colorum, Duplici s. Gemino imbutus colore: ἐμπλαστῆρος, Gal. 2 ad Gl. [Lucian. 1, 28.” Hierobotane, Diosc. N. 466.” Boiss. Mss.] “Ἐτερόχρωμος, Discolor, Bud. ex Hippiatr. Μὴ ταυνίας ἔχέτω ἕτεροχρώμων.” [* Εὐχρωμος, Gl. Pudendus, Colorarius: * Εὐχρώμων Colorarius. * Λευχόχρωμα, Chæremo

A Athenæi p. 608. * Μονόχρωμος, Aristot. de Gen. Anim. 1. p. 1142. * Παράχρωμος, J. Poll. 4, 139. * Πολύχρωμος, Manetho 5, 248. Herodian. Epimer 153. * Τρίχρωμος, Lucian. 3, 302. “Valck. Diatr 201.” Schæf. Mss.]

* Αχρώματος, i. q. ἄχρωμος, Colore carens, Impudens, Inverecundus. Exp. enim a Suida ἀναιδής: [vide Bekk. Anecd. 475.] itidem ut superius ἄχρωμος. Forsan autem impudentes nominantur ἄχρωμοι, quoniam cum non erubescant s. nullo perfundantur rubore, (quod accidit iis qui pudefiunt,) colorem penitus amisisse videntur. [“Jacobs. Anim. 231. Cattier. Gazoph. 96. Heind. ad Plat. Phædr. 253. Act. Traj. 1. p. 220. * Εγγχώματος, T. H. ad Plut. p. 155.” Schæf. Mss. * Ἐτεροχρώματος, unde * Ἐτεροχρωματέω, Geop. 2, 6, 37.] Μονοχρώματος, i. q. μονόχρους s. μονόχρους, Qui unus est coloris, Plur. μονοχρώματα reddere possis e Plin. Singulis coloribus picta. Legimus enim ap. eum 35, 3. Græci autem alii Sicyone, alii ap. Corinthios repertam picturam ajunt, omnes umbra hominis linea circumducta, Itaque talem primam fuisse: secundam, singulis coloribus, et monochromaton dictam, postquam operosior inventa erat. Et c. 5. Quibus coloribus singulis primi pinxissent, diximus cum de pigmentis traderemus: Metallis: qui monochromata genera picturæ vocarint, qui deinde et quæ et quibus temporibus invenerint, dicemus in mentione Artificum. Et c. de Zeuxide, Pinxit et monochromata ex albo. Idem 33, 7. Cinnabari veteres quæ etiam nunc vocant monochromata, pingebant. [Athen. 90. * Ὀμοχρώματος, Diod. S. 1. p. 55, 42. * Ὀμοιοχρώματος, Athen. 202.] “Πολυχρώματος, Multos habens colores, Multis præditus coloribus, Plinio Multicolor, πολύχρους. “Extat ap. Plat.” [et Strab. 15. p. 1018.]

Χρωματικός, Ad colores pertinens, Coloribus ornatus: ut χρωματικὴ μελῳδία dicitur cui χρώματα adhibentur, quæque παρακέχρωσται. Vide Παράχρωσι infra, et χρώμα supra. [“De harmonia musica, Jacobs. Anth. 8, 42. Bergler. ad Alciph. 68.” Schæf. Mss. * Χρωμάτινος, Sotion Steph. 138. ἐρέαν χρωματίνην.]

Χρωμάτιον, τὸ, forma dimin. pro χρώμα: Epigr. χρωματίους, pro Coloribus. [Anal. 2, 438.]

Χρωματίζω, Coloro, Colore imbuis s. inficio, Tingo, i. q. χρώννυμι et χρώω. Theophr. de Odor., loquens de Unguentis, Ποιοῦσι δὲ καὶ τὰ μὲν ἀχρωματίστα, τὰ δὲ κεχρωματισμένα. Ibid. Χρωματίζουσι δὲ, τὸν ἀμαράκινον, ῥόδινον, μεγαλεῖον ἄχρωματίστα δὲ, τὸν μὲν πολυτελῶν, Αἰγύπτιον, μῆλινον, κύπρος: τὰ δὲ εὐτελῆ πάντα: quoniam sc. Ægyptium et Cyprum voluit esse λευκά, Alba s. Candida: melinum autem, habere τὴν τῶν μῆλων χροάν, Colorem pomorum cotoneorum: at vero τοῖς εὐτελεῖσιν οὐ λυσίτελεϊ τὸ χρώμα προστιθέναι. Ubi nota, χρωματίζειν et χρώμα προστιθέναι synonymus esse posita. [“Brunck. Soph. 3, 512.” Schæf. Mss.] Χρωματισμός, ὁ, Coloratio. Quo utitur Schol. Aristoph. N. dicens τὸν χρωματισμὸν εἰς πρόσωπον γίνεσθαι, pro τὸ πρόσωπον χρωματίζεσθαι, s. τῷ προσώπῳ χρώματα προστιθεσθαι καὶ ἐντρίβεσθαι Sic χρωματισμοὶ τῶν μύρων, Colorationes unguentorum, Diosc. [“Psell. in Cant. Cantic. 5, 6.” Boiss. Mss. Fictio, Pigmentum, Eumath. 5. p. 188. * Χρωματιστής, unde * Χρωματιστικός, Chromaticus, Philo J. 2, 304. Pf. * Χρωματιστός unde] * Αχρωματίστος, Qui colore imbutus non est, Qui colore nullo iufici solet, ὃ χρώμα οὐ προστίθεται. Exemplum duo habet in Χρωματίζω, ubi ei opp. κεχρωματισμένος. [“Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 85.” Boiss. Mss. * Εὐχρωματίστος, unde * Εὐχρωματίστος, Vivo colorum flore, Andr. Cr. 164.] Ἐπιχρωματίζω, Coloro, Colore imbuis et inficio, χρώμα προστίθηναι. Item χρώματα ἐπιχρωματίζειν pro χρώματα προστιθέναι in l. quodam Platonis, quem in Χρώμα citavi: ubi metaphoricum est, veluti Coloro in hoc Ciceronis, Fatebor aliquid tamen, ut, cum in sole ambulem, etiamsi ob aliam causam, fieri tamen natura ut colorer; sic cum istos libros studiosius legerim, sentio illo cantu orationem meam quasi colorari: h. e. ἐπιχρωματίζεσθαι καὶ σχηματοποιεῖσθαι. [* Μεταχρωματίζω, Eumath.

4. p. 156. *Υποχρώματιζω, 2. p. 45. *Χρωματεῖν, A Synes. p. 8.]

Χρῶσις, ἡ, Coloratio, Tinctura, i. q. κατάρωσις, et βαφή, J. Poll. 7. [*Χρωτός, unde *Δίχρωτος, Gl. Bicolor.]

*Αναχρώννυμι, s. *Αναχρωννύω, [ut ῥώννυμι s. ῥωννύω,] Inficio colore aliquo et imbuo, Coloro, Tingo, [Plut. 6, 333.] *Ανάχρωσις, ἡ, Coloratio, Infectus, i. e. Ipse actus inficiendi. Interdum metaphorice dicitur tam verbum ipsum quam verbale. Estque ἀναχρώννυμι, Inficio contagio alicujus rei tanquam colore: et *Ανάχρωσις, Contagium: ap. Plut. (6, 195.) *Αν μή τις οἶον ὀφθαλμίας ἀπορροή καὶ ἀνάχρωσις, ἀκοντα δι' ὀμίλλαν καὶ συνήθειαν ἀναπλήρη φαυλότητος ἢ πλημμελείας τινός. Invenitur ET Συναναχρώννυμι, q. d. Concoloro. Et pass. Συναναχρώννυμαι, Concoloror, Quasi e conjunctione cum alio colorem accipio, vel inficior. Plut. (6, 11.) "Ἴνα μὴ συναναχρωννύμενοι βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς, ἀποφύονται τι τῆς ἐκείνων φαυλότητος, i. e. συναναστρεφόμενοι καὶ σύντροφοι γινόμενοι, ut paulo ante loquitur, i. e. Conversantes et conviventes; e Barbarorum enim et pravorum hominum commercio atque convictu facile aliquis vitium aliquod contrahit: metaphora ab iis qui contactu colorantur. [Σ. cum dat., Familiaritate utor, Mich. Apost. Prov. 3, 33.] Συνανάχρωσις, ἡ, q. Concoloratio: ap. eund. Plut. itidem pro Contagio, quale est corporum quæ e mutuo contactu colorem aliquem imbibunt: [quo in sensu profuit a v. *Συναναχρώζω, Contagio afficio, Geop. 6, 2. 10, 1.] AT Προσαναχρωννύω sine Auctoris nomine affertur pro Transformo me in eosdem colores, [Plut. 8, 953. 11, 23. *Αποχρώννυμι, unde * "Απόχρωσις, Plut. Opp. Mor. s. 346. Ed. Wytt. T. 2. p. 418. Ed. Oxon. *Απολλόδωρος, • Ζωγράφος, ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρών φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιάς Ἀθηναῖος ἦν." Seager. Mss.] Διαχρώω, SIVE Διαχρωννύω, aut Διαχρώννυμι, itidem exp. Tingo, Coloro. [* "Συνδιαχρώω, Nicet. Eugen. 1, 148." Boiss. Mss.] *Εγχρώω, SIVE *Εγχρώννυμι aut *Εγχρωννύω, VEL ETIAM *Εγχρώζω, Colore imbuo: unde ἐγχρώσας: quod tamen Hes. exp. χρίσας. Signif. etiam Imbuo veluti colore. Aristot. Eth. 2, 3. Διὸ καὶ χαλεπὸν ἀποτρίψασθαι τοῦτο τὸ πάθος ἐγκεχωσμένον τῷ βίῳ, Quando vita eo imbuta est, veluti colore, ut ap. Horat. Quo semel est imbuta recens, servabit odorem Testa diu. [At *Παρεγχρώζω, Obiter tango, Athen. 215. ubi vide quæ annotavit Schw. *Ἐκχρώννυμι s. *Ἐκχρώζω, Theodectes Strabonis 15. p. 49. Lips.] *Ἐπιχρώω, SIVE *Ἐπιχρωννύω, aut *Ἐπιχρώννυμι, In superficie coloro, Per summas partes colore imbuo, i. q. ἐπιχρώζω, [Lucian. 3, 195. "Ad Timæi Lex. 78. et Ind." Schæf. Mss. * "Κατεχρωννύω, Eumath. 2. p. 38.] Καταχρώω, SIVE Καταχρωννύω, [Eumath. 4. p. 140.] aut Καταχρώννυμι, Imbuo colore et tingo, Coloro. UNDE Κατάχρωσις, ἡ, Coloratio, Infectio. Ambo leguntur ap. J. Poll. 7, (169.) ubi περὶ βαφῆς καὶ χρωμάτων tractans, synonymos ponit βάπτων, καταβάπτων, χρωννύς, καταχρωννύς: item καλχαίνων: ait enim nomen hoc esse ἴδιον ἐπὶ τῶν χρωννύντων. Rursus synonymos ponit, βαφή, χρώσις, κατάχρωσις. Μεταχρώω, SIVE Μεταχρωννύω, aut Μεταχρώννυμι, Alio colore inficio et imbuo, Pristino colore ademto, aliter coloro; Transfiguro, ut ap. Suid. Μεταχρωννύντες, μετασχηματίζοντες. ["Eumath. 121." Boiss. Mss. * Μεταχρωστέον, Clem. Alex. Pæd. p. 291, 13.] Παραχρώω, SIVE Παραχρωννύω, aut Παραχρώννυμι, itidem Coloro, Colore imbuo, etiam Obiter coloro et tingo. Παράχρωσις, Coloratio, Coloratura. In melodia Musica παράχρωσις dicitur perinde ut χρώματα. Plut. Symp. 3, 1. Θανμάζω δὲ καὶ Ἐράτωνα τοῦτον, εἰ τὰς μὲν ἐν τοῖς μέλεσι παραχρώσεις βδελυτόμενος, καὶ κατηγορῶν τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξει τὸ χρωματικὸν, ὅτε τοὺς Μυσοὺς ἐδίδασκεν, αὐτὸς δὲ ἡμῖν ποικίλων χρωμάτων καὶ ἀνθηρῶν τὸ συμπόσιον ἐμπέπληκε: utpote qui convivis dederat roseas coronas et florea sertata, quibus redimirent tempora. [* "Σynchρωννύω, Toup. Opusc. 1, 448." Schæf. Mss. * "Περιχρων-

νύω, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 38." Elberling. Mss. * "Σynchρωννύω, Toup. Opusc. 1, 448." Schæf. Mss.]

Χροῖσσαι, i. q. χρῶσαι, a nomine χροιά. Greg. Naz. Τίς πρῶτος χροῖσσε Θεοῦ πλάσιν; ὡς ἀπόλοιτο, Πρῶτος ἀναιδεῖν χρώμασιν ἐγκεράσας: Coloravit, i. e. Coloribus pinxit.

* Χρωῶδης, Coloratus, Bast. Ep. Cr. 76. Apollon. Dysc. Mirab. 36. Conf. c. χρωῶδης, ad Greg. Cor. 726.]

* Χροαὶ ἱμάτια, Coloratæ vestes, Anal. Gr. P. 1. p. 45. * "Χροιακὸς οἶνος, Hierophil. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 238." Boiss. Mss.]

* "Εὐχρόαστος, Xen. de R. E. 1, 17. Εἰ δὲ τινες (ἵπποι) αὐξανόμενοι μεταβάλλουσιν, ὅμως οὕτω θάρρουντες δοκιμάζουσιν πολλῶ γὰρ πλείονες εὐχρόαστοι ἐξ αἰσχροῶν ἢ ἐκ τοιούτων αἰσχροὶ γίνονται. Cujus contextus sensum non possum satis mirari ita sinistre a Schn. potuisse capi, ut loco εὐχρόαστοι restitui vellet εὐχρηστοί, quod cum de exteriori equorum habitu figuraque sermo aperte seratur, alienum dixerim omnino. Vocem præterea sistit etiam versus Constantini Man. Chron. p. 20. Ed. Ven., ubi gratias Helenæ exhibet imaginem, "Ἦν δὲ γυνὴ περικαλλὴς, εὐοφρὺς, εὐχρυστάτη." Osann. Auct. Lexx. Gr.]

ΧΡΩΣ, ὡτὸς, ὁ, Cutis. Est autem cutis, superficies corporis, sicut color est affectio corporis visibilis in superficie per lucem. Interdum χρώς est etiam Cutis cum subjecta carne, Corpus, ut Gal. quoque Comm. 2. in lib. περὶ Ἀγμῶν scribit Iones χρώτα vocare τὸ τοῦ σώματος ἡμῶν σαρκῶδες: in quo maxime genere esse τὸ δέρμα et τοὺς μύας, Cutem et musculos, et deinde τοὺς ὑμένας καὶ σπλάγχνα, Membranas et intestina: at vero τὸ τῶν ὀστέων γένος, Quæ ex ossium genere sunt, χρώτα non nominare, nec etiam τοὺς χόνδρους, neque τοὺς συνδέσμους, Cartilagine, et vincula s. juncturas. Ubi etiam duo affert ex Hom. exempla, quibus doceat Homerum similiter hoc vocab. usum esse. Prius, desumtum est ex Il. T. init., ubi Achilli in prælium se armanti, metuentique ne muscæ subeuntes in vulnera Patrocli, vermes ingenerent, respondet Thetis non esse quod metuat: "Ἦνπερ γὰρ, inquit, κεῖται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, Αἰεὶ τῷ γ' ἔσται χρώς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων, Posterius, ex Od. B. (376.) ubi Telemachus peregre abiturus, nutriceam suam Eurycleam rogat ne matri quid de profectione illa significet, "Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃ. Sed afferam præter hæc, alia etiam ex eod. Poëta exempla, nec non ex Hesiodo, e quibus manifestum fiet, χρωτός s. χροός nomine significari Cutem cum ipsa carne subjecta. Sic igitur ille, Od. T. (204.) Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τίκετο δὲ χρώς: Il. Φ. (568.) Καὶ γὰρ θην τοῦτω τρωτὸς χρώς ὀξεί χαλκῷ, Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ. Verba Hectoris de Achille, qui itidem Δ. (510.) suos Trojanos in prælium concitans, "Ὀρυσθ', inquit, ἱππῶδαμοι Τρῶες, μὴδ' εἰκετε χάρμης Ἀργείους· ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρώς οὐδὲ σίδηρος: Nec enim cute et corpore sunt lapideo vel ferreo, ut sc. possint Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν: Il. E. (337.) εἴθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, Υ. (100.) de telo Achillis, τοῦ γ' ἱθὺς πέτεται βέλος, οὐδ' ἀπολήγει, Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθήμεν, N. (830.) Μείναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χροῖα λειριέντα Δάφει, Ψ. (673.) Ἀντικρὺ χροῖα τε ρήξω, σύν τ' ὅστ' ἀράξω, Cutem subjectamque carnem perrumpam et ossa confringam, Δ. (237.) Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροῖα γῦπες ἔδονται. Ubi quem χροῖα vocat, Il. N. appellat σάρκας et δημόν: cum enim dixisset, Μείναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χροῖα λειριέντα Δάφει, subjungit mox, ἀτὰρ Τρῶων κορέσεις κύνας ἡδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι. Dictum enim est eo nomine vocari Pellem cum universa carne et membranis, exceptis ossibus, cartilaginibusque et ligaminibus corporis, quæ aliena sunt a natura σαρκώδεις. Unde et ipse Poëta manifesto distinguit inter χροῖα et ὀστέα in l. paulo ante c., ut et Hippocr. h. in l., de Fract. Κατάγνυνται μὲν οὐ πάνυ τι ταῦτα τὰ ὀστέα, ἢν μὴ ἐν τῷ χρωτὶ τιτρωσκομένῳ ὑπὸ ὀξέος τινός ἢ βαρέος. Qui Hippocr. in eod. l. dicit, Καὶ γὰρ εἰ ὑγίης

χρῶς, ἐνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδεθεῖη. Rursum idem Poëta A Od. N. (398.) Κάμψω μὲν χρῶα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι, Il. E. (354.) μελαίνετο δὲ χρῶα καλὸν, de Venere a Diomede vulnerata, Od. Σ. (178.) Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ, T. (72.) κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι, (237.) Οὐκ οἶδ' εἰ τάδε ἔστο περὶ χροὶ οἴκοθ' Ὀδυσσεύς. Hesiod. Ἔργ. (1, 196.) Λευκοῖσιν φάρεεςσι καλυψαμένω χρῶα καλὸν, 2, (154.) Καὶ τότε ἔσσεσθαι ἔρυμα χρῶος, ὡς σε κελεύω. Nec tamen semper de Cute solum cum subjecta carne dicitur, verum etiam de Tota corporis compage, comprehenso etiam ossium genere, cartilaginumque et ligaminum corporis, quæ ante fuerant exclusa. Ibid. (35.) loquens de ætate in autumnum vergente, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρῶς, Πολλὸν ἐλαφρότερος, Mutatur humanum corpus, fitque multo levius et agilius; æstu enim torpidum fit et languidum. Il. P. (734.) τῶν δ' ἐτράπετο χρῶς, οὐδὲ τις ἐτλη Πρόσσω αἴζας περὶ νεκροῦ δηρίασθαι, N. (280.) Τοῦ μὲν γάρ τε καοῦ τρέπεται χρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, Οὐδὲ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός. Εἰ μοχ, Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λίην Ταρβεῖ. Prosæ etiam Scriptt. utuntur tam pro Cute cum carne subjecta, quam pro Ipso corpore, ut Plut. Alex. (4.) de Ipso Alexandro, Τοῦ χρωτὸς ἥδιστον ἀπέπνει, καὶ τὸ στόμα κατεῖχεν εὐωδία, καὶ τὴν σάρκα πᾶσαν ὥστε πληροῦσθαι τοὺς χιτωνίσκους. Itidemque Symp. 1, 6. de eod, Λέγεται δὲ καὶ τοῦ χρωτὸς ἥδιστον ἀποπνεῖν, ὥστε καταπιμπλάναι τοὺς χιτωνίσκους εὐωδίας ἀρωματιζούσης. Aristot. Probl. Διὰ τί ὅταν ἄρξωνται ἀφροδισιάζειν δύνασθαι, οἱ χρῶτες ὀξοῦσι; Et alibi, Ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς πρεσβυτέροις οἷτε χρῶτες μελάντεροι, καὶ αἱ οὐλαὶ αἱ ζυγγενεῖς μελάντεραι ἢ νέοις· οἷον ὑπώπιον γὰρ αὐτοῖς ἔπαν τὸ σῶμα. Gal. Καὶ εἰ μᾶλλον ἐθέλοιμεν ἔχεσθαι τοῦ χρωτὸς, κηροῦ τι προσμίζομεν, Adhæreæ cuti s. corpori. Idem rursum, Τὸν χρῶτα ξηρὸν ἔχοντες, Cutem corpusque aridum habentes, i. e. οὐκ ἐφωδρύντες. Itidem Polyb. Εὐτύχημα μέγα τὸ τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα, ὥστε μὴ διαφθεῖραι τοὺς συγκαθεύδοντας, i. e. Turpi esse corpore. Rursum Aristot. de Color. Πάντων γὰρ τῶν τοιούτων ὁ, τε χρῶς καὶ τὰ δέρματα γίνεται μέλανα, Et corpus et cutes fiunt nigræ. Nisi forte χρῶς pro Colore hic accipiendum putes; præsertim cum paulo post sequatur, Διὸ καὶ πάντα τοῖς δέρμασι καὶ τῷ χρώματι συνεπακολουθεῖ: copulatis ibi δέρμασι et χρώμασι, sicut paulo ante χρῶς et δέρματα ab eo fuerant copulata. Bud. certe χρωτὸς et χρώματος pro eod. ap. Xeu. legi annotavit, atque inde derivari εὐχρῶς. Itidemque Plut. (de Solert. Anim. 978.) χρωτὶ pro χρῶα accepisse putatur in h. l. Pindari, Ποντίου θηρὸς χρωτὶ Μάλιστα νόον προσφέρων, Πάσαις πόλιν εοσιν ὁμιλεῖ. Affert enim eum e Pind. ut probet τῶν πολυπόδων τῆς χρῶας τὴν ἀμειψίν, subjungens simul et hos Theognidis versus, (215.) Πολύποδος νόον ἴσχε πολυχρόου, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇ περ ὁμιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Verum nulla a Lexicographis hujus signifi. fit mentio, nec ab Hes., nec a Suida, nec ab Etym. aut Eust. Qui quidem Eust. 467. dicit χρῶος s. χρωτὸς nomine vocari τὸ προφανόμενον τῆς κατ' ἀνθρώπων σαρκὸς, ἥγουν τὴν χροαίν· κατὰ τὸ, παραδραθῆναι ἢ χροῖῃ: sed haudquaquam pro Colore accipit, verum pro Superficie carnis, i. e. Cute quæ carnibus circumdata videtur; paulo ante enim scripserat τέρενα χρῶα vocari a Poëta τὴν ὄλην σάρκα, ὡς ἐκ μέρους τοῦ προφανομένου ἐξ ἐπιπολῆς: addique τέρενα epitheton, πρὸς διαστολὴν τῶν ὀστέων, quæ τέρενα non sunt, nec ἀπαλὰ, sed σκληρὰ καὶ στερεὰ. Ideoque de hac hujus vocab. signif. ἐπέχω, donec certiora comperiam; præsertim etiam cum in illo Pind. l. χρωτὶ possit videri Plut. accepisse pro Corpore. [“ Ad Charit. 497. Wakef. Herc. F. 360. Monthly Review Febr. 1799. p. 202. Jacobs. Anth. 9, 280. Boiss. Philostr. 547. Heyn. Hom. 6, 403. 644. 7, 603-4. Dionys. H. 3, 1880. Herodian. 459. Pierson., Toup. Opusc. 2, 70. 123. 249. Græv. Lectt. Hes. 556. Theocr. 2, 88. 140. Valck. Phœn. p. 422. Musgr. Or. 303. Corpus, Wakef. Diatr. 12. (ubi etiam de locis Homericis.) Conf. c. σῶμα, Schneid. ad Aristot. H. A.

389. Χρ. ἴδιος, Toup. Emendd. 1, 408. Χρῶς ἐπὶ χρωτὶ, Valck. Phœn. p. 545. Χρῶ, Jacobs. Anth. 6, 94. ad Mær. 108. Plut. Mor. 1, 311.” Schæf. Mss. * Προσχωτὰ, * Συγχρωτὰ, Artemid. 1, 79 Lobeck. Phryn. 114.]

Porro notandum est, quod ad obliquos illos casus, quorum exempla aliquot habes in præcedente temmate, attinet, sc. χρῶος, χρῶς, et χρῶα: esse illos non e Χρῶς, sed e NOMINE Χρῶος, ut νοὸς et βοὸς e νοῖς et βοῖς. Hoc ipsum vero χρῶος per contractionem factum est e Χρῶος, ut νοῖς e νόος, χλοῦς e χλόος. Suntque ambo in prosa etiam usitata. Dativo enim χρῶι ap. Suid. Pherecydes usus est, qui cum sui phthiriasi adhuc laboraret, Pythagorasque, qui ad ipsum venerat, interrogaret quomodo se habere, διαβαλὼν τὸν δάκτυλον τῆς θύρας, ait χρῶι δῆλα: indicans, posse ipsum e cute pediculis obsita cognoscere quo pacto valeret. Quod dictum in Proverbium postea abiit, sed usurpatum duntaxat ἐπὶ τῶν χειρόνων, inquit Suidas. Itidemque ap. Herod. legimus, (4, 175.) ἐν χρῶι κείρεσθαι, Ad cutem usque touderi: cum sc. novacula s. cultro tonsorio abraduntur alicui crines, non forfice desecantur. Sed videri possit Ionicus esse iste dativus, præsertim cum in carmine quam in prosa sit usitatio. Legimus enim non solum ap. Hom. χρῶι δ' ἐντὲ' ἐδύσατο, verum etiam in Epigr. ἐν χρῶι κειραμένα Ἑλλὰς. Apud alios autem prosæ Scriptt. raro eos obliquos occurrere puto. Quod vero ad χρῶος attinet, paulo et ipsius usum nisi in carmine nullum esse, excepto dativo χρῶ, qui est frequentissimus, veluti cum dicunt ἐν χρῶ ξυρᾶσθαι, ἐν χρῶ κείρεσθαι, ἐν χρῶ κεκαρμένος, vel κουρίας: intelligentes de rasura illa quæ novacula fit, ita ut ipsa cutis perstringatur. Plut. Lycurgo (15.) Ἐν χρῶ περιέκειρε τὴν κεφαλὴν. Paul. Ægin. 2, 42. Πρῶτον ψιλῶσαι δεῖ τὴν κεφαλὴν ἐν χρῶ, quod Celsus itidem dicit Ad cutim tondere: ut 6, 6. Caput ad cutem tondendum, diuque quotidie jejunis perfricandum. Estque hoc ad cutim tonderi, plus quam per pectinem, ap. Plaut.: quanto nimirum altius forfice penetrat novacula: quanquam et forfice fieri potest ἢ ἐν χρῶ κουρία, sed sine pectine. Sic Athen. 12. Μέχρι τήμερον ἐν χρῶ κεκαρμένα. Lucian. (1, 757.) Ὁ πῶγων βαθύς, καὶ ἐν χρῶ ἢ κουρία, (756.) Ἀρρένωποις, ἐν χρῶ κουρίας τοὺς πλείστοις. Et Plut. rursum in Alcib. (23.) Ἐν χρῶ κουριῶντα, καὶ ψυχρὰ λουτοῦντα. Itidem Philostr. Her. Ἐν χρῶ τὴν κόμη εἶναι; Comam ad cutem esse abrasam: quod κουρία εἶδος nominari σκάφιον tradit Schol. Aristoph. Alioquin et ψιλὴ dicta, ut non solum ex Hes. patet, qui τὴν ἐν χρῶ κουρίαν esse ait τὴν ψιλὴν καὶ πρὸς αὐτῇ τῷ χρῶ, verum etiam e comp. ψιλοκόρησι. Itidem vero Suid. ἐν χρῶ κεκαρμένος interpr. πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτὶ, οἷον σύνεγγυς καὶ πλησίον τοῦ δέρματος. Metaph. autem et Proverbialiter Soph. Aj. (793.) p. 47. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ: de quo Proverbio supra in Ξυρέω, T. 2. p. 1136. Sic Synes. Ep. 4. Οὐ πρὶν ἢ ἐν χρῶ γενέσθαι τοῦ κινδύνου, μόλις ἐκβιασθεῖς, ἀπέστη τοῦ διανουμηξῆσαι πρὸς τὰς σπιλάδας, Non prius destitit quam periculum proxime eum contingeret, ipseque esset propemodum in illius faucibus. Qui enim periculo proximus est, ejus veluti cutem tangit, ut novacula cutem ejus qui ξυρᾶται: unde et Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι res dicitur Cum in summo est periculo. Itidem Thuc. 2, (84.) p. 75. Ἐν χρῶ αἰεὶ παραπλέοντες, i. e. πλησίον, ita ut sese mutuo fere stringerent, ut ap. Virg. lævas stringat sine palmo cautes. Et rursum, Ille inter navemque Gyæ pulosque sonantes Radit iter lævum interior. Nec non paulo post de columba nidum habente in pumice, mox aëre lapsa quieto Radit iter liquidum, celeres neque commovet alas. Dicitur enim avis iter liquidum radere, cum mare transvolans, tantum non alis ipsius tangit superficiem, ut ap. Plut. quoque (10, 28.) hirundines λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῶ παραπετόμεναι ψάουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Sic Lucian. Hermot. Χαμαὶ παντάσιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. Nec non fluvius quispiam ἐν χρῶ ψάυει τῆς πόλεως, qui ei proximus est. Et Plut. Thes. (27.) Ἐν χρῶ μάχην συνήψαν, Cominus, ita ut alter alterius corpus et cutem

tangeret. Itidemque Dion, Πολλοί τε ἐκάστη νῆε καὶ ἄκαθεν καὶ ἐν χρῶ ἔμαχέσαντο, Et eminus et cominus. Ubi nota sibi opponi ἔκαθεν (quod est πόρρωθεν) et ἐν χρῶ. Rursum Lucian. Zeux. (6.) Μεταξὺ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι, ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, Proxime matrem stantes et ei fere inhærentes: (adv. Ind. 3.) Ἐμέλησέ σοι τῆς ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας: ut ap. Suid. legimus, Ἦν δὲ ἄρα αὐτῷ ἐν χρῶ φίλος, de intima amicitia. Sed notandum est, quosdam velle hoc χρῶ per apoc. dici pro χρωτὶ, inter quos est Schol. Thuc.: quos sequendo, et subscribendum non foret. Alii vero volunt esse Atticum dativum; dici enim genitivo casu τοῦ χρῶ et dativo τῷ χρῶ, sicut τοῦ γελῶ: inter quos Suidas est. Ego simplicius existimavi deduci a χροός, ut dativus contractus νῶ est e νόος. Si quis tamen mecum sentire nolit, Suidæ potius quam Thucydidis Scholiastæ assentiatur. Apud Hes. vero pro ἐν χρῶ legitur ETIAM Ἐγχρῶ composita voce, (idque serie alphabetica, post ἐγχρίμψαι,) quod itidem exp. eis χρῶτα. [“Χροός, Χροῦς, ad Greg. Cor. 228. Herodian. 459. Pierson., Heyn. ad Hesiod. 148. Musgr. Or. 303. Wakef. Diatr. 23. Soph. Aj. 786. Markl. Iph. p. 207. Monthly Review Febr. 1799. p. 203. Heyn. Hom. 6, 403. 516. 643. In musica, Toup. Opusc. 1, 567. 574. Eis χρῶα κείρεσθαι, ad Charit. 365. Ἐν χρῶ, Phryn. Ecl. 18. Thom. M. 318. ad Lucian. 1, 559.” Schæf. Mss.]

Ἀπαλόχρους, οὐς, ὁ, ἡ, Qui tenera et delicata est cute s. corpore. Hesiod. Ἔργ. 2, (137.) de borea s. borealis flatus vi, Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησι, ubi διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος idem est ac si dixisset διὰ τοῦ ἀπαλοῦ χρωτὸς τῆς παρθένου, Per tenerum virginis corpus, s. cutem.

Ἀυτοχροῖνδον, Hes. exp. πρὸς τὸν χρῶτα, Ad ipsam cutem.”

[* “Ἐτερόχρως, D’un corps différent. Dans Lucien, Amor. 5, 305. un pèderaste blâme τοὺς ἐτερόχρωτας ὕπνουσιν de ceux qui se contentent de jouir des plaisirs avoués par la nature.” Corai. Mss. * Ἐχρωτος, Fragm. e Salomon. Test. in Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 1048.] Μελαγχρῶς, ὤτος, Qui nigra est cute, atro est corpore, Corporis superficiem s. cutem atram habens: unde αἱ μελαγχρῶτες εὐμενίδες, Eur. Or. [321.] “Μελανόχρως, Nigrum corpus s. “cutem habens,” [Anacr. Od. 50. βότρυς. * Ὀζόχρωτος, Gl. Hircosus. * “Τρεψέχρως, Cutem s. Colorem mutans, Aristot. ap. Athen. 318.” Schw. Mss.] Τρυφερόχρωτος, vel etiam Τρυφεροχρῶς, ὤτος, Habens cutem teneram, Delicatus. Diosc. 1, 87. de pinu s. picea, Ἀναληφθεὶς δὲ κηρωτῇ μυρσίνῃ, ἀπουλοῖ τὰ ἐπὶ τῶν τρυφεροχρῶτων ἔλκη, καὶ τὰ ἐρπυστικά ἐπέχει, Ulcera delicatulorum acrimoniam recusantium, ut Ruell. et Hermol. verterunt. Marcellus eod. sensu, In teneris corporibus ulcera ad cicatricem perducit. Qui tamen addit, τρυφεροχρῶτων dici non tantum propter genus, sed referendum esse ad sexum etiam et ætatem, ut intelligatur de pueris, iisque qui in deliciis et umbra vitam agunt: quales feminæ sunt, eorumque corpora: idemque esse hic τρυφεροχρῶτων, quod ap. alios Medicos ἀπαλοσάρκων.

[* “Χρωτίδιον, Cratinus ap. Etym. M. v. Βλικάζειν.” Boiss. Mss.]

Χρώω, i. q. supra ἐν χρῶ ψάω, s. simpliciter ψάω, Tango, Tango ad cutem, ut Hes. χρώζει exp. ψηλαφᾷ. Itidem vero Eust. 467. scribit τὸ χρώζειν ἔχειν ομοιότητα πρὸς τὸ Ἐν χρῶ: afferens hæc sine Auctoris nomine, (Eur. Phœn. 1619.) γόνυα μὴ χρώζειν ἑμά: quod exp. χρωτίζειν καὶ ἐν χρῶ ἔχειν. Quibus verbis subjungit, “Ὁμοιον δὲ καὶ τὸ, μάτην κεχρώσμεθα, (Med. 497.) ἡγουν ἰκετεύθημεν κατὰ δεξιὰν καὶ γόνυα. I. igitur est χρώζειν q. χρίμπτεν supra; nam et ipsum significat ἐν χρῶ πελάζειν. Atque adeo pro Tango accipitur ap. Eur. Rursum vero Hes. χρώζει præter ψηλαφᾷ exp. etiam προσάπτει, quod est Applicat, Admoveret et adhibet. [* “Ἀχρωστος, Non tactus, Valck. Phœn. p. 545.” Schæf. Mss. * Συγχρώω, Una applico, admoveo, adhibeo, Athenag. Apol. pro Chr. 222. ubi cum ἐνοῦσθαι, Uniri, conjunxit.] Dicitur ead. signif. ET Χροῖω,

quod e χροῦς est, ut hoc χρώω e χροῦς. Dicitur enim alicui mulier χροῖζεσθαι, quæ ei accubat et nuda cute nudum tangit. Theocr. 10, (18.) Μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖζεται ἁ καλαμαία. Ubi Schol. annotat scribi etiam χροῖζεται, (pro quo versus poscit χροῖζειθ’, cum apostropho,) quod exp. συγχρωτισθῆσεται, et συγκοιμηθήσεται. Doricum autem est id χροῖζεται pro χροῖσεται. [“Valck. ad Rön. p. 61. 68. Phœn. p. 545.” Schæf. Mss.]

Χρωτίζω, i. q. χρώω. Dicitur enim ut χροῖζεσθαι aliquis γυναίκεϊ τι, ita etiam χρωτίζεσθαι, pro παραδραθῆεν φιλότῃ αὐτῆς τῇ χροῖ, loquendo Homerice, i. e. Accubare ei et cutim ejus conkingere, i. e. Proxime ei adjacere, ut eam tangat cute sua. Pass. χρωτίζεσθαι Aristoph. active etiam posuit pro χρωτίζειν s. χρίμπτεν, Applicare, Adhibere, N. (516.) Εὐτυχία γένοιτ’ ἂν-Θρώπῳ, ὅτι προήκων Ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας, Νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ Πράγμασι χρωτίζεται, Καὶ σοφίαν ἐπάσκει. I. e. πελάζει, inquit Suid., rectius quidem ille interpretans quam Schol. χρωματίζεται: qui etiam addit, cum ὁ χρωματισμὸς εἰς τὸ πρόσωπον γίνηται, ipse autem κατὰ νοῦν ἐχρωματίζετο, ideo adjectum fuisse accus. φύσιν, ut sit Mentem et ingenium rebus novis imbuat. Passive tamen etiam accipere potes verbum pass., si κατὰ subaudias, et χρωτίζεται accipias pro Accedit. [“Ad Lucian. 1, 281.” Schæf. Mss.] Συγχρωτίζω, i. q. χρωτίζω s. χροῖω: nam Schol. Theocr. χροῖζεται exp. per συγχρωτισθῆσεται. Suidas συγχρωτίζεσθαι exp. πλησιάζειν, subjungens h. l. Ζήνωνι γὰρ τῷ Κιττιεῖ, πυνθανομένῳ περὶ βίου, πῶς ἂν εὐδαίμων γένοιτο, ἐχρήσθη, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς ὅ ἐστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων: jussum sc. fuisse μελέτην ἀσκεῖν, καὶ λόγοις τρέφειν τὴν ψυχὴν. Leguntur eadem ap. Diog. L. initio Vitæ ipsius, p. 238.; refert enim ibi et ipse, ex Hecaton et Apollonio Tyrio, Χρηστηριαζομένου αὐτοῦ τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς ὅθεν ξυνέντα, τὰ τῶν ἀρχαίων ἀνεγνωκέναι. Est igitur hic συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς, s. τοῖς τῶν τετελευτηκότων βιβλίοις, i. q. Luciano ἢ ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνουσία: nam frequenti eorum lectione et attritione eis conjungimur et eos contingimus. [“Jacobs. Anth. 8, 157. Toup. Opusc. 1, 447. ad Herod. 331. Valck. Phœn. p. 545.” Schæf. Mss.]

Χροτιῇ, ἡ, itidem exp. Cutis, Corpus; afferturque e Lasc. Ἦτον σῆς θαθῆς ἀνοβολοεὶ χροτιῆς. Sed haud scio an admittendum sit vocab. istud nisi alius proferatur Auctor. [“Jacobs. Anth. 11, 320.” Schæf. Mss.]

Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Χραίνειν κατὰ παραγωγὴν, inquit Eust. 467., postquam de χρώζειν locutus est, subjungit paulo post, Συγγενὲς δὲ τοῖς τοιοῦτοις καὶ τὸ Χρίμπτεν, ὅ ἐστιν ἐν χρῶ πελάζειν καὶ τὸ Χρίειν ἔτι δὲ καὶ τὸ Χράειν, ὅ ἐστιν ἐπιπίπτειν. Innuens e χροῦς s. χροός derivatum esse non solum χρώω, SED ETIAM Χραίνω inde παρήχθαι, ITEMQUE Χρίμπτω, ET Χρίω, NEC NON Χράω. Ego tamen, si his quærendæ sunt origines, χρῶ potius primitivum statuerem, indeque derivarem primum χράω et χραίνω, χρῶα et χρώς, deinde χρίω et χρίμπτω. Veruntamen, cum de Χρίω et Χρίμπτω seorsim jam egerim, reliqua duo, χράω et χραίνω, hic persequenda duxi, quod breviter sint et alibi poni commodius nequeant.

Χράω igitur signif. Coloro, Imbuo, Tingo, etiam Polluo. Unde ap. Hes. Χράται, μολύνεται: itidemque Χρῶμαι, μολύνομαι: per contractionem pro χράομαι. Atque ita vicinam habet signif. verbo χρώω s. χρωννύω et χρίω. || Signif. etiam ἐπιπίπτειν, ut ex Eust. paulo ante exposui. Sic Idem p. 1901. ἐχράετε exp. ἐβαρήσατε, ἐπιπεσόντες ἐβιάσασθε, in h. l. Od. Φ. (69.) μνηστῆρες ἀγῆνορες, οἳ τότε δῶμα Ἐχράει ἐσθίμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ: in oratione Penelopes ad procos. Itidem Idem p. 1063. scribit hoc verbum, ut et χραίνειν, significare χρωτὸς s. χροός ποιὰν ἐπαφὴν, declarans et hoc loco etymon hujus verbi. Sicut porro in præcedente Hom. l. junctum habet infin., ita et in hoc Ejusd. Il. Φ. (369.) in oratione Scamandri ardentis ad Junonem, Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἐχραε κήδειν Ἐξ ἄλλων; Ubi Hes.

ἔχραε κήδειν itidem exp. ἐπεβάρησε πρὸς τὸ βλάπτειν: qui et ἔχραον affert pro ἐβάρησαν κατὰ βίαν, ἀθρόοι προσήλθον, item ἐπέκλυσαν, ἐπέθεντο. Ut χράειν dicitur qui Ingruit et Obruit, quique Premit et degravat. Quam signif. clarius adhuc habet in h. l. Od. K. (64.) Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ, τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; ubi Schol. exp. μανικῶς ἐπέθετο, Furiose aggressus et adortus est s. invasit. Verum possit hoc ἔχραε, cum non imperfecti, sed aoristi temporis sit, a χραῦν potius esse derivatum. ["Jacobs. Anth. 11, 66. Heyn. Hom. 5, 26. 6, 487. I. q. χραίνω, ad Herod. 304." Schæf. Mss.]

Ἐγχράω, i. q. χράω, i. e. ἐπιπίπτω βαρέως. Veruntamen active etiam et transitive usurpatum reperitur pro Impingo, Infringo, Infigo: ea sc. signif. qua Colaphum alicui dicimur Impingere, Infringere, Infigere, ut in h. l. Herodoti (6, 75.) ap. Eust. 579. Ἐνέχραεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον: quem citat cum dixisset χράω esse ἐπιπίπτω. Sed possis et hoc ἐνέχραε derivare ab Ἐγχραῦν: nam et ipsum significat Impingo, Infigo, Infringo: ["ibi nunc ἐνέχραεν. Vide Wess. et Valck. Ad idem thema Damm. in Lex. Etym. 2762. sub v. Ἐπιχράω, refert illud ἐγκεχρημένοι, quod legitur ap. Herod. 7, 145. Cf. Ἐγχράσμαι." Schw. Mss. "Coloro, Imbuo, ad Callim. 1. p. 104." Schæf. Mss.]

Ἐπιχράω, itidem signif. ἐπιπίπτω s. βαρέως ἐπιπίπτω, Invado, Adorior, Aggredior, et quidem vehementi cum impetu, ut Il. Π. (352.) Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσι ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι, Od. B. (50.) Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελοῦσα, Proci matrem invasere meam nolentem: qui nimirum ambiunt eam nolentem, et quasi ad nuptias adigunt atque abripiunt. Utitur et Apoll. Rh. hoc verbo, 2, (283.) ἐπέχραον ἡλιθα χερσὶ, pro πολλάκις ἐθελήσαντες τὰς ἀρπυίας πληῖσαι, μάτην ἐπήνεγκαν τὰς χεῖρας: irritis itaque manibus eas invaserunt s. aggressi sunt. Ab eod. Poeta venti quoque ἐπιχράειν dicuntur, cum ἀθρόοι ἐμπίπτουσι, Ingruunt et irruunt conferti: (498.) Ἥρι δ' ἐτήσιαι αὔραι ἐπέχραον, αἱ τ' ἀνὰ πᾶσαν Γαῖαν ὁμῶς τοιγὰ Διὸς πνεῖουσιν ἀρωγῇ: ut Arat. dixit, (153.) Τῆμος καὶ κελάδοντες ἐτήσιαι εὐρεῖ πόντῳ Ἀθρόοι ἐμπίπτουσι. Ac dicit quidem ille ἐπιχράειν, hic vero ἐμπίπτειν ἀθρόως, quoniam venti illi sunt e borearum genere, qui boreæ sunt vehementissimi et magno cum impetu irruunt. "Ἐπέχραον, Ingruebant, Instabant, Urgebant, VV. LL. ex Apoll. Rh. 2." ["Ad Herod. 472. Heyn. Hom. 5, 26. 7, 196." Schæf. Mss.]

Ζαχρηῆς, ὁ, ἡ, Magno cum impetu irruens et invadens, ut milites et venti. Il. M. (346.) Ὡς δὲ γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοῖ, οἳ τὸ πάρος περ Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑμῖνας. Ubi annotat Eust. ἀκολούθως τῷ ἐπέβρισαν ῥηθῆναι τὸ Ζαχρηεῖς, quia sc. signif. τοὺς βαρεῖς καὶ ἐμβριθεῖς καὶ οὐ φορητοὺς, ἀπὸ τοῦ ἄγαν χράειν, quod est ἐπιπίπτειν, secundum illud, Μητέρι μου μνηστῆρες ἐπέχραον. Il. E. (525.) ὄφρ' εὐδῆσι μένος βορέας καὶ ἄλλων Ζαχρηῶν ἀνέμων, οἳ τε νέφεα σκίοντα Πνοιῆσι λιγυρῇσι διασκεδᾶσιν ἄντες. Ubi recte ventis impetuosus, ut boreæ sunt, tribuitur hoc epith., quoniam ἐπιχράουσι καὶ ἀθρόως ἐμπίπτουσιν εὐρεῖ πόντῳ, ut Arat. et Apoll. Rh. loquuntur in præcedente verbo ἐπιχράω. Sic vero Eust. tradit Ζαχρηεῖς ἀνέμους vocari τοὺς ἄγαν ἐπιπίπτοντας, τοὺς ἄγαν βαρεῖς. Sed annotat Idem scribi et diphthongo Ζαχρηῶν, et tunc ab alia esse origine. NAM Ζαχρηεῖς dici τοὺς ἄγαν χρεῖωδεις: quoniam sc. omnes venti nobis sunt χρήσιμοι, Utiles. Ea tamen exp. non habet locum, cum militibus hoc epith. tribuitur: rectius igitur utrobique scribetur Ζαχρηῆς. ["Ad Herod. 472. Heyn. Hom. 5, 102. 6, 487." Schæf. Mss.]

Χραῦν, e χράω, ut ψαῦν e ψάω, sc. ἐπενθέσει s. πλεονασμῷ τοῦ ν, inquit Eust., qui tamen alibi χραῦσαι esse ait τὸ τοῦ χροός αὔσαι, αὔσαι ibi significante θιγεῖν καὶ ἄψασθαι: ut rursum p. 1063. scribit χράειν et χραῦειν, quæque inde sunt derivata, significare χρωτὸς καὶ χροὺς ποῖαν ἐπαφήν. Signif. igitur χραῦν Leviter vulnere s. saucio, Leviter incido: ita ut summam tantum cutem perstringam: ut idem rursum Eust. χραῦσαι exp. ἐπιπολῆς ξέσαι εἰς αὐτὸν τὸν

A χροῦν τοῦ σώματος, in h. l. Il. E. (138.) Δὴ τότε μὲν τρίς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα, "Ὁν ῥά τε ποιμὴν ἄγρῳ ἐπ' εἰροπόκοις δέεσσι Χραῦση μέντ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσση, Quem pastor ruri super omnibus deprehensum sauciarit quidem et leviter in summa cute vulnerarit, sed non domuerit et subegerit, peremerit; ejusmodi enim vulnere accepto tantum abest ut ab incepto desistat, ut magis irritetur. Hes. quoque χραῦση exp. καταῦση, πλήξη: alii ἀμύση. Idem vero ἔχραυσε affert etiam pro ἐπέτυχε, Incidit Exp. etiam Appropinquo, ut i. sit q. χρίπτω. At pro χραῦν quod exp. Avide comedo, Helluor, scr χραῦν, de quo supra. ["Heyn. Hom. 5, 26. 6, 487 ad Timæi Lex. 104. ad Herod. 472." Schæf. Mss.] Χραῦσις, ἡ, quod tamen longe diversam habet signif. utpote significans ἄγκυρά μονόβολος, teste Hes. I. e. Anchora quæ unicum duntaxat uncum habet; binos enim plerumque, ternosve aut quaternos etiam habent.

Χραίνω, Coloro, Tingo, Imbuo, ut Hes. quoque B χράναι exp. χρωῖσαι: qui χραίνειν quoque affert pro χρίειν, itidemque χραίνει pro χρίει, Ungit et linit, s. Perungit et perlinit, Inungit et illinit. Nicand. A. (246.) de toxico, Τῷ μὲν Γερραῖοι νομάδες χαλαίρεα αἰχμὰς Χραίνουσιν, Inungunt, Imbuunt, Inficiunt, Illinunt, βάπτουσιν, Schol. Paul. Ægin. id χρίειν vocat ut supra in Τοξικὸν videre est, p. 1589. Verum in illam plerumque partem accipitur, et ἐπὶ ψόγον, inquit Eust. afferens e Tragico quodam (Eur. Or. 909.) ἄστν κάγορας χραίνων κύκλον, pro μολύνων, Contaminans, Inquinans s. Coinquinans, Polluens, Fœdans, ut ap. Nicandr. rursum A. 469. ὁπότεν λεπίς αὐξίδα χραίνει Schol. exp. itidem μολύνει. Sic ap. Soph. Aj. (42.) p. 4. Minerva Ulyssi quærenti, Τί δῖτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Quid ita irruit in greges pecorum? respondet, Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χρίεσθαι φόνῳ, Quod existimet manus suas vestro se polluere sanguine; vel potius Tingere, Imbuere; s. Quod videantur ipsi suæ manus vestro pollui et imbuī sanguine: ut passivo passivum reddas: licet passivum illud activam potius habeat signif., (ut λούεσθαι, χρίεσθαι, et similia,) vel saltem mixtam et activa et passiva: χρίεσθαι enim ita est Ungi, ut etiam sit Ungere se. Similiter Hes. χραίνειν exp. μολύνειν, ρυπαίνειν: et χράνας affert pro μιάνας, itidemque χρανθεῖς pro μιανθεῖς. Idem tamen χραῖν exp. etiam σκιάσαι, γράφαι, item ἐπιτυχεῖν: χραῖν σθαι afferens etiam pro ἐπικανθήσεσθαι. Ac quod attinet ad σκιάσαι et γράφαι, nec non ἐπικανθήσεσθαι, sunt ea pictorum vocabula, ut et χρωῖσαι. Quod vero ad ἐπιτυχεῖν attinet, habet illud affinitatem aliquam cum præcedente χραῖν: nam et ἔχραυσε affert Idem pro ἐπέτυχε. Fit porro χραίνω a χρωῖ, ut ραίνω a ῥωῖ, teste Eust. ["Markl. Suppl. 1142. Wakef. Herc. F. 759. 1321. Porson. Or. 909. Musgr. 917. Brunch. p. 197. ad Timæi Lex. 104. 276. Act. Traj. 1. p. 210. Jacobs. Exerc. 1, 37. Eur. Hec. 366. Valck. Hipp. p. 319." Schæf. Mss. * Χραντός, Gl. Violatus.] || Ἀχρανῆς, sive Ἀχραντος, ὁ, ἡ, Impollutus, Incontaminatus, Nullo contagio infectus, Intactus. Ambo ap. Hes. Is enim ἀχρανὲς exp. ἄχραντον, ἀμόλυντον, καθαρὸν, derivans a χραίνειν significante μαιίνειν. Posterius ap. Suid., qui ἄχραντον et ipse exp. ἀμόλυντον: sed proprie significare dicens ὁ χεῖρ οὐχ ἥψατο, Nulla contactus manu. Ion ap. Athen. (468.) dativum πυρὶ addidit, Ἐκπῶμα δασυλῶτόν ἄχραντον πυρὶ, Nondum contactum s. contaminatum ab igni. Igne enim admota vasa nigrescunt. ["Ἀχραντος, Phryn. Ecl. 156. Musgr. Herc. F. 664. Jacobs. Anth. 7, 104. Theocr. 1, 60. Toup. ad Longin. 295. Opusc. 2, 86. ad Xen. Eph. 210." Schæf. Mss. Purus, Immaculatus, Philo Carp. Comm. in Cant. p. 10. Anal. 1, 69. μυστήρια. Ἀχράντος, Callim. H. in Apoll. 111. λιβάς. * Πανάχραντος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 125." Boiss. Mss. "Chrys. Liturg. T. 6. p. 1002, 31." Seager. Mss. * Πανάχραντος, Amphib. 44. * Ἀχράντως, Procl. in Plat. Theol. 1, 1. 5, 34. Method. 429. Andr. Cr. 48.] Reperitur ET Ἀχραῖς ead. signif., ut ap. Nicandr. Θ. 845. Ἡ ἔτι καὶ φοινίσκον

δη καταβάλλω φῦκος, Ἀχραῆς τ' ἀδιάντων, ὁ οὐκ ὄμβροιο ραγέντος λεπταλέη πίπτουσα νοτίς πετάλοις ἐφίξει. Vocat autem adiantum herbam procul dubio ἀχραῆς, quoniam a pluviis et aliis aquis οὐ χραίνεται, non tingitur s. imbuitur; respuens enim aquas, perfusum mersumve, sicco simile est, teste Plin. 22, 21. et Theophr. H. Pl. 7, 13. ubi ait οὐχ ὑγραίνεσθαι αὐτοῦ τὸ φύλλον βρεχόμενον: nec non ipso Nicandro, subjungente, ὄμβροιο ραγέντος τὴν πίπτουσαν νοτίδα αὐτοῦ τοῖς φύλλοις οὐκ ἐφίξειν: unde et ἀδιάντων nominatum est, quoniam οὐ διαίνεται καὶ βρέχεται ὑπὸ ὕετος καὶ δρόσου, τοῖς φύλλοις αὐτοῦ ῥανίδος οὐκ ἐφίξινος. Schol. ἀχραῆς dici scribit διὰ τὸ καθαρὸν καὶ ἄχραντον. Ubi ἄχραντον quidem admitto, quia generalius est; sed non itidem καθαρὸν, quod est specialius. ["Jacobs. Antb. 6, 428. Bibl. Crit. 1, 2, p. 34." Schæf. Mss.] "Δυσχραῆς, Hes. δυσχερὴς, * δυσχρανῆς, αὐχμηρὸς: quæ sonant Difficilis, Male coloratus, Squalidus." Ἀποχραίνειν, Colorare, Colorem dare, Floribus colorum ornare: verbum ad picturam pertinens, ut et simplex χραίνειν. B Plato de Rep. 6. Οἷσθ' ὅτι καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πέρας ἔχειν ἡ πραγματεία δοκεῖ περὶ ἐκάστων τῶν ζώων, ἀλλ' ἡ τοῦ χραίνειν ἡ ἀποχραίνειν, ἡ ὅτι, δὴ ποτε καλοῦσι τοῦτο οἱ ζωγράφων παῖδες, οὐκ ἂν ποτε δοκῇ παύσασθαι κοσμοῦσα, ὥστ' ἐπίδοσις μηκέτ' ἔχειν εἰς καλλίαν καὶ φανερώτερα γίγνεσθαι τὰ γεγραμμένα: 9, (10. p. 335.) Ἑσκιαγραφημέναις ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις, Contentione comparationeque et applicatione rerum colorem ementientes, Bud. qui etiam addit, quod hic ἀποχραίνειν dicit, paulo post ἐπιχρωματίζειν vocare: dicere enim οὕτω καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἅττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι ἐπιχρωματίζειν, αὐτὸν οὐκ ἐπαίοντα ἀλλ' ἡ μιμῆσθαι. Similis locus, quem ex Aristot. de Color. affert, Το δὲ τελευταῖον ἤδη χρωματιζομένων ἐν αὐτοῖς τῶν χυλῶν ὑπὸ τῆς πέψεως, ἀποχραίνεται καὶ μεταβάλλει εἰς τὸ τοῦ ἀλοουργοῦ χρώμα. Videtur porro præpositioni ἀπὸ hic inesse Perfectionis significationem. Ideoque Hes. dicit ἀποχραίνειν esse τὸ ἀπολεῖσθαι τῶν χρωμάτων παρὰ τοῖς ζωγράφοις, sc. addere, h. e. Adjectis colorum floribus, qui deerant, exornare. Ita enim potius interpretanda ea verba quam cum aliis leg. ἀπόχραινιν, intelligendumque colorum reliquum et residuum." ["Timæi Lex. 276. et n." Schæf. Mss.] "Ἀπόχραντος autem, affert idem Hes. pro ἀκάλυπτος et ἀπροφάσιτος." [* Ἐγχαίρω, Theod. Diac. Exp. Cr. Acr. 4, 70. * Ἐπιχραίνω, Wakef. Eum. 696. Jacobs. Anth. 9, 471." Schæf. Mss. Lucian. Bis Accus. 6. Ἐπιχράναντες τὸ σῶμα πρὸς ἡλίον. * Ἐνεπιχραίνω, Euseb. H. E. p. 18.] Καταχραίνω, i. q. χραίνω. Ex Epigr. καταχραίνω ἀπὸ γάλακτος affertur sine expositione: quod forsan est Polluo, s. Imbuo lacte. ["Leon. Tar. 98. Wakef. Georg. p. 132. Const. Manass. Chron. p. 74. Meurs." Schæf. Mss. * Παραχραίνω, Plut. Fr. 26. p. 279. Hutten. * Συγχαίρω, Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss. Mart. S. Bonif. 329. * Ὑποχραίνω, Coluth. Rapt. Hel. 228.]

XPONOS, ὁ, Tempus, Temporis spatium. II. Ψ. (418.) Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον. Hesiod. Ἔργ. (1, 132.) Πανυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον. Isocr. Panath. Πόσις χρόνος ἐστὶν ἐξ οὗ κ. τ. λ. Dem. χρόνον et καιρὸν simul usurpavit, disjunctiva particula utens. Olynth. 3. Τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; Dicitur aliquem ἐπιλείπειν χρόνος: ut in h. l. Athen. 5. Ἐπιλείποι δ' ἂν με πᾶς χρόνος εἰ ἐκτίθεσθαι βουληθεῖν. Item, Οὐδένα χρόνον διαλείπω τοῦτο ποιῶν. Isocr. Paneg. (31.) Ποῖον δὲ χρόνον διαλελοίπασιν οὐκ ἐπιβουλευόντες τοῖς Ἕλλησι; In h. autem l. Dem. possumus χρόνον interpretari etiam simpliciter Spatium, Or. pro Cor. Πρὸς τὸ βουλεύεσθαι δοῦναι χρόνον τῇ πόλει. Sed omissis aliis plerisque verbis quibus jungitur hic accus., veniam ad diversos usus quem in diversis casibus habet. Aristoph. Πλ. (98.) Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνον, A longo tempore eos non vidi. Cui loquendi

PARS XXXI.

A generi adhibetur interdum præp. διὰ, ut ap. eund. Poetam (1046.) εἴκοε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Apud Plat. διὰ χρόνον, sine adjectione, διὰ χρόνον γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν, Jam a longo tempore vel jamprideni eum videam. Aut potius, Eum non videram. E Theophr. Διὰ χρόνον γεωργουμένη γῆ, Terra quæ longo temporis intervallo colitur. Plato, Ὀλίγον χρόνον διειλέγεμθα, Non longo tempore, Non diu, Parumper. Cum fut. e Xen. (K. Π. 1, 4, 28.) Ὀλίγον χρόνον παρέσται, Intra breve tempus aderit, Brevi aderit. Sic e Soph. (El. 479.) οὐ μακροῦ χρόνου Μέτεισι. Affertur et χρόνον τοῦ λοιποῦ ex Aristoph. (B. 586.) pro Posthac.

Χρόνω autem dativus interdum simpliciter et ipse pro Tempore ponitur: ut βραχεῖ χρόνω, pro Brevi tempore, (pro quo dicitur etiam Brevi, sine adjectione,) Intra breve tempus. Gal. ad Gl. Χρόνω βραχεῖ θαρρήσει περὶ τῆς παντελοῦς θεραπείας. At cum præterito, χρόνω οὐ πολλῶ, pro Non longo post tempore: (ut sc. subaudiatur ὕστερον, quod aliquando exprimitur. Sed χρόνω ὕστερον exp. etiam, Aliquanto post tempore, item Temporis intervallo, vel, Tandem: ut ap. Philon. de Mundo, Χρόνω δ' ὕστερον ἐλαττοῦται.) Plato Epist. Χρόνω δ' οὐ πολλῶ πᾶσα μέτεπεν ἡ τότε πολιτεία, Non longo post tempore tota resp. dilapsa est; Non multo post, aut Paulo post. Sic ex Aristot. μακρῶ χρόνω, Longo post tempore. Itidemque πολλῶ χρόνω, ex Eur. et Soph. (Trach. 232.) Interdum vero jungitur hic præpositioni σύν, vel ἐν. Estque σύν χρόνω, (ut et nos vulgo dicimus, Avec le temps,) Tandem: Soph. (Aj. 306.) ἐμφρων ξὺν χρόνω καθίσταται. At ἐν χρόνω pro Ad tempus ex Aristot. Econ. 2. affertur, Ἐν χρόνω δανείσαι τὰ χρήματα, pro Ad tempus pecuniam credere. Dicitur et χρόνω sine adjectione, vel præfixo solum articulo, i. valens q. illud σύν χρόνω, Tandem: aut etiam Progressu temporis. Tunc autem non simpliciter Tempus significat, ut in præcedentibus II.: nec solum Progressum temporis, sed etiam Diuturnitatem temporis declarat: (quam signif. et nominativus χρόνος habet.) Thuc. 1. Ἐκβάλλουσιν οὖν τοὺς Ἀργείους οἱ Ἀμπακιῶται χρόνω. Ibid. Καὶ χρόνω ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, Tandem, Aliquando tandem. Apud Aristoph. Σφ. (458.) Ἄρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσιν τῷ χρόνω; In VV. LL. ex Eur. χρόνω δὲ pro Post autem, Denique: (quæ posterior interpr. parum mihi placet.) Item Cum mora, i. e. Lente, Tarde. Affertur vero et χρόνω ποτὲ e Soph. Aj.; sed hoc reddendum potius fuerit Tandem.

Χρόνον accusativum habuisti quidem jam antea cum multis verbis; sed multis aliis præterea jungi sciendum est: (e quibus hic addam duo duntaxat, quæ e Dem. afferuntur: χρόνον ποιεῖν pro Morari, Tardare: item χρόνον ἐμποιεῖν τοῖς πράγμασι, de q. l. dicam infra.) Item cum adjectivis Quantitatem significantibus: nec non cum præpp.: ut e sequentibus patebit exemplis. Ac primum hoc animadvertendum est, χρόνον πολλὸν et χρόνον ὀλίγον interdum quidem reddi simpliciter per ablativum, D Longo s. Multo tempore, et Brevi s. Pauco tempore: nonnunquam vero præfixa præp., A longo s. multo tempore, A brevi tempore: Πολλὸν χρόνον βουλεύομαι, Thuc. Longo tempore consulto, Diu consulto. (Sic χρόνον πλεῖονα καθεύδειν, Xen.) Idem, Ὀλίγον χρόνον ἔμεινε. (Dicitur et χρόνον τινὰ, Aliquanto tempore, Aliquantum temporis, Aliquandiu, Aliquantisper. Dem. Χρόνον τινὰ παρέσχεν ἑαυτόν. Apud Eund. Χρόνον τὸν παρελθόντα, Præterito tempore.) At vero Χρόνον ἤδη πολλὸν κείνται νόμοι, e Dem. A multo jam tempore leges positæ sunt. Cum præp. autem junctus non unam interpretationis formam hic accus. habet. Nam κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον redditur Illo tempore, Per illud tempus, (Isocr. Areop. Τῆς μὲν πόλεως ἡμῶν πολὺν καταδέεσθαι νῦν πραττούσης ἢ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον. Invenitur et ap. Thuc. atque alios κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, ita positum.) At ἀνὰ χρόνον, Aliquandiu, item Tandem: nec non Interjecto tempore. Quarum interpr. prima tribuitur eid. accus. habenti præfixam præp.

ἐπί. Nam ἐπὶ χρόνον redditur Aliquandiu, sicut et Ad tempus; nam earum interpr. utraque datur illis verbis, in Il. B. (299.) Τλῆτε φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον. Sed ex Eod. affertur pro In longum tempus, ex Od. E. (193.) Εἴη μὲν νυν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδὴ κ. τ. λ. Interdum vero cum ἐπὶ χρόνον additur πολλὸν, aut συνεχρόν. Afferturque ex Æschine, Ἐπὶ πολλὸν ἤδη χρόνον, pro Jamdiu. At διὰ πάντα χρόνον affertur pro Per omne ævum. Accus. autem χρόνον sine adjectione ap. Hom. pro Longo tempore, πολλὸν χρόνον, vel ἐπὶ πολλὸν χρόνον, Diu. Od. Δ. (599.) σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις, Eust. πολλὸν δηλαδή, ut paulo ante dixerat, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε. (Signif. certe accus. χρόνον aliquam Longitudinem temporis, etiam in illo Dem. I., Χρόνον ἐμποιεῖν τοῖς πράγμασι: unde redditur Moras.) Contra autem ἐπὶ χρόνον, pro ἐπ' ὀλίγον χρόνον, in illo Il. B. I. quem modo protuli. Ex eod. Poëta ἓνα χρόνον affertur pro Uno temporis momento, Uno momento, sine adjectione, Il. (O. 511.) ἡ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐβίῶναι. Sic certe e quodam solutæ Orationis Scriptore, χρόνον οὐδένα ἡσυχάζειν, pro Nullo momento quiescere.

Χρόνος, Temporis diuturnitas s. longinquitas, qua in signif. interdum usurpatur Dies a Latinis. Eur. χρόνος μαλάξει σε: perinde ac si dicas Latine, Dies leniet tuam iram: ut nimirum dicitur dies adimere ægritudinem. Cum quo dicto convenit hoc Plutarchi, (usurpantis vocem χρόνος eod. modo quo Diei appellationem usurpatam illic vides,) in Cons. ad Apoll. init. Ἐπειδὴ οὖν καὶ χρόνος ὁ πάντα πεπαινεῖν εἰσθῶς, ἐγγέγονε τῇ συμφορᾷ. Paus. Μὴ ὁ χρόνος λυμῆνηται. Hunc autem usum habere frequenter dativum χρόνω, ostendi supra.

Plur. Χρόνοι pro Χρόνος in quibusdam loquendi generibus. Dem. (501.) Ἐξήλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι. Isocr. Panath. Ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις ἐθαύμαζόν σου τὴν τε φύσιν καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν. Æschin. Τους μὲν πρώτους χρόνους ὑπότρομος ἦν ὁ ἄνθρωπος. Dem. pro Cor. Ἰστε γὰρ δὴ πον καὶ μέμνησθε ὅτι τοὺς πρώτους χρόνους καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐκρινόμεν ἐγώ: Philipp. 3. eod. modo τοὺς τελευταίους χρόνους dicit, Ἰσχυσαν δέ τι καὶ Θηβαῖοι τοὺς τελευταίους τουτουσὶ χρόνους. Sed quibusdam locis adhibetur pluralis, quibus vox singularis itidem adhiberetur. Athen. 5. Πλάτων παρὰ τοὺς χρόνους ἀμαρτάνων. Ibid. Πάντ' οὖν ψεύδονται οἱ φιλόσοφοι, καὶ πολλὰ παρὰ τοὺς χρόνους γράφοντες οὐκ αἰσθάνονται. Apud Thuc. autem I, (117.) Καὶ χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι, Certis temporibus, i. e. Certis pensionibus, quarum unaquæque certo tempore solvenda esset.

Χρόνος, Tempus ætatis, Ætas, Anni. Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur, (cujus Plato falso auctor creditur.) Ἀνὴρ τοσούδε τῷ χρόνῳ, καὶ κατήκοος λόγων, Vir tam grandis ætate, Tam gaudis natu vel annis.

Χρόνος ap. Gramm. de syllabæ quantitate dictum. Eust. cum scripsisset, pro πύμενα debuisset dici πιούμενα, correpta etiam prima, addit, Ἐπαθε δέ καὶ αὐτὸ χρόνον ἐναλλαγὴν, ἀναχθὲν εἰς ἐνεστώτα, καθὰ καὶ τὸ ἴσμεν. Quin etiam alia quædam, inquit, χρονικὴν μετάρθεσιν patiuntur: e quibus est ὥρορε, primam producens, penultimam corripiciens. Et χρόνος συλλαβικὸς ap. Eund.

[“Χρόνος, ad Phalar. 363. Thom. M. 489. Wakef. Eum. 1003. S. Cr. 5, 97. Georg. p. 51. Voss Myth. Br. 1. p. 203. Wolf. ad Hesiod. p. 91. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 57. Segaar. in Daniel. 35. Ammon. 79. Valck. Diatr. 38. I. q. μοῦρα, Musgr. Herc. F. 777. Annus, Thom. M. 762. Jacobs. Anim. 268. Anth. 7, 220. 10, 300. Cattier. Gazoph. 64. T. H. ad Plutum p. 178. 407. ad Diod. S. 1, 9. 157. 259. 281. 2, 516. 641. ad Dionys. H. 1, 7. Alberti ad Suid. s. v. Hesychius Miles. in Ed. Hesych. T. I. ad Mær. 225. Ammon. 80. Lennep. ad Phal. p. 15. Bernard. Reliq. 26. Valck. Diatr. 135. ad Herod. 505. Calamitas, Beck. in Bibl. Philol. 1. p. 76. Conf. c. λόγος, Wakef. Trach. 731.: cum πόνος, Brunck. Bacch. 808. cum χόλος, Heyn. Hom. 7, 177.: cum Κρόνος, Jacobs. Anth. 6, 143.

7, 411. 9, 35. 467.: cum τόπος, ad Diod. S. 2, 378.: cum καιρὸς, ad 1, 223. 380. Subaud., Wakef. Ion. 566. Alc. 13. Herc. F. 261. Musgr. El. 1263. Jacobs. Anth. 8, 352. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 2. Pierson. Veris. 248. Χρ. dictus Deus, Jacobs. Anth. 8, 240. Grammat., Steph. Dial. 59. Χρόνος τῷ Boeckh. in Plat. Min. 165. Ὁ μακρὸς χρ., Lobeck. Aj. p. 329. Wakef. Phil. 305. ad Dionys. H. 2, 1241. Πολὺς ἤδη χρ., 1, 69. Lucian. 3, 305. Πολὺν ἐξ οὗ χρ., Lobeck. Aj. p. 309. Schol. p. 214. Orell Suppl. ad Nic. p. 92. Dionys. H. 3, 1406. (1514.) Demosth. p. 40, 21. Χρ. διὰ χρόνον, Wakef. Phil. 285. Ἦν χρ., ὅτ' ἦν —, Wessel. ad Diod. S. 1, 11. 12. cf. Wyttenb. ad Il. A. p. 134. Brunck. Aristoph. 2, 165. Callim. 1. p. 459. Diog. L. p. 4. Fabr. Bibl. Gr. 5. p. 388. Jacobs. Anim. 311. Anth. 1, 1. p. 41. Markl. Suppl. 1145. et p. 211. Eur. Fr. Sisyph. 1. Hesych. 1, 1643. et Schow. ad h. l. p. 344. Huschk. Anal. 291. Leon. Alex. 27. Magnus Epigr. Ὁ μετὰ ταῦτα χρ., Homines posteriorum temporum, Diod. S. 2, 435. male vertitur. Χρόνον Lucian. 2, 340. 3, 517. Ὁλίγον χρ., Dionys. H. 2, 785. Xen. K. Π. 80. Πολλοῦ χρ., K. A. 1, 9, 25. Dionys. H. 1, 154. ad Charit. 281=747. Πολλοὺ ἤδη τοῦ χρ., Lucian. 3, 376. Πόσον χρ., Aristoph. A. 83. Μακρὸν χρ., Soph. Phil. 821. El. 478. Τῷ χρ. τούτου, τὸν χρ. τούτου, ad Charit. 436. Τοῦ χρ. τούτου, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 80. Τίνας χρ., Eur. Or. 1209. Διὰ χρόνον, Markl. Iph. p. 90. Wakef. S. Cr. 4, 33. Aristoph. A. 904. Εἰρ. 570. Fr. 255. Casaub. ad Athen. 115. Plut. Mor. 1, 484. Wyttenb. Select. 319. Brunck. Phœn. 285. ad Herod. 208. Ἐκ χρόνον, Diod. S. 2, 413. Ἐκ τοῦ χρ., Heyn. Hom. 6, 636. Χρόνω, Eur. Or. 234. Iph. T. 1336. Rhes. 348. Heracl. 869. Eur. 1, 1029. Hel. 1484. Herc. F. 608. El. 578. Jacobs. Anim. 206. Anth. 6, 324. 11, 394. Luzac. Exerc. 191. Larcher Herod. 6, 123. Paus. 293. Boiss. Philostr. 634. ad Xen. Eph. 116. 160. ad Herod. 199. 411. ad Charit. 374. Χρόνω, χρόνον, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 168. 210. ubi et de διὰ χρόνον: Eur. Phœn. 170. ubi v. paraphr.: it. v. 302. ubi v. Valck.: it. ad v. 313. Ἐν χρόνῳ, Plato Phædr. 354. Wakef. Eum. 1003. Abresch. Æsch. 2, 77. Soph. Œd. T. 613. Τῷ χρ., Brunck. Aristoph. 2, 70. Porson. Med. p. 69. Lobeck. Aj. p. 267. 443. Boeckh. ad Sim. p. xxxv. Ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρ., Heind. ad Plat. Gorg. 97. Ἐν χρόνῳ, Porson. Med. p. 69. Lobeck. Aj. p. 267. 443. Eur. Ion. 1604. Soph. Trach. 201. 395. Dionys. H. 1, 27. 56. Σὺν πολλῷ χρ., 351. Πορ' ἐν χρ., Dionys. H. 2, 1194. Χρόνω, χρόνῳ ποτὲ, ad Herod. 721. Soph. Phil. 1041. Πολλῷ χρ., Diod. S. 1, 461. Eur. Iph. A. 640. Οὐ πολλῷ χρ., T. H. ad Plutum p. 413. Οὐ πολλῷ χρ., οὐ πολλοῦ χρ., Erfurd. ad Soph. Aj. p. 174. Μακρῷ χρ., Wakef. Phil. 360. Πολλοστῷ χρ., Aristoph. Εἰρ. 559. Χρ. τοσούδε, Soph. Phil. 598. Τῷ χρ. παραδιδόναι τι, ad Charit. 238. Χρόνον, χρ. πολλὸν, χρ. τινὰ, ad Xen. Eph. 160. Χρ. ὅσον ἂν, Herod. 1, 21. Εἰς τοσοῦτον χρ., i. q. πρὸ τοσοῦτον χρ., ad Charit. 594. Τὸν αἰὲ χρ., Orell. Suppl. ad Nic. p. 92. bis, 94. Τὸν ἅπαντα χρ., ad Dionys. H. 2, 1241. Ἐπὶ χρόνον, Diod. S. 2, 541. Il. B. 299. Ἀνὰ χρόνον, Paus. 172. 176. 213. 321. Dionys. H. 1, 34. Herod. 575. 584. Εἰς χρόνον, ad Mær. 225. Herod. 234. 524. 732. Εἰς χρ. φυλάττεσθαι, Toup. Opusc. 1, 157. Χρόνον ποιῆν, Wakef. S. Cr. 5, 105. Jacobs. Anth. 10, 44. Aristot. H. A. 511. Schn., Demosth. 392. 18.: ἔχει τὸν τόπον, Alicubi commorari, Achill. Tat. p. 13. Χρ. πολλὸν, ad Charit. 623. Τοσοῦτον χρ., Bergler. ad Alciph. 185. Χρ. δίδοναι τινὲ, Valck. Diatr. 230. Χρόνοι, ad Diod. S. 2, 166. 437. Οἱ πρῶτοι χρ., Lennep. ad Phal. p. 12. Πολλῶν χρόνων, Diod. S. 2, 431. Ἐκ παλαιῶν χρ., Diod. S. 1, 381. et var. l. Χρόνοις abund., ad Charit. 434. Χρόνοις ὑστερον, Boiss. Philostr. 204. 634. Ἐν χρόνοις, ad Herod. 198. Χρόνους ἐμποιεῖν, Bergler. ad Alciph. 87. Schæf. Mss.]

Χρονογράφος, ὁ, Temporum s. Annalium scriptor, Qui describit quo tempore quæque res gesta sūt

[Strabo 1. p. 38. * Χρονογραφέω, ibid. Const. Manass. Chron. p. 4.] Χρονογραφία, ἡ, Temporum descriptio, [Polyb. Dionys. H. 1. p. 6, 43. 700, 13. * Χρονοκάριος et * Κλονοκάριος conf., Orph. H. 18, 8. * Χρονοκράτωρ, Tzetz. Carm. 41. Procl. Paraphr. Ptol. 290.] Χρονόληρος, Qui ætate et longis annis desipit, ut senes decrepiti, qui repuerascunt. Sed potius Κρονόληρος scr. [* Χρονολόγος, (unde * Χρονολογέω, e quo) * Χρονολογία, * Χρονολογικός, * Χρονολογικῶς, Schn. Lex.] Χρονοτριβέω, Tempus tero, τὸν χρόνον τρίβω, i. e. Inutiliter tempus tero, et nihil efficio, Aristot. Rhet. 3. [“ Schol. Od. B. 204. Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 96. Nicet. Choni. ap. Fabric. Bibl. Gr. 6, 411.” Boiss. Mss.] Ἀχρονοτριβής, In quo tempus tritum non est, ideoque Celeriter s. Subito factus. Hes. ἀχρονοτριβὲς dici scribit τὸ σύντομον καὶ ταχὺ, παρὰ τὸ μὴ τετριφθαι ἐν χρόνῳ, ἢ χρόνον πολὺν διατρίψαι. Sin de homine dicitur et eo qui aliquid agit, est Qui tempus non terit, Celer. [* Χρονουκκός, unde Χρονουκκέω, Tempus extraho, Diem eximo, Procrastino. [* Χρονουργός, Theod. Prodr. Amic. Exul. 140.]

* Ἀχρονος, ὁ, ἡ, Expers temporis, Nullo comprehensus tempore, Qui ante omne tempus est, nec ullo tempore esse cœpit: (ut Hes. ἄχρονον dici ait τὸ μὴ ἀρξάμενον ἐπὶ χρόνου.) I. e. Æternus, Sempiternus. Nonn. Paraphr., Ἀχρονος ἦν, ἀκίχτος, ἐν ἀρρήτῳ λόγος ἀρχῇ, Ἰσοφύης γενετῆρος ὁμήλικος. Ubi etiam dicit, Πατὴρ ἦν ἀμείριστος, ἀτέρμονι σύνθρονος ἐδρῇ. Et mox, οὗτος ἀπ’ ἀρχῆς Ἀενάω * συνέλαμπε θεῷ, τεχνήμονι κόσμον, Πρεσβύτερος κόσμοιο: explicans his posterioribus satis clare quid per illud ἄχρονος intellexerit. [Momentaneus, Philes p. 228. πάθος.] Ἀχρόνως, Sine tempore, Absque ullo temporis spatio, Extra omnem temporis mensuram: τὰ ἀ. γινόμενα, Themist. et Philop. Quæ sine tempore fiunt, Bud. [“ Sine mora, Philo J. 2, 96. Pf. ubi cum ἀμελλητὶ jungitur.” Schleusner. Mss. “Hesychius Presbyter 3, 175.” Boiss. Mss. * “Βαθύχρονος, Const. Manass. Chron. p. 122. cum variante.” Boiss. Mss. * “Βραχύχρονος, Tzetz. Ch. 1, 941.” Elberling. Mss.] Δίχρονος, Qui duorum temporum est, Duplex tempus habens. Vox Grammatica est. Ii enim δίχρονον vocalem vocant quæ utrumque tempus admittere potest, esseque uno in loco brevis, in altero longa: anceps alio nomine dicta: tales sunt α, ι, υ. [“ Ad Mær. 96. Bernard. Reliq. 26. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 28. 99. 243. 2, 289. Dionys. H. 5, 74.” Schæf. Mss.] Δίχρονέω, Duorum sum temporum. [* Διαχρονία, Theol. Arithm. 37.] Et comp. Δίχρονοκατάληκτος, Desinens in ejusmodi δίχρονον et ancipitem vocalem. Utitur hisce vocibus Gaza Grammaticæ suæ l. 4. Verum et ap. Eust. leguntur, ut cum in ἀκάματος et ἀθάνατος dicit ἐκτείνεσθαι τὸ κατ’ ἀρχὰς δίχρονον. Sic Idem, cum dixisset ab Aristoph. in Pace συστέλλεσθαι mediam syllabam in ὄρνυγος, subjungit, Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τῶν διχρόνων παρὰ τῷ Ποιητῇ τὴν τῆς κλήσεως φερωνυμίαν σώζουσι, τοῖς δὲ δυσὶν ὑποκείμενα χρόνοις, ut Ἀπόλλων, ἀνὴρ, Κρονίω, Ἄρης, ὕδωρ, πρὶν, et similia. Ubi nota δίχρονα nominari, quoniam δυσὶν ὑπόκεινται χρόνοις. Ἐγχρονος, opp. superiori ἄχρονος: ab Hes. exp. πρόσκαιρος, Temporarius, Ad tempus durans, Per aliquod tempus durans. Suidas ἐγχρόνων exp. οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνον συντεθεισῶν, in hoc Appiani loco, Κατεφρόνουν τῶν σπονδῶν ἐτι ἐγχρόνων οὐσῶν: mallem ego, Quarum constitutum tempus nondum erat elapsum, Quæ adhuc durabant: ut ἄχρονοι etiam σπονδαὶ videri queant dici posse Quibus nullum certum tempus præfinitum est. [* Ἐγχρονέω, unde * Ἐγχρονία, Montf. Palæogr. 55. 69. Tzetz. Epist. 1. p. 267.] Ἐπίχρονος, pro eod. accipi videtur: ab Hes. tamen exp. ἐπίχαρτος, quod mihi non potest esse non suspectum. Affertur vero ET Ἐπιχρόνιος pro Diuturnus, Inveteratus: sed sine exemplo. [“ Ad Phalar. 228.” Schæf. Mss. * “Ἐτερόχρονος, Dionys. Areop. de Div. Nom. 5. p. 731. Πάντα οὖν * ἀναθετόν τῇ πρώτῃ αἰτίᾳ· ἀλλ’ οὐ, διότι μερικὰ καὶ ἐτερόχρονα τὰ αἰτιατὰ, ἥδη * ὑπονοητέον καὶ μερισμούς τινας * ἰδιούστας, ἢ μὴν ἰδίως ἐπινυνόμενους ἐπὶ Θεοῦ. At

A. possis ἐτερόχροα.” Osann. Auct. Lexx. Gr. “Matth. Camariota Comp. Rhet. p. 12. Scheff.” Boiss. Mss. * Ἐτεροχρονέω, Phav. 55. * Ἐτεροχρονία, unde * Ἐτεροχρονικός, et adv. * “Ἐτεροχρονικῶς, Matth. Lectt. Mosq. 2, 48.” Boiss. Mss.] Ἰσόχρονος, Tempore s. Ætate æqualis et par, Contemporaneus, Coætaneus, ὁμόχρονος, σύγχρονος, [“ Toup. Opusc. 1, 15. Dawes. M. Cr. 64. Callim. 1. p. 588.” Schæf. Mss. * “Ἰσοχρόνως, Sext. Emp. adv. Math. p. 122. Colon., ubi mendose bis ἰσοκρόνως.” Boiss. Mss.] Ἰσοχρονέω, Tempore æquo s. æqualis sum, Æquali tempore vivo s. vigeo, Heraclit. in Epist. ad Hermod. Ἰσοχρονήσω πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενος, i. e. Tamdiu vivet nomen docti Heracliti quamdiu regionis nomen et urbis Ephesi: nullaque ætas silebit nomen meum. Bud. [* Μακρόχρονος, Tzetz. Posth. 744. * Μακροχρονέω, * Μακροχρονίζω, * Μακροχρονιώω, Schleusn. Lex. V. T. * “Μακροχρονία, Bast Lettre 237.” Schæf. Mss. * “Μετάχρονος, Lucian. 2, 311.” Schæf. Mss. * Μονόχρονος, Aristippus ap. Athen. 544. * Μονοχρονέω, Hortus Adon. 226. * “Ὀλιγόχρονος, Wassenb. ad Hom. p. 49.” Schæf. Mss. M. Anton. 5, 10. * Ὀμοιόχρονος, Dionys. H. 2. p. 19, 19. * Ἀνομοιόχρονος, Eust. 13, 7.] Ὀμόχρονος, i. q. ἰσόχρονος, Greg. Naz. Macc. Enc. Ἡλικιώται δὲ, οἱ σήμερον ἡμῖν συγκινδυνεύοντες, καὶ τὴν καρτερίαν ὁμόχρονοι, Qui eodem nobiscum tempore fortiter agunt et cruciatus hosce tolerant, [Themist. 128. * “Ὀμοχρόνως, Jo. Climac. 132. Schol. Arat. Ph. 173. bis.” Boiss. Mss.] Ὀμοχρονέω, Eodem tempore sum, Tempore æquo s. æqualis sum. Lucian. (2, 61.) Καὶ πρὸς πάντα σπενδέτω, καὶ, ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ’ Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκείθεν δὲ ῥοιζήματι ἐνὶ ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδεὶς καιροῦ ἀπολείπειτο: [472., * Παλαιόχρονος, Const. Manass. Chron. p. 123. Amat. 7, 23. * Παλαίχρονος, Tzetz. Hom. 385. * Πολύχρονος, Æneas Gaz. Ecphr. 368. “Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 120. Herodian. Epim. 153.” Boiss. Mss. * “Πολυχρόνως, Apollon. Lex. v. Χλωρόν: Οὐ π., Recenter.” Schleusner. Mss. * “Πρόχρονος, Lucian. 2, 311.” Schæf. Mss. * Προχρονέω, Clem. Alex. Str. p. 932. * Πρωτόχρονος, Gl. Primævus, Philes p. 186. Φίλος παῖς ἐκ τριχὸς πρ., al. * πρωτοκρόνου, al. * πρωτοχρόνου.] Σύγχρονος, Contemporaneus, Coævus, Coætaneus, Æqualis: itidem ut ὁμόχρονος et ἰσόχρονος: ut illi qui ap. Virg. erant ὁμήλικες et ætate pares. Apud Nonn. cum gen. σύγχρονος αἰῶνος, Tempore æqualis ipsi æternitati, i. e. Qui ab ipsa usque æternitate fuit. Idem cum dat. etiam dixit ἀλαώπιδι σύγχρονον ὄρφη, eod. sensu, sc. pro Æterno, Qui ab ipsis usque tenebris fuit quæ mundi creationem antecessere. [* Συγχρονέω, Athen. 599. Apollou. Synt. 205. Bekk. Clem. Alex. 322. * “Τετράχρονος, Bekk. Anecd. 821. Charax iu Hort. Adon. p. 226.” Boiss. Mss. Longin. Fr. 18. Eust. Od. A. p. 42, 45. * Τετραχρονία, ibid. * “Τετραχρονέω, Reiz. Acc. 127.” Schæf. Mss.] Τρίχρονος, Qui trium temporum est, ut τρ. λέξις, [“Charax in Hort. Adon. 226. 228. * Τριχρονέω, 226.” Boiss. Mss.] Ὑπερχρονος, Qui super omne tempus est,

D. Omne tempus exuperans, ut Deus, qui ante omnia tempora fuit, et erit post omnia sæcula. [Theodoret. c. Gr. 2. p. 33.] Φιλόχρονος, Amans temporis, Tempus notare amans. E Greg. Naz. φιλόχρονος ἐνστασις, Cavillatio studiose tempus captans. [* Ἀειχρόνιος, Strato Epigr. 71. 121. Anal. 2, 395. * Βραδυχρόνιος, Schol. Il. B. 325.] Βραχυχρόνιος, Brevi tempore durans, ὀλιγοχρόνιος, [Schol. Lycophr. 276. Plut. 6, 406. Plato Timæo 3. p. 75. “Tzetz. Ch. 1, 944.” Elberling. Mss. * Ἐπιχρόνιος, Cic. ad Att. 6, 9.] Ἰσοχρόνιος, i. q. ἰσόχρονος, Par tempore, e Theophr. C. Pl. 4. [* Ἰσοχρονίως, Hierocl. 260.] Μακροχρόνιος, Longo durans tempore, Durans in longos annos, Longævus, Diuturnus: compar. μακροχρονιώτερον, Plato Tim. [“Porph. V. P. 24.” Boiss. Mss. “Ad Diod. S. 1, 207.” Schæf. Mss. * Μακροχρονιότης, Gl. Longevitas.] Μεταχρόνιος, Aliquanto post tempore faciens aliquid: μεταχρόνιος ἰάλλειν, φορεῖσθαι, vel πέτεσθαι, dicitur qui μετὰ χρόνον φέρεται s. πέτεται, i. e. εἰς οὐρανόν, In cælum; nam ὁ

οὐρανὸς vocatur ETIAM Χρόνος, ut annotat Schol. Hesiodi Θ. 269. de Harpyis, Αἱ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται Ὀκείης περὺ γεσσι' μεταχρόνια γὰρ ἴαλλον. Itidem Suidæ μεταχρόνια est ἡ εἰς ὕψος φερομένη, in h. l., cujus Auctorem reticet, Τίς γὰρ ἐμοὶ σέο μισθὸς ἐπάξιος, ἦν σε διδάξω Ὑψοῦ ὑπὲρ πόντοιο μεταχρονίην ποτέεσθαι; Utitur vero et Apoll. Rh. hoc vocab. in ead. signif. ut 2, (300.) de iride cum harpyis fugata pulsaque, ἥ δ' ἀνόρουσεν Οὐλυμπόνδε θοῇσι μεταχρονίη περὺ γεσσι. Et rursum (587.) de navi quæ fluctu quodam in sublimē attollebatur, ὕψοῦ δὲ μεταχρονίη πεφόρητο. Ubi Schol. annotat pro μεταχρονίη scribi etiam μεταχρονίη: significare autem τὴν μετέωρον. Nota igitur IBI Μεταχρόνιος, quo idem Poeta utitur, 3, (1151) Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχρονίη πεπότητο. Ubi interpretari etiam queas Relicta terra. Quæ interpr. et scriptura præcedentibus etiam tam Apollonii quam Hesiodi locis convenire potest: atque adeo ego hanc illi præfero; nam χρόνος pro Cælo poni insolens esse videtur. [Vide Μεταχρόνιος. "Μεταχρόνιος, Tempore posterior, Lucian. 2. 236. Lobeck. Aj. p. 290. Brunck. 1286.] Ὀλιγοχρόνιος, Qui pauci s. brevis est temporis, Exiguo s. Brevi temporis spatio durans. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) p. 58. Το μὲν γὰρ νῦν πλεονεκτῆσαι, ὀλιγοχρόνιον ἂν ἡμῖν τὸν πλοῦτον παράσχοι. Cui ὀλιγοχρόνιος opp. ἀετναότερος, dicens, τοῦτ' ἀετναότερον ἡμῖν δύναιτ' ἂν τὸν πλοῦτον παρέχειν. Itidemque Medici ὀλιγοχρόνιον μανίαν, Furorem s. Insaniam brevi durante tempore dixerunt, vatum Poetarumque ἐνθουσιασμῷ similem, quæque levi de causa exorta, statim evanescit. Fanatici appellantur ab Jctis, qui morbo illi sunt obnoxii. ["Jacobs. Anth. 6, 340. 7, 119. 403." Schæf. Mss.] Παντολιγοχρόνιος dicitur ὁ παντελῶς ὀλιγοχρόνιος, Qui omnino s. admodum exigui brevisque temporis est, ["Jacobs. Anth. 7, 403." Schæf. Mss. *Ὀλιγοχρονιότης, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 3. p. 14.; 3, 5. p. 164. 165. ad Tryphiod. p. 40. *Ὀλοχρόνιος, Herodian. Epimer. 186.] Πολυχρόνιος, opp. præcedenti, utpote significans Qui multo s. longo tempore durat, Diuturnus. Aristot. Prædic. Qualit. Φανερόν δὲ ὅτι ταῦτα βούλονται ἔξῃς λέγειν ἃ ἐστὶ πολυχρονιώτερα καὶ δυσκινητότερα. Et πιοχ, ὥστε διαφέρει ἔξῃς διαθέσεως, τῷ τὴν μὲν, εὐκίνητον εἶναι, τὴν δὲ, πολυχρονιώτεραν καὶ δυσκινητοτέραν. Et ap. Medicos πολυχρόνιος πυρετός, Febris diuturna et longa. Superl. e Xen. *Απ. 1, (4, 16.) Πολυχρονιώτατα καὶ σοφώτατα ἔθνη, pro Vetustissimæ et sapientissimæ gentes. Nam exp. non solum Diutinus, item Longævus, Diu vivens, sed etiam Antiquus. ["Jacobs. Anth. 6, 321. ad Diod. S. 1, 102. 354. 2. 19. Ilgen. ad Hymn. 397." Schæf. Mss. *Πολυχρονίως, Hippocr. 1282, 6. *Πολυχρονιότης, Schol. Aristoph. Ὀρν. 607. Eust. II. A. p. 73.] Affertur et VERB. Πολυχρονεῖν pro Diu manere, Diu durare. [*Πολυχρονίζω, LXX. Deut. 4, 26. *Προσχρόνιος, Anna C. 27." Elberling. Mss. *Υποχρόνιος, Temporarius, Amphil. 40. *Υπερχρόνιος, Valde longævus, Mich. Apost. Prov. 19, 89." Schleusner. Mss.]

Χρονικός, Ad tempus s. tempora pertinens, Qui temporis s. temporum est: unde τὰ χρονικά dicuntur Libri s. Commentarii, in quibus tempora rerum quæ gestæ sunt vel evenerunt describuntur, h. e. quibus annotatur quo tempore quidque gestum sit vel evenit. Annales vocant Latini, quoniam in iis res memoratu dignæ perscribuntur, servata annorum serie. Lucian. (3, 224.) Ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς Χρονικοῖς ἱστορεῖ. Plut. Themist. (27.) Τοῖς δὲ χρονικοῖς δοκεῖ μᾶλλον συμφέρεσθαι ὁ Θουκυδίδης, καί περ οὐδ' αὐτοῖς ἀτρεμῶς συνταττομένοις, Annales vero magis sequi videtur Thuc. s. Libros chronicos. Ita enim vocat Gell. 17, 21. Ut ab istiusmodi, inquam, temporum ætatumque erroribus caveremus, nec in sermonibus forte inconspicuum aliquid super ætate atque vita clarorum hominum temere diceremus, excerpēbamus e libris qui Chronici appellantur, quibus temporibus florissent Græci simul atque Romani viri, qui vel ingenio vel imperio nobiles insignesque post conditam Romam fuissent, ante secundum bel-

lum Carthaginensium. Sic Plin. 35, 9. Quod et ipsius Timagoræ carmine vetusto apparet, Chronicorum errore non dubio. Quanquam sunt qui eo loco Chronicorum nomine intelligant τοὺς χρονογράφους. Item χρονικά ἐννοιαί, Basil. Tempori obnoxiae cogitationes: Et ADV. Χρονικῶς δέχεσθαι, Ita accipere ut tempus declarat. ["Χρονικός, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 278. Thom. M. 242. ad Dionys. H. 1, 23. Χρονικῶς, Fischer. l. c." Schæf. Mss. Heracl. Alleg. 26. p. 93. "Schol. Jo. Diac. ad Hesiod. A. p. 76. Heinr." Boiss. Mss.]

Χρόνιος, i. q. πολυχρόνιος, i. e. Multo s. Longo durans tempore, Diuturnus: ut Aristot. Prædic. Qualit. Διαφέρει δὲ ἔξῃς διαθέσεως τῇ χρονιώτερον εἶναι καὶ χρονιώτερον, pro quo paulo post dicit πολυχρονιώτερον, ut videre est in l. supra c. Ibid. "Ἡ τε γὰρ ἐπιστήμη δοκεῖ τῶν παραμονιμωτέρων εἶναι καὶ χρονιωτέρων. Sic Theopompus rex ap. Plut. Lycurgo (7.) exprobrante ipsi uxore quod ἐλάττω παραδῶσει τοῖς υἱοῖς τὴν βασιλείαν, ἡ παρέλαβε, respondit, μείζω μὲν οὖν, ὅσῳ χρονιωτέρῳ. Et Medici χρόνια πάθη s. χρονίας νόσους vocant Morbos diuturnos s. diu durantes: ut Aret. initio sui περὶ Χρονίων Παθῶν libri, Χρονίων νόσων πόνος μὲν πολλὸς, χρόνος δὲ μακρὸς συντήξιος, καὶ ἀβέβαιος ἢ ἀλβεῖς, quas χρονίας νόσους paulo post δολιχὰς appellat. Cæl. Aurel. Tardas vocat: ut initio suæ Præf. in Chron. 5. Præscriptis celerum passionum libris, tardarum placet curationes ordiūare. Tardas autem appellat, quoniam oppositæ sunt ταῖς ὀξείαις, quas Celeres nominat. Ibid. Celeres enim vel acutæ passionēs etiam sponte solvuntur, et nunc fortuna nunc natura favente: chroniæ autem vel tardæ passionis morbi, qui jam præiudicio quodam corpora possederint, solius Medici peritiam poscunt, cum neque natura neque fortuna solvantur. Et ap. Diosc. 1, 102. χρόνιαι βήχες, Diuturnæ tusses; vel potius Veteres tusses. Itidemque 2, 29. Idem dicit, Χρονίους τῶν τενόντων ἀποστάσεις, Inveteratos abscessus, et qui longo durarunt tempore. Ubi etiam nota fem. genere χρόνιος dici, ut ap. Plut. Camillo, Πρὸς τῇ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος, Obsessio diuturna et otiosa. Nec non χρόνιοι πόλεμοι, Thuc. (1, 141.) Bella diutina. Et χρόνιος στόλος ἐσόμενος, Expeditio quæ diuturna futura est. Ex Eur. vero (Iph. A. 1625.) χρόνια προσφθέγματα, Alloquia in longum producta tempus, ideoque proluxa. Item aliquis aliquid facit χρόνιος, quod nimirum Serus facit, et longo temporis spatio interjecto; ideoque exp. Qui diu moratur, Serus, Tardus, Lentus: (ea quidem signif. qua in Epist. illa Ovidiana, Hanc tua Penelope lento tibi mittit, Ulysses.) Alexis ap. Lucian. (1, 732.) Ὡς δέσποθ' ὑγίαιν', ὥς χρόνιος ἐλήλυθας. Itidem ap. Eur. Or. (738.) Πυλάδι χυαεῖν, Ἡ γὰρ ἐστὶν ὥς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένους χρόνῳ; respondet Orestes, Χρόνιος' ἀλλ' ὁμῶς τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις: i. e., inquit Schol., μετὰ χρόνον πολὺν ὁμῶς καὶν βραδὺν παρεγένετο, ἀλλὰ τάχιστα τοῖς φίλοις ἐφωράθη κακός. Idem (Iph. T. 258.) χρόνιοι ἦκουσι, Seri s. Lenti veniunt: i. e. Longo post tempore. Et rursum χρόνιος ἀπίων, Qui abiit auct longum temporis spatium, s. Qui jamdiu abest. Et (Andr. 84.) χρόνιος οὖς' ἐκ δωμάτων, Quæ diu et longo tempore abfuit domo. At e Thuc. χρόνιοι ξυνιδόντες, Cunctanter in consilium coeuntes, Qui morantur coire in consilium. Lucian. sine verbo, sed subaudito, in Tim. fin. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς, Serus nobis advenit Thrasyclus, et longo post tempore. Itidem χρόνια καταμήνια dicuntur Menses tardiores, i. e. Menstrua quæ statum solemneque tempus excedunt, ut Hippocr. 5. Aphor. 36. Γυναικὶ καταμήνια χρόνια καὶ μὴ κατὰ τὰ αὐτὰ ἴοντα, καθάρσιος δέσθαι σημαίνει. Nam et Gal. ibi χρόνια καταμήνια vocari ait ὅσα τῆς εἰθισμένης ὑπερῖζει περιόδου. Itidem Basil. in Ep. ad Leont. Χρόνια μὲν σοὶ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν γράμματα, οὐ μὴν χρονιώτερα τῶν αὐτόθεν. ["Markl. Iph. p. 258. Hel. 572. 1041. Barnes. 637. Musgr. 1248. Wakef. Ion. 1462. Luzac. Exerc. 119. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xi. Toup. Opuscul. 1, 25. 157. 2, 244. Valck. Phœn. p. 539. Ammon. 48. Valek. ad p. 146. Diatr. 185. ad Eur. Or.

234." Schæf. Mss.] *Χρονίως*, Longo tempore, Diu post, Sero, Tarde, Cunctanter. Affertur χρ. ἀποσβέννυται, pro Diuturnitate extinguitur. ["*Χρόνια* pro *χρονίως*, ad Anton. Lib. 226. Verh." Schæf. Mss.] Item nomen SUBST. *Χρονιότης*, Diuturnitas, Longum temporis intervallum, Mora, [Theophr. H. Pl. 9, 14, 2.] ET *Χρονία*, ἡ, itidem substantive pro Vetustas, [Cunctatio, Suid. v. Ἀμβλύνω.] E quo DERIV. *Χροναῖος*, itidem Diuturnus, vel etiam Vetus. ["T. H. ad Plutum p. 407." Schæf. Mss. **Χροινόμαι*, Hippocr. 817.]

Χρονίζω, Sum *χρόνιος* et diuturnus, Longo tempore duro et persevero, Inveterasco. Hippocr. "Ὅσα δ' ἂν διαμένη τοῖσι παιδιοῖσι πάθεα, καὶ μὴ ἀπολυθῇ περὶ τὸ ἡβάσκειν, ἢ τοῖσι θήλεσι περὶ τὰς τῶν καταμνηνίων ῥήξεις, *χρονίζειν* εἴωθε. Unde Celsus, Si qua etiam genera morborum in infantem inciderunt, ac neque pubertate, neque primis coitibus, neque in femina primis menstruis finita sunt, fere longa sunt. Epicurus, Οὐ *χρονίζει* τὸ ἀλγοῦν συνεχῶς, τὸ δὲ ἄκρον, εἰς ἁπλοῦς χρόνον πάρεστι, Non longus s. diuturnus est. Sic Gal. ad Gl. 1. *Χρονίζοντα* ἔλκη καὶ πεπαλαιωμένα καὶ κακοῦνη: 2. Εἰ μὴ πάνυ κεχρονικότες εἴεν οἱ ἔρπητες, Nisi admodum diu durant et inveterati sint. [Alex. Trall. 1. p. 27.] Pass. ETIAM *Χρονίζομαι* dicitur pro *χρονίζω*: ut *χρονιζόμενα* ἔλκη, Gal. ad Gl. Quæ diu durant, jam inveterarunt: "Ἡδὲ δὲ, inquit, *χρονιζομένων* ἔλκων μήτε γλυκεῖ λύνει τοὺς κυκλίσκους, μήτε ὕδαρες ἢ τὸ ὀξύκρατον ἔστω. Sic, *Χρονιζόμενον* τὸ γάλα γίνεται λεπτότερον, Si inveterascat, s. Velustate et progressu temporis. Nec non Aristot. Eth. 9, (6.) *Χρονιζομένην* δ' εὐνοίαν καὶ εἰς συνήθειαν ἀφικνουμένην, γίνεσθαι φιλίαν. Itidemque idem, in lib. de Color. 389. *χρονιζόμενον* ὕδωρ et *παλαιούμενον* pro eodem dixit, teste Bud., qui Galenum rursum et J. Poll. *κεχρονισμένον* usurpare ait pro Vetusto et antiquo, et Quod inveteravit, itidemque eund. Aristot. περὶ Μνήμης, p. 261. Sic vero et Theophr. H. Pl. 9, (14, 3.) Τῶν δὲ ῥίζων ὅσαι μὲν γλυκύτητά τινα ἔχουσι, συμβαίνει ἠθιρπιδέσους γίνεσθαι *χρονιζόμενας*. || *Χρονίζει*, Moror, Tardo, Serlus s. Tardius venio. Hippocr. in Ep. ad Damag. Ἡ δὲ ναῦς καὶ τὸν χρόνον τοῦτον ὃν ἐπιστέλλω σοι, *χρονίζει*, Cunctatur. At Matth. 24, (48.) cum infin. *Χρονίζει* ἔλθεῖν, Venire cunctatur, Differt et procrastinat reditum. ["Musgr. Herc. F. 619. Dionys. H. 1, 419. 2, 1159. Coray Theophr. 244. Toup. ad Longin. 381. et Ind. De vino. Casaub. ad Athen. 61." Schæf. Mss.] *Χρονισμός*, i. q. *χρονιότης*, Diuturnitas, Longinquitas. (Intellige autem de Temporis longinquitate, h. e. Longo spatio, ut cum Cic. dicit, Dolorum magnitudinem brevitate consolatur Epicurus, longinquitatem levitate.) Vel Mora, Cunctatio. ["Dionys. H. 2, 1159." Schæf. Mss. **Χρονιστός*, Qui cunctatur, Ælian. V. H. 3, 43.] At cōMP. Ἀντιχρονισμός, ὁ, SIVE Ἀντιχρόνιαμα, τὸ, a Gramm. dicitur Temporis pro Tempore positio, Tempus pro tempore positum, ut ap. Eur. initio Hec. τὸ δὲ Ὀκισται, inquit Schol., ἢ ἀντὶ τοῦ κατωκίσθη, ἢ ἀντὶ τοῦ κατοικεῖται, κατ' ἀντιχρονισμόν.

[**Ἀναχρονίζω* Schol. Eur. Phœn. 861. Ἀναχρονίσαι, Gl. Propalare. "Valck. Phœn. p. 708. Hipp. p. 188. **Ἀναχρονισμός*, Phœn. p. 325. 708. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 362. Brunck. Aj. 1286. Lobeck. p. 407." Schæf. Mss.] *Ἐγχρονίζω*, Diu s. Longo tempore permaneo in, Immoror, Tempus tero in, ἐνδιατρίβω. Thuc. 3, (27.) p. 91. Ὡς αἶτε νῆες αὐτοῖς οὐχ ἦκον ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ ἐνεχρόνιζον, καὶ ὁ σίτος ἐπελελοίπει, ubi Schol. ἐν τινι τόπῳ πολὺν χρόνον μένουσαι διεβίβαζον. Item Invetero s. Inveterasco. Philo de V. M. 3. Μὴ χρόνον μήκει μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐγχρονίζει καίνουμένον καὶ νεάζον, Quanto magis inveterascit s. inveterat, Turn. [Ἐ. τὸν πόνον, Protraho laborem, Philes p. 92. "Valck. Anim. ad Ammon. 173. Diod. S. 1, 214. ad Charit. 491. Epigr. adesp. 169." Schæf. Mss. **Ἐγχρονισμός* τῆς μάχης, Diu durans pugna, Apollon. Lex. v. Μῶλος. Aet. p. 64, 42. Oribas. Ed. Mosq. 249.] *Ἐπιχρονίζω*, itidem significat modo Immoror, modo Invetero s. Inveterasco, Gal. ad Gl. Ἐπιχεχρονικὸς οἵδημα, Inflammatus. Tumor inveteratus. [**Ἀναχρονίζω*, Valck.

Phœn. p. 708. **Μεταχρονισμός*, p. 325. ad Lucian. 1, 503." Schæf. Mss.] *ὑπερχρονίζω*, Supra modum *χρόνιος* sum. Utitur hoc verbo Hes. compar. *χρονιώτερον* exponens per partic. *ὑπερχρονίζον*.

Συγχρονίζω autem potius a *σύγχρονος* quam a *χρονίζω* derivatum videtur, utpote quod significet Contemporaneus et coætaneus sum, Eod. tempore sum s. vigeo. Exp. tamen et Commoror, Multum sum temporis, sed sine exemplo. ["Auctor Vitæ Æschyli. Georg. Syncell. 164." Boiss. Mss.] UNDE *Συγχρονισμός* dicitur τὸ *σύγχρονον* εἶναι s. *συγχρονίζειν*, et eorum est, qui concurrunt in idem tempus. Gell. 17, 21. post verba in *Χρονικὸς* paulo supra citata, Easque nunc exceptiones nostras variis diversisque in locis factas, cursim digessimus. Neque enim id nobis negotium fuit, ut acri atque subtili cura excellentium in utraque gente hominum *συγχρονισμούς* componeremus, sed ut noctes istæ quadamtenus his quoque historiæ flosculis leviter injectis aspergerentur.

[**Χρονῖται*, ita Orthodoxi Arianis dicti, Athan. 2, 166.]

[**Χρονέω*, cf. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 69. (ad Rutin. Epigr. 12.)" Boiss. Mss.]

[**Χρονίσκος*, Parvum tempus, 2 Macc. 11, 1. sec. Cod. Alex. ubi alii libri *χρόνον* habent.]

ΧΡΥΣΟΣ, ὁ, Aurum. II. Z. (48.) Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολυκμητὸς τε σίδηρος: Od. Θ. (393.) Καὶ χρυσοῖο τά- λαντον ἐκέικατε τιμήεντος. Ubi nota epith. hoc τιμή- εις: maximo enim in pretio est apud mortales. Unde ap. Athen. (159.) in jambo quodam, Ὡ χρυσέ, δε- ξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. Et ap. Lucian. (1, 153.) Timon, invento thesauro et detecto, cum vidisset esse χρυσίον ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσ- ῳψιν ὑπερήδιστον, subjungit et ipse, Ὡ χρυσέ, δε- ξίωμα κάλλιστον βροτοῖς: αἰθόμενον γάρ πῦρ ἄτε, δια- πρέπει καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν: alludens ad Pin- doricum illud, initio Olympiῶν, Ἀριστον μὲν ὕδωρ ὃ δὲ Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ ἄτε διαπρέπει νυ- κτὶ μεγά- νορος ἔξοχα πλούτου. Rursum II. Σ. (475.) Vulcanus fabricaturus vincula irretiendo Marti et Veneri adul- teris, Χαλκὸν ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε, Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον: Od. Γ. (435.) χαλ- κὸς ἄκμωνι, σφύρα τε καὶ πυράργα χρυσὸν ἐργάζεται, Z. (232.) et Ψ. (159.) χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἰδρις, Circumfundit argento aurum, i. e. Argentum deaurat s. inaurat, Γ. (384.) Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, Circumfuso cornibus auro, i. e. Deauratis cornibus, (426.) ὕφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύη, Δ. (616.) de calatho et cratere, χρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντα, Inaurata sunt. At Plut. Symp. 1. Εἰκόνας χρυσῶ καλλωπίζοντες. Athen. 12. Μὴ κο- σμεῖσθαι χρυσῶ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν. Herodian. 5, (8, 13.) Διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμῶν πεποικίλτο. Rursum Athen. (233.) de fluviis in extrema orbis parte, ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει, Auriamenta: ut et Pactolus rutilas volvit arenas, et agros irrigat auro. Et Theophr. Ep. 24. Φλέβας χρυσοῦ μεταλλουργοὶ ἀνιχνεύοντες. Aliquando χρυσὸς vocatur Vas ipsum aureum s. ex auro confectum, ut ap. Athen. 11. Χρυ- σὸς οἶνον ἔχων, Aureum poculum. Et ap. Xen. K. II. 8, (7, 3.) in Oratione Cyri morientis ad filios, Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῶ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ, μήτε ἐν ἄλλῃ μηδενί, ἀλλὰ τῇ γῇ ὡς τάχι- στα ἀπόδοτε, Nec ih aureo, nec in argento, nec in alio cujusvis materiæ conditorio et loculo. ["Χρ. λευκὸς, Aurum album, i. e. Minus perpuratum mul- tius argento nixtum, memorat Herod. 1, 50." Schw. Mss.] || *Χρυσός* dicitur etiam Piscis quidam aurei coloris. Plin. sub fin. l. 32. ex Ovidio, Or- phum rubentem, rhacinumque pullum, pictas mor- myras, aureique coloris chryson. Diversum vero hunc esse tradunt ab aurata; eam enim ab Athen. (284.) dici χρύσοφρον, a Callimachio χρύσειον ἐν ὀφρύ- σιν ἱερὸν ἰχθύν. Sed forsau dicitur potius *Χρυσόν* quam *Χρυσός*. ["Musgr. Ion. 887. Andr. 160. Heyn. Hom. 5, 421. Clark. ad Il. B. 268. Toup. ad Longin.

374. Opusc. 1, 277. Emendd. 1, 421. ad Xen. Eph. 251. De crine, Monthly Review, Jun. 1799. p. 96. De felicitate, meliore conditione, ad Lucian. 1, 460. Musgr. Tro. 432. Conf. c. Κροῖσος, Wakef. Herc. F. 647. Jacobs. Anth. 9, 12. ad Herod. 677. De quant., Anthol. Pal. T. 2. p. 538. et Præf. p. ix. Struchtm. Anim. Cr. 128. Mos virginibus plurimum auri gestare, Porson. Hec. 154. cf. Wakef. Diatr. 13. Χρ. ἐπῶν, Kuster. Aristoph. 6. Τοῦτό μοι ἐστι χρ., Dionys. H. 5, 327. Plut. Timol. c. 11. Idem T. 4. p. 6. Cor. Χρυσῶ πάττειν, Laudibus ornare, Kuster. Aristoph. 60. 214." Schæf. Mss.]

[* "Χρυσσαδῆς, f. l. ap. Naucratis. Epist. in Cavi Hist. Literar. p. 438. ψυχῇ: vertitur Animus aureus: videtur leg. * χρυστοειδῆς." Schn. Lex. Suppl.] Χρυσσοβάλλανος, Glaus aurea. Χρυσσοβάλλανος, inquit Gorr., quid sit, non animadverti fuisse explicatum. Gal. l. 8. τῶν κατὰ Τόπους, dicit ei vim esse discutiendi et roborandi: damnatque medicamenta στομαχικὰ ex ea composita. Alii βάλλανον μυρεψικὴν, aliud Nucem moschatam interpr. [* "Χρυσσοβατῆς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 182. χρ. δῶ." Elberling. Mss.] Χρυσσοβαφῆς, Auro tinctus s. imbutus, etiam Imbutus aureo colore. Aliis Auratus. Vide Συμπιλέω, T. 3, 298. [Schn. Lex. "Simias Secur. Toup. Emendd. 1, 138. ad Lucian. 1, 377." Schæf. Mss.] Χρυσσοβέλεμος, Aureis instructus jaculis, Aureis sagittis jaculans: ut χρυσσοβέλεμος Ἀπόλλων dicitur in Epigr. de Amore; radii enim solares, quos ejaculatur Phœbus, aurei sunt, atque adeo ipso auro fulgidiores et splendidiores. [Lyds de Mens. p. 34. * Χρυσσοβόρος, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 281. * Χρυσσοβόστρυχος, Athen. 564. * "Χρυσσοβούλιον, Epistola auro scripta, Luitprandi Legatio in Muratorii Scriptt. Rer. Hal. 2. p. 1. pag. 487.; sed fortasse leg. * χρυσόβουλλον, de quo vocab. v. Suicer. Thes. Eccl. 2, 1562." Elberling. Mss.]

Χρυσόγαιος, ὁ, ἡ, Aureum habens solum, s. Auream terram. [* Χρυσόγειος, Suid. * Χρυσόγειος, Philostr. V. A. 6. p. 229. * Χρυσόγλυφος, Hes. * χρυσσοτόρεντος. * "Χρυσσογνώμων, Psell. in Cantic. Cant. 1, 15." Boiss. Mss. Tzetz. ad Hesiod. p. 1.] Χρυσσόγονον, τὸ, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 56. Sunt qui e γόνυ et χρυσὸς compositum hoc nomen dicant, quod flore sit aureo quinis foliis distincto, et representante geniculum cum se complicit. Idem dicunt esse Blattariam Plinii, 25, 9. AT VERO Χρυσσόγονος, Nomen propr. ap. Eund. nec non ap. Athen. et Suid. Apud Cic. quoque nomen liberti L. Syllæ, in Orat. pro Roscio Amer., ubi eum irridens, ait, Venio nunc ad illud nomen aureum Chrysogoni. Sonat enim Chrysogonos, Aureus partus. [Conf. c. * χρυσονομος, Æsch. Pers. 77. γενεά. * Χρυσσογονικὸς, Jo. Lyds de Mens. p. 18. * Χρυσσογράφος, unde * Χρυσσογραφέω, Aureis figuris orno, Photii Amphil. 812. Wolf.]

Χρυσσοδαίδαλος, ὁ, ἡ, Auro variegatus, διὰ χρυσοῦ πεποικιλμένος, ut Herodian. loquitur. Suidæ est τίμιος, Pretiosus. Aliis, Ex auro fabricatus. [* Brunck. Aristoph. 2, 52. (Ἐκκλ. 972.) * Χρυσσοδαίδαλος, ibid. Kuster. 214." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 219.] Χρυσσοδακτύλιος, Aureum gestans annulum. Jacob. Apost. Epist. 2, (2.) Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ. Χρυσσόδετος, Auro ligatus, Soph. (El. 841.) p. 118., ubi χρυσόδετα ἔρηκ memorat, [Plut. 7, 787. Hephæst. 34. "Huschk. Anal. 267. Jacobs. Anth. 8, 157. 360. 11, 71. Philipp. 25. Fac. ad Paus. 3, 257. ad Mær. 421. Valck. Phœn. p. 302. 753." Schæf. Mss.]

[* Χρυσσοθέριος, Heliad. Æth. 3. p. 129=133. Maximi Καταρχ. 95. 220. "Ad Charit. 745. 785. Huschk. Anal. 288. Accus. χρυσσοθέριον, Boiss. Philostr. 630. Χρυσσοθέριον Luna, Wessel. Probab. 279." Schæf. Mss. * Χρυσσοθεῖον, Archil. ap. Steph. B. 163.] Χρυσσοειδῆς, Auri speciem gerens, Auro similis. Xen. K. Π. 7, (1, 1.) Ἐκέχριστο τῷ χρυσσοειδεῖ χρώματι. Theophr. de laserpitio, Τὸ φύλλον τῇ χροῖ χρυσσοειδὲς εἶναι, ut et Plin. Folia aurei coloris esse. Idem Plin. hæc Aristotelis, Ἔστι δὲ τὸ ἐκ θυμὸν μέλι καλὸν τὸ χρυσσοειδὲς, ita vertit, Mel aptissimum existi-

matur e thymo, coloris aurei. Vide et Διάχρυσος [Dionys. Areop. p. 9. 62. Cyrill. Hier. 167. * "Χρυσσοειδῶς, Tzetz. Exeg. in Il. 81, 5." Schæf. Mss. * Χρυσσοείμων, Eust. Il. 572. * "Χρυσσοείλικτος, Paul. Silent. Ambo 255." Schæf. Mss.] Χρυσσοειψήτειον, τὸ, Fornax in qua aurum coquitur, s. conficitur ac funditur, Aurifusorium, ἐνθα χωνεύουσι καὶ ἔψουσι τὸν χρυσόν, Suid.

Χρυσόζυγος, ὁ, ἡ, Aureum habens jugum. Xen. K. Π. (8, 3, 6.) Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἄρμα λευκὸν χρυσόζυγον. [* Χρυσσοζώμιος, Heliodori Carm. de Chrys. 119.]

Χρυσόηλος, Aureis confixus clavis, ut ἀργυρόηλος dicitur Qui argenteis clavis confixus est, veluti Il. A. (246.) σκήπτρον χρυσεῖοις ἥλοισι πεπαρμένον. Eust. ["Heyn. Hom. 4, 203. 6, 123." Schæf. Mss.]

[* "Χρυσσοθήκη, Toup. Opusc. 1, 576." Schæf. Mss. * Χρυσσοθήρας, Nicet. Annal. 17, 5. Lobeck. Phryn. 628.] Χρυσσόθρονος, Ex auro thronum habens, Aureo residens throno. Il. A. (611.) χρυσόθρονος Ἡρῃ: Od. E. (502.) χρυσόθρονος ἠώς.

[* "Χρυσσόκαλις, Parthenium, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss.] Χρυσσοκάνθαρος, ὁ, Aureus scarabeus, Scarabeus aureolus, i. e. aurei coloris, i. q. μολόλῳ. Scribit enim Hes. μολόλῳ ἔσθαι Speciem quandam κανθάρων, quos χρυσσοκανθάρους vocant. [* Χρυσσοκάρηνος, Eur. Herc. F. 375. "Musgr. Or. 1378." Schæf. Mss.] Χρυσσοκάριπος, Aureum ferens fructum, Cujus fructus aurei est coloris, Species hederæ ab aureo acinorum colore, Plin. Affertur et χρυσσοκάρποισι βέβριθε, pro Onustum est aureis fructibus. Sed id suspectum est. Χρυσσοκέρως, sive Χρυσσοκέρειος, Aurea habens cornua, Deaurata, Qui est cornibus auratis. Plut. (6, 701.) de Antiocho, Ἀλλὰ καὶ ταύρους χρυσσοκέρως παρασκευάσαντες καὶ θυμιαμάτων καὶ ἀρωμάτων πλήθος, ἄχοι τῶν πλῶν ἐπόμπην. Itemque χρυσσοκέρως ἑλαφος, J. Poll. ὁ ὑπὸ Ἡρακλέους ἀλούς. Posterius autem χρυσσοκέρως Poeticum est. [* "Χρυσσοκίθαρος, Heyn. Hom. 5, 100. Mitsch. H. in Cer. 246. Ilgen. Hymn. 504." Schæf. Mss. "Suid. v. Χρυσσοκίθαρον: Hes. eadem voce habet * Χρυσσοκίθαρις, quæ forma dubito an ab illa differat. Cf. Schol. Ven. Il. O. 256." Osann. Auct. Lex. Gr. * Χρυσσοκλαύστης, Athen. 781.] Χρυσσοκλείστος, Auro clausus, Aureo s. Aurato clausus opercula. Ister ap. Athen. (478.) Κυλίκων Κορινθίων Ζεῦχος, αἱ Θηρικλείων χρυσσοκλείστων Ζεῦχος. [Schneidero lq. videtur * Χρυσσοκλύστος, q. v. profert e Phlegon. Trall. Mirab. c. 1. pro Epith. poculi, simul conferens Theocr. 1, 27. Schol. Horat. Ser. 1, 3, 56. et Athen. 481. * "Χρυσσοκογχύλιον, Pourpre d'or, Chemici Gr. in Notit. Mss. 6, 307." Elberling. Mss.]

Χρυσσοκόλλα, ἡ, Auri glutinum, Glutinum quo aurifices in auro glutinando utuntur. Χρυσσοκόλλα, inquit Gorr., Genus est medicamenti metallici. Est autem duplex, naturalis et factitia. Naturalis gignitur in fibris et venis ærariis, ac, siquando in aliis metallis reperiatur, omnino in illis et æs est. Invenitur autem aut sola, arenæ similis, aut metallicæ alicui materiæ adhærens: a qua ubi abrasa, aut affuso humore excussa secretaque fuerit, arenæ similiter aut pulveris speciem habet. Est autem omnis nativa viridi colore, sed eo quidem alia saturata, ut ad smaragdi viriditatem accedat, quam longe optimam esse censent: alia vero valde diluta, quam vilissimam: alia vero medio, quæ medium locum tenet. Factitia autem duplex est: unam, Herbaceam, alteram, Santernam appellant. Fit vero herbacea dura nativa, tingiturque lutea herba, ob id Herbacea dicta: atque ea laudatissima est, nativæque pretiosior. Ejus conficiendæ rationem exp. Plin. 33, 5. Natura, inquit, chrysocollæ est quæ lino lanæve ad succum bibendum. Tunditur in pila, deinde tenui cribro secernitur, postea molitur, ac deinde tenuis sic cribratur. Quicquid non transeat, repetitur in pila, deinde molitur: pulvis semper in catinis digeritur, et ex aceto maceratur, ut omnis duritia solvatur: ac rursus tunditur, dein lavatur in conchis, siccaturque. Tunc tingitur alumine schisto et herba lutea, pingiturque antequam pingat. Cum tinxerit

pictiores, ὀραβίτιν vocant, quod ervi colore sit. Verum nunc herbacea caremus. Altera autem factiæ chrysocollæ differentia, quam Plinius Santernam scribit vocari, temperatur, ut ait, e Cypria æruginē et pueri impubis urina, addito nitro, teriturque Cyprio ære in Cypriis mortariis. Galenus Dioscoridem secutus, nitri non meminit: monuit tantum satius esse eam præparare æstivo tempore, aut certe ære prorsum calido, utinam in mortario terentes: præstareque, æs e quo mortarium pistillumque conficitur, rubrum esse. Nam quo æs mollius fuerit, eo plus circumagendo pistillo deteri: idque pluribus deinceps diebus faciendum esse, donec urina mellis crassitiem adepta sit. Ea reponitur a Diosc. in æruginum numero, et, quia medicinæ inseruit, ἀέστis nominatur, ut ait Plin.: quanquam et aurifices, ut ait Gal., eand. sibi vindicant agglutinando auro, e qua re præcipuam sortita est appellationem. Siquidem Chrysocollæ vox nihil aliud quam Auri glutinum indicat.

|| Χρυσόκολλα dicitur etiam quoddam βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου, teste Athen. (111.) ut Hes. quoque χρυσόκολλαν esse ait non solum χρῶμά τι χλωρόν, de quo jam dictum est, sed etiam βρώμα τι ἐκ λίνου σπέρμον καὶ μέλιτος, Edulium quoddam e semine lini et melle. [Beckmann. ad Aristot. Mirab. 124.] Χρυσόκολλος, SIVE Χρυσόκολλητος, ὁ, ἡ, Auro agglutinatus, etiam Cui aurum agglutinatum est, Auratus s. Deauratus. Prioris exemplum est χρυσόκολλος κώπη, gladii nimirum, ex Eur. Palamede ap. J. Poll. 10, c. 31. Posterioris vero hoc ap. Athen. 12. fin. ex Antiphane, ἐκ χρυσοκολλήτου κάλπιδος μύρω Αἰγυπτίῳ, s. ἀλείφεται s. χρίεται. Et ap. Hes. χρυσοκολλητος σφραγίς, quam χρυσοδακτύλιον interpr. [Athen. 281. 466. 689. "Wakef. Alc. 509. Huschk. Anal. 266. Brunck. Soph. 3, 391. Eur. Phœn. 2. ad Diod. S. 1, 215. Valck. Callim. 258." Schæf. Mss.]

Χρυσόκομος, SIVE Χρυσόκομας, ὁ, Cui aurea coma est, Aurei coloris cæsariis habens. Hesiod. Θ. (947.) Χρυσόκομος δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδην. Et in Epigr. χρυσόκομος ὑμέναιος. Et ap. Athen. 13. χρυσόκομος Ἀπολλων, quoniam ei affinguntur χρύσσαι κόμαι, non immerito; talis enim solis est facies. Est autem id Χρυσόκομος Doricum. Apud Lucian. Gallo (§. 13.) p. 271, χρυσόκομος dicitur Qui habet aurum capillis intextum s. implexum, ut infra ἡ χρυσοισβόστρυχος Γαλάτεια. [Anacr. Athenæi p. 599. ἔρως. "Markl. Suppl. 975. Musgr. Iph. T. 1235. Ion. 887. Wakef. 905. Jacobs. Anth. 6, 110. 9, 248. Huschk. Anal. 21. Philipp. 54. Valck. Phœn. p. 42. Toup. Opusc. 2, 92. ad Xen. Eph. 123. Brunck. Aj. 604. * Χρυσόκομος, (Gl. Auricomus,) Markl. l. c. ad Charit. 745. ad Herod. 137. (2, 73.)" Schæf. Mss.] Χρυσόκομέω, Sum χρυσόκομος, Aureas habeo comas, Aurei coloris cæsaries mihi est. Philostr. Ep. 33. ὄντως τὰ ῥόδα ἔρωτος φυτὰ esse ait tum aliis de causis, tum quoniam χρυσοκομοῦσιν ἄμφω: [f. leg.—κοῦωσι.] AT Χρυσόκομη Fruticis s. Herbæ nomen est, quæ χρυσίτις etiam nominatur, ex eo quod sit comantibus fulgore auri corymbis, ut Plin. tradit 21, 8. ubi etiam scribit eam non habere Latinam appellationem. Annotat Gorr. χρυσάνθεμον quoque et ἀμάραντον dici: olim vero Jovis barbam nominatam fuisse, teste Diosc. Proximeque ad eam accedere, quam Herbarii nostri Pulegium montanum vocitant. Vide et Diosc. 4, 55. Idem rursum Gorr. e Diosc. tradit χρυσόκομην a quibusdam dictam fuisse τὴν ἀνθέμιδα. ["Jacobs. ad Meleagr. p. 13." Schæf. Mss. * "Χρυσόκοραλλος, Corail d'or, Chemicus Græci in Notit. Mss. 6, 307." Elberling. Mss. * "Χρυσόκοσμητος, Const. Manass. Chron. p. 88." Boiss. Mss. * "Χρυσόκυκλος, Porson. Phœn. 180." Schæf. Mss.]

Χρυσολαβής, Aureum capulum s. manubrium habens, ut χρυσολαβὴς ξίφος vel ἔγχειρίδιον. J. Poll. 10, (145.) e Menandro, (Fr. 8. Pisc.) Καὶ χρυσολαβὴς καλὸν πᾶν ἔγχειρίδιον. ["Lobeck. Aj. p. 358." Schæf. Mss. * "Χρυσολαμπής, Const. Manass. Amat. 5, 33. Schol. Diac. in Hesiod. Ἀ. p. 76. Heindr." Boiss. Mss.] Χρυσολαμπής, Gemma in Æthiopia nascentis, pallidi coloris die, uoctu ignei, Plin. 37, 10. [Phrynichus Bekkeri p. 72.] Χρυσολάχανον, Aureum

olus. Ita dicitur a quibusdam ἡ ἀτράφαξ: i. e. Atriplex, teste Diosc. De quorum tamen utroque Plin. seorsim disserit, tanquam ab invicem differant. Ruell. χρυσολάχανον id esse dicit quod officinæ Minorem crassulam appellant. Plin. 27, 8. cum inter alia dixisset chrysolachanon in pineto lactucæ simile nasci, subjungit, Et aliud genus chrysolachani traditur, flore aureo, foliis oleris. ["Brunck. Aristoph. 3, 26." Schæf. Mss.] Χρυσόλιθος, ὁ, (nisi potius feminini generis esse existimandum sit,) Lapis aureus, s. Aurei coloris gemma. Plin. 37, 9. Hyacinthos Æthiopia mittit et chrysolithos, aureo colore translucens. Et c. 11. Color appellavit chrysolithum aureus, chrysoprasum herbaceus, melleus melichrota. Mentio ejusd. lapidis Exodi 28, (20.) et in Apoc. 21, [20. * Ψευδοχρυσόλιθος, Diod. S. 1. p. 164, 24. * Χρυσόλοβος, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 281. * Χρυσολόγος, Gl. Aurilegus. "Matth. ad Gloss. Min. p. 31." Schæf. Mss. Eust. 137, 8. * Χρυσολογέω, Greg. Naz. Epigr. 230. Lucian. 2, 713.] Χρυσόλοπος, Aureis intectus squamis, ut Hesychio χρυσόλοποι sunt οἱ χρυσὰς λεπίδας ἔχοντες. Χρυσόλοφος, Auream cristam s. Conum aureum habens. Hesychio χρυσόλοφοι sunt Dracones quidam, forsitan Aureas habentes cristas. [* Χρυσόλοφα, ἡ, Aristoph. Λ. 344.] Χρυσόμαλλος, Aureum vellus habens: δέρας, Suid. v. Δέρας, quod Vellus aureum vocant Lat. Et χρυσόμαλλος ὄϊς, Erasm. Chil. ["Musgr. El. 724. ad Diod. S. 1, 261. Palæph. Fischer. p. lxvi. Ind. v. Δέρμα." Schæf. Mss.] Χρυσομανής, Auri amore insaniens, Insano auri amore captus, Basil. 618. Legitur vero et in Epigr. χρυσομανὴς μελέτη. ["Jacobs. Anth. 8, 157. 11, 46." Schæf. Mss.] Χρυσομανέω, Insano auri amore teneor, Suid. [* Χρυσομανία, Tzetz. Ch. 3, 301.] Χρυσομηλολόνηιον, τὸ, Species quædam μηλολόνης χρυσίζουσα τὴν χρόαν: secundum quosdam i. q. χρυσόκανθαρος. Aristoph. Σφ. (1341.) Ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνηιον, Τῇ χειρὶ τοῦδε λαβομένη τοῦ σχοινοῦ ἔχον: quæ verba senis deliri sunt ad meretricem. Ubi annotat Schol. χρυσομηλολόνηιον esse ζωφίον τι ξανθὸν κατὰ κἀνθαρον, ὃ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμοῦσιν ἐκ ποδὸς, καὶ ἀφιᾶσι πρὸς τὸν ἄερα. Vocari autem ita, quoniam habet χρυσίζοντα τὰ πτερά. Χρυσόμηλον, τὸ, Malum aureum. Genus est unum cydonii mali, incisuris distinctum, colore ad aurum inclinante. Talia sunt illa forsitan ap. Virg. Aurea mala, quamvis sint qui Aurantia vulgo dicta ibi intelligant. Χρυσομίτρης, ὁ, Auream habens mitram, Aurata redimitus mitra: βᾶκχος, Soph. Œd. T. (218.) p. 160. Apud Athen. autem 4. non procul ab initio, Κατὰ πινάκων τετραγώνων χρυσομίτρων. Legitur et χρυσομήτρης ap. Aristot. H. A. 8, 3. inter aves ἀκανθοφάγους, ubi Gaza ficto vocabulo Auri-vittem interpr. Forsan e carduelium genere χρυσόμιτρης, (ita enim scribere malim,) nominatur quæ est capite aurei coloris, et veluti aurea mitra redimita. [* Χρυσομίτρη, Opp. K. 2, 2.]

[* Χρυσόνημος, Ex aureis filis constans, Suid. v. Ἐφῶδ.] Χρυσόνωτος, Aureum s. Auratum tergum habens. Soph. (Aj. 854.) ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἡνίαν, Inhibens aureo tergo præditam habenam. Vocat autem χρυσόνωτον ἡνίαν, ut videtur, Lorum s. Habenam fræni, cujus superior pars, (et veluti dorsum,) inaurata est.

[* "Χρυσόξιφος, Lex. Ms. Hafn. Χρυσάορον· χρυσόξιφον." Osanu. Auct. Lexx. Gr.] Χρυσόξυλος, Aureum habens lignum, Cui lignum est aurei coloris. Aristoph. Schol. (Σφ. 1402.) ap. suæ gentis homines neutro genere χρυσόξυλον nominatam fuisse scribit τὴν θάψον: nec immerito; est enim ejus lignum flavi s. aurei coloris: nonnunquam et pallidi. Unde Nicand. ἄγει χλόον ἢ τε θάψον. Idem et Theocr. Schol. (2, 88.) tradit in Θάψον.

Χρυσοπάρνυφος, Aureum habens παρυφήν, Limbum habens ex auro attextum: ut vestis aureo limbo prætexta. Plut. Demetr. (41.) Ἀμπεχόμενον καὶ διαδόμενον περιττῶς κανσίαις διμήτροις καὶ χρυσοπάρνυφοις ἀλουργίσι. Bud. tamen generalius hic χρυσοπάρνυφος interpr. Auro contextus s. intextus. Χρυσόπαστος, Auro sparsus, distinctus et variegatus: ut cum tapes

aut vestis aureis veluti guttis sparsa est et variata. Eubulus Comicus ap. J. Poll. 6. init. ταῖς ξυστίσι ταῖς χρυσοπάστοις στρώννυνται. Athen. 12. de Demetrio, Μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἢ καυσίαν ἀλουργῇ οὔσαν ἐσφίγγεν. Plut. (8, 672.) Νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνημένον. Lucian. (1, 479.) Ἀποδυσάμενος τὴν χρυσόπαστον ἐσθῆτα. Rursum Plut. Anton. (26.) Αὐτὴ δὲ κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστω. Itidemque χρυσόπαστος τάπης apud Chrys. [Æsch. Ag. 771. “Boiss. Philostr. 324. Lobeck. Aj. p. 360. ad Herod. 676. Wessel. Diss. 88. Kæn. ad Greg. Cor. 214=(454.)” Schæf. Mss.] *Χρυσόπατρος, Epith. Persei, Lycophr. 837. *Χρυσοπέδη, Const. Manass. Chron. p. 96. Meurs. Schæf. Mss.] Χρυσοπέδιλος, Aureos habens calceos, Aureis indutus calceamentis. Od. A. (603.) Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπέδιλου. Hesiod. quoque (Θ. 952.) id ipsum τῇ Ἥρῃ tribuit epith. Quem qui physice interpr., illo χρυσοπέδιλου Ἥρης nomine accipiunt ἀέρα τὸν ὑφ’ ἡλίου καταλαμπόμενον. [“Ammon. 23. Valck. 33. Wolf. ad Hesiod. p. 62. *Χρυσόπεζος, Valek. Adonias. p. 392. *Χρυσόπηνος, Jacobs. Anth. 11, 49.” Schæf. Mss. *Χρυσόπλαστος, Const. Manass. Chron. p. 103.” Boiss. Mss.] Χρυσοπλῦσιον, τὸ, Officina in qua ὁ χρυσὸς πλύνεται: habent enim Metallarii officinas suas, in quibus aurum terræ sordibus adhuc inquinatum lavant. Strabo 3. p. 63(=390.) Φρέατα δ’ ὀρύσσοντες, καὶ ἄλλας τέχνας ἐπινοοῦντες, πλύνει τῆς ἄμμου τὸν χρυσὸν ἐκλαμβάνουσι· καὶ πλείω τῶν χρυσορρυχίων ἐστὶ νῦν τὰ χρυσοπλῦσια προσαγορεύμενα. Ubi nota χρυσοπλῦσια vocari quæ antea nominarat φρέατα ἐνθα ὁ χρυσὸς πλύνεται. Et paulo post, Πλύνεται πλησίον ἐν σκάφαις: item, Ἡ δ’ ἀνερχεῖσα γῇ πλύνεται. At I. 5. (p. 328.) DICIT Χρυσιοπλῦσια. Interpres vertit Auri lavacra. Χρυσοποίκιλος, Auro distinctus, i. q. διάχρυσος. Bud. [Athen. 198.] Χρυσοποῖος, Aurifex, i. q. χρυσουργός, Bud. e Luciano [1, 507. *Χρυσοποιέω τὸ χρυσίον εἰς βούν, Clem. Alex. 210. *Χρυσοποιία, *Χρυσοποιητική, ad Lucian. 1, 506.” Schæf. Mss. *Χρυσόποκος, Nonn. D. 10, 102.] Χρυσόπολις, ἡ, Urbs ab auro denominata emporium quoddam Bithyniæ prope Chalcedonem, ex eo sortitum hoc nomen, quoniam ἐπὶ Περσῶν ἡγεμονίας ἐνταῦθα ἐποιοῦντο τοῦ προσιόντος ἀπὸ τῶν πόλεων χρυσοῦ τὸν ἀθροισμὸν. Alii tamen denominatam tradunt ἀπὸ Χρυσοῦ, filio Chryseidis et Agamemnonis, ut refert Steph. B., qui et Ciliciæ Chrysopolin esse ait. [Aristæn. Ep. 1, 10. “Abresch. Add. p. 127. Jacobs. Anth. 7, 26.” Schæf. Mss.] UNDE Χρυσοπολίτης, ὁ, Qui inde oriundus est, ibi habitat. [*Χρυσόπορος, Paul. Sil. Ecphr. 388. μίτοι.] Χρυσόπους, Aureos habens pedes, Aureis fulcris et quasi pedibus nitens vel insistens. Athen. 5. (p. 195.) in pompa Antiochi, Ταῦταις δ’ ἐξῆς ἐπόμενον ἐν χρυσόποσι μὲν φορεῖς ὀγδοήκοντα γυναῖκες, ἀργυρόποσι δὲ πεντακόσιαι καθήμεναι. Sic κλίνη χρυσόπους, ap. Eund. 12. [“Ad Charit. 656.” Schæf. Mss.] Χρυσόπρασος, Lapis s. Gemma viridis, et prasum colore referens, sed aurei coloris admixtum quippiam habens. Mentio ejus fit ap. Apoc. 21, (20.) nec non ap. Plin.: ap. quem tamen modo Chrysoprasus, modo Chrysoprasius scriptum legitur. Lib. 37., c. 5. de Beryllis, Probatissimi sunt ex illis qui viriditatem puri maris imitantur. Proximi, qui vocantur chrysoberylli, et sunt paulo pallidiores, sed in aureum colorem exeunte fulgore. Vicinum genus huic est pallidius, et a quibusdam proprii generis existimatur, vocaturque Chrysoprasus. Itidemque supra in Χρυσόλιθος. At I. eod. c. 8. de Alabastro, Duo ejus genera faciunt, prasoeidem atque chrysopteron, similem chrysoprasio. Ejus enim tota similitudo ad porri succum dirigitur. Et paulo post, de viridantium genere, Præfertur his chrysoprasius, porri succum et ipsa referens, sed hæc paulum declinans a topazio in aurum. Observa autem hic et VOCEM Χρυσοβήρυλλος, Beryllus in aureum colorem exiens fulgore. Χρυσόπρωρος, Auream s. Auratam habens proram, [Philostr. 282.] Χρυσόπερος, Aureas alas vel pinnas habens: Ἴρις, Il. Θ. (398.) Est etiam Gemmæ nomen in Χρυσόπρασος. [“Abresch. Lectt. Aristæn. 246. Ruhnck. ad H. in

A Cer. 314. *Χρυσοπτέρυγος, Jacobs. Anth. 8, 300, 10, 244. *Χρυσοπώλης, Schol. Aristoph. Πλ. 884.” Schæf. Mss.]

Χρυσορανίς, ἰδος, ἡ, Aqualis s. Gutturium auratum, ἡ χέρνιψ, ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν, Hes. Χρυσορράγης, Auro tinctus, Aureo imbutus infectusque colore. Hesychio enim χρυσορράγης est χρυσόβαφής. Idem tamen et χρυσόρραγες ἔρνος affert pro ἀπερρήγμενον ἢ ἀπεστραμμένον ἀπὸ τοῦ δένδρου: ac vereor ne pro altero illo χρυσορράγης potius scr. sit χρυσορράδες. [“Ad Lucian. 1, 377.” Schæf. Mss.] Χρυσόρραπις, Auream habens virgam s. Aureos calceos; utroque enim modo ραπίς interpretantur, et ράβδον sc. et ὑπόδημα s. κρηπίδα eo nomine accipientes. Epith. Mercurii est ap. Hom., cui et ipse tribuit non solum ράβδον, verum etiam καλὰ πέδιλα Od. (K. 277.) Ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντιβόλησε. [“Munck. ad Anton. Lib. 158. Verh., Heyn. ad Apollod. 689. Gesner. Ind. Orph.” Schæf. Mss.] Χρυσόρρημων, ονος, ὁ, ἡ, Aurea fundens verba, B Cujus verba aurea sunt. Damascenus, Ὁ χρ. ὄντως καὶ χρυσεπώνυμος Ἰωάννης, de Joanne Antiocheno, qui cognominatus fuit Χρυσόστομος. [“Matth. ad Gloss. Min. p. 31.” Schæf. Mss.] Χρυσορρόας, ὁ, Auro fluens, Auri ramenta suis fluentis velens: ut Pactolus, qui rutilas volvit arenas, et agros irrigat auro Athen. (203.) Μόνος γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ χρυσορρόας κολούμενος Νεῖλος μετὰ τροφῶν ἀφθόνων καὶ χρυσὸν ἀκίβδηλον καταφέρει. Ubi etiam dixerat, Πακτωλὸν ἔχουσα χρυσὸν ψήγμα καταφέροντα. Plin. 5, 29. de Tmolio monte, Vitibus consitus, et ex eo profuente Pactolo, eodemque Chrysorrhoea, ac fonte Tarne. [“Jo. Diacon. in Bandini Anecd. 82.” Boiss. Mss.] Dicitur ET Χρυσορόης, unico ρ, ut in Epigr. quodam Hedylli ap. Athen. (345.) Ἦξει γὰρ τοιαῦτα μεταπλασθεὶς τυχὸν ὡς Ζεὺς Χρυσορόης ἐπὶ τήνδ’ Ἀκρίσιον λοπάδα: alludendo ad fabulam qua Jupiter aureo imbre Danaën lusisse fingitur. [*Χρυσορρόος, Const. Manass. Chron. p. 101. *Χρυσορόος, Eur. Bacch. 154.] Χρυσορρόντος, Aurifluus, itidem ut χρυσορρόης, Æsch. [Pr. 804. “Const. Manass. Chron. p. 127. var. lect.” Boiss. Mss. “Brunck. Antig. 950.” Schæf. Mss.]

[*Χρυσόσπερος, Alex. Trall. 2. p. 145.] Χρυσόσπερμον dicitur a nonnullis τὸ αἰείζωον, s. Sedum, majus, ab aureo seminis colore, Gorr. e Diosc. [“Noth. 468. Chrysocome, 466.” Boiss. Mss. *Χρυσόσπερμος, Heliodori Carm. de Chrys. 119. *Χρυσόστεγος, Himer. 708. Theod. Prodr. Ep. f. 93.] Χρυσόστέφανος, Aurea redimitus corena, Cui aureum setum tempora cingit. Hesiod. Θ. (17.) Ἦβην τε χρυσόστέφανον, Inventam aurea corolla cinctam. Idem in Epigr. hoc χρυσόστέφανος est Ἦβης epith. Vide et Χρυσοφάλαρος. [“Wakef. Ion. 1104. S. Cr. 2, 145. ad Cornel. Nep. 199.” Schæf. Mss.] Χρυσόστομος, Aureum habens os, Aureo ore loquens, Aurea verba ore fundeus, ut ap. Suid. Ἰωάννης Ἀντιοχεὺς ὁ ἐπικληθεὶς Χρυσόστομος. Cognomento autem rationem his verbis exponit: Τὰς τῶν μαρτύρων δὲ πανηγύρεις ἐπηύξησεν ἐν τῷ σχεδιάζειν ἀνεμποδίστως, καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καταρρεῖν ὑπὲρ τοὺς Νειλώους καταρράκται· οὐδεὶς οὖν τῶν ἀπ’ αἰῶνος τοιαύτην λόγων ἡπόρησεν ἑνροίαν, ἣν μόνος αὐτὸς ἐπλούτησε· καὶ μόνος ἀκίβδηλος τὸ χρυσοῦν τε καὶ θεῖον ἐκληρονόμησεν ὄνομα. Fuit vero et Dion quidam cognomento Χρυσόστομος, cujus hodieque Orationes multæ extant. [*Χρυσόστομικὸς, Pertinens ad Joannem Chrysostomum, in titulo Catenæ Theophylactæ ap. Beck. de Varietate Lectionis Aristotelicæ p. 4.” Boiss. Mss.] Χρυσόστροφος, Qui auro torquetur. Soph. Œd. T. (203.) p. 160. Λύκει ἄναξ, τὰ τε σὰ χρυσοστροφῶν Ἀπ’ ἀγκύλων βέλεα θέλοιμ’ ἂν Ἀδάμαστ’ ἐνδαεῖσθαι. Vocare autem videtur χρυσοστροφα ἀγκύλα, Arcus qui flectuntur aureis cornibus coactis.

Χρυσοτέκτων, Qui aurum s. vasa ex auro fabricatur, Aurifex, Epigr. [Anal. 2, 216. “Ad Lucian. 2, 334.” Schæf. Mss. *Χρυσοτελεῖς, Gl. Auricolæ. *Χρυσοτέλεια, Jo. Malal. 2, 108. ubi v. nott.” Elberling. Mss.] Χρυσότευκτος, Ex auro fabricatus, Hes. [“Const. Manass. Chron. p. 98.” Boiss. Mss.]

Æsch. S. c. Th. 666. Eur. Phœn. 228. Athen. 499. "Luzac. Exerc. 162. Valck. Phœn. p. 83. Musgr. p. 189. Toup. Emendd. 2, 527. * Χρυσοτευχής, Markl. Suppl. 999." Schæf. Mss. Eur. Rhes. 340. * Χρυσοτέχνης, Andr. Cr. 246. * Χρυστοτόκος, Æsop. Fab. 136.] Χρυστοτόρεντος, Ex auro tornatus, vel etiam scalptus, aut cælatus; Hes. enim et Suid. χρυστοτόρεντα exp. χρυγόγλυφα. Est AUTEM Χρυσόγλυφος, Ex auro sculptus s. cælatus. ["Χρυστοτόρεντος, Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno p. 179." Boiss. Mss. LXX. Exod. 25, 18. ubi al. * χρυστοτόρεντος. * Χρυσοτρίκλινον, Epigr. Christian. 106. in Jacobsii Anthol. Pal. 1, 28. * Χρυσότριχος, Orph. Lap. Opall. 12. * Χρυσόπυπος, Athen. 28. φιάλη.] [*"Χρυσόπυλος, Chemicī Græci in Notit. Mss. 5, 368." Elberling. Mss.] Χρυσούφης, Ex auro textus, s. potius Auro intextus s. intertextus. Athen. 10. Χρυσούφη τήβενναν φορῶν. Sic Herodian. 5, (3, 12.) de Antonino Heliogabalo, Προίει τε σχήματι βαρβάρῳ χιτῶνας χρυσούφεις καὶ ἀλουργεῖς χειρὶδωτοὺς ἀνεζωσμένους, Tunicas intertextas auro ac manuleatus: 4, (2, 3.) Χρυσούφεις στρωμνὰς ὑποστρώννυντες. ["Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss. "Ad Charit. 683. Toup. Emendd. 1, 138. ad Herod. 458. Bergler. Alciph. 363." Schæf. Mss. * "Χρυσούφος, Schol. Eur. Or. 837." Boiss. Mss.]

Χρυσοφαῖς, Aurea luce præditus, Fulgens et splendens auro: ἔρως, Eur. Hipp. (1276.) de Cupidine s. Amore, quod Schol. interpr. λαμπρός. ["Brunck. Soph. 3, 406. Epigr. adesp. 165. Eur. Hec. 635." Schæf. Mss.] ITEM Χρυσοφάνιος pro eod., ut in Hymno quodam Ἀρτέμιδος ap. Athen. (636.) in mentione nominis Κρέμβαλον et verbi Κρεμβαλίζειν. [*Χρυσοφάεννος, Anacr. Luciani 3, 86.] Χρυσοφάλαρος, Aureis instructus s. ornatus phaleris, Auratas habens phaleras. Athen. (194.) in pompa Antiochi, de equitibus Pisæis, Ὡν οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι: μοχ, Οὗτοι δὲ ἦσαν εἰς χιλιῶς πάντες χρυσοφάλαροι. ["Const. Manass. Chron. p. 75." Boiss. Mss. * Χρυσοφάνης, Diosc. 5, 117. Ælian. H. A. 17, 2. * Χρυσοφάνεια, Eust. II. 984. * "Χρυσόφιλος, Anthol. Palat. T. 1. p. 589." Schæf. Mss. * Χρυσοφόβος, Wakef. Diatr. 13. Monthly Review Jan. 1799. p. 96." Schæf. Mss.] Χρυσοφόρος, Qui aurum gestat s. fert, Aurifer. Item χρυσοφόρον dicitur Electrum, ut Diosc. docet, qui 1, 114. de populo nigra ait, Ἰστορεῖται δὲ ὅτι τὸ ἐξ αὐτῶν δάκρυον κατὰ τὸν Ἡριδανὸν ποταμὸν καταχέομενον, πηγνυται καὶ γίνεται τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, ὑπ' ἐνίῳν δὲ χρυσοφόρον. Forsan inde imposito nomine quod aurum ferat, et quidem majore e parte; est eum in eo et argenti portio, quinta nimirum: quemadmodum omni auro etiam inest argentum vario pondere, alibi dena, alibi nona, alibi octava parte: ut Plin. docet 33, 4. Quidam vero ET Χρυσοφόριον nominari volunt, sc. ab auri colore quem habet. ["Χρυσοφόρος, Wakef. S. Cr. 3, 138. 5, 112. Georg. 154. Porson. Hec. p. 13. Ed. 2. Dionys. H. 1, 317. Alex. Ætol. 3. ad Lucian. 1, 396." Schæf. Mss. * Χρυσοφορῆς, Schleusn. Lex. V. T.] Χρυσοφορέω, Aurum fero s. gero, i. e. Aurata vestimenta vel Aurea monilia gero. Aristot. Ec. 2. Προελθόντος δὲ χρόνου, καὶ γυναικῶν πάλιν φοροσῶν, ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγματα ἀνατιθέσθαι ἐν τῷ ἱερῷ. Strabo de Belgis, Χρυσοφοροῦσι τε γὰρ, περὶ μὲν τοῖς τραχήλοις στρεπτὰ ἔχοντες, περὶ δὲ τοῖς βραχίοσι καὶ καρποῖς ψέλλια. Itidem Athen. (518.) ap. Sybaritas tradit moris fuisse τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐφήβων ἡλικίας ἀλουργίδας τε φορεῖν, καὶ πλοκαμίδας ἀναδεδεμένους χρυσοφορεῖν. Alibi dicit χρυσῷ κοσμεῖσθαι. [Diod. S. 4, 83. "Χρυσοφῶν ὕνος, Georg. Lapitha Poem. Mor. 438." Boiss. Mss.] Χρυσοφορία, ἡ, Auri gestatio. * Χρυσοφορητός, Manetho 5, 308. al. * χρυσοφύρητός.] Χρυσοφύλαξ, Auri Custos, Qui aurum asservat, [Plut. Aristide 24. "Wakef. Ion. 54. Wessel. Diss. Herod. 71." Schæf. Mss. * Χρυσοφυλακέω, Clem. Alex. 242.]

Χρυσοχάλινος, ὁ, ἡ, Aureum habens frænum, Aureo fræno utens. Xen. K. II. 8, (3, 8.) Οἱ δ' αὐτῷ Κύρῳ τρεφόμενοι ἵπποι παρήγοντο χρυσοχάλινοι ῥαβδω-

A τοῖς ἵματιοις καταπεπταμένοι. Itidemque 1, (3, 3.) Ἐφ' ἵππου χρυσοχάλινου περιῆγεν. At ex Esdræ 1, (3, 6.) χρυσοχάλινον ἄρμα, Currus aureo fræno. Et ex Epigr. χρυσοχάλινον ὄρᾳ φάος ηελίοιο. Improprie utrobique; nam nec currus nec lumen frænantur, sed equi. ["Aristoph. Eir. 155. Jacobs. Anth. 8, 277. Lobeck. Aj. p. 356. Toup. Emendd. 3, 190." Schæf. Mss.] Χρυσόχειρ, Aureas vel Auratas habens manus. Item, Qui aureos annulos in manus digitis gestat, Qui manus digitos auro s. aureis annulis ornat. Lucian. (1, 131.) Καὶ ὁμῶς πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται: ["ad 1, 91. 376. 378." Schæf. Mss.]

Χρυσοχόος, ὁ, Auri fusor; nonnullis etiam Faber aurarius, Aurifex. Sunt autem inter aurifices, vascularii, cælatores, inauratores et bractearii, ut Bud. in Pand. annotat. Dem. (520.) Στεφάνους τοὺς χρυσοῦς, οὓς ἐποίησάμην ἐγὼ κόσμον τῷ χορῷ, ἐπεβούλευσεν διαφθεῖραι μου, νύκτωρ ἔλθων ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ χρυσοχοῦ, Plut. (9, 301.) Ἡ τρυφή δανειστὰς ἐποίησεν οὐχ ἥττον ἢ χρυσοχόους καὶ ἀργυροκόπους καὶ μυρμηκούς καὶ ἀνθοβάφους: (8, 613.) Οἱ μὲν γὰρ χρυσοχοῖ διὰ τῆς ἀχυρίνης φλογὸς ἐργάζονται τὸν χρυσόν. [Schn. Lex. "Ad Lucian. 1, 506." Schæf. Mss. * Χρυσοχόας, Fragm. Pythag. p. 728. * "Χρυσοχοῖα, Anonymus Suidæ in Ἀέτιος." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 493.] Χρυσοχοῖκός, Ad aurifusorem perti-nens, Quo aurifex utitur. Dicitur vero et χρυσοχοϊκή, sc. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars fundendi s. tractandi elaborandique aurum, Ars aurificum, ut ap. Dem. (521.) Χρυσοχοϊκὴν ἐργάζεσθαι, Facitare illam artem χρυσοχῶν: q. l. vide in seq. derivato. Huc pertinet ap. Cic. in Verr. Vasculariam et argentariam facere. Et Χρυσοχοεῖον, τὸ, Aurifusorium s. Aurificina, i. e. Officina in qua aurum fundi et elaborari solet, Officina auraria. Apud Demosth. 218(=521.) in Pammenis τοῦ χρυσοχοῦ testimonio, quod Demostheni perhibet, ἔχων χρυσοχοεῖον ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ καὶ καταγίγνομαι καὶ ἐργάζομαι τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχνην. Ubi idem aurifex ait, Ἐκδόντος δὲ μοι Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτων διάχρυσον ποιῆσαι. Athen. (193.) de Antiocho Epiphane, Μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοεῖσις, εὐρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. ["Toup. Opusc. 1, 576. ad Lucian. 1, 506. * Χρυσοχοῖον, 507." Schæf. Mss.: Gl. Aurificina, Lobeck. Phryn. 493.] Inde et VERB. Χρυσοχοεῶ, Aurum fundo, Aurifex sum, τὴν χρυσοχοϊκὴν ἐργάζομαι, J. Poll. 7, c. 24. ubi et præcedens χρυσοχοεῖον affert una cum χρυσοχοϊκῇ τέχνῃ, et horum primitivo χρυσοχόος. Legitur vero et ap. Dinarchum, Χρυσοχοεῖν ἐμάνθανε: nec non in veteri Proverbio, Σὺ δ' ὦν χρυσοχοῖσιν, quod Erasmus interpr., Aurificem te futurum credebas. Vide et Suid. ["Toup. Opusc. 1, 576." Schæf. Mss. * Χρυσοχός, pro χρυσοχόος, Lobeck. Phryn. 234.]

* "Χρυσόχορος, Musgr. Hel. 1332. * Χρυσόχορος, Anal. 2, 518.]

* Χρυσαγωγός, Nicet. Ann. 18, 4. p. 360. * Χρυσαιγίς, Dionys. H. 2. p. 55, 15. "Bacchyl. 14. ad Lucian. 1. fin." Schæf. Mss. * Χρυσάλετος, Ælian. H. A. 2, 89. * Χρύσακτιν, Arcad. p. 10. Etym. M. 333, 27.] Χρύσαμμος, Auream habens arenam, ut Pactolus qui rutilas volvit arenas. Exp. etiam Aurea arena. Χρυσάμοιβος, Qui aurum alio metallo permutat, ut qui aureos numos permutat numis argenteis. Seu Mensarius, Numularius. Hesychio ἀργυρογνώμων. [Æsch. Ag. 449. "Ad Mær. 54." Schæf. Mss.] Χρυσάμπυξ, υκος, ὁ, Habens vinculum vel reticulum ex auro, ad cohibendos et stringendos crines, ne diffuant, et latius spargantur, ut supra ὁ χρυσομίτρης, Auream mitram s. vittam habens. Il. E. (358.) Πολλὰ λισσομένη χρυσάμπυκας ἦτεν ἵππους. Hesiod. Θ. (916.) Ἐξ ἧς αἱ μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο, Musæ aurea habentes crinalia. ["Heyn. Hom. 5, 70. 8, 343. 544. ad Charit. 745. ad Lucian. 1, 198. Gierig. ad Ovid. 1. p. 76. Wolf. ad Hesiod. 135." Schæf. Mss.] Χρυσάνθεμον, τὸ, Nomen herbæ teneræ, fruticosæ, læves proferentis caules et folia multifida, flores supramodum splendentes, luteos,

orbem oculi imitantes: unde etiam βούφθαλμον quidam appellavere. Galli Margaritas albas vocant. Hæc Gorr. Sunt tamen qui differre inter se buphthalmum et chrysanthemon dicant, præsertim cum Diosc. quoque seorsim de utraque herba tractet: de chrysanthemo, 4, 58. de buphthalmio autem, 3, 156. Ideoque cum Plinio etiam errare Herbarios ajunt qui discrimen inter eas non faciunt: esse igitur chrysanthemon caltham Virgilii, de qua in Bucol. scribit, Mollia luteola pingit vaccinia caltha: ab Herbariis vocari Calendulam: itemque ab iisdem putari esse Cotulam non fœtidam, vel Anthemidis speciem, floribus luteis. Rursum Gorr. Χρυσάνθεμον, inquit, dicitur a nonnullis et τὸ αἰείζων, sive Sedum majus, ab aureo seminis colore: nec non a quibusdam χρυσανθέμον nomine vocatur τὸ ἐλίχρυσον, ut scribit Diosc. atque etiam ἡ χρυσοκόμη, ut Idem refert. [* Χρυσάνθεμος, Gl. βοτάνη, Viola rustica. * Χρυσανθής, Meleager 2. Χρυσανθὲς, τὸ, i. q. χρυσάνθεμον, Nicander Athenæi 684. * Χρυσανθίζω, Lobeck. Phryn. 568.] Χρυσάορ, sive Χρυσάορος, Aureum habens ensem. Ambo ap. Hes.: qui tamen prius χρυσάορ exp. * χρυσοήλιος et * χρυσοκίθαρις, ut Suidas quoque posterius χρυσάορον exp. non solum * χρυσοφάσανον, verum etiam * χρυσοκίθαρον: innuens uterque ἄορος nomine posse intelligi κιθάραν etiam, s. κίθαριν. Quanquam prior exp. est magis consentanea. Unde rursum Hes. χρυσάορον interpr. χρυσοῦν ἄορ ἔχοντος, ὃ ἐστὶ φάσανον, μάχαιραν, σπάθην: itidemque χρυσάορον, χρυσοῦν ξίφος ἔχοντα. Procul dubio autem χρυσάορος s. χρυσάορον nomine acceperunt τὸν χρυσοκίθαρον, quoniam Apollinis est epith., cui cithara est majore in usu quam ensis. Hesiod. (Ἡμέρ. 7.) Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Apud Eund. Θ. (281.) e Medusa a Perseo ἀποδειροτομηθεῖση Ἐξέθορε Χρυσάορ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος: cui Χρυσάορι hoc ἐπώνυμον fuisse inditum ait, quoniam ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χειρὶ φίλησι. Et ap. Paus. in Attic. Γηρυόνοιο τοῦ χρυσάορος. [Vide Χρυσάορ.] Χρυσάσπισ, Aureum scutum habens, Auratum habens clypeum, ut ap. Macedonas erant quidam χρυσάσπιδες et ἀργυράσπιδες. J. Poll. [Synes. de Regno p. 186. “Jacobs. Anth. 11, 256.” Schæf. Mss.] Χρυσαστράγαλος, Aureos habens talos. Sunt et χρυσαστράγαλοι φιάλαι ap. J. Poll. (6, 98.) e Sappli. forsan in qua sculpti sunt cælatique aurei astragali s. taxilli. Χρυσανγέω, Splendeo s. Fulgeo ut aurum, Auro splendo et nitescio. Unde partic. Χρυσανγούνη, quod Hes. exp. ἀστράπτουσα, ἢ στίλβουσα. [“Psell. in Cantic. Cant. 1, 11.” Boiss. Mss.] Reperitur vero et NOMEN Χρυσανγής, pro Auro splendens, Aureo fulgore nitens, Auri in modum fulgens s. fulgidus. Utitur autem eo Greg. Naz. item Dionys. P. Sic et in Epigr. legimus χρυσανγεί νηῶ.

[* Χρυσέγκαυστος, Papias in Combefii Orig. Const. p. 24. * Χρυσεγγής, Orph. H. 52, 11. ubi Hermann. * θυρσεγγής.] Χρυσελεφαντεπίλεκτρος, Ornatus auro electroque et ebore, Intectus opertusque auro, electro, ebore: χρ. ἀσπίδες, voce joculariter a Comico composita. Addita autem s. Inserta compositioni fuit præp. ἐπὶ, quæ ostenderet tali materia superficiem esse intectam s. ornatam, ut in ἐπίχαλκος. [Brunck. Anal. 3, 277. “Jacobs. Anth. 12, 202.” Schæf. Mss. * “Χρυσελεφαντεπίλεκτρος, Plut. Timol. 31. sed vide Corai.” Boiss. Mss. * Χρυσελεφαντήλεκτρος, Schn. Lex. * Χρυσελεφάντινος, Schol. Aristoph. Eir. 604. * Χρυσέμπλαστος, Suid. v. Σταυρός, ubi v. Kust.] Χρυσένδετος, Auro illigatus: σμάραγδος, Plut. Lucullo (3.) Auro illigatus smaragdus. At J. Poll. 10, c. 31. e Philem. σπάθην παρεμφαίνων χρυσένδετον. Ubi χρυσένδετος i. significare videtur q. χρυσόκωπος s. χρυσολαβής, Aureum habens capulum s. manubrium. Χρυσεπώνυμος, Qui ab auro cognominatus est, Cui ab auro cognomen est impositum, ut Joann. Damasc. supra in Χρυσορρήμων, vocat Ἰωάννην τὸν χρυσεπώνυμον, Joannem illum Antiochenum, qui ab excellenti facundia dictus est χρυσόστομος. Χρυσεραστής, ὁ, Auri amator, Auri amans et studiosus, s. potius Nimium amans et cupidus auri, Avarus, φιλάργυρος. [Babriæ Fab. 2. “Toup.

Emendd. 2, 327. ad Phalar. 210.” Schæf. Mss. * Χρυσεργός, Lycophr. 1352. * “Χρυσεργής, Tzetz. Ch. 3, 980. ἐν ἱματίῳ χρυσεργεῖ.” Elberling. Mss.]

Χρυσηλάκατος, et DORICE Χρυσαλάκατος, Auream habens colum, Aurea colo nens. II. Y. (70.) “Ἡρῆ δ’ ἀντέστη χρυσηλάκατος. Hesychio χρυσηλάκατος est ἡ * καλλιτόκος, quoniam ἡλακότη dicitur etiam ὁ τοξικός κάλαμος, Sagittaria arundo. Pind. vero χρυσαλάκατον μελίαν vocat Hastam auratum hastile habentem, ap. Plut. (7, 371.) Ἰσμηνόν, ἡ χρυσαλάκατον μελίαν, ἡ Κάδμον, ἡ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν: respiciens ad fabulam illam de qua supra in Σπαρτὸς, ex Ovidio et aliis. Ubi habes ETIAM Χρυσοπήληξ, Auream habens galeam, in Euripideo illo in Phæn. loco, (946.) Γῆν, ἡ ποθ’ ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν Σπαρτῶν ἀνῆκεν ἀνδρῶν: nam galeæ aureæ hominum illorum e terra nascentium, erant veluti spicæ culmi e terra assurgentis. “Χρυσολάκατος, in VV. LL. perperam “pro χρυσηλάκατος.” [“Wakef. Trach. 637. Heyn. Hom. 5, 101. 7, 173. 784. 8, 25.” Schæf. Mss.] Χρυσήλατος, Ex auro ductus malleo, Ex auro cusus s. fabrefactus, Ex auro ductili confectus: τρίπουν, Aristoph. (Πλ. 9.) Sic χαλκήλατος. [“Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno p. 179.” Boiss. Mss. “Ad Charit. 656. Musgr. El. 713. Wakef. Eum. 182. S. Cr. 3, 136. et Add., Valck. Phæn. p. 302. Hipp. p. 255: Diatr. 281. Brunck. Med. 784. Schæf. Mss.] Χρυσήλεκτρον, τὸ, Electri species quædam ab aureo colore appellata, Plin. 37, 4.: 37, 9. Tametsi jam expertes genimiarum usu appellantur aliqui et Chryselectri, in colorem electri declinantes, matutino aspectu jucundiore. Χρυσήνυμος, Aureas s. Auratas habenas habens. Hesychio ὁ χρυσῆς ἡνίας ἔχων, ideoque καλᾶς: qui etiam addit a quibusdam exponi * καλλίδιφρος. Χρυσήρης, Ex auro aptatus et fabricatus, ὁ ἐκ χρυσοῦ ἀραρώς. Pro Aureus s. Auratus, ex Eur. [Ion. 157. 1154. Iph. T. 129.] Dicitur autem ut χαλκήρης. [“Musgr. El. 713. Valck. Phæn. p. 34.” Schæf. Mss.]

Χρυσόμφαλος, Aureum umbilicum s. umbonem habens, Cui inauratus est umbilicus s. umbo: φιάλαι, J. Poll. 6, c. 16. Χρυσόροφος, Tectum s. Contignationem habens auratam, Qui aureis est laquearibus: ut χρυσόροφος, Lucian. et J. Poll. 7, c. 24. Et ap. Greg. Naz. Ἀντὶ χρυσορόφου στενόχωρος, κάτω νεῦν ἀντὶ ὑψαίχενος. [Plut. 7, 304. Lucullo 7. “Jacob. Anim. 224. Toup. Opusc. 1, 197. sic leg. Lucian. 544.” Schæf. Mss. * Χρυσορύκτης, Gl. Aurifodina, Aurilegulus. * “Χρυσούατος, Hom. ap. Anon. de I. Hom. 309. Gale, in Wolf. Homeri Ed. Fr. 5. d. ἀδῆλων ἐπῶν.” Boiss. Mss. Dionys. H. de Poesi Homeri §. 8. δωρήσω τρίποδα χρυσούατον.] Χρυσορῆγος, ὁ, i. q. χρυσοποιός, Aurifex, Bud. e lib. Sapientiae (15, 9.) Χρυσουργέω, Aurum tracto et elaboro, τὸν χρυσὸν ἐργάζομαι, ut post Hom. loquitur Plut. Alii χρυσουργεῖν exp. τὸν χρυσὸν ὀρύττειν καὶ μεταλλεῖν. Χρυσόφρυς, Aurea habens supercilia, Cujus supercilia aurei sunt coloris, Piscis nomen ap. Athen. (328.) quem Archestratus ibid. ait Ἰωνίσκον vocari Ephesi. Ibid. ex Archippo, ἱεροὺς Ἀφροδίτης χρυσόφρυς. El. (136.) e Matrone, Χρυσόφρυς, ὃς κάλλιστος ἐν ἀλλοῖς ἵσταται ἰχθύς. Plut. (10, 83.) eum his verbis Eratosthenis innui ait, Εὐδρομῆν χρύσειον ἐπ’ ὀφρῶν ἱερὸν ἰχθύν. Auratam a Latinis vocari ajunt, et diversum esse a Chryso, de quo supra. [“Wakef. Ion. 1185. Jacobs. Anth. 7, 313. ad II. Π. 407. Heyn. Hom. 7, 211. Callim. 1. p. 428.” Schæf. Mss. * Χρυσόφρυς, Æliau. H. A. 13, 28. 16, 12. sed Cod. Val. recte præbet χρυσόφρυες. * Χρύσαφος, Nomen piscis, Marc. Sidet. 12. ap. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 15 Schneidero susp.]

[* Χρυσφής, Apollin. Metaphr. p. 201.] Χρυσώνητος, ὁ, ἡ, Auro emtus. Athen. (263.) scribit a Cretensibus χρυσωνήτους vocari τοὺς κατὰ πόλιν οἰκέτας, Famulos urbanos. At VERB. Χρυσωνέω, [e Χρυσώνης,] Aurum emo, h. e. Numisma aureum argento permuto, Bud. afferens ex Isocr. Trapéz. Παρ’ ὧν ἐχρυσώνησα ὑπ’ ἐκείνων τὸν χρόνον πλεῖον ἢ χιλίους στατήρας. [* “Χρυσώροφος, Greg. Naz. Oī. 2, 142.” Boiss. Mss. * “Χρυσωρύχος, Basil. Sel.

Thecl. V. 293." Boiss. Mss. Strabo 2. p. 121.] *Χρυσωρυχείον*, τὸ, Aurifodina, Locus ubi aurum foditur, Ubi aurum effoditur et eruitur. Supra in *Χρυσοπλῦσιον* habes e Strab.: quanquam vulg. Ed. ibi HABET *Χρυσωρυχείον*, per o in secunda syllaba: quod non probo; ita enim *χρυσωρύχος*, i. e. Auri effossor, scribendum ut *τοιχωρύχος* et *τυμβωρύχος*. Ex illo autem est *χρυσωρυχείον*. [* *Χρυσωρύχιον*, Strabo 5. p. 334. * *Χρυσωρυχέω*, Aurum fodio, dicuntur *μύρμηκες*, Clem. Alex. 207. *Ælian. H. A. 4, 27.* * *Χρυσωρυχία*, Gl. Aurifodina.] *Χρυσωπὸς*, ὁ, Qui facie vel oculis aureis est, Aureus aspectu. Piscis nomen est ap. Plut. (10, 69.) ITEM *Χρυσῶπις*, ἴδος, ὅ, pro eod. Itidem enim Piscis nomen est ap. Athen. (277.), in quo aureæ notæ refulgere dicuntur. Item Nomen gemmæ, de qua Plin. 37, 10. *Chrysopsis*, inquit, aurum videtur esse. [Aristoph. *Θ.* 321. *Λατοὺς χρυσῶπιδος ἔρνος.* "Brunck. Soph. 3, 533. Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss. * *Χρυσῶπης*, Epith. Bacchi, Eur. Bacch. 545. * " *Χρυσωπιζῶ*, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 182. 392." Schæf. Mss.]

[* *Ἀμφίχρυσος*, ὁ, ἡ, Eur. Hec. 543.] " *Αὐτόχρυσα*, " Hes. τὰ τίμια, Pretiosa; forsitan E solido s. puro "auro." " *Ἀχρυσος*, Expers auri, Auro carens: Nihil auri habens, Plato de LL. 3.

Διάχρυσος, Auro distinctus, Aurum intextum habens, etiam Inauratus: ut *ἱμάτιον διάχρυσον* supra in *Χρυσοχοεῖον*. Sic Athen. 5. Προσέτι δὲ ἡρώων εἰδῶλα διήγετο, τὰ μὲν κεχρυσωμένα, τὰ δ' ἡμφιεσμένα στολαῖς διαχρύσις. Et paulo ante, Εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσιους καὶ ζωπάτας. ["Longus p. 6. Vill., Leontius 9." Schæf. Mss. * *Δίχρυσον*, Epiph. 2, 183.]

* *Ἐγχρυσος*, opp. superiori ἄχρυσος, Aurum in se habens, In quo aurum inest. Aliis etiam Inauratus. ["Koen. ad Greg. Cor. 285(=607.) Diod. S. 1, 206." Schæf. Mss.] * *Ἐπίχρυσος*, Auro inductus s. obductus, in summa sc. sui parte, Inauratus, ut ap. Herod. (1, 50. 9, 80.) ἐ. κλίνη, et ap. Plat. de LL. ἐ. κόσμος. Illud tamen interpr. Lectus auro constratus: hoc vero, Aureus ornatus: ac si i. esset q. *χρυσοῦς*.] C [Chandler. Inscr. Att. 2, 3. Heliod. 62. Cor. "Longus p. 6. Vill. * *Ἐρίχρυσος*, Huschk. Anal. 269." Schæf. Mss. "Anon. ap. Jacobs. Anth. Pal. 13, 674." Boiss. Mss. * *Εὐχρυσος*, Soph. Phil. 398.]

Ζάχρυσος, Abundans auro, Dives auri, Admodum multum auri habens, i. q. *πολύχρυσος*, Eur. [Alcest. 501. Iph. T. 1111. Rhes. 370. 439. "Brunck. Andr. 168. Thom. M. 405." Schæf. Mss.]

" *Ἰσόχρυσος*, Auro par, Qui auro rependitur. Affert J. Poll. 6. ex Archippo Comico." [Athen. 305.]

Κατάχρυσος, i. q. *ἐπίχρυσος*. Ex Epict. tamen *κατάχρυσον ὑπόδημα* pro Aureus calceus, sed perperam. [Plut. 9, 21. "Bergler. ad Alciph. 315." Schæf. Mss.]

Λευκόχρυσος, Aureus, interveniente candida vena: ut Plin. 37, 9. Fiunt et lencochrysi, (sc. lapides s. gemmæ,) interveniente candida vena.

[* *Ὀλόχρυσος*, Totus aureus, Athen. 202. 259.]

Πάγχρυσος, Totus aureus, Solidus ex auro, s. In solidum aureus. Aristoph. (N. 598.) *πάγχρυσον ἔχεις Οἶκον*. Itemque *πάγχρυσον δέρας*, Eur. [Med. 5. 480. Hec. 528. Iph. T. 167. "Wakef. Ion. 1448. Agathias 61." Schæf. Mss.] *Περίχρυσος*, Circumcirca Aureus, Inauratus circumcirca, [Lynceus ap. Athen. 129.] *Πολύχρυσος*, Multum habens auri, Multo affluens auro, Auri dives, Abundans auro. Il. Σ. (289.) *Πριάμοιο πόλιν πολύχρυσον, πολύχαλκον*. Hesiod. ("Erg. 2, 139.) *Ὀὕπω ἐργ' εἰδὺτα πολυχρύσου Ἀφροδίτης*, Veneris multo affluentis auro: (A. 8. 47. Θ. 980.) Solet enim muliebri genus auro multo se exornare. Item Xen. K. II. (3, 2, 12.) Π. ὁ ἀνὴρ. ["Markl. Iph. p. 108. Jacobs. Anth. 8, 345. 349. 9, 226. Heyn. Hom. 5, 340. ad Horat. p. 19. Zeun., Valck. Hipp. p. 170. ad Charit. 244." Schæf. Mss.] *Τηαίχρυσος ῥίνη* ex Epigr. pro Lima aurum atterens. Pro quo scr. putatur *τισίχρυσος*. Verum et hoc et illud suspecta sunt. [* *Υπέρχρυσος*, Philostr. Apoll. 2, 6.] *Υπόχρυσος*, Cui aliquid auri subest, Subau-

reus, Ad auri colorem efflavescens. *Φιλόχρυσος*, Amans s. Cupidus auri. Lucian. (2, 721.) *Ὄντω φ. καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε; καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι, πολὺν κεκτηῖσθαι χρυσίον;* Supra *Χρυσεραστής*: quod tamen et pro Avaro ponitur et Eo qui nimium auri cupidus est, in malam partem. ["Ad Charit. 244." Schæf. Mss. * *Φιλοχρυσέω*, unde] *Φιλοχρυσία*, ἡ, Auri amor, Studium habendi aurum.

Χρῦσεος, et per CONTR. *Χρυσοῦς*, (ut *ἀργύρεος*, *ἀργυροῦς*, et similia,) Aureus, Ex auro factus; ut *χρυσοῦς κρατῆρ*, Plut. *χρυσοῦν κράνος*, Lucian. (2, 31.) *χρυσῇ κλίνῃ*, Demetr. Phaler. *χρύσεια κύκλα*, Il. Σ. (375.) *χρύσεια τεύχεα*, Z. (325.) *χρύσειος λόφος*, Σ. (611.) *χρύσειος ὄρμος*, Od. O. (459.) *θρόνος ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς*, Xen. Ἑλλ. 1, (5, 2.) *χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ ἀναθήματα*, 7, (3, 7.) *χρυσᾷ ποτήρια*, Plut. *χρυσῇ φιάλῃ* et *χρυσοῦν φιάλιον*, Idem et Athen. *νόμισμα χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν*, idem Plut. in Lyc. *χρυσᾷ πέδαι*, Idem et Lucian. *ὕρη ὅλα χρυσᾷ*, idem Lucian. (1, 814.) *χρυσῇ πλάτανος*, Xen. Ἑλλ. 7, (1. 26.) *χρυσῇ ἀναδενδρᾷς*, Plut. (7, 348.) Et *χρυσοῦν θέρος*, (9, 188.) At Aristoph. (B. 483.) ὦ *χρυσοὶ θεοὶ*, O aurei dii: ut et (Il. E. 427.) ac Hesiod. (Θ. 822.) *Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ*, Aurea Venus: ex historia; noverant enim in Ægypto Veneris Aureæ lucum: vide autem et alia de hoc epith. in *Χρῦσειος*. Item *χρῦσειον ὄμμα τὸ τὰς δίκας*, Athen. (546.) et *χρυσῇ ψυχῇ*, Synes. Ep. 17. Et *ἡθους χρυσοῦν* ap. eund. rursum Athen., ap. quem et *ἐπη χρυσᾷ*, et *χρυσῇ παροιμίᾳ*. Ubi metaph. est; appellantur enim *χρυσᾷ*, quoniam sunt veluti aurum pulcra et præstantia, ipsique auro pretio et præstantia conferenda, ut Synes. quoque Epist. 23. " *Ἄν αὐτὸς ὑγιαίνει καὶ τὰ χρυσᾷ παιδία καὶ ἡ καλλίπαις μήτηρ αὐτῶν*, Aurei et pulcri liberi tui. Alioqui homo etiam *χρυσοῦς* dicitur pro Aurea ejus statua, Aureum ejus signum s. simulacrum, ut Plut. (7, 580.) *Τοῖς χρυσοῖς βασιλεῦσι τοῖς παρῆσθε χρυσῇ ἐταίραν*, de Praxitele statuario. Lucian. (1, 165.) *Χρυσοῦν ἀναστήσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν*. Item *χρυσοῦς* dicitur pro *χρυσοῦς στατήρ*, Aureus stater, ut Latine quoque Aureus reperitur pro Aureus numus. Athen. 4. *Στλεγγίδι χρυσῇ πέντε χρυσῶν*, Quinque aureorum. Plut. Galba, *Ἐκάστῳ χρυσοῦν διανέμων*, Unicuique aureum tribuens: Pericle, *Ἀπέστειλεν αὐτῷ μύριους χρυσοῦς*: Apophth. *Δισχιλίους χρυσοῦς*. Phalar. Epist. *Χρυσῶν ἐξακοσίων ὀλκή*, Pondo sexcentorum aureūm. Rursum Plut. Apophth. *Χρυσῶν Δαρεικῶν*: ut J. Poll. 9. ait, *Καὶ οἱ μὲν Δαρεικοὶ ἐκαλοῦντο στατήρες, οἱ δὲ Φιλίππειοι, οἱ δὲ Ἀλεξάνδρειοι, χρυσοὶ πάντες ὄντες*. Ubi etiam subjungit, si *χρυσοῦν* dicamus *προσακούεσθαι τὸν στατήρα*: at non versa vice. Adjecto autem substantivo ap. Athen. 14. *Δώσω σοι οὐ χρυσεῖους δέκα στατήρας*. In ovo etiam τὸ *χρυσοῦν* dicitur Vitellus, τὸ λεκιθῶδες: quoniam sc. flavi s. fulvi atque aurei est coloris. Athen. 9. *Υπογαστήριον δὲ μέρη χοίρων, καὶ μήτρας τῶν, καὶ ὧν τὰ χρυσᾷ*. Sic ibid. et alibi sæpe, teste Bud. ["Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 923. Wakef. Ion. 471. 1173. Steph. Dial. 14. Brunck. Apoll. Rh. 104. Jacobs. Anth. 8, 41. 349. 9, 226. 10, 156. 11, 31. ad Meleagr. p. 13. ad Lucian. 2, 333. Verh. ad Anton. Lib. 293. Greg. Cor. 151. 201. ad Mær. 369. 402. 414. ad Od. Δ. 14. Il. B. 268. Musgr. ad Eur. Fr. 444. Fischer. ad Pallaeph. 81. Dionys. H. 1, 568. 570. De capillis, ad Xen. Eph. 135. Jacobs. Anth. 9, 248. Pulcer, ad Anton. Lib. 243. Verh. Auro ornatus, ad Xen. Eph. 169. Subst., Numus aureus, ad Diod. S. 2. 503. Alciph. 194. Toup. Emendd. 2, 390. Lennep. ad Phal. 132. *Χρυσοῦς*, Homo bellus, Bergler. ad Alciph. 314. 444. De felicitate, ad Lucian. 1, 460. Metaph., Jacobs. Anth. 8, 9. 11, 350. Boiss. Philostr. 300. ad Lucian. 1, 725. De forma in poet. epicis, Brunck. Apoll. Rh. 180. Heyn. Hom. 4, 464. 5, 88. De femin., Asclepiad. 6. sed v. Jacobs.; Antip. Thess. 3. Steph. Dial. 63. *Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ*, ad Charit. 428. Jacobs. Anth. 10, 156. Heyn. Hom. 4, 464. 5, 71. ad Diod. S. 1, 109. 272. Valck. Adoniaz. p. 393. *Χρυσῇ εἰκῶν*, Heind. ad Plat. Phædr. 214. *Χρυσέαν* forma tragica, Porson. Med.

p. 21. Lobeck. Aj. p. 412. Χρυσούν ιστάται τινα, A Bergler. ad Alciph. 127. ad Lucian. 1, 425. Alcæus Mess. 6. Χρύσεια χαλκείων, Jacobs. Anth. 10, 90. Abresch. Lectt. Aristæ. 56." Schæf. Mss. "Χρυσούν γένος, Fabula Eupolidis, Priscian. de Metris Terentii 3, 26." Elberling. Mss.]

[* Χρυσοβόστρυχος, Eur. Phœn. 198. Philoxenus Athenæi p. 564. "Wakef. Ion. 905. Diatr. p. 14. Valck. Phœn. p. 66." Schæf. Mss. * Χρυσεόκητος, Schutz. ad Æsch. Cho. 613. * "Χρυσεοκόλλητος, Paul. Silent. Ambo 159." Schæf. Mss.] Χρυσεοκόμης, ὁ, Aureas habens comas, Auricomus. Aristot. Rhet. 3, (8.) Χρυσεοκόμα "Ἐκατε, παῖ Διός. Legitur et ap. Eust. Is enim p. 432. cum dixisset ap. antiquos ἐπαινον κόμης esse τὸ ξανθόν, subjungit, Διὸ καὶ ἡλιώδης κόμη, καὶ ἡλιώσα, ἡ τοιαυτή καὶ χρυσέα δέ, καὶ ὁ ταύτην ἔχων, χρυσεοκόμας. [* Χρυσεόμαλλος, Eur. El. 724. Orph. Arg. 1016. * Χρυσεομίτης, Athen. 130. Anal. 2, 517. "Ad Diod. S. 1, 250." Schæf. Mss.] Χρυσεόνωτος, Aureum habens dorsum, Qui aureo s. aurato est tergore. Metaphorice ap. Schol. Eur. χρυσεόνωτος ἄσπης: supra Χρυσόνωτος habuimus. [Eur. Fr. Antig. p. 518. cf. Phœn. 1137. * "Χρυσεοπήληξ, Const. Manass. Chron. p. 75." Boiss. Mss. Callim. L. P. 43. Hom. H. in Mart. 1.] ΝΕΚ ΝΟΝ Χρυσεοπήνητος, Ex aureis staminibus contextus. Eur. Or. (830.) Χρυσεοπήνητων φαρῶν Μαστόν ὑπερτέλλοντ' ἐσδών. Ubi Schol. quoque exp. ἐκ χρυσοῦ κατασκευασθέντων. ["Jacobs. Anth. 11, 49. Pierson. Veris. 18. Bergler. Alciph. 131." Schæf. Mss. * Χρυσεοπήνιτος, falsa lect. ap. Eust. Il. Ψ. p. 1452, 39. Od. A. p. 62, 38. "Musgr. Or. 838. * Χρυσεόπηνος, Wessel. Probab. 47. * Χρυσεόπλετος, Porson. Med. p. 72." Schæf. Mss. * Χρυσεότευκτος, Eur. Med. 984. "Porson. Phœn. 227. Valck. p. 83. Musgr. p. 189." Schæf. Mss. * Χρυσεότυπος, Eur. El. 470. * Χρυσεοφάλαρος, Eur. Tro. 519. * Χρυσεοφεγγής, Orph. ap. Macrob. 1, 23. in Fragm. Orph. p. 464. v. 28. Herm.]

[* Καταχρύσεος, Schleusn. Lex. V. T.] Παγχρύσεος, Totus aureus, In totum et in solidum aureus, Omni e parte aureus. Il. B. (448.) θύσανοι παγχρύσειοι ἡρέθοντο. Hesiod. (Θ. 335.) παγχρύσεια μῆλα φυλάσσει. SED ET 'Ημίχρυσος videtur esse e χρυσοῦς significante χρυσούν στατήρα, s. Aureum numum, ut J. Poll. innuit. Is enim post l. in Χρυσούς c., subjungit, Anaxandridem dixisse etiam 'Ημίχρυσους. Si itaque ex illo χρυσούς compositum est, significat, Dimidiatus stater aureus, s. Numus aureus dimidio statere valens: ut ἡμιχρῶνιξ dicitur Dimidiata chœnix. Sin a χρυσός, erit Dimidiatus aureus, i. e. Dimidia e parte aureus, opp. τῷ πάγχρυσος s. ὀλόχρυσος. Fingere enim ὀλόχρυσος possumus, ita ut dicitur ὀλοπόρφυρος, ὀλόστεος.

Poëtæ dicunt ETIAM Χρύσειος pro Χρύσεος, metri causa inserto ι, ut et in Χάλκειος: ut χρύσεια εἴματα, Il. Σ. (517.) χρύσεια κάνεια, Od. K. (355.) χρύσεια τάλαντα, Il. Θ. (69.) χρυσεὶν κερκίς, Od. E. (62.) χρύσειαι πύλαι, H. (88.) πέδαι χρύσειαι, Il. N. (36.) Nec noui χρυσεὶν 'Αφροδίτην, Virgilio itidem Aurea Venus, Il. I. (389.) Οὐδ' εἰ χρυσεὶν 'Αφροδίτῃ κάλλος ἐρίζει. Cur autem χρυσεὶν dicatur, supra ex Justino docui. Eust. vero vel διὰ τὸ χρυσοφορεῖν, vel διότι χρυσῷ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνέται vocatam χρυσήν ait, ut sc. supra πολυχρύσος nominatur. Nisi potius formæ et eximiae pulcritudinis causa ita nominata putetur. ["Brunck. Soph. 3, 526. Steph. Dial. 14. Porson. Med. p. 1. Valck. ad Mosch. p. 346. Χρύσεια μέταλλα, Toup. Opusc. 1, 183. Τὰ χρ., Diod. S. 2, 88." Schæf. Mss.]

Χρύσινος, Aureus, Ex auro factus, χρυσός. Sicut vero χρυσούς dicitur interdum pro χρυσούς στατήρ, Aureus stater, s. Aureus numus, ita et χρύσινος, pro Aureo numo. Synes. Epist. 129. 'Εδεξάμην χρυσίνους ἐξήκοντα, Aureos sexaginta. ["Ad Diod. S. 2, 629. Bergler. ad Alciph. 278." Schæf. Mss.]

[* Χρυσιαίος, Diog. L. 262. * Χρυσήεις, Orac. Sib. 156. ap. Theoph. ad Aut. 2, 52. * Χρυσήν, Orph. Arg. 1278. χρυσήν τριαίνην, damnatur a Schneidero, Anal. Crit. 77.]

Χρυσότερος, Magis aureus. Sappho ap. Demetr. Phal. πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα, χρυσοῦ χρυσότερη, Magis aurea auro, s. Pulcrior et præstantior auro. ["Huschik. Anal. 6. Jacobs. Anth. 8, 41." Schæf. Mss.]

Χρυσίον, τὸ, i. q. χρυσός, ut ἀργύριον i. q. ἀργυρός, Athen. 5. Διὰ τὸ σπάνιον εἶναι τότε χρυσίον παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Plut. de Orac. Pyth. (9, 292.) Ἐπιτυγνῶν θήκη χρυσίον ἐχοῦση πολὺν, In qua multum auri erat: De non Fœner. (9, 292.) Τάλαντα τεσσαράκοντα χρυσίου ἀπέφθον. Athen. 12. Χρυσίου μυριάδας χελίας, ἀργυρίου δὲ μυρίας μυριάδας τάλαντων. Plut. Alex. Βασιλικὸν χρυσίον κομίζοντα. Æsch. c. Ctes. Κούσαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐκ Μήδων χρυσίον. Idem in ead. Orat. Βασιλικὸν χρυσίου ἀπεστέρησας. Plurali numero τὰ χρυσία dicuntur modo Numi aurei, imodo Vasa et instrumenta, modo Ornamenta alia ex auro Plato de Rep. 1. Δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντος, πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων τιμώτερον. Ornamenta aurea ita vocavit Petrus Apost. 1 Ep. 3, (3.) Χρυσίων περιθε-

vocis, i. e. Aurea ornamenta quæ sibi circumponunt mulieres. Sic legimus ap. Thuc. 2, (13.) Καὶ αὐτῆς τῆς θεοῦ τοῖς περικειμένοις χρυσοῖς, Ornamentis aureis quibus circumdata erat dea Pallas. Et Synes. Ep. 3 Καὶ χρυσία καὶ λίθους ἐξήρητό τε καὶ περιέκετο, Minilia aurea et gemmas, s. Aurum et gemmas. Plut. Ἐδόκεις τις εἶναι διὰ τὰ χρυσία καὶ τὴν πορφύραν, ἢ rursum in Artax. Δίδωμί σοι καὶ τὰ χρυσία φορεῖν, ὡς γυναικί, καὶ τὴν στολὴν, ὡς μαινομένῳ. || Χρυσίον dicitur etiam τὸ τῶν παιδίων αἰδοῖον, Pudentum puerile, Hes. ["Brunck. Aristoph. 3, 179. Morus ad Longin. 244. Locella ad Antig. 237. Beckm. Toup. Opusc. 1, 235. 368. Ammon. 94. Alciph. 158. 162. ad Xen. Eph. 251. ad Herod. 264. 367. ad Diod. S. 1, 72. 425. 629. Jacobs. Anth. 6, 306. 384. Quicquid ex auro factum est, χρυσίον s. χρυσία vocant Græci, Toup. ad Longin. 374. Metaph., Jacobs. Anth. 8, 9. Conf. c. χρυσός, ad Diod. S. 2, 215. ad Dionys. H. 3, 1330. Τὰ χρυσία μέταλλα, Diod. S. 2, 79." Schæf. Mss.] UNDE Χρυσιοβόστρυχος, Aurum cincinnis implexum habens, ut Il. P. (52.) sunt Πλοχμοὶ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο, Philoxenus ap. Athen. (564.) de Galatea amasia Cyclopi, Ὡς καλλιπρόσωπε Χρυσιοβόστρυχε Γαλάτεια Χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτω. Supra χρυσοκόμης etiam dicitur Qui habet aurum capillis intextum. Nisi sit, Quæ habet aureolos cinnos, i. e. Aurei coloris, Flavos in modum auri. [* "Χρυσιοφόρος, Const. Manass. Chron. p. 3. 107." Boiss. Mss.]

Verum sciendum est, pro χρυσία legi ETIAM Χρυσεία: ut cum J. Poll. 7, 24. scribit χρυσεία ap. Comicos dici ἐπὶ τῶν γυναικείων κοσμημάτων, De muliebribus ornamentis, i. e. De aureo mulierum mundo. Strabo autem χρυσεῖον videtur accepisse pro Auraria officina, 3. p. 63. Τῶν δὲ χαλκουργῶν, (sed repono χαλκουργείων,) τινὰ καλεῖται χρυσεία, εἰ ὧν τεκμαίρονται χρυσὸν ἐξ αὐτῶν ὀρυττεσθαι πρότερον. Sic χαλκεῖον dicitur Officina æraria. ["Morus ad Longin. 244. Toup. Opusc. 1, 74. 368. ad Diod. S. 1, 18. 38. 58. Alciph. 216." Schæf. Mss.]

Χρυσίς, ἰδος, ἡ, Aurea; peculiariter vero Aurea phiala, subaudiendo φιάλη. Scribit enim Athen. (502.) Athenienses argenteas quidem phialas vocare ἀργυρίδας, aureas autem, χρυσίδας: ubi etiam e Cæsario affert, χρυσίδι σπένδων. Et ex Hermippo, Χρυσίδος οἶνον πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφέλετο. Et e Pherecr. Ἰνφάνους τε πᾶσι κόμφαλωτὰς χρυσίδας. Utitur in ead. gnif. Aristoph. quoque Eir. (425.) Sed et J. Poll. δ. c. 16. Χρυσίς δὲ καὶ ἀργυρίς, inquit, φιάλαι μὲν ἀμφιποῦντο δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχουσι. || Item χρυσίς dicitur pro χρυσῇ ἐσθῇ et χρυσῇ κρηπίδι, Aurea vestis, Aurea crepida s. Aureus calceus. Lucian. (1, 50.) Χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, Aureas vestes: ut ἀλουργίδες et παρῆνιδες dicuntur. Idem (206.) Χρυσίδας ὑποδέου, ἢ αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρύθμα βαῖνε, Aureos calceos, Bud. ["Thom. M. 922. Brunck. Aristoph. 3, 179. 'A. 74. ad Timæi Lex. 48. ad Mær. 390. 412. Toup. Opusc. 1, 574. ad Lucian. 1, 206. 244. Alciph. 228." Schæf. Mss.]

Χρυσίτης, ὁ, Aureolus, Auri colorem referens,

[“Lobeck. Aj. p. 274.” Schæf. Mss.] Cuius FEM. A χρυσίτης: ut χρυσίτης ψάμμος, Herod. (3, 102.) Arena aureola, s. Aurea, i. e. Quæ aureo colore est, et e qua aurum coquitur. Sic Strabo 3. p. 63. Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται καταφέρουσι δ' οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χεῖμαρροι τὴν χρυσίτην ἄμμον πολλαχού, καὶ ἐν τοῖς ἀνύδροις τύποις οὖσαν. Et rursum ibid. χρυσίτης καὶ ἀργυρίτης γῆ: quam Herodian. χρυσίζουσαν γῆν appellat. Gorr. χρυσίτης γῆ interpr. Terra aurea: e Gal. tradens, esse terram quæ e metallis sumitur, auri plurima frusta habens: non quidem per totam ipsam terram immista, sed contigua conjunctaque parvis terræ particulis, quæ ab igne in fornacibus fusa secum coeunt. Itidemque χρυσίτης λιθάργυρος dicitur pro χρυσίζουσα, quæ nimirum aureo s. flavo colore splendet: de qua Diosc. 5, 94^r et Plin. 33, 6.: nec non supra in Λιθάργυρος. Idem vero Plin. et lapidis chrysitæ meminit 36, 22. et 37, 10. Philoginus, inquit, quem et Chrysiten vocant, ostrææ Atticæ assimilata invenitur in Ægypto. Alioqui χρυσίτης λίθος s. χρυσίτης, dicitur etiam Lapis Lydius, Coticula sc. illa qua aurum probatur affricu, ut J. Poll. docet, qui 7, c. 24. ait, Καὶ ἡ βασανίζουσα τὸν χρύσον, χρυσίτης λίθος ἢ Λυδία. Rursum χρυσίτης vocatur a quibusdam ἡ χρυσοκόμη, ut auctor est Galenus; a nonnullis etiam τὸ αἰείζων, s. Sedum majus, ut habetur ap. Diosc., ab aureo sc. seminis colore. [“Χρυσίτης, Linzostis, Diosc. Notha 475. Sempervivum magnum, 468. Chrysosome, 465.” Boiss. Mss. “Jacobs. Anth. 6, 281. 9, 53. Lobeck. Aj. p. 274. ad Diod. S. 1, 350.” Schæf. Mss.]

Χρυσίδιον ET Χρυσιδάριον, NEC NON Χρυσάφιον, dimin. voce, appellatur ὁ χρυσός, quasi Aurulum diceretur. Primo utitur Isocr. c. Soph. Ἀργυρίδιον καὶ χρυσίδιον τὸν πλοῦτον ἀποκαλοῦντες. Utitur vero et Phalar., sed pro Parum auri. Secundo utitur Aristoph.; eum enim in Babyloniis dixisse χρυσιδάριον pro χρυσίον, et ἱματιδάριον pro ἱμάτιον, sed σκώπτοντα, testatur Aristoteles Rhet. 3. Postremum ap. Eust. legitur p. 493., ubi ipsum a χρυσός derivatum esse scribit, ut ξυλάφιον a ξύλον. [“Χρυσίδιον, ad Charit. 680. Χρυσιδάριον, Thom. M. 560. Aristoph. Fr. 222. Χρυσάφιον, Lobeck. Aj. p. 350.” Schæf. Mss.]

Χρυσάλis, ἴδος, ἡ, Aureola s. Aurelia, ut Gaza interpr. ap. Aristot. de Gener. Anim. 2, 1. ubi inter insecta numeratur, itidemque H. A. 5, 19. ubi de erucis locutus, Μετὰ δὲ ταῦτα, inquit, αὐξηθεῖσαι ἀκινήτιζονσι, καὶ μεταβάλλουσι τὴν μορφήν, καὶ καλοῦνται χρυσαλίδες. Eust. 1329. e veteri quodam Grammatico annotat χρυσαλίδα vocatam fuisse etiam τὴν μηλάνθην s. μηλόνθην, aut μηλολόνθην. Nisi potius ita nominatum est τὸ χρυσομηλολόνθιον, ab aureolo colore, vel ὁ χρυσοκάνθαρος: nam has esse species quasdam τῆς μηλολόνθης docui supra. Sed sciendum est, ap. Eust., et in posteriore Aristot. loco, scribi gemino ἅ hoc vocab.; in priore autem 1., scribi unico, ut et ap. Plin. 11. 32. et 35.: duplici rursum ap. Hes. [* “Χρυσάλλis, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 60.” Schæf. Mss.]

[* “Χρυσών, ὄνος, δ, Thesaurus, Nicet. Annal. sæpe.” Schn. Lex. “Monetarius, in Edict. Inst.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.]

Χρυσάϊζω, Orno s. Exorno, sc. mundo aureo et aureis monilibus ac vestibus. Unde ap. Hes. Χρυσάϊζεται, κοσμεῖται: fortasse autem ibi reponendum est χρυσῶ κοσμεῖται. [* Χρυσιάζω, unde * “Χρυσιασμός, Synes. de Febr. 106. et not. Bernardi.” Boiss. Mss.]

Χρυσίζω, Auri speciem gero, Auro similis sum, Sum aureolus. Herodian. 5, (6, 18.) Γῆ τε ἡ χρυσίζουσα παμπλείστη ὑπέστρωτο. Ubi Polit. Aurosam substrat arenam. Supra χρυσίτης γῆ et ἄμμος vocata fuit quæ hic χρυσίζουσα. Athen. (322.) de stromateo pisce, ῥάβδους ἔχων δι' ὅλου τοῦ σώματος τεταμέναι χρυσίζουσας, Aureolas virgas, Auri colore micantes. Item Χρυσίζει τῇ χροῇ dicitur pro Aurum colore imitatur, Diosc. [* Υποχρυσίζω, Eust. 2. p. 34.]

Χρυσώω, Auro, i. e. Auro obduco s. induco, In-

auro, Deauro, χρυσὸν περιχέω, ut Hom. loquitur. Unde partic. κεχρυσωμένος supra in Διάχρυσος. [“Ad Diod. S. 1, 27. ad Herod. 292.” Schæf. Mss.] Χρύσωμα, τὸ, Vas aureum. Lysias, ἐν τῷ περὶ Χρυσοῦ Τρίποδος, ap. J. Poll. et Athen. 6. Ἀργυρώματά τε ἢ χρυσώματα ἔτι ἢν διδόναι. Idem Athen. (199.) in pompa Ptolemæi Philadelphi, Οἱ τὰ χρυσώματα φέροντες, κρατῆρας Λακωνικοὺς τέτταρας. [“Wakef. Ion. 1049. Musgr. 1030. 1430. Bentl. Opusc. p. 13.” Schæf. Mss.] Χρυσωματοθήκη, ἡ, Aureorum vasorum repositorium, Aureæ supellectilis conditorium. Athen. ibid. Χρυσωματοθήκη χρυσῇ διάλιθος, πηχῶν δέκα. Χρύσωσις, ἡ, Auratura, Deauratio, Inauratio. Plut. (6, 548.) Χαίροντα χρυσώσσειν ἐκπωμάτων. [“Heind. ad Plat. Gorg. 85.” Schæf. Mss. * Χρυσωτής, Gl. Aurator, Aurarius, Deaurator, Inaurator, Plut. 7, 374. * Χρυσωτὸς, unde * “Ἀχρύσωτος, Codin. de Off. Const. c. 4. n. 34.” Boiss. Mss.] “Ἀποχρυσώω, Deauro, Auro perlino,” [Herod. 4, 26. var. lect. * Ἐγχερυσώω, Tzetz. Ch. 3. p. 57. * “Ἐκχερυσώω, Dio Cass. 777. “Aureum efficio, Mich. Apost. Prov. 13, 19. * Ἐπιχρυσώω, In aurum muto, Eudocia p. 290., ubi sermo est de Mida χρυσομανεῖ.” Schleusn. Mss.] Καταχρυσώω, Deauro, Inauro: καταχρυσῶσαι, Deaurare, Inaurare. Affertur et Καταχρυσῶντες τὴν πόλιν, e Plut. Pericle, pro Auro urbem illustrantes: [cf. T. 8. p. 307. Aristoph. Ἐκκλ. 826.] Περιχρυσώω, similiter Deauro, Inauro, Auro obduco s. circumvestio. [“Ad Herod. 292. 310.” Schæf. Mss.]

[* “Χρύση, Nom. propr., Wakef. Phil. 194. Brunck. ad Argum. Phil. Valck. Diatr. 126. * Χρύσης, Toup. Opusc. 2, 90. * Χρύσας, ad Diod. S. 1, 715. * Χρυσῆδες, Valck. Phæn. p. 95.” Schæf. Mss.]

ΧΩΛΟΣ, Claudus. Il. Σ. (397.) ἡ μ' ἐθέλησε Κρύψαι χωλὸν ἔοντα, Quod claudus essem. Verba sunt Vulcani, qui ἀμφιγυθεῖς alibi dicitur, et κυλλοπόδης s. κυλλοποδίων. Plut. Pericle (27.) de Artemone quodam, qui Περιφόρητος cognominabatur, Χωλὸν ὄντα καὶ φορεῖω πρὸς τὰ κατεπείγοντα τῶν ἔργων προσκομιζόμενον: (9, 265.) “Ἦν ἡμέρα μὲν χωλὸς ὢν περιήρουν, de Horatio Coelice: (6, 64.) Δημωνίδου τοῦ χωλοῦ κρηπίδες. Lucian. Demon. (54.) Οὐδὲν ἐστὶν ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ, Claudio peripatico. Rursum Hom. cum accus. Il. B. (217.) de Thersite, Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, Claudus altero pede. Cum dat. Plut. Symp. 9. Ποτέρῳ σκέλει χωλὸς ἦν ὁ Φίλιππος, Utro pede claudicaret Philippos. Transfertur ad alia etiam, ad metrum, ad perioridum, ad naturam, ad virtutem. Legimus enim ap. Demetr. Phal. Λοιδορήσει βουλόμενος τοὺς ἐχθροὺς, ἔθραυσε τὸ μέτρον, καὶ ἐποίησε χωλὸν ἀντὶ εὐθείας, de Hipponacte inventore jambici metri τοῦ σκάζοντος, s. τοῦ χωλιάμβου. Itidemque ap. Eund. rursum, Περίοδος ἀποκεκομμένη καὶ χωλῇ ὁμοία. Et ap. Plat. χωλὴ φύσις, Clauda natura, i. e. Manca et ἀτελής, ut et ap. Plut. (6, 4.) Κατὰ τοῦτ' ἀνάγκη χωλὴν γίνεσθαι τὴν ἀρετὴν, Claudam s. Mancam et imperfectam. Plato cum dat. etiam, de Rep. 7. p. 100. Φιλοπονία οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀψόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεια, φιλόπονον ὄντα, τὰ δὲ ἡμίσεια, ἀπονον. Rursum Plut. Cimone, τὴν Ἑλλάδα χωλὴν dixit, Claudam Græciam. At χωλὴ βασιλεία intelligendum de Regno s. Imperio, quod a claudio administratur, ut ap. Xen. Ἑλλ. 3, (3, 3.) de Diopithe χρησμολόγῳ, Λεωτυχίδῃ ξυναγορεύων εἶπεν ὡς καὶ Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη φυλάεσθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν, ubi respicitur ad hoc Oracl. scriptum ap. Plut. (7, 570.) Καὶ σέθεν ἀρτίποδος βλάψῃ χωλὴ βασιλεία: nam ταῦτά ἐστιν εἰς τὴν Ἀγασιδάου χωλότητα, inquit Plut. Eupolis vero etiam τὸν τὴν χεῖρα πεπηρωμένον appellavit χωλόν, teste J. Poll. 4, 25. afferente hunc ex eo versum, “Ὅτε χωλὸς ἐστὶ τὴν ἑτέραν χεῖρ' εὐ σφόδρα. Procul dubio autem per jocum Comicus ita usus est hoc verbo, ut si ap. Latinos quispiam diceret Manu altera claudicat. [“Ad Charit. 723. Wakef. Phil. 1032. S. Cr. 5, 32. Leon. Alex. 34. Brunck. Aristoph. 2, 190. Kuster. 114. Heyn. Hom. 4, 164. X. βασιλεία, ad Herod. 225.” Schæf. Mss.]

Χωλοποιός, Claudum s. Claudos faciens, Clauditatem afferens, Aristoph. [B. 846. "Tzetz. ad Lycophr. 144." Kall. Mss. * Χωλόπους, Manetho 4, 118. * Χωλοπόδης, Moschop. ad Hesiod. "Erg. 70. p. 28. Heins., nisi corr. χολόπους: v. Osann. Auct. Lexx. Gr.]

Χωλίαμβος, ὁ, Jambus claudicans, ut sunt jambi Hipponactei, qui et σκάζοντες nominantur: sc. ultimo pede non recte incedentes, sed claudicantes, spondeo jambi loco posito. Utitur autem hoc vocab. Demetr. Phaler. [de Elocut. s. 263. "Callim. 1. p. 458. 460. 463. * Χωλιαμβογράφος, Toup. Opusc. 1, 67." Schæf. Mss.]

Ἀμφίχωλος, Utrique claudus, Utrouque pede claudicans, ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ χωλός, qui a Poëtis dicitur ἀμφιγυήεις. ["Jacobs. Anth. 9, 149. Toup. Opusc. 1, 286. Emendd. 1, 434." Schæf. Mss.] "Δίσχωλος, Utrouque claudicans pede." "Δύσχωλος, simpliciter exp. Claudus: sonat tamen potius "Graviter s. Valde claudus." "Ἐπίχωλος, pro χωλός, s. potius præpositione ἐπὶ diminutionem significante, Aliquantum claudus. At in VV. LL. Aridus. Et ἐπιχωλωτάτη ποίη, Gramen aridissimum: [cf. Ἐπίχολος. * Κατάχωλος, Alcæus ap. Bekk. Anecd. 1. p. 102. * Πρόχωλος, Lucian. 3, 672.]

Χωλότης, ητος, ἡ, Clauditas s. Claudicatio, Claudum esse, ut ἡ τοῦ Ἀγῆσιλάου χωλότης, paulo supra in Χωλός. Metaphorice autem in metro etiam χωλότης dicitur, ut ap. Athen. (632.) Ἀκέφαλοι δὲ εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες: ut Homericus iste, Ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἔκοντο.

Χωλαίνω, Claudus sum, Claudico. Greg. Naz. Μέχρι τίνος ἐπ' ἀμφοτέραις χωλανεῖς ταῖς ἰγνύαις; Quousque ambobus claudicabis poplitibus? Passive etiam χωλαίνεσθαι pro χωλοῦσθαι, Claudum fieri: unde aor. 1. ἐχολάνθη, Factus est claudus. ["Heyn. Hom. 5, 729." Schæf. Mss.] Inde et VERBALIA Χώλασμα, τὸ, ET Χώλανσις, ἡ, Claudicatio, χωλότης. Illud, in Hippiatria; hoc ap. Epictetum. [* Συγχωλαίνω, Eust. ad Dionys. P. 742. * Ὑποχωλαίνω, Hippocr. 1223. Philo 1, 606. Mang.]

Χωλεύω, Claudus sum, Claudico, ut χωλαίνω. Il. Y. (37.) "Ἡφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων. Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώνοντο ἀραιαί: Σ. (417.) itidem de Vulcano, βῆ δὲ θύραζε Χωλεύων: (411.) ἀνέστη Χωλεύων. Sic Epigr. in Medicos, Ζῶν γὰρ χωλεύειν, φησὶν, ἐμελλε τάλας, Si enim vixisset, claudicaturus erat. Metaph. Galenus Sympt. 4. Τὸ χωλεύον παρ' αὐτοῦ τοῦ λόγου, qua parte claudicat disputatio. || Transitive etiam pro Claudum reddo, vel etiam Mancum et mutilum: ut Gal. Lex. annotat Hippocr. χωλεύσειεν usurpare pro ἀνάπῃρον κατὰ τὴν ἄρθρων ποιήσειεν. Itidemque χωλεύεσθαι est Claudum fieri, χωλοῦσθαι. Lucian. (1, 531.) Οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευσθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πώματος, ὅπῃτε ἐρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ: de Vulcano. ["Plato Phædr. 256. Wakef. S. Cr. 3, 168." Schæf. Mss. * Χώλευμα, Hippocr. 826. * "Χώλευσις, Schneid. ad Æsop. p. 39." Schæf. Mss.] Χωλεῖα, ἡ, Claudicatio, J. Poll. 4, 25. Et COMP. Ἀποχωλεύω, Claudum reddo, ut ἀποχωλώω: unde ap. Xen. K. Π. 7, (2, 9.) p. 366. Ἀπεχώρουν, καταλιπόντες τὰς τε κλίμακας καὶ τοὺς νεκροὺς, ἐνίοις δὲ καὶ ζῶντας ἀποκεχωλεμένους. ITEMQUE Καταχωλεύω. Greg. Naz. Ὁ καταχωλεύων θεὸς τῶν θεῶν λυπομένων, καὶ ἀραιαῖς ταῖς κνήμαις ἐπιρῶννύμενος, Deos claudicando oblectans, Bud. Loquitur autem de Vulcano, respiciens ad locum Homeri paulo ante in Χωλεύω citatum. [* Συγχωλεύω, Basil. 2, 139. * Ὑποχωλεύω, Gl. Vacillo.]

Χωλώ, i. q. χωλαίνω et χωλεύω, quatenus quidem transitivam habent signif., h. e. Claudum efficio. Unde pass. χωλωθῆναι, Claudum fieri. Hippocr. περὶ Φύσιος Παιδίου, non procul ab init., "Ἐστὶ δ' ὅτε καὶ κίνδυνος ἐκ τοῦ τοιοῦτου χωλωθῆναι. Nisi generalius hic accipere malis pro Mancum et mutilum fieri. ["Wakef. Phil. 228." Schæf. Mss.] Χώλωμα, τὸ, Claudicatio. Item generalius Mutilatio, πῆρωμα. Hippocr. de Artic. Προσράπτειν δὲ τὰ ὀθόνια, ὅκως ἂν ἐνυφέρῃ τὰς ἀναλήψεις ποιέεσθαι· ἄλλα γὰρ ἄλλης

τῶν χωλωμάτων δέεται ἀναλήψιος. ["Heyn. ad Apollod. 1148." Schæf. Mss.] Χώλωσις, ἡ, idem. Hippocr. Prorrh. 2. init. Τοὺς προειπόντας περὶ τε τῶν χωλωσίων καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. Ἀποχωλώω, i. q. simplex χωλώω, Claudum reddo; interdum etiam, Mutilum et mancum. Unde pass. ἀποχωλοῦσθαι, Claudum fieri. Paus. Phoc. 251. Ἐνταῦθα ἀπεχωλοῦντο οἱ ἵπποι. Itemque ἀποκεχωλώσθαι, J. Poll. 4, c. 25.

"Χωλαβέω, i. q. θορυβῶ, Hes.: ap. quem tamen "prima syllaba scripta est per ο, sed ita ut locus, "quem in alphabetica serie obtinet, alteram illam "scripturam poscat." "Χαλαβέω, Tumultuor, Turbulor. In VV. LL. redditur etiam Trepidus; "sed Hes. exp. θορυβεῖν: item φοβεῖν, non φοβεῖσθαι. Est autem φοβεῖν, Terrere."

ΧΩΡΟΣ, ὁ, Locus. Il. Γ. (315.) Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, Ψ. (189.) κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα Ὅσσον ἐπέιχε νέκυσ. Invenitur et hic versus duobus in Il. (Θ. 491. K. 199.) Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκῶν διεφαίετο χῶρος: sed uno in I. additur πιπτόντων, in proxime sequente versu. Apud Eund. (Od. Ξ. 2.) legimus etiam Χῶρον ἂν ὑλήεντα, item (Il. N. 473.) Χῶρον οἰοπόλῳ. At Od. Α. (93.) ἀτερπέα χῶρον Inferos appellavit: quem Virg. Sedes infernas, et sedes tartareas. Apud Eund. legimus ὀλίγος χῶρος, Il. K. (161.) ὀλίγος δ' ἐτι χῶρος ἐρύκει. Ubi χῶρος reddi potest Spatium. In solita oratione parum frequens est hujus vocab. usus: invenitur alioqui ap. eum cujus est Dialogus Axiochi nomine inscriptus: qui de Inferis loquens, (quos ab Hom. ἀτερπέα χῶρον nominari dixi,) χῶρον ἀσεβῶν vocat quem Latini, ac præsertim Poetæ, Sedem vocant: adeo ut χῶρον ἀσεβῶν interpretari possimus Sedem impiorum. Tibullus Sceleratam sedem dixit. || Ager, Prædium, Fundus, (qua in signif. alioqui dicitur potius χωρίον.) Xen. K. Π. 7, (4, 4.) Μεστοὶ δὲ ὁδοὶ πορευομένων παρ' ἀλλήλους, μεστοὶ δὲ οἱ χῶροι ἐργαζομένων. Atque ut hic legimus hanc vocem cum verbo ἐργάζεσθαι, sic alibi ap. Eund. cum verbo ἐξεργάζεσθαι, (Æc. 20, 26.) Πότερα δὲ ὑπόσους ἐξεργάσατο χώρους ὁ πατήρ, πάντα ἐκέκτητο. Ex eod. Scriptore (5, 9.) affertur ἐν χώρῳ pro In agro, Ruri. ["Huschk. Anal. 275. 279. ad Dionys. H. 1, 91. 99. Schneid. ad Xen. Æc. p. 32. Wessel. Diss. Herod. 205. ad Eund. 560. ad Callim. 1. p. 239. Regio, Heyn. ad Apollod. 940. Agri, Villa rustica, Toup. Add. in Theocr. 397. S. Musgr. in Theocr. Warton. 2. p. 410. Græv. Lectt. Hes. 547. Locus munitus, Toup. Emendd. 1, 316. Conf. c. χρόνος, ad Herod. 29. 284. X., χώρα, χωρίον conf. ad p. 399. 624. 640." Schæf. Mss.]

Χῶρα, itidem Locus, sed reliquos etiam usus dando huic vocabulo. Ut enim dicitur aliquis honoratum locum obtinere, item ut dicimus Locum alicui reliquere, et Aliquid repositum esse suo loco; sic ap. Græcos χώρα hos aliosque usus habet, quos etiam hoc ipsum vocab. Locus obtinet: ita tamen ut alicubi alia etiam voce reddi queat: Xen. (K. Π. 3, 3, 19.) Χῶραν ἔχειν ἐντιμον, Locum honoratum habere, obtinere, Sedem honoratam. Sic ap. Eund. legimus τιμωτέραν χῶραν, 8, (4, 5.) "Ὡστε εἰς τὴν τιμωτέραν ἐμοῦ χῶραν [ἔδραν] ἰδρυθῆναι. Contra vero ἐπονείδιστους χώρας dixit Idem Α. (9, 5.) Εἰς τὰς ἐπονείδιστους χώρας ἀπελάνεται: Æc. (10, 10.) de matre familias dixit, Περιελθεῖν δὲ ἐπισκοπομένην εἰ κατὰ χῶραν ἔχει, ἣν δεῖ ἕκαστα, Circumspectantem an quidquid loco positum sit. Alioqui ἔχειν κατὰ χῶραν, habet et aliam signif., ut aliquanto post docetur. Ibid. (3, 3.) "Ὅπου ἐτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, εἰ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται, inter se opp. Ibid. plurali utens dixit, Εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγαμεν, Suo quæque loco disposuimus, ut ap. Colum. illa redduntur. Et quæ ita sunt εἰς τὰς προσηκούσας χώρας διενεχθέντα, dicuntur χῶραν λαβεῖν: K. Π. 4, (5, 14.) "Ἄ δ' ἂν ἀσύνηκτα ἡ ἀνάγκη ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχειν, ἕως ἂν χῶραν λάβῃ. Atque ut χῶραν λαμβάνειν, ita vicissim χῶραν δίδοναι dicitur. Athen. (261.) Τῇ δ' ἀλαζονείᾳ μετὰ τὴν κολακείαν χῶραν δίδωσιν Ἀναξανδρίδης ὁ κυμωδο-

ποιός, Dat huic locum post illam, Secundo loco hanc ponit. At metaphorice potius in isto Greg. Naz. loco, Οὐ χώραν δίδως οδυρμοῖς; Ut porro legitur in superiore illo ejusd. Xen. I. quem paulo ante attuli, Εἰς τὴν τιμιωτέραν χώραν ἰδρυθῆναι, sic affertur e Plut. Ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέκλινε. Ubi χώρα reddendum crediderim Sede: in VV. LL. Solio. Legitur vero et ἐπαναβαίνειν εἰς τὰς χώρας ap. eund. Xen. (K. Π. 2, 1, 10.) Τῶν δὲ λοχαγῶν, οἱ κρατίστους δόξαιεν τοὺς λόχους ἀποδεικνύναι, εἰς τὰς τῶν ταξιαρχῶν χώρας ἐπαναβήσεσθαι. Illud quoque, quod vulgo dicimus Faire place, ad verbum Locum facere, (si ita loqui liceat,) ap. Aristot. legitur. Id certe, quod Lat. dicunt Locum relinquere, itidem Græce habes dictum χῶραν ὑπολείπειν, et quidem duobus modis: nimirum in propria signif., et in metaphorica. In propria, ut ap. Plut. (6, 471.) Συναισθανόμενος οὖν ὁ Φίλιππος ὑπέπεμπε τῶν φίλων ἐκάστῳ κελεύων πλακοῦντι καταλιπεῖν χώραν. Sic (680.) Πλακοῦντι χῶραν ἐκέλευεν ἀπολιπεῖν: (8, 825.) Χῶραν πλακοῦντι καταλιπεῖν κελεύων, Placentæ locum relinquere, i. e. Placentæ locum vacuum in stomacho relinquere s. reservare. In metaphorica autem, ut ap. Synes. Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα διαγράφειν ἡμᾶς τὸν χοροῦ τῶν ἱερέων, ἐαυτῷ χῶραν οὐκ ὑπολείπει, Sibi locum non relinquet id faciendi, i. e. facultatem. Bud. interpr. Locum relinquet, Liberum servabit atque integrum. Idem Κατὰ χῶραν ἔῤῥω ὥσπερ εἶχε, vertit ap. Dem. (701.) Loco non movere, Non attingere. At κατὰ χῶραν μένειν ap. Isocr. Quiescere, Non moveri, ubi de fœderibus loquens, scribit, (Paneg. 47.) Ταῦτα δὲ κατὰ χῶραν μένει, καὶ πάντ' αὐτὰ κύρια ποιοῦμεν, Rata manere volumus et intacta. Subjungitque h. Thuc. I. Οἱ δὲ πρότεροι στρατιῶται κατὰ χῶραν μένοντες, ἐπολιόρκουν τὴν Ποτιδαίαν, ubi ait metaphorice significare, In sua classe manere, et in sua sorte acquiescere. Sed ego hanc interpr. non admitto, nisi ad sequentem Synesii locum referatur. Additur ibid. e Synes. Εἰ κατὰ χῶραν ἔασει μένειν ἐπ' ἑμᾶν τοῦ φιλοσοφούντα, Si non coegerit me episcopum fieri, sed siverit mecummet ipsum vivere, philosophantem ut institui. Hæc ille; sed hæc loquendi genera pro loco alias etiam interpr. admittere sciendum est, ut illud κατὰ χῶραν ἔῤῥω, interdum est Non anovere, expellere, veluti cum eum, qui alicui muneri præfectus erat, ea, quam habebat, administratione privatus. Aristot. Œc. 2. Τὸν μὲν ἐπιμελητὴν κατὰ χῶραν ἔῤῥω. Item κατὰ χῶραν μένειν ap. Plut. opp. τῷ καθαιρεθῆναι, ubi scribit, Αἱ μὲν οὖν Ἀντωνίου καθήρεθσαν εἰκόνας, αἱ δὲ Κλεοπάτρας κατὰ χῶραν ἔμειναν, aliam interpr. quam in præcedentibus locis postulat. Quin etiam hoc loquendi genus, ἔχειν κατὰ χῶραν, non unum usum habet; nam supra quidem habuisti e Xen. Εἰ κατὰ χῶραν ἔχει, ἦν δεῖ ἕκαστα, pro An suo quidque loco positum sit; at vero ap. Synes. Ἐξω κατὰ χῶραν, εἰ ἐκπέμψεις ἐπιστολὴν σαφῶς ἕκαστα ἔχουσαν, pro Resistam hic, Morabor hic, Bud. Alioqui κατὰ χῶραν ἔχειν est etiam Quiescere, Nihil movere, aut etiam Nihil tentare. At vero ap. Aristoph. Πλ. (367.) ἔχειν non itidem absolute ponitur, ubi dicitur aliquis οὐκ ἔχειν τὸ βλέμμα κατὰ χῶραν: de eo enim dicitur, qui vultum quietum et velut in sua sede fixum non habet, Ἄλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμα αὐτὸ κατὰ χῶραν ἔχει. Illud quoque χῶραν λείπειν s. καταλείπειν longe aliam interdum signif. habet quam in ll. præcedentibus. Ponitur enim cum ap. alios Historicos tum ap. Thuc. pro Stationem suam relinquere, (qua etiam in signif. appellationem loci usurpare possumus,) ut 4. Αἰσχυνθεῖεν ἂν λιπεῖν τινὰ χῶραν βιάζόμενοι: 2, (87.) post χῶραν μὴ λείποντες, addit, ἦ ἂν τις προσταχθῇ, ubi quidam χῶραν interpr. non solum Stationem, sed simul etiam Munus. Atque ut hic χῶρα redditur Statio, sic reddi potest ap. eum pariter et alios, ubi κατὰ χῶραν μένειν de militibus usurpatur. Jam vero et ut dicitur Loco s. Vice, pro eod., sic ἐν χώρᾳ hunc quoque usum nonnunquam habet: ut ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι, Xen. Loco mercenarii esse, s. Vice mercenarii. Nec dubitem et ablativo Numero hic uti, interpretando, In mercenariorum numero censerī, ut Bud. ap. Themist. Τὰ

τεχνικὰ συμβεβηκότες χῶραν ἔχει πρὸς τὰ τῆς φύσεως σώματα, vertit, Artificialia corpora accidentium numero censenda sunt, ut serra, ut lectus, et vestis. Affertur vero et dativus χώρᾳ, sine præp. ἐν, e Greg. Naz. Τῇ χώρᾳ τοῦ δερμάτος, Pro cute, Vice cutis, Cutis loco.

Χῶρα, Loci spatium, aut simpliciter etiam Spatium. Il. P. (394.) Ὡς οἱ γ' ἐνθα καὶ ἐνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ Εἰλκεον ἀμφοτέροι. Est enim χώρῃ dat. e Nomin. IONICO Χώρῃ pro Χῶρα. Χῶρα non Locus, sed Loculamentum et Conceptaculum redditur alicubi a Gaza, Bud. subjungens h. Plut. I. in Demetrio (21.) de machina, Ἐνδοθεν μὲν οὖν στέγαις διεπέφρακτο καὶ χώραις πολλαῖς.

Χῶρα, Solum, Ager, Theophr. 8. identidem. Sic et in 7. Πλὴν ἐνταῦθ' αὖ γε συμβάλλεται καὶ τὸ λεπτόγεων εἶναι καὶ ψαφάραν τὴν χῶραν. At pro Agro affertur ex Aristot. item e Dem. (238.) Ἐν χώρᾳ κοιταῖον γίνεσθαι, pro In agro cubare. Sic certe et ap. Lucam χῶρα pro Agro ponitur, 12, (16.) Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χῶρα. Sæpenumero autem latius in ea signif. Agri ponitur, qua dicitur ab Historicis ager alicujus populi vastari. Xen. Ἑλλ. 4, (1, 1.) Τὴν μὲν χῶραν ἕκαε καὶ ἐπόρθει, (2, 8.) Τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χῶραν, K. Π. 3, (2, 1.) Πολὴν τῆς χώρας τοῖς Ἀρμενίοις ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν διὰ τὸν πόλεμον. Sed in hujusmodi locis plerumque redditur etiam Regionis vocabulo: de qua interpr. dicam in proxime sequente tmematio.

Χῶρα, Regio: ea sc. signif. qua Galliam vel Italian, Regionem appellamus. Ita enim τὴν Ἀττικὴν vocabant χῶραν, et τὴν Ῥωμαϊκὴν, vel τὴν Ἀθηναίων χῶραν, et τὴν Ῥωμαίων: itidemque in aliorum populorum nominibus. Sed plerumque substantivum χῶραν subaudiendum relinquebant; frequenter enim Ἀττικὴν sine adjectione dicebant. Plut. Apophth. Τῇ δὲ Ἀττικῇ τῶν Μακεδόνων προσβαλόντων, καὶ πορθούντων τὴν παραλίαν. Quidam ap. Athen. (610.) Ἐς κόρακας αἶρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς: (74.) Οὐδ' ἐξάγεσθαι φησι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινόμεναις ἰσχάδας. Paus. Att. Ἀπὸ ταύτης ὀνομάζουσιν Ἀττικὴν τὴν χῶραν, πρότερον καλουμένην Ἀκταίαν. Nam hic τὴν χῶραν non immediate jungitur cum Ἀττικῇ: sed intelligit, Regionem ipsam, vocant Atticam, cum prius vocaretur Actæa. At vero χῶραν junctum cum Ἀττικῇ habemus ap. Athen. (74.) Ἐπαινῶν δὲ τὴν χῶραν τὴν Ἀττικὴν, τάδε λέγει. Jam vero non solum cum adjectivo subaudiendum relinquit subst. χῶραν sciendum est, sed et cum solo articulo: ejus rei exempla multa ap. Thuc. et Xen. observare me memini; sed nunc e singulis singula proferre satis fuerit. Thuc. 4. Οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῶν ὁρμῶνται Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν ἐπικαλεσαμένων. Xen. Ἑλλ. 1. Ὡς ὄντων πολλῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ. Non ignoro tamen posse etiam subaudiri γῆν. Hoc præterea sciendum est, sicut antea admonui, in quibusdam ll. χῶραν non solum posse reddi Agrum, sed etiam Regionem: ita vicissim in plerisque Historicorum ll. posse reddi non solum Regionem, sed etiam Agrum. Sed pluralis χῶραι redditur Regiones, non etiam Agri, veluti cum dicitur ab Aristot. Polit. 1. Ἀλλὰ γὰρ ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χῶραις. Et a Plut. (6, 660.) Καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ βίοι ταῖς χῶραις συνεξομοιοῦνται. At vero κατὰ χῶραν expositum in VV. LL. Regionatim, item Passim, Ibidem, Illic, Eo loci, Hoc loci, In iisd. sedibus, In ea regione, mihi plane suspectum est: nec video quomodo hæc duo verba κατὰ χῶραν tot tamque diversas signif. admittere possint. Adde quod adv. Regionatim aliam nominis Regio signif. habet quam eam de qua nunc agitur, ut quidem eo usus est Suet. Videndum tamen an et alteram illam nominis Regio signif. ap. alios servet.

Χῶρα ET Χωρίον, si Eustathio credimus, originem habet a VERBO Χῶ significante χωρῶ: e quo χῶ est derivatum Χάζω, unde ἔχαδε et κέχαδε. Sed debuit potius, meo quidem judicio, dicere Eust. χῶρος a χῶ derivari: e quo χῶρος esse factum χῶρα. Certe ut quis e χῶρος factum esse χῶρα neget, at quin χωρίον ab illo sit, minime negarit.

[“ Χῶρα, Thom. M. 172. Diod. S. 1, 461. Lu-

zac. Exerc. 100. ad Od. II. 352. Græv. Lectt. Hes. 547. Alciph. 448. Urbs, Markl. Suppl. 2. Kuster. Aristoph. 218. T. H. ad Plutum p. 260. Valck. Phoen. p. 5. ad Lucian. 1, 304. Opp. Urbs, Diod. S. 1, 481. Orpheus Terr. Mot. fin. Munus, ad Charit. 276. Dignitas, Honos, Theogn. 822. Bekk. Ἐν χώρῃ εἶναι, Valck. Adonias. p. 365. ad Herod. 340. Jacobs. Exerc. 1, 70. ad Callim. 1. p. 184. Ἐπὶ χώρας, Plut. T. 4. p. 11. Cor., Xen. K. Π. 7, 5, 68. Κατὰ χώραν εἶναι, Kuster. Aristoph. 8. Villos. ad Long. 135. Boiss. Philostr. 425. Schneid. Anab. 48. Χώραν ἔχειν, Schol. Apoll. Rh. p. 29. Thom. M. 121. X. μηδεμίαν τιθέναι τινός, Aliquem negligere, Theogn. 154. cf. 800. Eis ἀτυχήματος χώραν τιθέμενοι, Plut. de S. N. V. p. 7." Schæf. Mss.]

Composita e Χῶρος vel Χώρα, cum ejusmodi sint pleraque ut non ex hoc vel illo, sed ex utrolibet composita videri possint, simul ponenda esse visa sunt. Alioqui post Χῶρος collocatum fuisset Χωρίον, non Χώρα.

Χωροβάτης, ὁ, Per locum aliquem incedens, si quidem esset a χῶρος significante Locum: alioqui Per agrum incedens, si a χῶρος deduceretur, quod de agro dicitur. Verum in neutra signif. positum affertur hoc nomen χωροβάτης, (quamvis VERB. Χωροβατεῖν affertur pro Per aliquem locum incedere, Locum aliquem circumire, ex LXX. Josuæ 18, (8.) Χωροβατήσατε τὴν γῆν: et Hes. χωροβατεῖν esse dicat ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖν) sed tantum pro Quodam instrumento, cujus usus est in aquarum libratione: de quo Vitruv. 8, 6. [Gesner. Thes. L. L. h. v. "Græv. Lectt. Hes. 547." Schæf. Mss. Theo in 4 Libros Ptolemæi Magn. Synt.: "Ἔστι δὲ ὁ διαβήτης ἦτοι τὸ ἀλφάριον ἑοικὸς τῷ χωροβάτῃ καρπῷ." Χωρογράφος, ὁ, Loci s. Locorum descriptor. Quidam interpret. Regionis descriptor: sicut Χωρογραφία, Regionis descriptio: cum potius Χωρογράφος sit Singulorum regionis alicujus locorum descriptor, et Χωρογραφία, Singulorum regionis alicujus locorum descriptio. Dicitur enim χωρογραφία eo differre τῆς γεωγραφίας, quod in geographia quidem describuntur τὰ καθόλου, non τὰ μερικά: ibi enim mentio fit Ægypti, at non τῶν κατὰ μέρος τόπων: sc. singularum urbium, et aliorum locorum: contra in chorographia mentio fit omnium. Vide et Ptol. Invenitur autem χωρογράφος cum gen. etiam junctum, veluti in h. Diogenis L. I. Ἐγένετο δὲ καὶ ἄλλος, χωρογράφος τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατρίσεως γῆς. [Χωρογράφος, Strabo 1. p. 18., 5. p. 343. Χωρογραφία, 6. p. 408., 8. p. 532., 10. p. 713., 14. p. 995. * Χωρογραφικός, 2. p. 181., 14. p. 995.] Hinc etiam VERB. Χωρογραφέω, Locos regionis alicujus describo, Regionem aliquam describo, singula loca commemorans. Ptol. Καὶ οὐδὲ εἰς ἂν χωρογραφῇσειεν, εἰ μὴ γραφικὸς ἀνὴρ. [Strabo 2. p. 163. 168. * Χωροθεσία, Plut. de Fluv. 1150. * Χωρομέτρης, unde * Χωρομετρέω, Strabo 13. p. 482. * Χωρομετρία, 16. p. 340. Sieb. * Χωρονόμος, unde] Χωρονομέω, Locum aliquem administro, s. Regionem aliquam, aut etiam Agrum, vel Loci alicujus negotia: siquidem νέμω hoc in composito eund. usum habeat, quem in οἰκονομῶ, atque aliis. At VV. LL. exp. Regionem populor., Pabulor., absque ullo exemplo. Magis tamen mirum est quod ap. Hes. legitur, Χωρονομεῖ, ὀργίζεται: sed meudi suspicione carere non potest. [* Χωρονομία, unde * "Χωρονομικός νόμος, Lex agraria, Dionys. H. 4, 2085." Schæf. Mss.] * Χωροφίλης, unde] Χωροφιλέω, In loco aliquo libens versor. Et simpliciter etiam Libens versor, Bud. ap. Antiphont. (744.) Εἰ δ' ἐν Αἴνῳ χωροφιλεῖ. Dicitur et φιλοχωρῶ, ac frequentius etiam ἐμφιλοχωρῶ. In VV. LL. est etiam χωροφιλέων, quod redditur Loco detentus. [J. Poll. 9, 13. Dionys. H. de C. VV. 97. Schæf. * Χωροφιλία, Philostr. Ep. 47. p. 936. Olear.] Χωροφύλαξ, ὁ, Loci custos. Sed existimatur potius sumtum esse hoc compositum ab ea χώρου s. χώρας signif. qua pro Agro ponitur, ut sit Agri custos. In VV. LL. redditur Saltuarius.

Χωραυλος, Suidæ ὁ περὶ χώραν διατρίβων: in qua expositione χώραν pro Agro accipere videtur. Χωρεπίσκοπος, Inspector qui mittitur, Bud. afferens e

Basil. Sed videtur addi debere genitivus, vel Regionis, vel alius, sequendo signif. quæ nomini χώρα datæ fuerunt. Nam alioqui ἐπίσκοπος sine adiectione Inspectorem significat, ut satis notum est. In Canonibus Græcis, ut annotant VV. LL., nunc Vicarius episcopi, nunc Vicarius episcopus exp. In Iisd. re. mittitur lector ad Epistolam Damasi Papæ quarti, in Concil. libro. Certe si Vicarium episcopi significet χωρεπίσκοπος, sonabit perinde ac si dicamus, ὁ ἐν χώρᾳ ἐπίσκοπος ὢν, Qui est loco et vice episcopi [Van Dale ad Aristeam p. 409. Suicer. Thes. Eccl. "Græv. Lectt. Hes. 547." Schæf. Mss. * Χωρηγητὴς Carm. Sibyll. 7. p. 355=665.]

Ἀδροχώρος, VEL Ἀδροχώρος, ὁ, ἦ, Qui uberem regionem habitat. Ita enim existimatur reddendum quod Hes. ἀδροχώροι exponat οἱ ἀδρὰς ἔχοντες χώρας "Ἀχώρος, Hes. ἐν κατάρᾳ λέγεται ὁ μήτε τάξιν βλεῖν μήτε κατάστασιν οἰκίας ἔχων, Extorris, et cui interdictum est igni atque aqua," ["Abresch. Æsch 2, 48." Schæf. Mss.]

Διάχωροι, Spatia s. Intervalsa quæ sunt inter cohortes, s. centurias, aut decurias: vel quocunque modo λόχους interpretari libebit. Suidas enim διάχωροι exp. τὰ διαστήματα τῶν λόχων: qui gen. hoc quidem in loco ineptissime redditur in VV. LL. Insidiarum. Ibi enim διάχωροι dicuntur esse Insidiarum intervalla. [Διάχωρος, Proleg. ad Theocr. p. 1. Valck. ποταμοί. * Δύσχωρος, unde] "Δυσχωρία, Difficultas cultas regionis s. locorum, Loca difficilia, ut quæ salebrosa sunt et confragosa. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) "Eis δυσχωρίαν φυγῇ ὑπάγαγοντες: rursum, Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν ὑποδέξῃ." ["Toup. Opusc. 1, 385. Diod. S. 1, 719. ad 2, 143. 532. Schneid. ad Xen. Œc. 32." Schæf. Mss.]

Ἐγχώρος, i. q. ἐγχώριος, in qua voce de illa quoque dicitur, ["Brunck. Soph. 3, 468." Schæf. Mss.] Εὐρύχωρος, Latum s. Amplum locum habens, s. Amplum spatium, Spatiosus, Amplus, Capax. Ab Hom. autem dicitur ubique εὐρύχωρος, posito o pro ω, ut Od. Z. init. Οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχώρῳ

ὑπερεῖη. Sic εὐρύχωρον Μυκαλησσὸν, item Λακεδαιμόνα, et alias urbes. Nonnulli tamen putarunt non poni o pro ω, sed εὐρύχωρον dici ubi licet εὐρὺ χορεῖν. Alii χορὸς in hoc comp. pro χῶρος s. χώρα poni dixerunt. Vide Eust. Huic opp. στενόχωρος, de quo infra. ["Brunck. ad Eur. Bacch. 87. Ernest. ad B. 498. ad Lucian. 1, 250. ad Herod. 598. Toup. Opusc. 1, 506. ad Diod. S. 1, 430. ad Charit. 788. Jacobs. Anim. 106. Anth. 6, 222. 10, 130. Lobbeck. Aj. p. 399." Schæf. Mss. * Πανευρύχωρος, Drummond's Travels p. 265.] Dicitur ETIAM Εὐρυχωρία pro εὐρύχωρος. Strabo, (6, p. 671.) Φράξαντες γὰρ εὐρυχωρῇ κύκλον, ἐνταῦθα καλυβοποιουῦνται. Hinc εὐρυχωρέστερος: ut Εὐρυχωρέστερον τὸ ἔντερον, Aristot. Latus intestinum, vel Laxius intestinum. ["Paus. 1, 414. Diod. S. 2, 391. 426." Schæf. Mss. * Εὐρυχωρέω, unde] Εὐρυχωρία, ἦ, Latum spatium s. Amplum, Locus amplus, Locus patens s. spatiosus. Q. d. Spatiositas. Redditur etiam Liberum spatium. Thuc. 2, (83.) Παραπλέοντας αὐτοὺς ἔξω τοῦ κόλπου ἐτήρει, βουλόμενος ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ ἐπιθέσθαι, Volens in lato æquore eos adoriri; vel, in aperto mari. Idem rursum (86.) sic usus est. Apud Athen. quidam dicit εὐρυχωρίαν ποιεῖτε, significans Liberum ac laxum spatium. Apud Plat. autem metaphorice, in Minoe, Πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως ὥς οἱ ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς αἰετὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν, οὐτέ τι λήλοισ, οἱ ἀνθρώποι, Latus est eniui campus demonstrationis, quod neque nos eadem semper de iisd. nobisque constanter, neque ceteri mortales eadem inter se instituunt et sanciant, Bud. ["Baxteri Præf. ad Anacr. p. LII. Valck. Hipp. p. 162. ad Herod. 269. Simon. Dial. p. 9. * Εὐρυχώρεια, Herodian. Philol. 450." Schæf. Mss. * Εὐχώρος, Ptol. de Jud. Fac. p. 26. Παρὰ τὰ κενὰ καὶ εὐχωρότερα καὶ ὑγρότερα, i. q. εὐρυχωρότερα, et sic fortasse leg.]

* Μεσόχωρος, Gl. Mediterraneus: τὸ μ., Mathem. Vett. 42. * Ὀμόχωρος, Dio Cass. 210. Conf. c. * Ὀμοχώρος, Plut. 9, 77. * Ὀμοιόχωρος, Stob. Phys. 1102.]

[* Παράχωρα, f. l. ap. Polemon. Phys. 1, 15. p. 262.: recte ap. Adamant. 2, 16. p. 394. παραφορά.]

Περίχωρος, ὁ, ἡ, Qui est circa regionem, Circumjacens regioni, etiam Circumjacens, sine adjunctione. Redditur et Finitimus a Bud., nec non Vicinus: et affertur e Plut. Πάντα τὰ περίχωρα τοῖς Γερμανοῖς. Ubi nota de re dici, et dativo jungi. Addit et h. l. Lucæ 3, (3.) ubi genitivo jungitur, Καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, In omnem regionem circumjacentem Jordani. Ubi subaudiendum subst. γῆν, vel etiam χώραν, sicut in isto Greg. Naz. loco, Μὴ στῶμεν ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ. Sed et homines ipsi dicuntur esse περίχωροι, veluti in h. l., cujus Auctorem non nominat, Πάντας τοὺς περιχώρους ἔχοντες συμμάχους. [Elian. H. A. 10, 46. "Ad Herod. 210. Const. Manass. Chron. p. 64. Meurs." Schæf. Mss. * Περιχωρίαί, Phot. v. Περινομαί.] Πλησιόχωρος, Qui habitat in loco vicino, s. regione vicina, Vicinus, Finitimus, Accola, ["Thom. M. 759. Palæph. Fisch. p. lxxvii. Zeun. ad Xen. K. II. 399. ad Diod. S. 1, 313. 2, 517." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 393.] Πολύχωρος, In quo est multum spatii, s. Amplum spatium, (ut χῶρον dictum est pro Spatio etiam poni,) Spatiosus, Capax. E Luciano de Sacrif. affertur πολύχωρος dictum περὶ τοῦ ἄδου, i. e. de inferno. Apud Synes. autem superl. πολυχωροτάτῃ Bud. vertit Capacissima, ubi scribit, Πολυχωροτάτῃ ψυχῇ, ταῖς πάντων ἀρκοῦσα φροντίσιν. Quod si πολύχωρος diceretur ἀπὸ τοῦ πολλὸν χωρεῖν, eand. quidem signif. haberet, sed inter hæc composita locus ei dandus non esset. Hesych. εὐρύχωρον exp. μέγας πολύχωρον. [Synes. 200. Ψυχὴ πολυχωροτάτῃ ταῖς ἀπάντων ἀρκοῦσα φροντίσι. * Πολυχωρία, Ptol. de Jud. Facult. p. 8.] Πρόσχωρος, i. q. præcedentia περίχωρος et πλησιόχωρος, Vicinus, Accola, etc. Dicitur autem πρόσχωρος eadem omnino forma qua πρόσσος. ["Thom. M. 759. Toup. Add. in Theocr. 397. Zeun. ad Xen. K. II. 399." Schæf. Mss. * Ἀπρόσχωρος, Gl. Arrogans.]

Στενόχωρος, (opp. τῷ εὐρύχωρος, de quo paulo ante dictum fuit,) Angustum habens spatium, Angustus, C. Arctus, Minime spatiosus. Sed frequentius est SUBST. Στενοχωρία, opp. τῷ εὐρυχωρία. Est enim στενοχωρία, Angustum spatium, Angustus locus. Στενοχωρέω, Coangusto, Coarcto, Comprimo, Alex. Probl. Itidemque pass. Στενοχωροῦμαι, Coarctor intra aliquod spatium, Philostr. Usus est et Paulus 2 ad Cor. 6, (12.) Sed interdum στενοχωροῦμαι metaphorice ponitur, ut cum Latini dicunt, In angustis versor: estque ita usus Basil. [* Σύγχωρος, Gl. Confinis, "Ruhnk. Ep. Cr. 237." Schæf. Mss. * Τρίχωρος, * Τετράχωρος, Diosc. 1, 133. 'Εν θαλάκκιοις τριχωροῖς ἢ τετραχωροῖς.]

Φιλόχωρος, Qui locum amat, (intellige autem Certum aliquem locum,) Qui in certo quopiam loco libenter versatur s. commoratur. Φιλόχωρος, inquit. Bud., Qui stabulatur in certo loco, non vagabunde aut peregrine vivit. Greg. Naz. de Theol. Καὶ τῶν ζῶων, τὰ μὲν, φιλόχωρα· τὰ δὲ, ἀμφίβια. Φιλοχωρία, ἡ, Amor quo quis locum aliquem prosequitur, et quo fit ut libenter in eo versetur. Idem Greg. Naz. D Σκέψαι μοι ἦθη τε καὶ πάθη, φιλοχωρίας τε καὶ πλάνας, συνόδους τε καὶ ἀποχωρήσεις. Legitur et ap. Aristoph. hoc subst. φιλοχωρία, Σφ. (834.) 'Τί ποτε τὸ χρῆμα; ὥς δεινὸν ἢ φιλοχωρία: sed hic Schol. φιλοχωρία exp. τὰ ἐπιχώρια φιλεῖν. Idem scripserat antea perinde esse ac si dixisset τὸ ἐπιχωριάζειν. ["Ad Charit. 348." Schæf. Mss.] Φιλοχωρέω, i. q. χωροφιλῶ, de quo dictum fuit supra; sed illud quam hoc est usitatius. Est igitur φιλοχωρῶ, Libenter in loco versor, commoror, immoror: aut etiam habito. Intellige autem, In certo quopiam loco. Plut. (8, 315.) 'Εοικεν, ἔφη, Λύσις, ὡς Σιμμία, φιλοχωρεῖν· οὐδενὸς τῶν καλῶν ἐνδεὲς γεγονὼς δι' Ἐπαμεινώνδαν. Dixerat autem antea de eod. Lyside, "Ἡ καταμένειν ἐνταῦθα παρ' ἡμῖν ἑάσεις, εὐμενέσι καὶ φίλοις, ὅταν ἐκεῖ γενώμεθα, συνοίκοις, χρησόμενον. Apud Synes. Φιλοχωρήσαι περὶ τὴν ὕλην. Apud Eund. 'Επὶ τούτοις φιλοχωρῶν. Philo cum dativo usus est in l. de Mundo, Ἀρίστην γὰρ θέσιν καὶ τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ

A κόσμον μέρη εἴληχεν· ὥς ἕκαστον, καθάπερ πατρίδι φιλοχωροῦν, μὴ ζητεῖν ἀμείνω μεταβολήν: Bud. Optimum porro situm continuamque digestionem et co-hærentem partes mundi sortitæ sunt, id adeo ut unaquæque pars loco suo ut patria acquiescens, mutationem in melius non exposcat. Apud Eund. vel potius ap. ejusd. nominis Scriptorem, legitur, V. M. 1. ["Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 113. Jacobs. Anth. 8, 117. Aristoph. Fr. 231. ad Dionys. H. 1, 36. 430. 2, 1221. 3, 1614. 1884. 4, 2184." Schæf. Mss.] Sed cum dat. junctum frequentius invenitur BICOMP. Ἐμφιλοχωρέω. Estque animadvertendum, tam hoc quam illud, cum dativum adjunctum habet, tunc sonare simpliciter, Libenter versor, commoror, habito. Theophyl. Epist. Ἐμφιλοχωρεῖ γὰρ τῷ γηδίῳ, καὶ κοίτην τὸν ἀγρὸν πεποιεῖται τὸν ἡμέτερον, Libenter commoratur in agello. Quod si velis in interpretatione exprimere etiam loci appellationem, utpote inclusam illo verbo, dicendum fuerit, Libenter agellum incolet s. commoratur in agello, tanquam in loco quem amat; sive, quo delectatur. Apud Athen. subaudiendum dativus relinquitur, ubi scribit, Αὐτῶν δὲ οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ' ἐμφιλοχωρήσαντες, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δουλεῦεν καθ' ὁμολογίαν. Invenitur et cum adverbio loci, ut, Τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεισι: quæ verba Luciani esse suspicor. Metaphorice etiam usurpatur hoc verbum. Synes. de Ins. Ἐμφιλοχωρήσαι τῷ περὶ αὐτὴν σκέμματι, Commorari in illa commentatione, tanquam in loco quo delectamur. Lucian. (2, 3.) Ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν. [Athen. 264. * Ἐμφιλοχωρία, Perjucunda habitatio, Theodor. Rhait. de Incarn. Dom. p. 39. Carpz.]

Comp. in χωριος desinentia.

[* "Διαχώριος, ad Xen. Eph. 163. 260." Schæf. Mss.]

Ἐγχώριος, ὁ, ἡ, [et α, ον,] Qui natus est in ea ipsa regione in qua versatur s. degit, Indigena. Item aliquid dicitur esse ἐγχώριον, i. e. Patrium. Thuc. 2, (74.) Εἰς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος κατέστη, Eo ventum est ut Archidamus et deos et heroes indigenas testaretur. Apud Eund. p. 71. legimus, ibid. (71.) Μάρτυρας δὲ θεοὺς τοὺς τε ὀρκίους τότε γενομένους ποιούμενοι, καὶ τοὺς ὑμετέρους πατρώους καὶ ἡμετέρους ἐγχωρίους. Philostr. Epist. Οὓς πᾶσιν ἡδὺν χρόμεθα ἢ τοῖς ἐγχωρίοις. Ex Herod. (6, 35.) ἐγχωρίῃ ἐσθῆς, Patria vestis. E Can. 17. Chalced. Concilii, ἐγχώριος παροικία, Curia vici s. pagi. Ex Hesiodo autem affertur χρῆμα ἐγχώριον pro Negotium domesticum: sed videndum est quomodo hæc interpr. admitti queat. Locus Hesiodi est hic Ἔργ. (1, 341.) Εἰ γὰρ τοι καὶ χρῆμα ἐγχώριον ἄλλο γένηται, Γέλτονες ἄζωστοι ἔκιν, ζῶσαντο δὲ ποιῶ. Ubi quidam interpr. Si qua res ex alia regione acciderit: quod alioqui videatur illud ἄλλο vacare. Nam sequendo hanc expositionem, quæ alioqui se prima fronte offert, ut ἐγχώριον χρῆμα sit ἡ χρεῖα ἢ συμπίπτουσα πᾶσι τοῖς ἐν τῷ αὐτῷ δήμῳ κατοικοῦσι, quem usum illud ἄλλο habebit? (Est autem illa expositio Procli, qui certe videtur exponere potius voluisse VOCEM Ἐγκώμιον. Addit enim, Κώμας γὰρ ἐκάλουν τοὺς δήμους. Et paulo post, Διὸ τὰ συστήματα τῶν οἰκίσεων, κώμας ὠνόμαζον.) Tzetzets in expositione hujus loci illud ἄλλο prætermisit, quippe qui ita scribat, Εἰ γὰρ ὑπόθεσις τις ἢ θόρυβος ἐγχώριος παρεμπέσοι. Ubi miretur etiam aliquis non immerito, χρῆμα exponi ὑπόθεσιν et θόρυβον. Quam expositionem, aut certe aliam ei similem secutus videtur Nic. Valla, cum interpretatus est, nam si Adversi quicquam acciderit de more, repente Primum illa occurreret, sc. vicinia. (Jungo autem hæc verba De more, cum præcedentibus, quæ vulg. Edd. jungunt cum sequentibus.) Sed hic quoque omitti ἄλλο videmus. Ut autem et meam ipsius tandem hoc de loco sententiam proferam, existimo χρῆμα ἐγχώριον ἄλλο significare Aliud negotium tale, qualia esse solent inter ejusd. loci incolas. Ita enim malo quam Ejusd. regionis. Et in vocab. ἄλλο respici puto ad id quod dixerat, Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν: ut intelligamus, eum quem ad sacrificia vocamus, (quæ sacri-

ficia *χρήματος* appellatione censeantur,) ad epulum etiam vocandum esse. Nam si aliud *χρῆμα* incidere, etc. Sed ne hæc quidem satis mihi faciunt; ideoque tantisper ea amplectar, dum meliora mihi aliunde allata fuerint. ["Ralink. Ep. Cr. 84. ad Herod. 149. 556. Græv. Lectt. Hes. 547. ad Diod. S. 1, 105. Musgr. Heracl. 877. Boiss. Philostr. 519. Heind. ad Plat. Phædr. 304. Gorg. p. 14. Conf. c. ἐπιχ., ad Dionys. H. 1, 236." Schæf. Mss.] "Ἐγχώριος, Hes. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου ὄντες." [*Ἐγχωρίως, More regionis, Schol. Eur. Phæn. 136. Steph. B. de Urb. 372. * "Ἐγχωριάζω, Theod. Prodr. 118." Elberling. Mss.] AT VERO Ἐγχώριον substantive, τόκος, et δάνειον, Hes. Affertur ETIAM Ἐγχωρος, pro ea ipsa signif. quam habet ἐγχώριος. Sed parum usitatum illud ἐγχωρος esse arbitror. Legitur alioqui inter γνῶμης μονοστίχους, hoc in versu, Νόμοις ἔπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν, Mores patrios sequi, pulcrum est. Quod si quis dicat propter metrum positum fuisse hic ἐγχώροις pro ἐγχωρίοις, haud certe inficiabor. Nam ita scribendo, Νόμοις ἔπεσθαι τοῖς ἐγχωρίοις καλόν, videmus esse spondæum in quarta sede. [Soph. Phil. 692. Οὐδέ τιν' ἐγχώραν κατοικήτορα.]

Ἐπιχώριος, [ὁ, ἡ, et α, ον,] usitatus quam ἐγχώριος, idem alioqui significans. Ponitur enim itidem pro Eo qui natus est in ea ipsa regione in qua versatur s. degit, et uno verbo, pro eo qui Lat. vocatur Indigena. Redditur etiam Patrius, sicut ἐγχώριος. Interdum etiam Vernaculus, aliisque modis. Herod. 7, (184.) Ἐπεβάτεον δ' ἐπὶ τουτέων τῶν νεῶν χωρὶς ἐκάστων τῶν ἐπιχωρίων Περσέων τε καὶ Μήδων καὶ Σακέων τρήκοντα ἄνδρες, Porro inter classarios indigenas triceni Persæ, Medi et Sacæ iu naves easdem ascenderant, Bud. Idem ap. Æschin. ἐπιχώριος quidem reddit Civis, at ἐγγενής, Indigena: hunc enim ejus locum (31.) Τὸν γὰρ τῆς πόλεως ἄλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστον δεῖν φησὶ ποιέσθαι, οὐκ ὦν ἐπιχώριος (εἰρήσεται γὰρ) οὐδ' ἐγγενής ἡμῖν, ita vertit, Legationis societatem et sodalitiū publicum, quale est eorum qui simul legationem obeunt, magni pendere oportere inquit ille, qui nec civis noster nec indigena est. Plato de LL. 8. Πρῶτον μὲν ἐπιχώριος μηδεὶς ἔστω τῶν περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα διαπονούτων. Cui opp. ξένον. Idem de Rep. 1. Καλὴ μὲν οὖν μοι καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ ἐδοξεν εἶναι, Iudigenarum. Aristoph. (N. 601.) ἡ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς, Dea quæ nobis est patria, ut Lat. vocant Deos patrios. Apud Eund. ἐπιχώριος Ἀθηναῖ. Sic ap. Herodian. (1, 16, 2.) Εἰς θεὸν ἀρχαιότατον τῆς Ἰταλίας ἐπιχώριον ἀναφέροντες. Ex Aristot. affertur ἐπιχώριος πολλαχού, pro Plurium locorum incola. Ex Æschine, ἐπιχώριος cum accus. sc. (78.) Ἐπιχώριος τὴν πονηρίαν. || Nec solum de persona dicitur, sed etiam de re qualibet, (sicut ἐγχώριος utrumque usum habere videmus.) Legimus enim ἐπιχώριος φωνή, et ἐπιχώριος λόγος, et ἐπιχώριος ἐσθῆς, atque alia. Lucian. (3, 82.) Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμῖον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ, Hercules apud Celtas Ogmios sermone vernaculo, s. lingua vernacula, vocatur. Plut. (6, 572.) Καὶ νῦν δοκεῖ τοὺς μὲν ἡμετέροισι λόγους, οἷον ἐπιχωρίους καὶ συνήθεις, βραχύνει χρόνον ἐπισχεῖν. Affertur etiam ἐπιχώριος λόγος pro Eo quod ab indigenis narratur. Ex Herod. Ἐπιχώρια ὑποδήματα ἔχουσι, pro Gentis more calceos gerunt. (Sic autem τὰ ἐπιχώρια sine adjunctione positum, Bud. vertit ap. Lucian. (3, 84.) Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Philosophiæ quoque more gentis studens, quantum conjicere licet.) Synes. Ἡμῖν δὲ καὶ τὸ τῆς μουσικῆς χρῆμα ἐπιχώριον, ὡς οὐδὲν ἄλλο. Herodian. 7, (1, 4.) Τότε φοινικὸν πάτριον ἔχων καὶ ἐπιχώριον, πρόνοιαν ἐποιεῖτο, δι' ὠμότητος τὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι. In VV. LL. e Plut. (Camillo 27.) Σίτου ἡμίλιτρον ἐπιχωρίον, Frumenti vernaculi semilibram. E Plat. de LL. ἐπιχώριος κλήρος, Sors quæ fit in regione propria. Ex Aristoph. (Πλ. 47.) ἀσκεῖν τὸν ἐπιχώριον τρόπον, Sectari mores patrios et assuetos, (342.) Οὐκὼν ἐπιχωρίον τι πρᾶγμ' ἐργάζεται, Rem patriam, domesticam et assuetam. In Iisd. Κατὰ τὸ ἐπιχώριον, sub. ἔθος, E domestica consuetudine. Item,

Α Οὐχ ἐπιχώριον ἔσται, E gentis ipsius more non erit, e Plat. de LL. Et, Ἐπιχώριον ἡμῖν ἐστὶ, Nostri est instituti. Exp. denique τὸ ἐπιχώριον et Gentile, s. Gentilitium. Apud Thuc. 1, (20.) τὰ ἐπιχώρια redditur Vernacula, item Domestica, ea sc. signif. qua op. Externis s. Peregrinis, Οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκὰς τῶν προγεγεννημένων, καὶ ἦν ἐπιχώρια σφίσιν ἡ, ὁμοίως καὶ ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται. ["Ad Charit. 208. Xen. K. Π. 75. ad Mær. 178. Beck. ad Eurip. 204. Brunck. Œd. C. 138. Plut. Mor. 1, 487. Diod. S. 1, 105. ad Herod. 556. Boiss. Philostr. 276." Schæf. Mss.] Ἐπιχωρίως, More s. E more regionis Pro more regionis, Ut fert mos regionis, More patrio. Aristoph. Σφ. (855.) Ἐδ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κατὰ χωρίως. ["Valck. Anim. ad Ammon. 45. T. H. ad Plutum p. 386." Schæf. Mss.]

Ἐπιχωριάζω, interdum i. q. Sum ἐπιχώριος, (de quo adjectivo in proxime præcedentibus satis superque dictum fuit,) ut γλώττα ἐπιχωριάζουσα, eod. modo quo ἐπιχώριος φωνή, supra e Luciano. Dionys. H. in Vita Lysiae, Ἐγένετο τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἀριστοκάνων, οὐ τῆς ἀρχαίας, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, Linguae patriæ, et in urbe celebratæ, Bud., qui etiam exp. εἰωθυίας. Ego dixissem non simpliciter εἰωθυίας, sed ἐν τῇ χώρᾳ εἰωθυίας, vel ἐν τῇ πόλει. Idem e Polyb. (neque enim eum sequor ordinem quem ap. illum habemus, quod intermissa sint duarum signific. exempla, alioqui diversarum,) affert h. l. (6, 46, 3.) Καθόλου δὲ ὁ περὶ τὴν αἰσχροκέρδειαν καὶ πλεονεξίαν τρόπος οὕτως ἐπιχωριάζει παρὰ τοῖς Κρησίν, Sic frequens et usitatus est. Et ex Athen. (484.) Ἔστι δὲ Λάκαινα κυλλίκων εἶδος, λεγόμενον ἢ ἀπὸ τῆς κεράμου, ὡς τὰ Ἀττικά σκευή, ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιχωριάσαντος ἐκεῖ. Affert vero exemplum et vocis PASS. Ἐπιχωριάζομαι ex Aristot. Ἐν ὅσαι γὰρ τῶν πόλεων ἐπιχωριάζεται τὸ νέους συζευγνύει καὶ νέας, ἀτελεῖς καὶ μικροὶ τὰ σώματά εἰσι, In quibus consuetum est et patrium. Exemplis autem vocis activæ, (quæ multo frequentius usurpat,) addi potest hoc e Plut. Lycurgo (24.) Ἐπεχωριάζον χοροὶ καὶ θαλαῖαι τὸν ἅπαντα χρόνον. Affertur ex Eod. ibid. (4.) Ἐπιχωριάζουσα πρὸς ἀλλήλους κακοθυμία. || Ἐπιχωριάζω, Ad locum aliquem ventito. Plato Phædone (init.) Καὶ γὰρ τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάν τι ἐπιχωριάζει τανῦν Ἀθήναζε, οὔτε τις ξένος ἀφίπτεται πολλοῦ χρόνον ἐκεῖθεν. Sed usurpari frequentius sive Motus signif. existimo. Lucian. (3, 177.) Ἐπιχωριάζω αὐτοῖς, Cum illis versor, vel potius Frequenter versor, aut Versor tanquam in mea regione, s. in mea patria. Bud. tamen ap. Synes. ἡμῖν ἐπιχωριάζει vertit simpliciter. Apud nos moratur et versatur: in h. l. Καὶ τῆς πόλεως ἐκπεσὼν κατὰ τινα στάσιν, ἔξιν ἐπανελθεῖν, οὐκ ἐπάνεισιν, ἀλλ' ἡμῖν ἐπιχωριάζει. ["Apoll. Dysc. 101. Lucian. 1, 55. Lesbion. 188. ad Diod. S. 1, 198. Boiss. Philostr. 511. Memnon p. 96. Orell." Schæf. Mss.]

[* Ὀμοχώριος, Gl. Conterraneus. * Παραχώριος, Schol. Soph. Œd. T. 193. * "Προσχώριος, Paus. 1, 241." Schæf. Mss.]

Χωρίον, τὸ, Locus, sicut χῶρος, licet illud χωρίον diminutivi formam habeat. Ponitur certe χωρίον pro Loco cum ab aliis, tum a Luciano, non raro: ap. quem (2, 120.) legimus etiam χωρίον τῶν ἀσεβῶν, dictum de Tartaro: sicut χῶρος τῶν ἀσεβῶν supra nominatus fuit: ubi vel Locum impiorum, vel Sedem impiorum appellari posse docui. Plut. de Herod. Τοῦτο μόνον τὸ χωρίον ἤξιωσεν. Apud Xen. (K. Π. 1, 4, 14.) Χωρία τὰ ἰππασίμα, Loca campestria. Affertur autem e Thuc. de mari etiam dictum χωρίον. Invenitur χωρίον de loco ea quoque in signif. qua dicitur locus alicujus scriptoris, Athen. 1. Ἐξηγουμένους τὸ χωρίον. Suidas, Σολοικοφανὲς χωρίον, τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δέ.

Χωρίον, Locus munitus, (vulgo Une place forte.) Castrum, Castellum, Oppidulum, ap. Dem. sæpe et Plut., inquit Bud. Possint autem hujus signif. exempla hæc afferri: in Epist. Philippi, Καταλαβόντες Ἀλόνησον, οὔτε τὸ χωρίον οὔτε τοὺς φρουροὺς ἀπεδίδον. Aristot. Polit. 2. Αὐτοφραδάτου μέλλοντος Ἀγαμέμνεα πολιορκεῖν, ἐκέλευσεν αὐτὸν, σκεψάμενον ἐν πόσῳ

χρόνῳ λήφεται τὸ χωρίον, λογίσασθαι τοῦ χρόνου τοῦτον τὴν δαπάνην. Plut. (6, 689.) 'Ακούσας ὅτι τὸ μὲν χωρίον δυσάλωτόν ἐστιν, ὃ δὲ ἔχων αὐτὸ δειλὸς ἐστιν.

Χωρίον, (ut Gallice dicitur Un lieu aux champs, et Avoir un lieu aux champs,) Ager, Prædium, Villa, Dem. πρὸς Νικόστρ., Καὶ προσελθὼν μοι ἔλεγεν ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι, οὔτε τίθεσθαι, Ajebatque hoc vicinum mihi prædium nullum nec emere velle nec in pignus accipere, Bud. Idem hunc ejusd. Scriptoris in Orat. κατὰ Ὀνήτορος locum, (p. 865.) 'Αποδείξω γὰρ αὐτὸν τὴν προῖκα οὐ δεδωκότα ἥς φησὶ νῦν ἀποτιμήσασθαι τὸ χωρίον, vertit, Ostendam enim eum eam dotem non dedisse, cujus nomine se nunc affirmat prædium oppigneratum accepisse. Apud Plut. aliquot locis χωρία et ἀγροὺς de una eademque re invenio. Apud J. Poll. χωρίον ἡμελημένον, Prædium incultum.

Χωρία, Regiones, ut quidem Polit. in quodam Herodiani loco vertit.

Χωρίον, Spatium geometricæ figuræ, Id spatii quod intra concurrentes lineas figurarum continetur, ut area trigoni. Dicitur ETIAM Ἐμβαδόν, s. Ἐμβαδόν, ut alii scribunt. Cam. ["Polyb. 6, 25." Seager. Mss.] Et ἔμβαδον, quod et χωρίον dixere Geometræ, Spatium σχήματος s. figuræ: ut τριγώνου ὀρθωγώνιου Pythagorici, cujus unum latus, includens angulum rectum, pedum 3. et alterum 4. hoc jam habebit tertium τῆς ὑποτείνουσας τὴν ὀρθήν, 5. et capiet 12. Sit unum de includentibus angulum rectum lateribus, pedum 5. alterum 12. erit τὸ τῆς ὑποτείνουσας, 13. et ἔμβαδον, 30. Hujus exemplo est Galenus usus Methodi I. 1. Quintil. 1, 18. vocat Spatium quod lineis continetur. Existimatur autem Aristoph. ad hanc signif. χωρίον alluisse, N. (152.) Ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.

Χωρίον, Secundæ, vide Χορίον. [*Περιχώριον, Schleusn. Lex. V. T.]

Χωρίον, Hes. δοχεῖον, et κόπρον, (quod suspectum est,) item ὄρνις ποιός. Quod autem ap. eum subjungitur VOCAB. Χωριαμός, et exp. κίστη, vereor ne sit pro Φωριαμός, de qua voce suo loco dictum fuit.

["Χωρίον, Boiss. Philostr. 318. Toup. Opusc. 1, 98. 209. Emendd. 1, 316. Græv. Lectt. Hes. 547. ad Herod. 560. Locus munitus, Diod. S. 1, 507. 535. 702. 2, 283. Ager, Rus, Heyn. ad Apollod. 159. 760. Pierson. ad Mær. 225. Alberti Peric. Cr. 49. ad Xen. Eph. 26. 205. ad Herod. 755. Kuster. Aristoph. 114. Schneid. ad Xen. Cæc. 30. 32. Locus auctoris, ad Diod. S. 1, 411. Steph. Dial. 19. Lucian. 2, 17. Matth. Anecd. 1, 11. Brunck. Aristoph. 2, 62. Valck. Oratt. 395. ad Herod. 157. I. q. φρουρίον, Diod. S. 2, 481. Vicus, Paus. 1, 232. An Sepulcrum? Bibl. Crit. 2, 4. p. 43. 'Εαυτῶν εἶναι χωρίον, Dionys. H. 3, 1348." Schæf. Mss. *Χωριονόμοι, Gl. Prædiatores. *Παλαιοχώριον, Anna C. 442." Elberling. Mss.]

HINC Χωρίτης, (ab ea χωρίον signif. qua pro Agro ponitur, s. Prædio,) Rusticus, Rusticanus. Itidemque FEM. Χωρίτις, ἰδος, ἡ, Lucian. (1, 264.) Rustica. Redditur etiam Villica. Ceterum, sequendo J. Poll., dicendum erit hoc χωρίτης a χώρα esse. Ejus enim verba sunt hæc, (9, 13.) Ἀπὸ δὲ χώρας Χῶρος ἱερὸς, Χωρίτης Λεῶς, καὶ Χωρητικὸν πρᾶγμα, καὶ Χωρητικῶς, καὶ Χωρικὸν, καὶ Χωρικὸς ἐν βίῳ, καὶ Κατὰ χώραν ἔμεινε, καὶ Φιλοχωρεῖν κ. τ. λ. Sed cum χωρίον multo frequentius quam χώρα pro Agro usurpetur, et literam i habeat, non dubito quin ista potius ab eo quam a χώρα derivare oporteat. Quæ autem ab eod. J. Poll. subjunguntur derivata, ad alteram χώρας signif. pertinent. Scripsi porro Χωρητικὸν et Χωρητικῶς cum η in secunda syllaba, ut ap. eum scripta extant, cum tamen scriptura hæc minime mihi probetur, ut docebo sequente tmemate. || Χωρίτης secundum quosdam non solum est ἀγρότης s. ἄγροικος, sed etiam ὁδηγός, si Hesychio credimus. ["Jacobs. Anim. 110. Anth. 7, 149. Brunck. Soph. 3, 387. Dionys. H. 1, 210. ad 2, 674. Hoeschel. ad Annam Comn. p. 187. S. Musgr. in Theocr. Wart. 2. p. 410. Zeun. ad Xen. K. Π. 407. Toup. Opusc. 2, 101. Græv. Lectt. Hes. 547. Alciph. 444. Χωρίτις,

A Toup. Opusc. 2, 53. *Χωρήτης, ad Dionys. H. 2, 674." Schæf. Mss.]

Ab hoc autem Χωρίτης EST Χωρητικός: ut τὸ χωρητικὸν πλῆθος, Rusticana multitudo s. agrestis, Rusticorum multitudo s. Agrestium. Plut. Pericle, Τὴν μὲν νόσον ἢ τοῦ χωρητικοῦ πλῆθους εἰς τὸ ἄστυ συμφύρησις ἐργάζεται. Alioqui χωρητικός est etiam Ad rusticos pertinens, aut Rusticis conveniens UNDE Χωρητικῶς, Rustice, Rusticorum more, Ut rusticis convenit. Bud. vertit Rustice, ap. Xen. K. Π. 4, (5, 17.) Μάλα πως ἡμεῖς οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωρητικῶς, Rustice et duriter sumus educati. Quidam autem perperam interpr. More patriæ. Ceterum ILLUD Χωρητικῶς, quod ap. J. Poll. legitur cum η, SICUT ET Χωρητικὸν, non dubito quin mendose scriptum sit, s. potius neminem id inficiaturum puto. Cur enim hæc literam η in secunda, potius quam χωρίτης, habeant? Adde quod hoc derivatum a nomine, coincideret (ut Grammaticorum quorundam verbo utar) cum derivato a verbo χωρῶ. Suidas habet, Χωρητικός, ὁ χωρίτης, ὁ ἰδιώτης. ["Χωρητικός, Zeun. ad Xen. K. Π. 407. Χωρητικῶς, ibid. Toup. Opusc. 1, 130. ad Diod. S. 2, 552. Hoeschel. ad Annam Comn. p. 187." Schæf. Mss.]

AT VERO Χωρικὸς, quod ap. Eund. legimus, mendi suspicione liberare possit fortassis ADV. Χωρικῶς ap. Synes. Ep. (p. 162.) quamvis alioqui et Χωρητικῶς ap. Eund. (p. 245.) Κατασεῖει τις ἄνθρωπος χωρικῶς ἐσταλμένος, Rustice vestitus, i. e. Rustico amictu vestitus, i. e. Rustico more. Fueritque itidem Χωρικὸς i. q. Χωρητικός. ["Χωρικὸς, Aster. Homil. p. 31. Ruben." Boiss. Mss. "Vales. ad Theodorit. p. 69. T. H. ad Plutum p. 308. Heyn. Hom. 7, 83. Χωρικῶς, Hoeschel. ad Annam Comn. p. 187. Zeun. ad Xen. K. Π. 407. Toup. Opusc. 1, 130." Schæf. Mss. *Χωρικέω, unde *Χωρικία, Rusticitas, Montf. Palæogr. 61.]

Etiam VERB. Χωριάζω ad χωρίον pertinet, utpote significans Rusticor. Illo autem usum puto Herod. [negat Schw. in Lex. Herod.]

C DIMIN. Χωρίδιον, τὸ, Agellus, Prædiolum. Plut. de Exil. Τρισχιλίῳν δραχμῶν χωρίδιον ἐωνημένον: (cf. T. 9. p. 113.) Lys. dixit etiam (632.) χωρίδιον μικρόν. AT VERO Χωράφιον diminutivi quidem et ipsum formam habet, sed ad vocem χώρα potius pertinere videri possit. Exp. autem in VV. LL. Ager sationalis: et λήϊον, e Schol. Theocr. Ab Hes. ἀγρός exp. χωράφιον et χωρίον. ["Diac. ad Hesiod. 'A. 285." Boiss. Mss. Theophr. Fr. 12, 2. *Χωραφιαῖος, Herodian. Epimer. 152. ἀγρός. *Χωρῶδριον, Theod. Prodr. f. 68.]

Verbum Χωρῶ cum suis derivatis.

Χωρέω, ita fit a χῶρος s. χώρα, cum significat Locum s. Sedem, ut a Gallico Place fit Placer, et Déplacer; veluti cum dicimus Se placer en quelque lieu, et contra Déplacer de quelque lieu. Sed ἀναχωρεῖν quidem compositum convenit cum nostro illo composito Déplacer: at χωρεῖν non usquequaque verbo Placer respondet. Prius enim est illud quam hoc; quoniam tum demum, cum in aliquem locum venerimus, in eo sedem capimus. Dico igitur Χωρῶ esse Accedo, (ut Ἀναχωρῶ, Recedo,) Venio, Proficiscor. Eur. χῶρει σὺ δεῦρο, Huc accede, concede, veni. Sic Aristoph. N. (509.) Χῶρει τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; quod Gall. dicas, Vien avant. Interdum vero χῶρει est Proficiscere, Abi. Eur. Med. (820.) Ἄλλ' εἶα, χῶρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα. Interdum vero et aliis modis reddi potest, ut e Soph. affertur, Aj. (116.) Χωρῶ πρὸς ἔργον, pro Confero me ad opus, Eo ad illud opus. Ex Aristoph. autem (B. 884.) χῶρεῖ πρὸς ἔργον, pro Exit in actum. Thuc. (2, 3.) Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν, Ad compositionem deveniunt, s. descendunt. Jungitur et aliis præpp., cum quibus aliter atque aliter redditur. Matth. 15, 17. Οὕτω νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα, εἰς τὴν κοιλίαν χῶρεῖ, καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται; In alvum concedit, abit. Thuc. 1, (18.) Εἰτινὲς πον διασταίεν, πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν, Si qui usquam dissidebant, ad istos se conferebant. Interdum autem cum hac præp. est Cedo, Evado, ut interpr. Bud. afferens e

Paus., loquente de morte Demosthenis, Δημοσθένης μὲν ἢ πρὸς Ἀθηναίους ἄγαν εὐνοία ἐς τοῦτο ἐχώρησε. (Sed et diversa constr., ex Eod. Καὶ οἱ κατὰ ταυτὰ ἡλτίζεε χωρήσειν πολεμοῦντι, Itidem cessurum bellum sperabat.) Apud Greg. Naz. autem, Ἐντεῦθεν ἤδη εἰς τοῦπίσω χωρεῖ τὰ πράγματα. Cum præp. διὰ, Plut. Romulo (19.) Χωρεῖ διὰ πάντων κλαυθμός, Fletus it per omnes, Fletus pervadit omnes. E Greg. Naz. autem, Χωρεῖν διὰ πάντων πνευμάτων, Penetrare omnes spiritus. Secus ap. Herodian. Διέγνω δρᾶσαι τι ἢ παθεῖν γενναῖον, διὰ ξίφους χωρήσας καὶ φόνον, Polit. Ferrumque et cædem molitur: vim Gr. verborum non satis exprimens: quæ nare puto perinde ac si quis dicat Tentare viam per gladios. Nec dubito quin ap. Ovid. Ibit per gladios noster amor, reddi possit χωρήσει διὰ ξιφῶν. Cum ἐπὶ autem, ut, Κεχωρήκατε ἐπὶ τὴν καταφρόνησιν, signif. fortasse potius Ad contemtionem progressi estis s. processistis, quam Transiistis, ut habent VV. LL. quæ Auctorem illorum verborum non nominant. (Sic ibi ex Aristoph. (N. 18.) οἱ τόκοι χωροῦσι, usuræ procedunt. Et χωρεῖ δὴ τὸ πρᾶγμα, ex Eod. (Eip. 509.) pro προκόπτει τὸ ἔργον. Item ex Eunap. Ὁσπερ ὁστράκου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίοις, Res Romanæ in melius processerunt. Perinde ac si legeretur ἐχώρησε τὰ πράγματα: quæ verba fortasse omissa sunt. Sed in illo Aristoph. I. τόκοι χωροῦσι Cam. vertit Crescunt.) Habere autem et alium usum cum hac præp., docebo infra. Jungitur etiam præpositioni ἐκ, vel adverbio significanti motum e loco: e Plat. Epist. 7. Λόγος ἐχώρει πολὺς ἐκ Σικελίας ὡς Διονύσιος φιλοσοφίας ἐν ἐπιθυμίᾳ πάλιν εἶναι γεγονώς. Ibid. Epist. 7. Πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι, ubi χωρεῖν est Proficisci, Manare, ut sermo s. rumor dicitur alicunde manare. At vero ex Eur. non cum præp. sed cum adverbio, (Hec. 119.) ἐχώρει δόξα δίχα, ubi ἐχώρει redditur simpliciter Erat, (hoc modo, Duplex erat sententia,) quæ interpr. non placet. || Χωρῶ ap. Hom. cum gen., interdum et cum dat., poni solet pro ἐκχωρῶ, ut exp. Eust. II. N. (327.) Οὐδ' ἂν Ἀχιλλεὶ ῥήξηντο χωρήσειεν Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ. || Χωρῶ in re militari frequentem usum habet, unde sæpe cum ap. alios Historicorum ap. Thuc. legitur, e quo plura quam ex alio exempla proferam. Igitur 1. Καὶ ὅταν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρώσι, 8. Ὡς ἐπὶ Ἰωνάς τε καὶ οὐ δεξομένους, ἀτακτότερον χωροῦντες. Ubi reddi potest verbo Tendere: ea signif. qua dicitur Tendere adversus hostem. Apud Eund. Χωρήσαντες ῥώμῃ, Impressione facta. Sed et simpliciter verbo Proficisci possis interpretari ap. Eund. 2, (25.) Κατὰ γῆν χωρήσαντες, τὴν Φειάν αἰροῦσι, Terra profecti, Pheam capiunt: 1, (63.) Ἡπόρησε μὲν ὅποτερῳσε διακινδυνεύσει χωρήσας, Dubitavit utram in partem profectus periclitaturus esset. Sæpe autem jungitur cum adverbio ὁμόσε, exponiturque ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, Prodire adversus hostes, Cum hostibus cominus congredi, Cum hostibus manum conserere. Bud. vertit etiam Obviam ire hostiliter, afferens e Sallustio, Obviam ire periculis. Vide Ὁμόσε, ubi invenies pro verbo χωρεῖν, alia etiam illi adjuncta. Legitur autem et metaphorice usurpatum hoc loquendi genus, ut, Ὁμόσε χωρεῖν τῷ Καρνεάδῃ, Plut. de Garrul. loquens de Antipatro. Et cum dat. rei, ut, Ὁμόσε χωρῆσαι τοῖς παροῦσι, e Polyb. (11, 2, 10.) affertur pro Rebus adversis sese opponere, et fortiter resistere, non autem eis cedere. Polit. ap. Herodian. (2, 5, 7.) Ὁμόσε χωρεῖν τῷ πράγματι vertit Occurrere periculo. Bud. ap. Lucian. (1, 722.) Ὁμόσε χωρεῖν τῷ ἐγκλήματι, Pedem conferre. Dixit et Gal. metaphorice ὁμόσε χωρεῖν ταῖς δόξαις: ita scribens, Οἶδα γὰρ ἐνίοις τῶν γενναίων εἶναι προσποιουμένων ἰατρῶν τε καὶ καμνόντων ἀπολομένους δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ καρτερῶς τε καὶ ἀνδρείως ὁμόσε χωρεῖν αἰεὶ ταῖς δόξαις, οὐδὲν τῶν παρηγορικῶν ἐλομένων, Quod fortiter doloribus se opponere et resistere voluerunt, non illis cedere, ut quidam dixit cedendum esse dolori. || Invenitur et FUT. Χωρήσομαι act. signif. ap. Thuc. et Plat. Ita eum Thuc. 2. Ἀδεέστερον ἤδη ἐς τὸ ὑπερον τό, τε πεδῖον τεμεῖν καὶ ἐς αὐτὴν τὴν πόλιν χωρήσεσθαι. Plato

A Theæt. Καὶ ὁμόσε χωρήσεται. || Capio, i. e. Sum capax, ut sc. locus aliquis dicitur esse capax, Thuc. 2, (17.) Οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνηθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις. Sic Plut. Pol. Præc. Ἄλλ' ἡμᾶς, ἔφη, μικροὺς οὕτως ὄντας, ὅταν διαφερώμεθα πρὸς ἀλλήλους, ἡ Βυζαντίων πόλις οὐ χωρεῖ. At vero ap. Dem. (579.) Ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ, Urbs eum non capit, i. e. non capit ejus violentiam, Bud. Cui simile est hoc dictum in Philipp. Οὐθ' Ἑλλὰς οὐθ' ἡ βάρβαρος τὴν πλεονεξίαν χωρεῖ τὰνθρώπου. Aristoph. (N. 1238.) ἐξ ἧτος χωρήσεται, ubi observa etiam fut. med. Epigr. 2. quidam ἀνώνυμος, Ἐέστας γὰρ τριάκοντα μόνους λάγνους τοδε χωρεῖ. Interdum vero ea metaphora usurpatur χωρῶ, qua a Latinis Capax, cum dicitur de animo, Philo de Mundo, Καὶ μυρία ἄλλα, ἃ διὰ μέγεθος ἀνθρώπινος λογισμὸς οὐ χωρεῖ, Quæ tam magna sunt ut humana ratiocinatio eorum non sit capax, vel ea non capiat. Bud. autem vertit, eod. sensu, Quæ magnitudine sua excedunt humanæ ratiocinationis modum. Tale est ap. Matth. 19, 11. Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται, (et versu proxime sequenti, Ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω,) Non omnes sunt capaces hujus dicti, i. e. Non omnium mentes sunt capaces hujus dicti. Apud Phocyl. autem cum infin. (83.) Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδασχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν, quæ constr. rara est. Invenitur alioqui et ap. Dionys. Areop. Χωρῶ, inquit Bud., Sum capax, i. e. Sufficio aliquid facere vel intelligere. Dionys. Areop. Οὐτε ἱκανῶς νοῆσαι τὰ θεῖα χωροῦμεν, Non sufficimus, Non possumus. At vero ap. Synes. cum illa accusativi constr. Idem vertit Capacem esse, et Spectum esse: Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, εἰ μὴ θῆλος, ἀλλὰ θηλυδρίας ἦν, καὶ τὴν αἰτίαν ἐχώρει, Capax erat ejus criminis, Suspectus erat criminis quod ei objiciebatur. Ego malim, Cadebat in eum hoc crimen, vel, Cadebat in eum suspicio illius criminis. Equidem quamcunque interpr. quis dederit verbo χωρεῖν h. in l., eand. aut similem dandam esse dico in isto Plutarchi in Lycurgo (13.) Ἐπαμινώνδαν εἰπεῖν λέγονσι περὶ τῆς ἐαυτοῦ τραπέζης, ὡς τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίαν, ubi quidam reddunt, Tale prandium non admittit proditionem. Ego malim, Non est capax proditionis. Vel, Non cadit in tale prandium proditio. I. e. Non cadit in hominem tali prandio contentum proditionis suspicio. Sed festive hic usurpatur verbum χωρεῖ, perinde ac si diceretur largior prandio opus esse, ut proditionis capax esse possit. Interdum Χωρῶ redditur etiam Comprehendo, Percipio. Itidemque pass. Χωροῦμαι, Comprehendor, Percipior. Greg. Naz. de Christo loquens, et rationem reddens cur homo sit factus, Ἰνα χωρηθῇ διὰ σώματος σώμασι, ἄλλως οὐκ ἂν χωρηθείς. Ex Eod. Ἰνα χωρηται τὸ καθαρόν καθαρότητι. At vero cum dicitur deus οὐ χωρεῖσθαι ἐν τόπῳ, significatur Non contineri, pertinetque potius ad Χωρῶ quod est Capio. || Χωρεῖ impersonaliter etiam positum, proximie præcedentem signif. sequitur. Aristot. H. A. 9. Καὶ τοὺς κηφῆνας ἀποκτείνουσιν, ὅταν μηκέτι χωρῇ αὐταῖς ἐργαζομένοις' εἰσὶ γὰρ ἐν μυχῇ σμήνους: Cum jam locus non est, ὅταν χώρα οὐκ ἦ, Cum jam ipsis opificibus locus capax non est opificii, h. e. ὅταν μηκέτι τὰ κηρία χωρῇ τὸ μέλι. Eod. modo ἐγχωρεῖ impersonaliter dici solet, Bud. [“Χωρέω, ad Charit. 575. Wakef. Phil. 397. S. Cr. 2, 44. 3, 172. 4, 31. 236. 5, 36. Abresch. Æsch. 2, 22. Brunck. Aristoph. 2, 102. Casaub. ad Athen. 140. Bergler. ad Alciph. 252. ad Herod. 534. Cedo, Hymn. in Cer. 430. ubi v. Ruhnk. Cap, Wakef. S. Cr. 2, 43. 46. 3, 172. Comprehendo, Percipio, Tourp. ad Longin. 296. De successu felici, ad Herod. 217. ad Diod. S. 1, 132. Conf. c. χωρίζω, Wassenb. ad Hom. 68. Cum gen., II. M. 406. Cum dat., Heyn. Hom. 7, 308. Fut., Soph. El. 404. Eur. Andr. 1069. Hipp. 941. Simon. Dial. p. 83. Fut. med., Plato Theæt. 392. X. διὰ φόνον, Cæde grassari, Valck. Phœn. p. 526. K. κατὰ ροῦν, νοῦν, 652. Eis ταὐτὸ ἐμοὶ δόξα χωρεῖ, Musgr. Tro. 154. Ion. 1063.” Schæf. Mss.]

Χώρημα, τὸ, Capacitas, Receptaculum, ut ἔλντρον, τὸ ὑγρὸν χώρημα, Bud. Redditur etiam Alveus, VV. LL. Additurque, χώρημα ἔχειν πρὸς ἀνάπανσιν, ap.

Constant. Geop. 4, (1, 16.), nisi leg. sit *χώρισμα*, dici vites arbutivas, quæ arboribus adhærentes antea, tunc cuneo interposito separatæ, velut secessum ac torulum habent, in quo conquiescant. [“Huschk. Anal. 108. Valck. ad Ammon. 81.” Schæf. Mss.] *Χώρησις*, *ή*, Ipsa capiendi actio, in ea verbi Capere signif. a qua dicitur aliquid esse capax. Redditur in VV. LL. Capacitas. [“Χωρητέος, Bernard. Rel. 108. Χωρητέον, Dionys. H. 1, 142.” Schæf. Mss. “Priscian. 18, 31, 305.” Elberling. Mss.]

Χωρητός, Qui capi potest, Cujus aliquid capax esse potest. Et metaph. e Greg. Naz. *Ὡς τῆνικαῦτα ὠρίμον καὶ χωρητῆς ἤδη τυγχανούσης τῆς γνώσεως τοῦ θεοῦ*, Cum jam capi et intelligi posset, Bud. Ex eod. Greg. affertur; *Ὁὐ χωρητῆς οὐσης ἀνθρώποις οὐδὲ φαντασίας θέας*, Cum ne Dei quidem imaginatio humano ingenio concipi posset. [“Heyn. Hom. 4, 242.” Schæf. Mss.] Huic contrariam signif. habet COMP. *Ἀχώρητος*, *ὁ*, *ή*, Qui capi non potest, Cujus aliquid capax esse nequit. In VV. LL. Qui comprehendere nequit, Immeusus: e Greg. Naz. *Ἀχώρητον κόσμῳ κατὰ τὴν δύναμιν*, sc. τὸ Πνεῦμα, Cujus facultates non capiat ipse mundus. A Bud. *ἀχώρητος* exp. Qui capi et circumscribi loco nequit. Afferturque h. Gregorii I., loquentis de Christi incarnatione, *Ἰνα χωρηθῇ ὁ ἀχώρητος, διὰ μέσης σαρκὸς ὁμιλήσας ἡμῖν*. Ex Eod. *ἀχώρητον* pro Eo quod capi et intelligi non potest, in lib. qui περὶ Ἀνθρώπου inscribitur, *Οἱ πρὸς τὰ ἡμέτερα μέτρα τὴν θεῖαν δύναμιν κρίνοντες, τὸ ἡμῖν ἀχώρητον, οὐδὲ θεῶ δυνατὸν εἶναι κατασκευάζουσι*. [“Qui non capere potest, Greg. Nyss. in Canisii Lectt. Antiq. 1, 193. Nullo loco inclusus, Theophyl. ad Autol. 2, 21.” Schleusner. Mss. * *Δυσχώρητος*, Inextricabilis, Unde exitus non patet, Polyb. 24, 1, 13. * *Εὐχώρητος*, Heyn. Hom. 6, 299.” Schæf. Mss. * *Πολυχώρητος*, Cyrill. in Jo. 353. 763. Eust. 1158, 2. “Biogr. Plat. in Bibl. der alten Liter. 5, 17. Planud. Ovid. Met. 7, 568.” Boiss. Mss. Schol. Theocr. 13, 46.] *Χωρητικός*, Qui talis esset ut capere possit, s. capax esse possit. Aut etiam simpliciter, Capax. Greg. Naz. *Κοιλία χωρητική καὶ ἀναδοτική τῶν τροφῶν*. Apud Eund., *Ὁλου θεοῦ χωρητική*. [“Vales. ad Theodorit. 69.” Schæf. Mss.] AT VERO *Χωρητικός*, quod VV. LL. ex J. Poll. afferunt pro Capaciter, mendose scriptum esse, antea docui, et pro eo reponendum esse *Χωρητικῶς*, quod significabit Rustico more, Rustice; sicut *χωρίτης* Rusticum significat. Sic in aliis plerisque II. contigit, ut vulgarium Lexicorum consarcinatoribus levis error gravis erroris occasionem præberet. [Xωρητικῶς, Capaciter, Suid. v. Χανδόν, Apollon. Lex. v. Χηρ.]

Ἀναχωρέω, Retrocedo, Recedo, Regredior, Pedem refero. Ab Aristoph. Πλ. (fin.) dicitur *ἀναχωρεῖν* *Εἰς τοῦπισθεν*: ubi *ἐς τοῦπισθεν*, i. e. Retrorsum, velut supervacaneum est, cum *ἀναχωρεῖν* per se Retrocedere significet; nam et a quibusdam Gramm. exp. *εἰς τοῦπισθεν* βαδίζειν. Sic tamen et Lesbomax dixit, *Εἰς τοῦπισθεν μὲν γὰρ οὐθ' οἱ πόδες πεφύκασιν ἀναχωρεῖν, οὐθ' οἱ ὀφθαλμοὶ ὄραν*. Utitur sæpe Paus. hoc verbo pro Redeo: utuntur et alii Scripti. Thuc. 2. *Ἀναχωρήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τρόπαιον ἔστησαν*. Idem, *Ἀνεχώρησαν ἐξ αὐτῆς*. Dicitur et *ἀναχωρεῖν* *ἐπ' οἶκον* ap. Dem., Domum se recipere, Domum reverti. Item, *ἀναχωρεῖν* *εἰς φυγὴν*, Fuga se aliquo recipere, Recedere fugiendo. || *Ἀναχωρεῖν*, Introrsus recedere, Remotum esse a via, Bud. citans h. Theophr. I. de iride, 9, (7, 4.) *Αὐτὴ δὲ ἀρίστη ἐν Ἰλνυριοῖς, οὐκ ἐν τῇ πρὸς θάλατταν χώρα, ἀλλ' ἐν τῇ ἀνακεχωρηκυῖα*. Item *ἀνακεχωρηκῶς τόπος*, Penetrabile, Locus qui est in recessu, Bud. Herodian. 1, (12, 12.) *Τοῦ τε Κομμόδου ἐν τοῖς ἀνακεχωρηκόσι τόποις ἡδοναῖς σχολάζοντος*. Ego existimo *ἀνακεχωρηκῶτα* τόπον posse etiam exponi e Virg. Locum qui est in secessu. Sic *ἀναχωρεῖν* pro Secedere, a Cic. ponitur in Ep. ad Att. *Εἰ πολιτικὸν τὸ ἡσυχάζειν ἀναχωρήσαντά ποι, τῆς πατρίδος τυραννουμένης*. Ceterum *ἀνακεχωρηκῆναι* dicitur etiam interdum pro Remotum esse, i. e. Alienum s. Abhorrens, ut τὸ ἀνακεχωρηκὸς

τῆς φύσεως, a Chrys. [“Thom. M. 320. ad Diod. S. 1, 450. Dionys. H. 5, 382.” Schæf. Mss. Heliod. p. 277. Cor. Δωμάτιον ἀνακεχωρηκός: Suidas, βιβλίων ἀνακεχωρηκῶτων, i. q. ἀποκρύφων.] *Ἀναχώρημα*, τὸ, Recessus, Secessus. Ab Aristot. de Mundo vocantur *ἀναχωρήματα θαλάσσης* Recessus maris, qui fiunt per terræ motum, Bud. Dicitur etiam *ἀναχώρημα*, Locus semotus et qui est in secessu. *Ἀναχώρησις*, *ή*, itidem ut *ἀναχώρημα*, Recessus, Secessus. Aliquando simpliciter sonat i. q. Reditus, sicut et *ἀναχωρεῖν* i. q. Redire. Polyb. *Νομίζων διὰ τῆς ἀναχωρήσεως τετηρηκῆναι τὴν πίστιν, καὶ λελευκῆναι τὸν ὄρκον*, i. e. interpr. Cic., Reditu enim in castra liberatum se esse jurejurando interpretabatur. Est potius Receptus quam Reditus, cum dicitur ab Historicis, *Ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγὴ*. Sic ap. Plut. *παρεγγυῆν ἀναχώρησιν* pro Receptui canere. Apud Æschin. pro Receptu e pugna et periculo, Bud. afferens hæc ejus verba, (66.) *Ὅθεν μὴ νικήσασσι μάχην οὐκ ἦν ἀναχώρησις*. Apud Plut. Themist. *Ἀναχώρησιν φυγῇ ποιεῖσθαι* interpretor Fuga se recipere. Et illud quod modo attuli, *Ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγὴ*, ad verbum, Receptus videbatur ipsa fuga. I. e. Ita fugiebant ut duntaxat se recipere domum viderentur, licet aliter alibi expositum reperiatur hoc loquendi genus. || Locus semotus, et qui est in secessu, Solitudo, Locus solus, ut Lat. Poetæ loca solā vocant Solitudines. Hinc *ἀναχώρησις* pro *μονασμός*: nam ap. Greg. Naz. ita vocatur Monachorum solitudo: et *ἀναχωρηταί*, Qui in solitudine vivunt, qui vulgo Eremitæ. || *Ἀναχώρησις*, Locus refugii, Refugium. Dem. (354.) *Ἀναχώρησιν ἐαυτῷ καταλείπει*, i. e. Regressum et pœnitentiam, et suffugium ad veniam et excusationem, Bud. qui Regressum et Pœnitentiam conjungere voluit, ut opinor, ad hunc Livii locum, aut similem quempiam, respiciens, de Bello Pun. 4. Neque locus pœnitendi, aut regressus ab ira relictus esset. Interpretatur et alio modo *ἀναχώρησιν*, sc. *μετάγνωσιν καὶ ἀνάδυσιν*, h. e. Facultatem et occasionem retractandi promissa. [Renuntiatio, Depositio, Inc. ap. Suid. *Ἀναχώρησιν αὐτοῦ τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης*. Discessus ex hac vita, Mors, Photius Amphilocho. 813. Wolf. “Epigr. adesp. 441.” Schæf. Mss. * “*Ἀναχωρητέον*, Schol. Dionys. Thrac. 951.” Boiss. Mss.] *Ἀναχωρητής*, Recessor, Secessor, Qui secedit, secessus petit, in secessu s. in solitudine vivit. Unde appellantur a Scriptt. Ecclesiasticis *ἀναχωρηταί* qui vulgo Eremitæ. (Apud Hieron. in Epistolis Anachoritæ male scribitur pro Anachoretæ. Qui locus depravatus, aut alius quispiam hujusmodi, occasionem dare potuit erroris, qui est in VV. LL., ut *ἀναχωρίτης* per *ι* in penult. scribatur, et Latine Anachorita, cum *ἀναχωρίτης* tanquam ab *ἀναχωρίζω* sit, non ab *ἀναχωρέω*.) Justinianus Imperator, Novella Constit. 5. p. 19. meæ Ed. *Εἰ μὴ τινες αὐτῶν τὸν ἐν θεωρίᾳ τε καὶ τελειότητι διαζῶντες βίον ἰδιάζον ἔχοιεν οἰκημάτων οὓς δὴ καλεῖν ἀναχωρητάς τε καὶ ἡσυχασταὶ εἰώθασιν, ὡς τῆς κοινότητος ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἐξηραμένους*. “*Ἀναχωρίτης*, in VV. LL. perperam “pro *ἀναχωρητής*.” [* “*Ἀναχωρητικός*, Quod anachoretæ s. monachi est, Monasticus, Georg. Alexandr. Vit. Chrys. 176, 23. Ἦν δὲ καὶ ὁ μακάριος Ἰωάννης ἐν τῷ ἀναχωρητικῷ αὐτοῦ * κελλίῳ.” Seager. Mss. Arrian. Epict. 2, 1. * “*Ἀναχωρητικῶς*, Greg. Naz. 120. Montagu.” Boiss. Mss. * *Ἀναχωρέω*, Aristid. 2, 321. “Reiz. Belg. Gr. 630.” Schæf. Mss. * *Ἀναχωρέω*, Andr. Cr. 222. 228. * “*Ἀναχωρήσις*, Diod. S. 2, 510.” Schæf. Mss.] *Ἐξαναχωρέω*, Recedo ex, ut dicitur Recedo ex eo loco, s. ab eo loco. Philo de Mundo, περὶ τῆς θαλάττης, i. e. De mari, loquens, *Φαίνεται γὰρ ὡν μὲν ἔξαναχωροῦσα, τὰ δὲ ἐπικλύζουσα*, Bud. Etenim si aliunde mare recedit, alio etiam immeando terras mergit. Idem poni etiam testatur pro Retrorsus eo, a Plut. Gazam autem vertere alibi Devio, et Degenero, Idem testatur. In VV. LL. *Ἐξαναχωρῶ*, Abscedo, ut qui litore solvunt. Et *ἔξαναχωρέω* τὴν στρατιὴν, ex Herod. Moveo castra. Cujus constructionis exemplum desidero: [cf. 7, 11.] Ibid. *ἔξαναχωρῶ* dicitur etiam significare Tergiversor.

[“Thom. M. 320.” Schæf. Mss.] Ἐπαναχωρέω, Redeo, Revertor. Cam. interpr. Revertor domum, et Revertor ad me, sed absque ullis exemplis. [Thuc. 4, 44. “Ad Thom. M. 93.” Schæf. Mss.] Ἐπαναχωρήσις, ἡ, Reditus: ἑπαναχώρησις κύματος, Reciprocatio maris, terram superantis, ut Bud. exp. ap. Thuc. 3, (89.) Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθω κύματος ἑπαναχώρησις τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. A quibusdam redditur Inundatio; sed convenire non videtur, cum addat, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. [“Thom. M. 332.” Schæf. Mss. * Προαναχωρέω, unde] “Προαναχωρήσις, Recessio s. Discessus qui ante fit; Prior recessio, discessus.” [Thuc. 4, 128. * Συναναχωρέω, Plato Lach. 181.] Ὑπαναχωρέω, Sensim recedo s. secedo, Sensim retro abeo, Clam recedo. Herodian. (2, 6, 5.) Οἱ μὲν δημῶται, ἕκαστος τὸ καθ’ αὐτὸν δεδιώς ὑπανεχώρει, ubi tamen Bud. verlit, Secessit, Domum e foro concessit. Sed ita interpretando, vacaret præp. ὑπό. Idem Ὑπαναχωρῶ ait esse etiam Cedo, Concedo, Obviam non eo, et non resisto, Pedem refero. Sed malim, Pedem refero sensim, Pedetentim me recipio. [“Himer. Or. 24, 2.” Boiss. Mss. “Ad Dionys. H. 2, 861. ad Thom. M. 93.” Schæf. Mss.] Ὑπαναχώρησις, ἡ, Recessio quæ sensim fit, Illa actio recedendi sensim s. pedetentim, aut clam.

Ἀποχωρέω, Abscedo, Discedo, Recedo. Greg. Naz. Ἀποχωρεῖτω τοῦ ὄρους, A monte discedat. Sine genitivo interdum redditur Migro. Dem. Ἀποχωρῶν δ’ ἐκεῖνος. Dicitur et de militibus a pugna se recipientibus, a Xen. [Ἑλλ. 4, 3, 3. 12. K. A. 4, 2, 18.] Nisi forte ἀποχωρεῖν positum sit pro ὑποχωρεῖν. Ex Eod. (Ἀπ. 1, 4, 6.) affertur τὰ ἀποχωροῦντα pro Excrementis quæ e corpore ejiciuntur. [Dem. 793. 972. 1155. “Eur. Phæn. p. 38. Act. Traj. 1. p. 93. ad Xen. Eph. 235. ad Dionys. H. 1, 325. ad Diod. S. 1, 450. 2, 356. Conf. c. ἀναχ., ad Diod. S. 2, 282.: cum ἐκχ., 423. Τὰ ἀποχωροῦντα, Excrementa, Toup. ad Longin. 375. Rubnk. ad Xen. Mem. 224.” Schæf. Mss.] HINC Ἀποχώρημα. Cujus plur. ἀποχωρήματα ex Hippocr. affertur pro Retrimentis. Potest certe et eam ipsam interpr. habere, quæ participio ἀποχωροῦντα modo data fuit. Alterum verbale EST Ἀποχώρησις, quo significatur Abscessus, Discessus, Recessus. Quin etiam peculiariter Discessus e vita, Decessus de vita, si vulg. Lexicis credimus. In Iisd. redditur Egestio, e Plin.: et plurali ἀποχωρήσεις eadem datur signif. ap. Hippocr. quæ et præcedenti ἀποχωρήματα. [Ad. Diod. S. 1, 661. 2, 269. Fuga, Toup. Opusc. 1, 162. Egestio, Toup. ad Longin. 375. De ventris exoneratione, Plut. Mor. 1, 928. Toup. Opusc. 1, 566. Τὴν ἀποχ. ποιῆσθαι, ad Diod. S. 2, 485.” Schæf. Mss. Plut. Lycurgo 20. Polyb. 3, 64, 7. 69, 9. 10, 8, 7. * Προαποχωρέω, Thuc. 4, 90. * Συναποχωρέω, Diod. S. 19. p. 717, 30.]

Διαχωρέω, Pervado, (cum simplex Χωρῶ sit aliquando Vado, Eo,) Bud. ab Arriano positum ait διαχωρεῖν pro Diversos abire, Viam in medio relinquere. Idem exp. Procedere, Vigere, Non rejici: affertens hæc Luciani, irridentis eos qui numum ori mortui impouebant: (2, 926.) Οὐ πρότερον ἐξετάζοντες ὅποιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ’ ἐκείνοισι ὁ Ἀττικὸς ὀβολός. At ego non lubenter ita interpretor h. in l. verbum διαχωρεῖν: sed potius existimo διαχωρεῖν ita dici, ut hodie de moneta quapiam loquentes lingua vernacula dicimus, Elle passe par-tout: de ea quæ nusquam rejicitur. (In VV. LL. redditur, Numisma ambulat ap. Inferos, ex Erasmo: item Pervagatur.) Cur autem primam verbi hujus signif. esse putem Pervadere, facit is illius usus, quo ponitur pro Excernere: unde διαχωρήματα usitatissimum est pro Excrementis. Nec enim dubium est quin hic Pervadendi et Transeundi signif. inclusam habeat. Quo pertinet hoc Plautinum, Dii faciant ut id bibatis, quod vos nunquam transeat. Pro Excernere, Onus ventris ponere, ap. Plat. Phædro, “Οὔτι ἐγὼ ἐπίσταμαι, εἰάν μὲν δόξη μοι, ἐμεῖν ποιεῖν· εἰάν δ’ αὖ, κάτω διαχωρεῖν: de medico.

E Xen. autem K. A. 4, (8, 16.) Cam. affert, Καὶ κάτω διαχωρεῖ αὐτοῖς, pro Infra reddebatur, Alvus solvebatur. Habet aliqui constr. aliam plerisque in ll. Dicitur enim aliquis vel alicujus γαστήρ aliquid διαχωρεῖν. Aristot. de Part. Anim. 3, διαχωρεῖν ἄπεπτα, Cruda excernere s. egerere, ut Gaza verlit Gal. ad Gl. Τινὰς δ’ ἰστόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους οἷς ἡ γαστήρ διαχωρεῖ πολλά. Themist. in Phys. 2. “Ὅταν γὰρ βαδίσῃ μὲν τις ὑπὲρ τοῦ διαχωρῆσαι τὴν γαστέρα, τοῦτο δὲ μὴ συμβῇ, μάτην αὐτὸν φαιμέν βεβαδικέναι. Neque enim (ne quis fallatur, ut in hujusmodi ll. sæpe contingit,) γαστέρα a parte posteriore, sed ab anteriore jungi puto cum διαχωρῆσαι i. e. non debere intelligi ἵνα διαχωρῇ τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, hoc enim nullo modo posse ferri arbitror, sed ἵνα ἡ γαστήρ αὐτοῦ διαχωρῇ. In usu est etiam Pass. Διαχωρεῖσθαι: dicuntur enim διαχωρεῖσθαι quæ Excernuntur, s. Egeruntur. Diosc. 4. Διαχωρεῖται γὰρ ὅσα λαμβάνεται. [“Zeun. ad Xen. K. Π. 635. “Cult. tier. Gazoph. 72. ad Diod. S. 2, 436. Jacobs. Anth. 10, 173. Lucian. 2, 346. Fac. ad Paus. 3, 291.” Schæf. Mss.] HINC Διαχώρημα, ET Διαχώρησις. Estque διαχώρημα, Excrementum: διαχώρησις, Excretio, Ipsa excernendi actio, Alvi dejectio. Est autem frequentior plur. διαχωρήματα. Diosc. 8. Διαχωρήματα αἱματώδη, Excrementa cruenta. Alex. Aphr. Διὰ τῶν οὖρων καὶ τῶν διαχωρημάτων. At vero διαχώρησις legitur ap. Aristot. de Part. Anim. 3. Ταχεῖα γὰρ γινομένης τῆς διαχωρήσεως, ταχεῖαν ἀναγκάων γίνεσθαι καὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Sed e Gal. affertur διαχώρησις et pro διαχώρημα, ubi διαχώρησις αἱματώδης redditur Excrementum cruentum. Ex Eod. ἡ κάτω διαχώρησις, Alvi excrementa. Quamvis porro maxime usitata sit ista horum verbalium signif., sequuntur tamen aliquando et aliam sui verbi signif.: ac præsertim διαχώρημα, hoc enim pro Intervallo poni annotatur: Bud. διαχωρήματα a Luciano pro Hiatiis poni testatur, [2, 136. ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα δ. “Διαχώρημα, ad Mær. 361. Koen. ad Greg. Cor. 256. (543. 716. Schæf.) Διαχώρησις, Thom. M. 557.” Schæf. Mss. Diocles ap. Athen. 86. Κράτιστα πρὸς διαχώρησιν καὶ οὖρησιν.] Item BICOMP. Εὐδιαχωρητον ET Δυσδιαχωρητον, sequentia illam verbi διαχωρεῖν signif. quam dedi priorem verbalibus præcedentibus, dicuntur de Eo quod facile excernitur s. egeritur, et de Eo quod difficile excernitur; vel, utentis activo verbo, Quod facile alvum subducit, aut difficile, e Gaza: δυσδιαχώρητα redditur etiam Quæ alvum astringunt. At vero δυσδιαχώρητος aliquis, Qui difficulter excernit, Qui est alvo astricta, Qui difficile deiecit. Alex. Aphr. Probl. 1, 90. Διὰ τὶ οἱ λεπτοὶ καὶ δυσδιαχώρητοί εἰσι καὶ λευκὸν ἄγαν ἔχουσι τὸ σκύβαλον. [“Εὐδιαχώρητος, Xenocr. 31.” Boiss. Mss. * Διαχωρητής, unde * Διαχωρητικός, Athen. 45. 61. 62. 68. 73. 90. Hippocr. 392, 22. 540, 34. Aret. 78. * Ἐπιδιαχωρέω, J. Poll. 8, 152.] “Προδιαχωρέω, Prior dissideo, Prior me ab amicitia alicujus separo, Prior dissocio me. Aristot. Rhet. 1. Καὶ οἷς ἂν ἐγκεκληκότες ᾧσι, καὶ προδιακεχωρηκότες, Quibus crimina intulerint, et a quibus se dissociant priores, cum ante conjuncti essent et amici.” Ἐγχωρέω, Concedo, Admitto, tanquam locum dans. Dem. (1094.) Λοιπὸν δ’ ἐστίν, ἂν ἐγχωρῇ τὸ ὕδωρ, καὶ μὴ μέλλωμεν ὑμῖν ἐνοχλεῖν, ἐξελέγγειν τὰ ὑπὸ τούτων ῥηθησόμενα, Si aqua hoc concedit, Si hoc temporis spatium nobis indulget. Apud Lys. cum infin. (790.) Ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκλήσαι, Tempus nobis non dat facultatem sortiebamur alium. Sed et ipse τόπος dicitur ἐγχωρεῖν: (quæ signif. maxime propria fuerit.) Affertur enim e Diosc. Εἰ ὁ τόπος ἐγχωροῖ: redditurque, Si locus patiatur. Malim, Si locus spatium vel satis spatii concedat, (si quidem de loci magnitudine agatur.) Ex Herod. “Ὅσον ἐνεχώρεε ἡ δεκάτη, Ad quod faciendum sufficeret decima. Dionys. Areop. ἐγχωροῦσαν θεωρίαν et ἐνδεχομένην γνῶσιν pro eod. dixit, i. e. Quæ pro captu cujusque contingit. || Ἐγχωρεῖν pro συγχωρεῖν etiam ponitur, si Suidæ credimus, in quodam l. quem affert in Ἐνεχώρουν. || Ἐγχωρεῖ, impersona-

liter, (multo usitatius,) Licet. Commodissime autem exprimi posse existimo vim huius verbi nominè Locus, cum gerundio : ut, Ἐγχωρεῖ τοῦτο ποιεῖν, Locus est hoc faciendi. Ita enim Latini loquuntur : ut, Non erit locus faciendæ medicinæ, Cic. Et, Locus disserendi, ap. Eund. Item, Si est nunc ullus gaudendi locus, εἰ νῦν ἐγχωρεῖ χαίρειν. A Bud. redditur, Licet, Possibile est, Facultas est. Dionys. H. in Isocr. Vita, Καὶ χρῶμαι παραδείγματι ἐνὶ οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ πλείοσι : subaudi χρῆσθαι. Ex Aristide, Καθόσον ἐγχωρεῖ, Quantum fieri potest. Xen. (Ἑλλ. 2, 2, 13.) Οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μένειν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λιμῶ. Dem. (1277.) Καίτοι πᾶσι μᾶλλον ἐνεχώρει τοῦτο πράσσειν. Lys. (752.) Ἐγὼ δ' ὑμᾶς, ὦ βουλή, σαφῶς οἶμαι δεῖν διαγινώσκειν οἷς τ' ἐγχώρει τῶν ἀνθρώπων ὑβρισταῖς εἶναι καὶ οἷς οὐ προσήκει, Qui improbe contumeliosi esse possunt. Synes. Γράφε οὖν ὁσάκις ἂν ἐγχωρῇ, Quoties tibi licebit, Quoties poteris, Quoties tibi commodum erit. Et fut. ἐγχωρήσει, ap. Isæum, Licebit, Facultas erit : Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου καὶ ὅστερον ἐγχωρήσει εἰπεῖν. Quin etiam particip. ἐγχωροῦν, itidem impersonaliter, ap. Greg. Naz. Θανμάζω δὲ ὅτι μηδὲ καὶ τοῦτο τολμᾷς, συνδυασμούς τινας ἐννοεῖν καὶ χρόνους κυήσεως ὥς οὐδὲ γεννᾶν ἐγχωροῦν, εἰ μὴ οὕτω γεγέννηκεν : Tanquam possibile non fuerit, Bud. Ab Eod. οὐκ ἐγχωρεῖ redditur Non contingit, Non contingens est. Et ἐγχωρεῖ εἶναι Aristot. sæpe dixisse tradit pro ἐνδέχεται εἶναι, itidemque Gal. Sed et Plato de Rep. 3. eod. modo usum esse addit. Hæc tamen ejusd. libri verba, Παντὶ γάρ που μᾶλλον ἐγχωρεῖ ἢ φύλακι, μεθυσθέντι, μὴ εἰδέναι ὅπῃ γῆς ἐστὶ, interpr. Nullus est in quem non cadat minus absurde, Nulli tam incongruum est et dissentaneum, Nulli minus licet. E Gal. οὐκ ἐγχωρεῖ affertur etiam pro Non vacat, Otium non est, ad Gl. Γράφαι νῦν περὶ πάντων οὐκ ἐγχωρεῖ. [“Ἐγχωρέω, Phryn. Ecl. 56. ad Charit. 657. Ἐγχωρεῖ, Zeun. ad Xen. K. II. 55. Ammon. 58.” Schæf. Mss. *Ἐγχώρησις, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 27. *Ἐγχωρήρεον, Man. Palæol. in Notit. Mss. 8, 345.” Elberling, Mss. *Ἐγχώρητος, unde] Ἀνεγχώρητος, ὁ, ἡ, si quidem sequamur VV. LL., est Non concedendus, ap. Greg. Naz. Sed cum invenitur ap. illum Ἀνένδεκτον καὶ ἀνεγχώρητον, videtur potius ἀνεχώρητον vocari ὁ οὐκ ἐγχωρεῖ γίνεσθαι, ut ἀνένδεκτον dicitur ὁ οὐκ ἐνδέχεται γίνεσθαι. Atque ita fuerit i. q. ἀδύνατον. [* Παρεγχωρέω, Schol. Eur. Med. 900.] “Εἰσχωρέω, Procedo s. Penetro intro. In VV. LL. redditur simpliciter Ingredior. Afferturque “εἰσχωρεῖν εἰς βάθος pro Pessum ire.” Ἐκχωρέω, Cedo, Locum do. Soph. (Aj. 676.) Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, Hyemes cedunt frugiferæ æstati, s. locum dant. Sic ap. Hom. simplex VERB. Χωρεῖν cum dat. positum Eust. exp. hoc composito ἐκχωρεῖν, ut Il. N. (324.) Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ρηξήνορι χωρήσειεν, “Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ, i. e. ἐκχωρήσειεν, inquit, (addens etiam aliud verbum ad illius χωρήσειεν expositionem, sc. εἴσειεν, quo supra usum esse Poëtam tradit.) Invenitur autem Ἐκχωρῶ et cum gen. : quam constr. habet vi præpositionis ἐκ : poniturque pro Discedo, Emigro, ut ἐκχωρῶ τοῦ τόπου, e Plut. Apophth. affertur pro Excedo e loco, Migro e loco. Sed ita adhæret præp. verbo ἐκχωρῶ, ut adhæret in Emigro, Abscedo, Excedo. Habet et aliam verbi Cedo signif. in Pand. eam sc. quam verbum Cedo, cum dicitur Cedo actionem, ut testatur Bud. In VV. LL. affertur partic. PASS. hac in signif. ex iisd. Pand. sc. Ἐκχωρηθεῖς τὰς ἀγῶνας ὁ ἐγγυητὴς καταβάλλων, Cui cessæ sunt actiones. Ἐκχωρήσαν ἄρθρον, Loco motum, Luxatum, Bud. ex J. Poll. [“Ad Herod. 262.” Schæf. Mss. *Ἐκχώρησις, Wolf. Anecd. Gr. 3, 27. Diod. S. 10. p. 668. *Ἐκχωρητέον, Polyb. Exc. Leg. 9. *Ἐκχωρητικός, Gl. Censorius. *Ἐκχώρητος, unde *Ἀνεχώρητος, et adv. *Ἀνεκχωρήτως, Heyn. Hom. 8, 713.” Schæf. Mss. *Προεκχωρέω, Dio C. 172.] Ὑπεκχωρέω, Sensim excedo s. abscedo, ut ὑπεκχωρῶ τοῦ βίου, Plato de LL. Sensim

A excedo e vita. (Affertur tamen tanquam positum simpliciter pro Excedo, et ita ὑπεκχωρῶ non aliud esset quam ἐκχωρῶ.) Idem usus esse dicitur verbo ὑπεκχωρεῖν pro Subducere sese : Τὸ δ' ἀθάνατον, σὼν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπὸ τῶν, Sese a morte subducens. [* Ὑπεκχώρησις, Hipp. 408, 7. 421, 2. * Ὑπεκχωρητικός, 420, 52. 54. 421, 3.]

Ἐπιχωρέω, Concedo, Permitto. Plut. Alex. (45.) At Suidas affert ἐπιχωρήσας pro συμπαθήσας, παραχωρήσας, ex h. l., cujus Auctorem non nominat, Ἐθέλω σοὶ τὰ δυνατὰ ἐπιχωρήσας, τοῦ μὴ τὸ πέρα ἐς ἀμφίλογον προάγειν τὰ Ῥωμαίων πράγματα ξύμβουλος γενέσθαι. At ἐπιχώρησον, quod VV. LL. afferunt ex Aristoph. (Ἑκκλ. 890.) pro Age familiariter cum eo, aliam fortasse interpr. requirit. || Ἐπιχωρεῖσθαι autem pass. sequendo priorem illam signif. activi ἐπιχωρεῖν, affertur pro Concedi, Permitti : ex 2 Macc. 4, (9.) Ἐὰν ἐπιχωρηθῇ διὰ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ γυμνάσιον αὐτῷ συστήσασθαι. [“Lenep. ad Phal. 166. ad Herod. 717. ad Diod. S. 1, 235. 2, 537. Heyn. Hom. 6, 21. Schneid. Anab. p. 17. Brunck. Aristoph. 2, 50.” Schæf. Mss.] Ἐπιχώρησις, ἡ, Concessio, Permissio, Permissus. Suidas exp. παραχώρησις, ap. Arrian. (6, 25, 2.) Ἰασιν δὲ τῶν παρόντων ἐποίει (ἑώρα) τὴν τῆς ἀνοίας προσποίησιν μᾶλλον ἢ τὴν ὡς γινωσκομένων ἐπιχώρησιν. Ex Esdræ 2, (3, 7.) affertur itidem, Κατὰ ἐπιχώρησιν Κύρου, pro Cyri permissu. [* Συνεπιχωρέω, Lapis post Grut. p. ccccv. a Tayl. ad Marni. Sandv. p. 51. repetitus.]

[* Καταχωρέω, Diog. L. Lycone p. 190. Hst.” Seager. Mss. Strabo 1. p. 30. Diosc. Parab. 2. Præf.] “Κακχωρεῖ, Hes. exp. δραπετεύει, κακουργεῖ. “Sed id suspectus est. Κακχωρεῖ autem, esset At-tica synalæpha pro καὶ ἐκχωρεῖ.”

Μεταχωρέω, Secedo, Migro, Transeo, ut cum dicitur aliquis ex hac vita transire in æternam, inquit Bud. afferens e Greg. Naz. hæc de magno Constantino, Καὶ τοσοῦτον μεταχωρήσαντα ὅσον μεταθέσθαι τὴν βασιλείαν. Interdum vero, Transeo in diversas partes, Transitionem facio. Plut. Demetr. (29.) Πολὺ γὰρ μέρος ἀπορράγεν μετεχώρησε πρὸς ἐκείνους τὸ δὲ λοιπὸν ἐτράπη. [“Jacobs. Anth. 9, 216. ad Herod. 262.” Schæf. Mss.] Μεταχώρησις, ἡ, Secessio, Migratio, Transitio : sequendo signif. quæ verbo μεταχωρῶ datæ fuerunt. [“Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 164.” Schæf. Mss. * Μεταχώρητος, unde * Ἀμεταχώρητος, Dionys. Areop. 246. * Ἀντιμεταχωρέω, Joseph. Ant. 15, 2, 2. * Ἀντιμεταχώρησις, Eust. Od. Φ. p. 1913 (= 468.)” Boiss. Mss.]

Παραχωρέω, Cedo : paulo tamen alio usu quam eo quem habet verbum ἐκχωρῶ, de quo non multo antè dictum fuit, sicut etiam videmus hoc soli dativo personæ jungi aut semper, aut certe ut plurimum, at illud cum dativo personæ habere, et gen. rei. Lucian. (2, 144.) Ὁ δὲ νεανίας τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος, Cedebat ei honore. Sic ap. Chrys. Comm. in Ep. ad Ephes. p. 165. Παραχωρῶ σοι τῆς ἀρχῆς. Et ap. Herodian. 2, (3, 10.) Σοὶ τε τῆς ἀρχῆς παραχωρῶ, Cedo tibi imperio, Polit. Idem hæc Ejusd. 4, (11, 13.) Καὶ τῆς ἐπέκεινα βασιλείας πάντας αὐτῷ παρακεχωρηκέναι, vertit, Cunctosque illius regionis mortales in suam ditionem concessisse. Ejusd. Historici hæc verba, 2, (12, 8.) Παραχωρήσαι πάσης τῆς δυναστείας τῷ Σεβήρῳ, vertit, Omnem eam potestatem Severo transcribere. Est alioqui valde aptum verbum Cedo interpretationi huius verbi in huiusmodi Il. : quo etiam Bud. utitur, afferens, παραχωρῶ τῆς οὐσίας, et παραχωρῶ τῶν ὄντων, pro Cedo bonis meis. Item e Dem. (523.) Καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἰδίων δικῶν πλεονεξίαν ἀφεῖς, τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας, pro Cedo civitati ulciscendi jure, (247.) Τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας παραχωρήσαι Φιλίππῳ. E Synes. item, Τὸ παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ γεωτέρῳ θεῷ, Prioribus partibus cedere in pugna Juniori deo. At in VV. LL. illud τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας redditur Supplicium civitati relinquo. Ibid. ex Æschine (77.) Παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, Cedo tibi suggestum ; cum contra in hoc ejusd. Æschinis loco,

(54.) Παράχωρῶ σοι τῆς πολιτείας, detur ibi ablativus verbo Cedo: hoc modo, Politia tibi cedo. Ibid. ex Epicteto, Παράχωρῶ σοι πάντων, Tibi in omnibus cedo. E Xen. cum gen. ὁδοῦ, (Ἀπ. 2, 3, 16.) Ὁδοῦ παραχωρήσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ συγγυγχανόντι πανταχοῦ νομίζεται, Via cedere juniorem seniori. Ubi tamen possumus et alio verbo uti. || Cedo, cum accus. et dat. VV. LL. e Plut. Lyc. (12.) Παραχωρεῖν τοῖς νεανίσκοις κρεάδιον, Carnem cedere junioribus. Ibid. e Greg. Naz. Ὡς τὰ πάντα παραχωρεῖ, Cui omnia refert accepta. || At vero cum accus. et gen. rei, ex 2 Macc. 8, (11.) Παραχωρήσαι ταλάντων σώματα, Talento mancipia distrahere. || Cedo, Concedo: ea signif. qua dicitur alicui cedere alicui quapiam in re, in qua ab eo superatur: cum dat. solo. Synes. Τῶν μελιτῶν ὁ βόμβος εἰς ἡδονῆς λόγον οὐδεμιᾷ παραχωρῶν μουσικῇ, Nulli musicæ cedens. || Neutraliter pro Cedo, ea in signif. qua dicitur aliqua res cedere in commodum s. lucrum nostrum, Bud. afferens e Pand. Εἰ δὲ τὸ τίμημα εἰς πρᾶγμα τοῦ δεσπότου παρεχώρησεν, ἀποκαθίσταται τῷ ἀγοραστῇ. || At in VV. LL. e Plut. Τοῖς κρίνουσι παρεχώρησεν ἡ μνήμη τῶν γεγονότων, pro Memoria rerum gestarum iudicibus excidit animo. Quæ interpr. mihi suspecta est. In Iisd. Παραχωρεῖν εἰς τὸ γῆρας, sine Auctoris nomine, pro Vergere ad senectutem. PASS. Παραχωρέομαι, Mihi ceditur, Bud. e Plut. Alioqui παραχωρεῖσθαι dici potest id, quo quis alii cedit. ["Thom. M. 133. 711. 927. Dawes. M. Cr. 353. ad Diod. S. 1, 324. 660. 2, 621. Toup. Opusc. 1, 337. ad Herod. 140. ad Od. Π. 42. Plut. Mor. 1, 947. ubi legerim τοῖς νεανίσκοις." Schæf. Mss. * Παραχωρητέον, Cedendum esse, Xen. A. 9, 5. Strabo 4. p. 268.] Παραχώρησις, ἦ, Cessio, Ipsa cedendi actio, [Diod. S. 353.] Sic ETIAM Παραχώρημα hanc signif. habere potest, licet significare etiam queat Id quo quis alii cedit. Peculiariter autem in Tragædiis et Comædiis, ut annotant VV. LL., est velut ἐκβολή et παρέκβασις, Digressio quædam velutque ἐπεισόδιον, in quo vel quarta persona loquitur, vel alia non proprie e scena, aut choro, ut ap. Aristoph. Eip. (113.) ubi in systemate solo inducuntur pueri qui dicunt, ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, etc. In Iisd. annotatur, videri ap. J. Poll. pro παραχώρημα reponendum esse hoc παραχώρημα, ubi scribit, Εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτὴς τι παραφθέγγεται, τοῦτο παραχώρημα καλεῖται. Sed fortasse malit quis hanc lectionem servare, et contra pro παραχωρήματα reponere hinc παραχωρηήματα, ap. Schol. Aristoph., quem vide. [* Παραχωρητος, unde] "Ἀπαραχώρητος, Nihil cedens, Pertinax," ["Theoph. Bulg. in Lat. 285. Ming." Boiss. Mss. † Dionys. H. 4, 2037-8. Plut. Mor. 1, 34." Schæf. Mss. * Ἀπαραχώρητος, Polyb. 5, 106, 5. Εὐπαραχώρητος, Theophyl. 3, 737. Archimed. Τετραγων. Παραβ. p. 127, 24. * Παραχωρητικός, Plut. 7, 893. M. Anton. 1, 16.] Ἀντιπαραχωρεῖν dicuntur quæ sibi invicem cedunt. [Ἀντιπαραχωρέω, Gl. Reconcedo: Ἀντιπαραχωρεῖ Remancipat.] Unde verbale NOMEN Ἀντιπαραχώρησις: dicuntur enim τὰ κατ' ἀντιπαραχώρησιν, ap. Dionys. Areop., Quæ sibi invicem cedunt, ut dies, nox, ver, æstas, Bud. [Schol. Ambros. Od. E. 485. * Ἀντιπαραχώρητος, male pro ἀπαραχώρητος, Polyb. 1, 61, 3.]

Περιχωρέω, Cedo tandem. Paus. Phoc. Φαῦλλον δὲ ἀποθανόντος, ἐς Φάλαικον τὸν παῖδα αὐτοῦ περιεχώρησεν ἡ Φωκεὺσι δυναστεία, Tandem ejus filio cessit imperium, Bud. qui etiam scribit ab Herodiano poni pro Devenire, sicut et περιέναι. (Quo certe verbo et in interpretatione istius loci Pausaniæ uti nos posse crediderim.) Idem περιχωρεῖν reddit, Circuitu redire: afferens e Greg. Naz., de morte et vita, Εἰς ἄλλα περιχωρεῖ πῶς καὶ ἀντικαθίσταται. Idem περιχωρεῖν poni testatur pro ἐνοῦσθαι. Vide verbale Περιχώρησις. In VV. LL. περιχωρῶ exp. etiam Pera-gro, (nec non Discedo, quam expositionem nullo pacto admitti posse existimo,) afferturque ex Aristoph. (Ὀρν. 958.) περιχωρεῖ pro περίελθε, et πέραινε. ["Dawes. M. Cr. 354. ad Herod. 60. Mitsch. H. in Cer. 214." Schæf. Mss.] Περιχώρησις, ἦ, Reditus

A per circuitum, ut si dicatur esse περιχώρησις mortis et vitæ: sequendo locum quem attulit e Greg. Naz. in Περιχωρῶ. At sequendo eam hujus verbi signif. cui primus locus datus est, περιχώρησις δυναστείας s. ἀρχῆς diceretur, cum alicui tandem cedit, s. cum ad aliquem devenit imperium. || Unio, ἐνωσις, Bud. qui affert hæc e Damasceno, loquente de Trinitate. Ἀδιάστατοι γὰρ αἱ ὑποστάσεις καὶ ἀνεκφοίτητοι ἄλλων εἰσιν, ἀσυγχύτως ἔχουσιν τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν. Sed videndum an non alia interpr. minus libera inveniri possit. [* Ἀντιπεριχωρέω, Plut. Ages. p. 416.]

Προσχωρέω, Concedo: ea signif. qua dicitur quispiam in aliquem locum s. ad aliquem concedere. Thuc. 1, (103.) Προσεχώρησαν καὶ Μεγαρήσι Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, Concesserant in societatem Atheniensium, Se contulerant in societatem. Synes. alia constr. Προσεχώρησας τῇ μερίδι τῇ κρείττονι. Ubi Bud. existimat posse reddi Accedere, Se adjungere. Sed peculiariter de Eo dicitur, qui concedit aliquo, s. ad aliquem, ejus fidei se tradens s. ei se dedens. Unde sæpe cum ap. alios Historicos, tum vero ap. Thuc. redditur, Dedo me, Deditionem facio, Ad deditionem venio. In VV. LL. exp. etiam, Deficio ad aliquem, Descisco, In fidem accipior. Sed cum illo accus., multo rectius verbo neutro reddetur, Venio in fidem. Xen. (Ἑλλ. 1, 6, 9.) Οὐ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προσχωρεῖν, προσβαλὼν κατὰ κράτος εἰλη. Bud. vertit, Ad deditionem venio, Deditionem facio, In fidem venio, Deficio ad aliquem, In partes trans-eo. Quin etiam affert e Thuc. Οὐ προσεχώρουσιν pro Ad conditiones non descendebant. Et ex alio Ejusd. loco, Ἀφθέντων δὲ τούτων, ῥαδίως καὶ τὰλλα προσχωρήσειν, Subactum iri. Est certe frequens ap. hunc Scriptorem, uti dixi, pro Dedere se, Deditionem facere: et quidem omisso plerumque dativo, ut 3, (7.) Ὡς δ' οὐ προσεχώρουσιν: 2, (2.) προσχωρήσειν τὴν πόλιν. Apud Eund. alicubi cum προσχωρησάντων additur ἐκόντων: alicubi autem dat. ὁμολογία. Legimus enim ap. eum 3, (52.) Μὴ ἀνάδοτος εἶναι ἡ Πλάταια, ὡς αὐτῶν ἐκόντων προσχωρησάντων. Dat. autem ille ὁμολογία additur cum alibi, tum in h. l. 1, (117.) Καὶ προσεχώρησαν ὁμολογία, τεῖχος τε καθελόντες, καὶ ὀμήρους δόντες, καὶ ναῦς παραδόντες. Cum adv. ἀμαχεῖ, Plut. Cam. Προσεχώρησας ἀμαχεῖ πόλιν αὐτῶν. Atque ut hic dicit urbem ἀμαχεῖ προσχωρήσαι, ita t. cissim in Alcibiade, dicit quosdam οὐκ ἀμαχεῖ προσχωρήσαι. || Προσχωρεῖν, Attribui, Contribui. Bud. e Paus. Προσεχώρησαν δὲ οἱ Ἐλευθερεῖς τοῖς Ἀθηναίοις, οὐ πολέμῳ βιασθέντες, ἀλλὰ πολιτείας ἐπιθυμῶσάντες. || Προσχωρεῖν, Assentiri, VV. LL. sed absque ullo exemplo. Posset certe, in hac signif., reddi, Concedere in sententiam alicujus. || Προσχωρεῖν, Accommodare, Transmutare, ut quidem legitur in Iisd.: afferentibus h. l. sine Auctoris nomine, [ex Herod. 1, 172.] Προσκεχωρήκασιν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. At ego, cujuscunque hic sit locus, (quem ap. Thuc. legisse mihi videor,) et quæcunque præcedant ac sequantur, existimo προσκεχωρήκασιν in eo quoque neutrum esse, et subaudiiri κατὰ cum illo accus.: ut sit προσκεχωρήκασιν κατὰ τὴν γλῶσσαν. || Προσχωρεῖν pro Succedere, Proficere: in Iisd., ex Herod. "Ἦν τι προσχωρῇ, Si quid succedat. Sed vereor ne προσχωρῇ, non autem προσχωρεῇ, leg. sit, sicut et in aliis verbis e πρὸ et e πρὸς compositis contingere non raro observavi, ut unius alterius locum occuparet. ["Heringa Obs. 122. ad Herod. 41. 328. 393. 616. 669. Dedo me, Diod. S. 2, 498. Plut. 2, 32. Cor. Προσχ. eis —, Wolf. ad Xen. Ἑλλ. 126." Schæf. Mss.] Προσχωρήσις, ἦ, Deditio. Potest vero et aliis modis reddi, sequendo signif. quæ verbo προσχωρῶ datæ fuerunt. Sed non placet interpr. quæ in VV. LL. illi datur: redditur enim simpliciter Accessus. ["Ad Diod. S. 2, 269." Schæf. Mss.]

Προχωρέω, Proceo, Progredior. Thuc. 3, (111.) Προκεχωρηκότες δὲ ἤδη ἄπωθεν τῆς Ὀλπης, θάσσον ἀπεχώρουσιν. Tale est ap. Herodian. 5, (4, 19.) Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος πέμπει τοὺς διώξοντας τὸν Μακρίνον

πολὺν προκεχωρηκότα, Polit. Antoninus mittit illico qui Macrinum consequantur, cum jam plurimum viæ præcepisset. (Nisi forte existimandus sit Polit. scripsisse potius Præcessisset, quamvis et alterum ferri queat.) Posset et Processisset legi, ceteris nihil mutatis.) Sic 4, (11, 4.) dixit idem Herodian. Προχωρήσας, τό, τε πλείστον τῆς ὁδοιπορίας ἀνύσας. Apud Thuc. videtur posse etiam reddi Ingredi, in h. l. 2, (12.) Οὕτω δὴ ἄρας τῷ στρατῷ, προύχῳρει ἐς τὴν γῆν αὐτῶν, Ita demum movens cum exercitu, eorum regionem ingrediebatur. Dicitur etiam χρόνος, i. e. Tempus, προχωρεῖν: itidemque ἡμέρα, vel νύξ. Herodian. 2, (2, 3.) "Ἡδὲ καὶ τὸ πλείστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει, Multum noctis jam processerat. Sic ætas dicitur προχωρεῖν alicui, cum jam provectæ ætatis esse incipit, 6, (1, 14.) 'Ὡς ἐδήλωσε καὶ τῆς ἡλικίας προχωρούσης. Denique et res aliqua dicitur προχωρεῖν, cui jam tempus aliquod exactum est, 2, (4, 11.) Οὐδ' ὄλων δύο μηνῶν τῆς βασιλείας αὐτῷ προκεχωρηκίας. Ubi tamen aliquis forsitan putasset potius dicturum eum fuisse προκεχωρηκότων, jungendo cum μηνῶν. Apud Eund. ἀρχῇ, Imperium, dicitur eis μέγα προχωρεῖν, ubi reddi potest Augeri. Sic ap. Thuc. 3, (81.) Οὕτως ὡμὴ στάσις προύχῳρησε, possit fortasse προύχῳρησε reddi Adeo aucta est. Non male tamen et Interpres, Eousque processit. Nisi malis, (ut margini ascripsi in mea Ed.,) Eo sævitiae progressa est s. processit. Vel, Usque adeo grassata est, sive, tam longe. Apud Herodian. dicitur aliquis προχωρεῖν μέχρι τραυμάτων, item προχωρεῖν εἰς τοσοῦτον μακρίαν: 1, (15, 16.) de Commodo, 'Ὁ μὲν οὖν μονομαχῶν ῥαδίως τῶν ἀνταγωνιστῶν περιεγένετο· καὶ μέχρι τραυμάτων προεχώρει, ὑπείκόντων ἀπάντων, καὶ τὸν βασιλέα τὸν μονομάχον ἐννοούντων. Quibus subiungit, Εἰς τοσοῦτον δὲ προεχώρησε μακρίαν ὡς μηκέτι βούλεσθαι κ. τ. λ., Polit. Facile autem dimicans suos compares superabat: neque tamen ultra vulnera procedebat, dantem unoquoque manus, atque imperatorem potius quam gladiatorem agnoscente. At προεχώρησε, quod sequitur, vertit Provectus est: ita interpretans illum locum, Eoque vesaniæ provectus est ut deserere etc. Ita enim scripsisse putandus est Polit., non autem Profectus est. || Προχωρεῖν etiam dicitur aliquid pro eo, quod Lat. dicunt Succedere, Bene cedere. Thuc. 8, (68.) "Ὡστε ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον, οὐκ ἀπεικόντως, καίπερ μέγα ὄν, προύχῳρησε, Successit, Bene cessit, Felicem exitum habuit. (Sic ap. Herodian. (7, 5, 1.) Οὕτω δὴ προχωρήσαντος τοῦ ἔργου, Cum ita successisset incœptum, ut Liv. loquitur.) Idem Thuc. 4. 'Επειδὴ καὶ τὰ πλείω αὐτοῖς προκεχωρήκει ἄρξαι μάχης πρὸς πλείονας αὐτῶν: 4, (18.) Νομισθῆναι τυχῇ, καὶ τὰ νῦν προχωρήσαντα, κρατῆσαι. Creber autem huius verbi usus absque nominativo, perinde sc. ac si impersonale esset, cum ap. alios, tum ap. eund. illum Scriptorem, Thuc. sc.: ut 1, (109.) cum dixisset, "Ὅπως ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβαλεῖν πεισθέντων τῶν Πελοποννησίων, καὶ ἀπ' Αἰγύπτου ἀπαγάγοι Ἀθηναίους, subiungit, 'Ὡς δὲ αὐτῷ οὐ προύχῳρει, καὶ τὰ χρήματα ἄλλως ἀναλοῦτο: 2, (56.) Καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες, ἐς ἐλπίδα μὲν ἄλλον τοῦ ἐλεῖν, οὐ μέντοι προεχώρησέ γε: 3. in re simili, Καὶ προσβαλόντες τῇ πόλει, ἐπειδὴ οὐ προύχῳρει ἢ προσεδέχοντο. Sic ap. Herodian. 4, (4, 4.) Οὐ ῥαδίως δὲ αὐτῶν οὐδετέρῳ προεχώρει, ἐπειδὴ κ. τ. λ., ubi Polit. vertit, Quæ tardius procedebant. Quam interpr. parum probō. Apud Synes. item, Εἰ γὰρ προύχῳρησεν αὐτῷ, πολλοὺς ἂν ἐντὸς ὀλίγου πέτρους ἐθεασάμεθα. Interdum cum infin. Thuc. 4. Καὶ ἦν ἄρα μὴ προχωρήσῃ ἴσον ἐκαστῷ ἔχοντι ἀπελθεῖν, πάλιν πολεμήσομεν. Sic ap. Synes., sed cum infin. præfixum habente τὸ articulum, Δίκην πρὸς αὐτὸν ἔλαχεν· ὡς δὲ οὐ προύχῳρει ταύτῃ τὸ σπᾶσαι τι τῶν οὐ προσηκόντων, ἀλλ' ἦσαν οἱ νομοὶ μεθ' ἡμῶν, ἐτέραν ἐτράπετο. Ubi observa similem omnino usum verbi προχωρεῖν, ei quem habet verbum Succedere ap. Terent. in Andria, ubi ita loquitur, Hac non successit, alia aggrediemur viā. Hoc præterea sciendum est, quemadmodum interdum et quidem sæpe usurpatur a Latinis Succedere sine adjectione,

PARS XXXI.

interdum aliquid ei additur, manente tamen eadem signif.: sic a Græcis προχωρεῖν sæpenumero quidem solum poni, nonnunquam vero aliquid ei adjici. Thuc. 1. 'Ἀλλὰ καθ' ἡσυχίαν ἂν αὐτῷ προεχώρησε τὰ πράγματα ἢ ἐβούλετο. Sic Herodian. 3, (9, 12.) Δυσφοροῦντα ἐπὶ τῷ μὴ ὡς ἐβούλετο τὰ τῆς πολιορκίας αὐτῷ προκεχωρηκέναι. Ubi ὡς ἐβούλετο, itemque ap. Thuc. ἢ ἐβούλετο, commode reddere possis E sententia. Nam aliquid succedere e sententia, vel ex animi sententia, dicunt interdum Latini, et inter eos ipse Cic. Magis tamen ad verbum huic loquendi generi Succedere e sententia, respondet id, quo utitur aliquoties Herodianus, προχωρεῖν κατὰ γνώμην: ut 3. Τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ προχωροῦντων κατὰ γνώμην: 2. Εἰ μὴ κατὰ γνώμην προχωροῖη. Idem addidit huic verbo adv. δεξιῶς, (Terent. autem verbo Succedere adjecit adverbium Lepide, cum dixit Lepide hoc succedit sub manus negotium,) 3. Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν προχωρήσαντων. Apud Eund. legimus Πάσης ἐλπίδος μείζον προχωρήσαντα, et vicissim, Οὐχ ὡς ἡλπίζεσαν τὰ πράγματα προύχῳρει. E Chrys. affertur in VV. LL. Προχωρεῖν εἰς τούναντιον, ubi videtur reddi posse, Exitum contrarium habere. || Προχωρεῖν quasi pro ἐγχωρεῖν accipit Xen. (K. Π. 3, 2, 14.) "Ἦν οὖν ἐπέμψης αὐτῷ χρήματα ὅσα σοι προχωρεῖ, Quantum tibi commodum erit, Quantum commode poteris, Bud. || Προχωρήσας ἔρωτος VV. LL. afferunt ex Herodiano (1, 3, 6.) pro Implicatus amoribus, et quidem tanquam Politiano ita interpretante. Sed ego Politiano illis verbis alia quam illa interpretari voluisse suspicor, quippe quæ manifestum sit eam signif. non admittere. Ut omittam, ne hanc quidem constr. verbi προχωρήσας ferri posse, nisi cum aliqua adjectione, veluti si ita dicatur, εἰς τοῦτο προχωρήσας ἔρωτος, vel εἰς τοσοῦτον προχωρήσας ἔρωτος: et tunc reddendum fuerit non simpliciter, Implicatus amoribus, sed, Adeo implicatus amoribus. Ego tamen alia potius interpr. uter. ["Ad Charit. 596. Dawes. M. Cr. 354. Lucian. 2, 243. Schneid. Anab. 72. Heringa Obs. 122. Jacobs. Exerc. 1, 170. ad Herod. 41. 217. 393. 401. 563. 669. Wakef. S. Cr. 3, 85. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π., ad Diod. S. 1, 114. 132. Wyttenb. Select. 157. Προχωρεῖ, Xen. K. Π. p. 14. Eur. Phæn. 1272. Οὕτως ὡμὴ (add. ἢ) στάσις προύχῳρησε, Thuc. T. 2. p. 287. Bip. Interpr. Eo sævitiae progressa est seditio." Schæf. Mss.] Προχώρημα, τὸ, sequendo signif. eam verbi προχωρεῖν, qua ponitur pro Succedere diceretur de eo quod succedit s. successit. Nullum tamen huius signif. affertur exemplum; sed contra ea, quæ ap. LXX. Interpr. invenitur, ἀλίνα est ab iis quæ verbo ipsi datæ fuerunt. Siquidem ex Ezech. 32, (6.) affertur, 'Ἀπὸ τῶν πραχωρημάτων σου, pro A stercoribus tuis. Quæ interpr. si vera est, habebit προχωρημάτων eam signif., quam ap. alios habet διαχωρημάτων, aut ὑποχωρημάτων. [* Προχώρησις, Gl. Processio, Jambl. Protr. 354. Kiessl. Nicom. Geras. 166. Cyrill. Hier. 81. Athan. 1, 498. 500. Hippocr. 763. * "Προχωρητικός, Creuzer. Meleteni. 1. p. 44." Schæf. Mss. Jo. L. Lydus de Mens. 104. * Εὐπροχώρητος, Athan. 1, 493. var. lect. * Συμπροχωρέω, J. Poll. 1, 125.]

Συγχωρέω, Concedo: non in ea signif. qua verbum προσχωρῶ supra redditum fuit Concedo, sed in ea qua dicimus aliquid concedere cuiquam. Plato de Rep. 2. Συγχωρεῖς ἄρα, ἔφην, τοῦτον τόπον δευτέρον εἶναι, ἐν ᾧ δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν κ. τ. λ., quibus respondetur συγχωρῶ. Xen. K. Π. 6, (3, 9.) Καὶ ὁ Κροῖσος μέντοι μάλα ἄκων συνεχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι, Concessit ipsis ut ita instructi ordines essent. Sic ap. Chrys. cum infin. Συγχωρήσαι δαίμοσιν ἐμβατεύειν εἰς ψυχάς. Usus est autem eod. illo verbo Concedere et Cicero in huius συγχωρεῖν interpretatione, paulo tamen alium ei usum tribuens; hæc enim Platonis verba in Protag. Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ᾧ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιώ ὑμᾶς συγχωρεῖν, καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, Cic. ita vertit, Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo concedatis alter alteri, et inter vos de hujuscemodi rebus controversæ-

mini, non concertetis. || Cedo, Non reclamo, Bud. afferens h. l. Dem. (535.) Ἀλλὰ τοῖς νόμοις καὶ τῇ τῶν ἄλλων βουλήσει συγχωρῶν, ἡνείχετο καὶ νικῶντα καὶ στεφανούμενον τὸν ἐχθρόν. Huic autem interpretationi vicinam præfixerat Bud. sc. Consentio, Assentior, Astipulor, e Plat. Phædro, Πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα πάθεσιν, ἢ ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασιν; Sic συγχωρεῖν τοῖς τοῦ Πλάτωνος δόγμασιν, ap. Philop. Item, Ὅποιῳ ἂν συγχωρήσειε μορῷ τῆς ἀντιφάσεως. Invenitur etiam cum accus.; item cum accus. simul et dativo. Utriusque constr. exempla extant ap. Plat.: ac prioris quidem, in fine l. 2. de Rep. Nam illum ita claudit, Παντάσιν, ἔφη, ἔγωγε τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ, καὶ ὡς νόμοις ἂν χρῆμην. Alterius autem exemplum in hoc extat loco, ejusd. Operis l. 1. Τοῦτο μὲν οὖν ἔγωγε οὐδαμῇ συγχωρῶ Θρασυμάχῳ, ὡς τὸ δίκαιόν ἐστι τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον, Nequaquam hoc illi assentior, sive de hoc, Nequaquam hoc illi concedo: (ut Cic. dicit, Quis enim tibi illud primum concesserit?) Apud Eund. certe συγχωρῶ, et ὁμολογῶ, s. ξυνομολογῶ, item ξύμφημι, pro uno eodemque ponuntur. Sed prioris illius loci rara exempla inveniri arbitror, in quo habetur, τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ. Atque adeo existimet forsitan aliquis vel deesse infin., (cum paulo ante dictum fuisset, Συγχωρεῖς τοῦτον τύπον δεύτερον εἶναι,) aut certe dativum personæ. Alioqui συγχωρῶ videri queat alio verbo reddendum quam in posteriore l.: possitque fortassis convenire Approbo. Ficinus vertit Accipio: pro quo tolerabilius fuisset Admitto. Quod si et hic libeat uti verbo Concedo, videndum est an dici queat Concedo hanc formam, sicut Concedo quod dicis. Συγχωρῶ Bud. reddit etiam Acquiesco, Contentus sum. Lys. (31.) Ἐγὼ δὲ ἐκείνου τιμῇματι οὐ συνεχώρουν, Non contentus eram adulterii pœna quam ipse sibi statuebat et aestimabat. || Indulgeo, Gratiam facio, Veniam do: (sed hic quidem ea in signif. qua usurpatur pro Concedere, s. Permittere, ut dicit Liv. in sui Operis proœmio, Datur hæc venia antiquitati ut miscendo humana divinis, primordia urbium augustiora faciat. Infra autem de συγχωρῶ pro Veniam do, i. e. Ignosco.) Dem. (1252.) Καὶ ἐν τῇ τιμῇσει βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ, ἐδεήθη μὲν ἐγὼ τῶν δικαστῶν μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πράξαι, ἀλλὰ συγχωρῆσαι, ὅσον περ αὐτοὶ ἐτιμῶντο, τάλαντον, ἵνα ἐγὼ μηδένα ἀπεκτονῶς εἶην, Cum in eum vellent capitaliter animadvertere, deprecari cœpi ne quid tale causa mea facerent: et ut ad talentum usque multato, animadversionis gravioris gratiam ei facerent. Ita Bud., (in cujus Comm. perperam legitur posteriore loco gen. θανάτου repetitus pro gen. τάλαντου.) idem interpr. etiam Comiter et per gratiam indulgeo quidpiam, et condono; sed passivæ tantum vocis exemplum affert. At vocis activæ exemplum idoneum habere mihi videtur iste Isocr. locus, Μηδὲ συγχωροῦντες τοῖς πολεμίοις παρὰ τὸ δίκαιον. De eo autem, qui condonat aliquod debitum, legitur ap. Diog. L. in Solone, Ἐπὶ δὴ τάλαντων ὀφειλομένων αὐτῷ πατρίῳ, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμιον προὔτρεψε πράξαι. Tale est ap. Dem. Φησὶ γὰρ δαρείστῃς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους. || Ignosco, Veniam do, (habet alioqui hoc verbum συγχωρῶ et alteram nominis hujus signif., in qua ad præcedentia potius exempla pertinet,) συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα, Veniam dare peccati, Ignoscere peccato, e Dem. affertur. Sic e Chrys. συγχωρεῖν ἁμαρτήματα: quod exp. etiam Remittere peccata. Annotatur autem et alia constr., sc. συγχωρῶ σοι τοῦ ἁμαρτήματος, sed absque ullo exemplo. || Συγχωρῶ poni etiam pro Simul eo: et id quoque significari verbo Concedo, annotant VV. LL., sed ἁμαρτύρως. Pass. Συγχωρέομαι, Conceditur mihi aliquid, Conceditur per gratiam, et indulgetur. Cum infin. Greg. Naz. Συγχωρούμενοι ἀκούειν, Quibus conceditur audire, Quibus gratiæ loco conceditur audire, vel, permittitur. Cum accus. ap. Dem. Συνεχωρήθη δ' ὅμως τὴν ἐκδήμειαν, Concessa tamen ei fuit peregrinatio, Impetravit ut sibi liceret peregrinari. Synes. Ep. ad Fratrem, Τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθῇμεν, Fortasse et

A primæ nobis partes concederentur, vel indulgerentur Item συγχωρούμενος, Cui venia datur, Qui venia donatur, Cui ignoscitur. Greg. Naz. Ὁ δὲ ἁμαρτωλὸς οὐχ ἐπτάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐβδομηκοντάκις ἐπὶ συγχωρούμενος. Idem, Μη γένου πράκτωρ πικρὸς τοῦ ἐλάττονος, ὃ τὸ πλέον παρὰ τοῦ δεσπότου συγχωρηθεῖς At sine adjectione συγχωρούμενοι in Pand. Gr. sunt ii quorum nomina abolitione principum e reis exempta sunt. || Συγχωρεῖσθαι autem dicitur aliquid, s. συγκεχωρηθῆναι, aut συγχωρηθῆναι, Quod pactum est et conventum, Quod aliqui pepigierunt, Quod convenit inter aliquos. Dem. Συγχωρηθέντων δὲ τούτων Cum hæc pacta essent, Cum hæc pepigissent, Bud. Sed vix crediderim tamen quod ille addit, συγχωρῶ pro Paciscor poni. Συγχωρήσομαι autem fut. m. sæpe in hoc verbo, ut in aliis plerisque, pro act. συγχωρήσω usurpatur. ["Ad Charit. 449. 452. ad Eur. Iph. T. 124. (741.) 875. ibique Markl.; Luzac. Exerc. 43. ad Diod. S. 1, 13. 700. 2, 148. 517. 519. Boiss. Philostr. 303. 331. Abresch. Lectt. Aristæan. 71. Ammon. 76. Thom. M. 133. Toup. Emendd. 2, 38. Pro ὁμόσε χωρῶ, Valck. Hipp. p. 240. De paciscendo, Xen. Ἑλλ. 3, 2, 30. 31. Σ. τινί, cum particip., Philostr. 82. Boiss. Συγχωρεῖς; Heind. ad Plat. Charm. 90. Fut. med., Eur. Iph. T. 747. Plato Theæt. 362. Gorg. 204. de LL. 400. Ast." Schæf. Mss. Remitto, sc. vectigalia, Suid. i. Μαυρίκιος.] Συγχωρητέον, Concedendum est, Faciendum est, e Plat. Timæo. Item adj. Συγχωρητέος: unde, Ἀρχὴ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν, VV. LL. e Luciano (1, 816.) Concedendum est ita se habere initium. ["Heind. ad Plat. Charm. 109." Schæf. Mss.] Συγχώρημα, τὸ, ITEM Συγχώρησις, ἡ, Concessio, Assensus, Astipulatio. Interdum Ignotio, i. e. Actio ipsa ignoscendi s. dandi veniam, Venia, Chrys. "Ὅπου γὰρ χάρις, συγχώρησις" ὅπου δὲ συγχώρησις, οὐδεμία κόλασις. In VV. LL. affertur e Plut. Popl. συγχώρημα τῆς τιμῆς, pro Concessio honoris: sed συχώρημα, a συγχωρῶ, non συχώρημα scr. esse, καὶ τυφλῷ δῆλον. ["Συχώρημα, Dionys. H. 3, 1401. Συχώρησις, 1, 27." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 25.] "Συγχωρή, Ionice pro συγχωρία" ap. Hippocr. ἐν Ἑπαγγελίαις, Concessio, Indulgentia. ["Συγχωρητής, unde] Συγχωρητικός, Ad veniam dandam propensus, Qui libenter ignoscit. ["Συγχωρητικῶς, Orig. c. Cels. 5. p. 266. 274. * Συγχώρητος, unde] Ἀσυχώρητος, ὁ, ἡ, Non concedendus, Talis ut concedi non debeat s. permitti. Interdum vero Cui venia danda non est, Venia indignus, Cui ignoscendum non est, Ignoscibilis, e Gell.: ut ἀσυχώρητος βλασφημία, Greg. Naz. Ἀσυχώρητον βλασφημίαν εἰς τὸ πνεῦμα εἰδότες, ubi quidam interpr. etiam Blasphemiam non condonandam, Non remittendam. Ἀσυχωρήτως, Ita ut venia dari non possit, Citra veniæ spem. Pro quo affertur ETIAM Ἀσυχώρητα e Greg. Naz. Καὶ μὴ βουληθῶμεν ἰδεῖν ὀργιζόμενον ἀσυχώρητα. || Ἀσυχώρητος, activa signif., Qui ad veniam dandam propensus non est, (cui opp. συχωρητικός, paulo aute,) A venia danda alienus. Unde redditur etiam Nimium severus, Præseverus, Inclemens. Greg. Naz. Ὁμοίως γὰρ κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσφρόνιστος, καὶ κατάγνωνσις ἀσυχώρητος. ["Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 122." Boiss. Mss. * Εὐσυχώρητος, Schol. II. O. 32. * Κατασυγχωρέω, unde * "Κατασυγχώρησις, Anonym. vetus ad Cic. 2 Verr. 1, 22, 64. p. 465. Græc. Male ibi editum κατασινχορ." Osann. Auct. Lex. Gr.]

["Ὑπερχωρέω, Thuc. 4, 43.: e Codd. autem ὑποχωρέω receperunt VV. DD.]

Ὑποχωρέω, Sensim recedo, Me recipio, Clam recedo, Subduco me, Pedem refero, ut qui se subducunt e prælio. Cujus usus exempla extant aliquoties ap. Hom., cum aliquem μένειν, non autem ὑποχωρεῖν dicit, ut Il. X. (96.) "Ὡς ἔκτωρ ἀσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει, N. (476.) "Ὡς μένων Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, (οὐδ' ὑπεχώρει) Αἰνείαν ἐπιόντα βοῇ θοῶν. (Malo enim accipere hæc verba οὐδ' ὑπεχώρει tanquam per parenthesin posita: cujus notam mea etiam Ed. habet. Afferam tamen paulo post locum

e Thuc., in quo accusativum habet hoc verbum. (Sic ap. Thuc. Οἱ δὲ νικώμενοι ὑπεχώρουν. Apud Xen. ῥῆναι εἰς χεῖρας ἔλθειν et ὑποχωρεῖν opp., sicut ap. Hom. μένειν et ὑποχωρεῖν : K. Π. 3, (1, 2.) Ἐνταῦθα δὴ οὐκέτι ἔτλη εἰς χεῖρας ἔλθειν, ἀλλ' ὑπεχώρει. Apud Eund. legimus, Ἑλλ. 2, (4, 1.) Ἐνέπλησαν καὶ τὰ Μέγαρά καὶ τὰς Θήβας τῶν ὑποχωρούντων. Affertur vero et cum gen. μάχης, e Thuc. Ὑποχωρεῖν τῆς μάχης. Generalius autem ponitur ὑποχωρεῖν pro Recedere, ut ap. Xen. K. Π. 6, (4, 3.) Ἡ Πάνθεια ὑποχωρήσας κελεύσασα τοὺς παρόντας πάντας. Apud Eund. habet etiam gen. 2, (4, 17.) Ἦν δ' ἂν ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου, δηλον ὅτι μεταθεῖν δεήσει. E Greg. Naz. autem, Ὑποχωρήσαντες τῆς θεολογίας, Qui subduxerunt se a theologia. Cum gen. ὁδοῦ, Cedere, vel potius Decedere, ὑποχωρεῖν τῆς ὁδοῦ, De via decedere. At VV. LL. afferunt e Plut. Apopth. Ὑποχωροῦντες ὁδῶν, In via cedentes, ubi non convenit hæc præp. In Iisd. affertur e Polyb. Ὑποχωρήσαι χρημάτων, pro Pecunias extorquere: quæ interpr. non video quomodo ferri possit. Cum accus. autem affertur e Thuc. Μηδὲνα ὄχλον ὑποχωρεῖν, Nullam multitudinem refugere. Qui l. pro illis facere posse videtur, qui iu Homeri l. quem paulo ante protuli, οὐδ' ὑπεχώρει nolent per parenthesis legere. Sed Eust. de parenthesis mihi assentitur, quippe qui dicat, μένειν Ἰδομενεὺς Αἰνείαν. Sæpe autem dativo personæ junctum invenitur, et aliquando quidem redditur Cedo, ut ap. Dem. (272.) Ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ, καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα, Bud. Cessi: (sed tunc quæ interpr. alteri verbo εἶξα dabitur?) Idem ap. Lucian. (2, 127.) Ὑπεχώρει γὰρ τοῖς προσιούσιν ἡμῖν καὶ ὑπέφενυγε, vertit Retrocedebat. In VV. LL. e Thuc. Ὑποχωρῶ τῷ κρατοῦντι, pro Superioris imperia detrecto, cum potius ὑποχωρῶ sit hic Cedo. In Iisd. cum dat. et gen. præfixam habente particulam ἐκ, ex Aristide, Ὑποχωρεῖ τῇ πόλει ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης. ["Platonius, Cættier. 92. ad Diod. S. 1, 728. 2, 148. 269. Boiss. Philostr. 362. Heyn. Hom. 6, 21. Dionys. H. 2, 1257. (an ἐπιχ. ? v. Heyn. l. c.) ad Herod. 98. Wakef. Diatr. 32. Abresch. Lectt. Aristæn. 186. Zeun. ad Xen. K. Π. 612." Schæf. Mss. Cum dat. pers. et gen. rei, Aristoph. B. 802.] Ὑποχώρημα, τὸ, ET Ὑποχώρησις, ἡ, ab ea VERBI Ὑποχωρῶ signif. qua ponitur pro In excrementum abeo, (ut vertit Bud. affersens ex Aristot. Probl. Καὶ ἐκπικρον ὑποχωρεῖ), ponuntur pro Excremento. Apud Diosc. 2. Ὑποχωρήματα δυσεντερικὰ Ruell. vertit, Dysentericorum proluvies; Marc. Excrementa intestinorum; Hermol. Barb. Sedimenta. Ὑποχώρησις autem ap. Aristot. legitur, Meteor. 4. Διὸ ὑγείας σημεῖα τὰ τοιαῦτα, καὶ οὐρα, καὶ ὑποχωρήσεις, καὶ ὅλως τὰ περιττώματα : πεφθέντα sc. Sic plur. quoque ὑποχωρήσεις, ap. Gal. Αἱ μὲν γὰρ διὰ τῆς κάτω γαστρὸς ὑποχωρήσεις τῶν περιττῶν. Hac autem in signif. præpositio ὑπὸ fungitur vice præpositionis διὰ, s. ἀπὸ. Hæc enim appellari διαχωρήματα s. διαχωρήσεις, et ἀποχωρήματα s. ἀποχωρήσεις, suo loco dictum fuit. Ex Aristot. autem H. A. 8. affertur, Κατὰ τὴν ὑποχώρησιν προίενται, pro Emittere per meatum sui recessus. Potest alioqui hoc verbale Ὑποχώρησις alia etiam significare, sequendo sc. signif. quæ verbo Ὑποχωρῶ datæ fuerunt. Unde redditur etiam Dissessio, et Recessus, ut Plut. de Primo Frigido, "Ὅθεν ἡ μὲν στέρησις, ἐκλείψις γίνεται καὶ ὑποχώρησις τῆς ἀντικειμένης δυνάμεως, Quocirca privatio, contrariæ potestatis defectus est et recessus. ["Ad Diod. S. 1, 661. Jacobs. Anth. 11, 200." Schæf. Mss. "Inscr. in Walpolii Memor. 457." Boiss. Mss. * Ὑποχώρητος, unde * Δυσυποχώρητος, Suid. v. Δυσύποιστος. * Εὐυποχώρητος, Stob. Phys. 1086.] Ὑποχωρητικὰ μέλη, Carmina quæ canebantur in catastrophe Fabulæ ab histrionibus e scena exituris, VV. LL. ex Aristoph. Schol., quem vide. [* Ἀνθυποχωρέω, unde] "Ἀνθυποχώρησις, Recessus, Regressus." "Συνυποχωρέω, Una retrocedo, etc. sequendo signif. του ὑποχωρῶ." [Plut. 7, 19.]

XΩΡΙΣ, Seorsum, Separatim : (interdum et Sin-

gulatim.) Plut. de Præc. Sanit. circa init. Χωρὶς γὰρ, ἔφη, τὰ φιλοσόφων καὶ ἱατρῶν, ὥσπερ τινῶν Μυσῶν καὶ Φρυγῶν, ὀρίσματα. Et Basil. Or. ad Divites, Τοῦτων δ' εἰσὶν ἐκάστου χωρὶς αἱ δίκαι, Horum autem cujusque seorsum sunt formulæ constitutæ legibus, Bud. Æsch. c. Ctes. init. Τὸν βουλούμενον χωρὶς καὶ ἐν μέρει περὶ ἐκάστου γνώμην ἀποφαίνεσθαι. Paus. Χωρὶς δὲ ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ κεφαλαὶ, χωρὶς δὲ ἐν Λέρνῃ τὰ σώματα. Ubi nota additam præp. ἀπὸ cum suo gen. Interdum enim sine præpositione, cum gen. itidem coustruitur, pro Seorsum et separatim a, Xen. K. Π. 6. "Ὅτε δὲ χωρὶς ἡμεν ἀλλήλων, Cum separati eramus et seorsim alteri ab alteris. Ubi huic χωρὶς εἶναι opposuerat ὁμοῦ μένειν, Simul manere, h. e. Uno eodemque in loco manere, nec a se invicem distrahi. Affini autem in signif. ibid. Οἱ πολὺν χρόνον δίχα τοῦ ἡμετέρου πλῆθους στρίτευσάμενοι : illud enim δίχα i. significat q. χωρὶς : qua voce χωρὶς ibid. sine gen. etiam utitur : dicens, Τί ἂν λέγοιμεν περὶ τοῦ οἴκαδε ἀπελθόντες ἕκαστοι χωρὶς εἶναι. Rursum cum gen. Æsch. c. Ctes. (88.) Ἐάν τις αὐτὸν διαχωρήσεται, τὴν χεῖρα τὴν τοῦτο πράξασαν χωρὶς τοῦ σώματος θάπτομεν. || Χωρὶς cum gen. significat etiam Sine, Absque, Præter, Citra : ut ἀνευ, et Poëticum νόσφι. Est tamen ubi peculiari quodam modo pro Præter accipiatur, ut Aristot. Rhet. Χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων, Præter ea vero quæ dicta sunt, Præterea vero. Sic Isocr. Panath. Χωρὶς δὲ τούτων, εἰ κατασταίην εἰς ἔλεγχον, δυνηθείην ἂν ἐπιδεῖξαι πάντας ἀνθρώπους πλείους ἐπιστήμας ἔχοντας διὰ τῆς ἀκοῆς ἢ τῆς ὕψεως. Interdum vero omisso, subaudito tamen, genitivo illo τούτων vel τούτου, dicitur χωρὶς δὲ, itidem pro Præterea vero, Adhæc : ut ap. Thuc. 2, (31.) p. 58. Μυρίων γὰρ ὀπλιτῶν οὐκ ἐλάσσους ἦσαν αὐτοὶ Ἀθηναῖοι χωρὶς δὲ, αὐτοῖς οἱ ἐν Ποτιδαίᾳ τρισχίλιοι ἦσαν, μέτοικοι δὲ ξυνεσέβαλον οὐκ ἐλάσσους τρισχιλίων ὀπλιτῶν χωρὶς δὲ, ὁ ἄλλος ὁμιλος ψιλῶν οὐκ ὀλίγος. Quo modo Bud. quoque annotat, Paus. Interdum vero usurpasse ut πρὸς δὲ, pro χωρὶς τούτων et πρὸς τούτοις, i. e. Et alioqui. Verum et sine particula δὲ, Dem. Epist. Philippi, Χωρὶς τοίνυν εἰς τοῦτο παρανομίας ἀφίχθε, ὥστε καὶ πρὸς τὸν Πέρσην πρέσβεις ἀπεστάλκατε, πείσοντας αὐτὸν ἐμοὶ πολέμεϊν. Interdum adjunctum habet ἂν μὴ, vel εἰ μὴ, vel ἢ ὅτι, significans Præterquam, Nisi. Plut. Camillo, Χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ἢ πόλεμος, νόμον ἔθεντο τοὺς ἱερεῖς ἀφείσθαι τῆς στρατιᾶς, Legem tulerunt ut sacerdotes a militia essent immunes, nisi Gallicum esset bellum. Et χωρὶς εἰ μὴ τούδε, Nisi hoc, Hoc excepto. Itemque Herod. 4, (16.) Χωρὶς ἢ ὅτι πολλῶν μείζονες, Nisi quod sunt multo majores, Præterquam quod sunt multo ampliores et capaciores. Idem eod. in l. (82.) Θανατῶσια δ' ἡ χώρα οὐκ ἔχει χωρὶς ἢ ὅτι ποταμούς, Regio hæc miracula nulla habet præter fluvios, Præterquam fluvios, Nisi fluvios, Exceptis fluviiis, Si fluvios excipias. Porro dici χωρὶς a χώρα s. χώρος tradit Eust. διὰ τὸ χώραν ἦτοι χωρίον εἶναι τι μεταξὺ τῶν χωρὶς ὄντων. ["Wakef. Ion. 1035. Diod. S. 2, 382. Gataker. Advers. Posth. init. Brunck. ad Eur. Bacch. 727. 1199. (1126.) ad Soph. Œd. T. 608. Valck. Callim. 186. Toup. ad Longin. 292. Opusc. 1, 568. ad Herod. 65. 78. Præter, Diod. S. 2, 291. 294. Dionys. H. 1, 495. Aliter ac, Athen. 1. p. 28. cf. Eur. Alc. 531. Χωρὶς in Platonis Charm. p. 68. videtur esse Seorsum, Singulatim, ut jungenda sint θατέρου — ἱατροῦ. Cum gen., Præterquam quod, Diod. S. 1, 136. 150. 334. ad Herod. 464. Conf. c. χάριν, Kuster. Aristoph. 121. Οὐ γὰρ, Non nisi, Toup. Opusc. 1, 413. X. εἰ μὴ, Phryn. Ecl. 204. Thom. M. 329. 923. Herodian. Philet. 462. et n. X. μὲν, γὰρ, δέ, Heind. ad Plat. Theæt. 368. X. δὲ, ad Diod. S. 1, 419. 587. 2, 189. X. ἀπὸ, Callim. 1. p. 423. X. ἢ, Dionys. H. 1, 117. 4, 2038. X. ἢ ὅτι, Herod. 308. 320. (4, 61. 82.) Χωρὶς, * Χῶροι, Reiz. Acc. 121. * Χωρὶ, Musgr. Suppl. 970 Callim. 1. p. 432." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 332.]

Χωρίτω, Seorsum pono, Separo, Sejungo s. Ab-

jungo, Segrego, Secerno; interdum et Discerno, Distinguo, Dirimo, Dispesco. Xen. Œc. (9, 8.) Ἐπεὶ δὲ ἐχωρίσαμεν πάντα κατὰ φυλάς τὰ ἐπιπλα, εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν, Hæc postquam omnia secrevimus, tum suo quæque loco disposuimus. Paulo ante dixerat, Χωρὶς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆνα δαπανώμενα ἀφείλομεν, δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν, Quod menstruum esset, seposuimus; quod annuum quoque, in duas partes divisimus: ut Cic. interpr. p. 45. mei Lex. Cic. Idem vero Cic. quod Plato Phædone (12.) dicit, Χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, vertit Secernere animum a corpore, ut videbis ejusd. Cic. Lex. 122. 123. Pass. Χωρίζομαι, Separor, Sejungor, Segregor, Secernor; interdum cum ἀπὸ habente suum gen., interdum cum gen. solum. Joseph. 1. Ἀπὸ τῆς πόλεως χωρίζεται. Isocr. Symm. Ἄ δοκεῖ μὲν τὴν αὐτὴν ἔχειν δύναμιν, πλείστον δ' ἀλλήλων κεχώριται, Plurimum tamen a se invicem disjuncti sunt et remota; vel etiam, Plurimum a se invicem dissident et discrepant. Plato, Ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης, Scientia remota ab justitia, ut Cic. interpr. p. 126. mei Lex. Cic. Item ap. eund. Plat. Tim. Χωρισθὲν πρὸς veritatem Igni vacuum. Sic Greg. Naz. Πῶς αὐτοῦ χωρίζῃ; Quomodo a teipso separaris? AT Κεχωρίδαται, quod Ionicum est pro κεχωρισμένοι εἰσὶ, ap. Herod. interpr. non solum Separati sunt, verum etiam Discrepant. Dissident, in h. l. (1, 140.) Κεχωρίδαται τῶν ἄλλων, Ab aliis discrepant. ["Diod. S. 1, 45. 2, 305. 369. 379. 540. Thom. M. 95. Conf. c. χαρ., ad Dionys. H. 1, 297. Οἱ χωρίζοντες, Heyn. Hom. 4, 351. 6, 149. 242. 292. 7, 262. 492. 8, 195. 216. Wolf. Proll. 158. Χωρίζεσθαι, Differre, de constr., ad Herod. 293. (4, 28.) Χωρίζεσθαι τοὺς τρόπους, Markl. Suppl. 187." Schæf. Mss. * Κεχωρισμένως, Separate, Euseb. Dem. Evang. 1, 9. p. 32. "Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 95. Schol. Eur. Or. 270. Moschop. π. Σχ. 14. Herodian. Epimer. p. 20. Hesych. v. Ἀμφὶς ἀρωγί." Boiss. Mss.]

Χωρισμός, Separatio, Segregatio, Sejunctio, Divisio Levit. 18, (19.) Πρὸς γυναῖκα ἐν χωρισμῷ ἀκαθαρσίας αὐτῆς οὐκ εἰσελεύσῃ, Ad mulierem quæ menstrui fluxus causa sese segregavit. Itidem pro Sejunctio vel Remotione, Plat. (10, 604.) Οὗτος ὁ χ. τῶν ὀνομάτων πονηρός ἐστίν, καὶ τὸν βίον ἐμπέλησιν ὀλιγωρίας ἀθέου καὶ θρασύτητος, ὅταν τὰς συνεζευγμένας προσηγορίας ἀποσπῶντες, συναναιρῇτε θυσίας, μυστήρια, πομπὰς, ἑορτάς: contra Epicureos, qui μήτε Δία Γενέθλιον, μήτε Δήμητραν Θεσμοφόρον εἶναι, μήτε Ποσειδῶνα Φυτάλμιον ὁμολογεῖν ἤθελον. [Plato Phæd. 12.] Χώρις, ἡ, idem. Utitur Æsych. in exponendo Χάσις. [* Χωριστής, Gl. Separator, Sevocator. * Χωριστικός, Separandi vim habens, Clem. Alex. 804. e Theodoto. * Ψυχωχωριστικός, (potius e Ψυχωχωριστής,) Animos separans, Epith. angelorum, Athan. 2, 283. * Χωριστέον, Plato Polit. 303. 328. Theophr. H. Pl. 3, 3. Geop. 18, 3.] Χωριστός, Separabilis, Qui separari potest. Interdum autem, Separatus, Sejunctus, Secretus, Abstractus, ut in Philosophorum scholis loquuntur, intelligentes de eo qui sine subjecto esse potest. Aristot. Metaphys. 5. Ἄλλ' ἐστὶ καὶ ἡ μαθηματικὴ θεωρητικὴ ἄλλ' εἰ ἀκινήτων καὶ χωριστῶν ἐστὶ, νῦν ἄδηλον. Ibid.

A μοχ, "Οτι μὲν οὖν ἐνια μαθήματα ἢ ἀκίνητα καὶ χωριστά, θεωρεῖ, δηλον. Et τὰ μὴ χωριστά, Quæ a subiecto separari et abstrahi nequeunt, ut τὸ θερμὸν, τὸ λευκόν, ἡ ἐπιστήμη, et similes aliæ qualitates. [* Χωριστός, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 13. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 31.] Ἀχώριστος, Inseparabilis, Qui separatus non est, separari et secerni non potest, τὸν πατρὸς ἀχώριστοι, Greg. Naz. de Filio et Spiritu sancto. [Xen. A. 9, 5. Lucian. 3, 672. Plato de Rep. 7. p. 524. * Ἀχωρίστως, Phav. 16, 3.] ITEM Δυσχώριστος, Ægre separabilis, Qui difficulter sejungi et secerni potest. Cui OPP. Εὐχώριστος, Qui facile separatur et abjungitur, Separatu et secretu facilis.

"Ἀναχωρίζω, transitivam habet signif. pro ἀναχωρεῖν ποιῶ, Recedere facio, s. Suæ χώρας restituo. Xen. K. Π. 2, (2, 2.) p. 28. Ἐπεὶ δὲ ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώριζεν, Redire in suum quemque locum jubebat, nolens sc. αὐτοὺς προΐεναι. Ibidem verbo "καταχωρίζω utitur pro Colloco in suum locum et "χώραν, dicens, Ἐγὼ μέντοι ἐνεγκὼν ταῦτα πρῶτος, ἐξ ἀρχῆς αὖ καταχωρίσας, εἶπον μηδὲνα τῶν ὀπισθεν κινεῖσθαι πρὶν ἢ ὁ πρόσθεν ἡγήται." Ἀποχωρίζω, i. q. χωρίζω, ut ἀπονοσφίζω i. q. νοσφίζω, Separo, Sejungo, Segrego, Secerno. ["Act. Traj. 1. p. 93." Schæf. Mss. * Ἀποχωρισμός, Gl. Destinatio; * Ἀποχωριστής, Sevocator. * Ἀποχωριστέον, Geop. 16, 1.] Διαχωρίζω, Disgrego, Discerno, Disjungo, Separo. Xen. Œc. 1. in Χωρίζω c., Καὶ ταῦτα πάντα διεχωρίσαμεν, οἷς τε αἰεὶ δεῖ χρῆσθαι, καὶ τὰ θοινητικά χωρὶς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆνα δαπανώμενα ἀφείλομεν. ["Ad Diod. S. 2, 436." Schæf. Mss. * Διακεχωρισμένως, Suid. 1, 555. * Διαχώρισμα, Schæf. Meletem. Cr. 94.] Διαχωρισμός, ὁ, ET Διαχώρισις, ἡ, Separatio, Sejunctio. [* Διαχωριστής, Gl. Separator.] ET Διαχωριστικός, Separandi ac secernendi vim habens, Qui separat et disjungit aut dirimit, ut cum Hes. καιρώματα esse dicit τὰ διαχωριστικά τῶν σημείων πλέγματα. Item COMP. Ἀδιαχώριστος, [e * Διαχωριστός,] Qui disgregari et secerni nequit, Inseparabilis, ἀδιάκριτος. [Suid. 1, 52. Phav. 16, 3. "Nicet. Eugen. 6, 46." Boiss. Mss. * Συνδιαχωρίζω, Basil. 3. p. 280. * Ἐγχωρίζω, Corai. ad Strab. 12. p. 221. Sieb. * Εἰσχωρίζω, Hes. v. Εἰσκήρπει.] Ἐκχωρίζω exp. Excerno, sed sine exemplo vel Auctionis nomine. [Sext. Emp. 9, 78. LXX. Amos. 7, 12.] Ἐπιχωρίζω, itidem videtur pro Separo et Secerno accipi; affertur enim ἐπιχώρισον pro Subduc, Minue. [* Ἐπιχωριστής, unde * Ἐπιχωριστικός, Stob. Ecl. 1. p. 39.] Καταχωρίζω exp. non solum Semoveo, sed etiam Colloco, In loco statuo et dispono: sine exemplis tamen: sed ea nobis Xen. suppeditat, sc. pro τάττω, ut K. Π. 6, (3, 4.) p. 97. Οἱ μὲν δὲ ταχθέντες τοῦτο ἔπραττον, αὐτὸς δὲ τὸ ἄλλο στράτευμα αὐτοῦ καταχώριζε: 8, (5, 1.) Κατεχωρίζετο δὲ ταχὺ ὅπου δέοιτο. Itidemque alibi usurpat. Sed ea signif. ad χώρα potius pertinet. ["Ad Diod. S. 1, 36. 334. 344. 635. Dionys. H. 1, 4. 17. 3, 1314. Zeun. Ind. Xen. K. Π." Schæf. Mss. * Καταχωρισμός, Schn. Lex. * Ἀντικαταχωρίζω, unde * Ἀντικαταχωρισμός, Antyllus Oribasii p. 98. Matth., Coll. Cod. Ms. 6, 62. * Ἐγκαταχωρίζω, Orig. Philoc. c. 25. p. 92. Dionys. H. 2. p. 315, 11. * Προχωρίζομαι, Gl. Promo. * Συγχωρίζω, Murator. Inscr. 326. * Ὑποχωρίζω, Appian. B. C. 4. p. 638. "Heyn. Hom. 8, 612." Schæf. Mss.]

Ψ.

[Ψ, qua nota significetur in numis aliisque monumentis, ad Greg. Cor. 737. : conf. c. φ, ibid. : cum τ, 726. 739. 762. Schæf. Meletem. Cr. 117. : sic scriptum, †, 46. Bast Lettre 119. ΣΠ pro Ψ, ut ἀσπίνθιον pro ἀψίνθιον, Bekk. Anecd. 815. Ψ in numeralibus valet 700, ψ autem 700,000.]

ΨΑΩ, F. ἥσω, Tergo, Abstergo, Detergo. Interdum autem Rado, vel etiam Radendo detergeo, ut qui strigili sordes deradit et deterget, ψᾶν dicitur, sicut et ψήχειν. Exp. vero et Mulceo : quod ea signif. accipiendum qua tergendō vel fricando caput alicui, Demulcere aliquem dicimur. At Suidas ψᾶν interpr. ὁμαλίζειν, λεπτύνειν, Complanare, Externuare, Planum et tenuem reddere. [“Ad Mær. 422. Valck. Phœn. p. 471. Toup. Opusc. 1, 577. ad Herod. 473. Koen. ad Greg. Cor. 258. Ψῆν, ψῆ, Buttman. ad Plat. Gorg. 522. * Ψῆσις, Toup. l. c.” Schæf. Mss.]

Ψηστός, Tersus, Detersus, Rasus, Derasus, Radendo detersus. UNDE Παλίψηστος, ὁ, ἡ, Iterum Derasus, Deradendo tersus. Pro quo ET Παλίψηστος scriptum reperitur, omisso μ. [“Jacobs. Anim. 231.” Schæf. Mss.] Dicunturque Tabellæ vel Chartæ aut Membranæ παλίψηστοι s. παλίψηστοι, Quæ secundo rasæ et detersæ sunt, ut deleta priore scriptura, nova possit inarari : quas Lat. Deletitias chartas et membranas vocant, opposcentes ei Novam : ut cum Ulpianus ait, Chartæ appellatio et ad novam chartam refertur et ad deletitiam. Plut. in fine libelli quem conscripsit περὶ τοῦ ὅτι μάλιστα τοῖς Ἑγεμόσι δέ τὸν Φιλόσοφον διαλέγεσθαι, de Platone loquens in Siciliam ad erudiendum Dionysium profecto, Εὐρε Διονύσιον ὥσπερ βιβλίον παλίψηστον, ἥδη μολυσμῶν ἀνάπλεων, καὶ τὴν βαφὴν οὐκ ἀνιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν. Idem in lib. περὶ Ἀδολεσχίας, non ita procul ab initio, Οἱ δὲ ἀποκναίονσι δῆπον τὰ ὅτα ταῖς ταυτολογίαις, ὥσπερ παλίψηστα * διαμολύνοντες. Latini etiam Palimpsesti voce utuntur, ut Cic. ad Trebat. 7, 18. Nam quod in palimpsesto, (literas dederis) laudo equidem parsimoniam : sed miror quid in illa chartula fuerit quod delere malueris, nisi forte tuas formulas ; non enim puto te meas epistolas delere ut reponas tuas. An hoc significas, nihil fieri, frigare te, ne chartam quidem tibi suppeditare ? Ubi satis aperte ostendit, palimpsesti nomine se accipere chartam deletitiam : h. e., in qua, deleta priore scriptura, reponitur alia. Sic Catullus Epigr. 19. ad Varum, de Suffeno quodam, Idemque longe plurimos facit versus : Puto esse ego illi millia aut decem aut plura Perscripta, nec sic ut fit, in palimpsesto Relata : chartæ regiæ, novi libri, Novi umbilici, lora rubra, membrana Directa plumbo, et pumice omnia æquata. Sed notandum est, in posteriore Plut. loco vet. Cod. pro παλίψηστα HABERE Παλίψηστα, a ψαίω : ap. Catullum, quibusdam in exemplaribus legi Palinxysto, s. Palinxesto, ut quidam scribere malunt. Sunt porro duo illa COMPP. Παλίγχεστος, ET Παλίγχεστος, e verbis ξέω et ξύω, idem cum ψάω significantibus, sc. Rado, Erado, Derado : sonatque παλίγχεστος s. παλίγχεστος, Iterum raso, Denuo raso et pumice æquatus ; nam ξύνειν et ψᾶν ita significant Radere s. Eradere, ut simul τοῦ ὁμαλίζειν et Æquandi s. Complanandi habeant signif. aliquam, et præsertim si tabellam scriptoriam ψᾶν s. ξύνειν dicamur. Bud. SCRIBIT Παλίγχεστος, ut et Παλίγχεστος alii. [Παλίψηστον, Montf. Palæogr. 9.]

Ἀναψάω, Tergo, Tergendo fricandoque demulceo, ut καταψάω. Pro ἀποψάω ap. Ctes. Οὗς ἐρίω ἀνα-

ψώντες ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀποπιέζουσιν εἰς ἀλαβάστρους λιθίους, Lana ex arbore detergentes et excipientes. [“T. H. ad Plutum p. 387.” Schæf. Mss.]

Ἀποψάω, Abstergo, Detergo ; interdum etiam Detergendo s. Abstergendo colligo. Diosc. 1, 38. de cicino oleo, Ἄρας τὸν λέβητα ἀπὸ τοῦ πυρός, ἀπὸ ψαμύακι τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον, καὶ ἀποτίθεσο. Sic 4, 65. Ἀποψᾶν τὸ δάκρυον ἐπερχόμενον δακτύλῳ εἰς μύακα, Lacrymam digito in concham abstergere. Idem alibi, Ἀποψᾶν τὸ ἐφιστάμενον ἔλαιον. Et rursum, Σπόγγῳ ἐκ ψυχροῦ τὸ χεῖλος τῆς χύτρου ἀποψᾶν, Spongia imbuta aqua frigida detergere labrum ollæ. Passive ἀποψᾶσθαι etiam dicitur aliquis qui se detergit s. abstergit, ut ap. Xen. K. Π. 1, (3, 5.) Ὅταν μὲν οὖν ἄρτου ἄψῃ, εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον ὀρῶ σε ὅταν δὲ τούτων τινὸς θίγῃς, εὐθὺς ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρομάκτρα. Ubi vides synonymos eum posuisse τὴν χεῖρα ἀποψᾶσθαι et ἀποκαθαίρειν τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρομάκτρα. Itidem ex Eod. affertur Τὴν χεῖρα ἀποψώμενον εἰς χειρομάκτρον. J. Poll. quoque ἀποψᾶσθαι et ἐναπομάττειν synonymos ponit, ut et Suid. ἀπεψησάμην exp. κατεμαζάμην : nam ἀποψᾶν, inquit, dicunt τὸ ἐκμάσσειν. Aristoph. autem ἀποψᾶσθαι peculiariter accepit pro Abstergere nates, Detergere anum s. podicem : Πλ. (816.) ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι, Ἄλλα σκοροδίῳ ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστοτε, i. e., inquit Suid., καθαίρομεν τὴν πυγὴν τοῖς τῶν σκοροδῶν φύλλοις. || Ἀποψᾶσθαι redditur etiam Deradi, ut Ruell. accepit, qui h. l. Diosc. 4, 65. Ἐν μέντοι τῷ τέμνειν ὀπίσω ἀναχωρεῖν δεῖ, πρὸς τὸ μὴ ἀποψᾶσθαι τῶν ἱματίων τὸν ὀπὸν, sic reddidit, Cum tamen inciditur, retrocedendum est, ne vestibus succus deradatur. Veruntamen et ibi pro Detergi s. Abstergi accipi potest, vel Abstergendo tolli, Detergendo auferri. || Suid. ἀπέψησαν exp. etiam ἀπετίναξαν, afferens h. l., qui est Aristoph. Ἰππ. (572.) Εἰ δὲ πον πέσοιεν εἰς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί, τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἂν. Sed et hic pro Detergere s. Abstergere accipere verbum ἀποψήσασθαι nihil vetat : ut dicat, athletas s. palæstritas, si forte in lucta caderent iu humerum, subito detersisse pulverem illum qui inter cadendum adhæserat, ne cecidisse viderentur. Atque adeo Suidas ipse subjungit, Τοῦτο ψευδόπτωμα λέγεται, ὅταν οἱ πεσόντες ἐξαναστάντες ἀποψῶσι τὴν κόριν, ἵνα μὴ ἐλεγχόν τοῦ πτώματος ἔχοιεν. Quæ verba ap. Schol. quoque leguntur : qui rectius ἀπεψήσαντο accepit pro ἀπεμάζαντο, subjungens præterea, ὥς οἱ παλαίοντες, ἵνα μηδὲν ἔχοιεν πτώματος. At partic. ἀπεψήσας, quod idem Suid. exp. ἐφθὸν ποιήσας, et καινωργήσας, afferens ex eod. Comico, Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ἡμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκας : subjungensque, ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται τὰς τροφὰς τοῦ Διονύσου ἀπεψήσασα ἀνανεῶσαι : hoc, inquam, partic. ἀπεψήσας ab alia profectum est origiue, sc. a THEM. Ἀπεψέω usurpato pro ἀφεψέω, SICUT Ἀφεφθος quoque dicitur pro ἀφεφθος ab ἀφέψω significante Decoquo, interdum etiam Decoquendo renovo. [“Wakef. Herc. F. 999. Brunck. Aristoph. 1, 172. Kuster. 108. T. H. ad Plutum p. 387. Bergler. ad Alciph. 153. Valck. Adonias. p. 317. Bibl. Crit. 3, 2. p. 17. Toup. Opusc. 1, 179. Act. et med., Kuster. V. M. 3.” Schæf. Mss.] Porro ab ἀποψάω est VERB. Ἀπόψημα, ET Ἀπόψηστος. Quorum prius illud signif. Id quod abstergendo detractum est, ut sunt sordes et purgamenta quæ abstergendo detrahuntur ; interdum etiam Ramentum, h. e. Id quod radendo detractum est. Hoc vero posterius ἀπόψηστος signif. Detersus s. Derasus. At neutrum Ἀπόψηστον Hes. substantive exp. τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρούμενου σίτου, h. e. Hostorium, Radius, Lignum quo mensuræ de-

raduntur, s. quo inter mensurandum deraditur quod superat. Vide et Ἀπομάττομαι supra, T. 2, 802. [* Ἐναποψάω, Schol. Aristoph. Ἀ. 843. * Ἐναπόψης, Phav. 77.]

Διαψάω, Tergendo s. Radendo penetro, h. e. Ita tergo vel rado ut simul penetrem, Tergeudo s. Radendo pertundo ac perforo. Suid. διαψᾶν generalius exp. διορύττειν, * διασκαλεύειν, afferens hunc sine Auctoris nomine locum, Κελεῖσθαι πάντας διαψᾶν τὴν ἄμμον, καὶ ποιεῖν βοθύνους εὐμεγέθεις.

[* “Ἐμψάω, Jacobs. Anth. 8, 392. Callim. 1. p. 488. * Ἐνιψάω, Toup. Opusc. 1, 438. Wakef. S. Cr. 1, 11. Valck. Callim. 276. * Ἐπιψάω, T. H. ad Plutum p. 387.” Schæf. Mss.]

Καταψάω, Tergendo fricandove demulceo; interdum et simpliciter Defrico, Demulceo. Xen. Ἀπολ. (28.) Καταψήσας αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν. Itidemque Herod. (6, 61.) Καταψῶσα τοῦ παιδίου τὴν κεφαλὴν, Caput puellæ demulcens. Suidas καταψήσας exp. τῇ χειρὶ ὁμαλίσας, afferens e Polyb. (10, 18, 3.) Τὸν δὲ παῖδα πρὸς ἓνα προσαγόμενος καὶ καταψήσας, θάρρειν ἐκέλευε. Itemque e Philostr. Καὶ τὸ καταψῆσαι τοῦ ἵππου καὶ τὰ ὦτα καὶ τὴν χαίτην: quod itidem est Demulcere, h. e. Leniter manu defricare et detergere. [“ Wakef. Trach. 698. Boiss. Philostr. 348. ad Charit. 555. 689. 693. Jacobs. Anth. 7, 396. 9, 31. T. H. ad Plutum p. 388. Toup. Opusc. 1, 577. Koen. ad Greg. Cor. 258. Wassenb. ad Hom. 46. ad Callim. 1. p. 242. ad Herod. 473.” Schæf. Mss. * Ἐπικαταψάω, Strabo 17. p. 664=1187.]

[* Παραψάω, Osann. Auct. Lexx. Gr. Bentl. Meander. p. 14. J. Poll. 4, 152. * Παράψητος, ibid.]

Περιψάω, Circumcirca abstergo s. defrico, Circumquaque detergo, περισπογγίζω. Aristoph. (Πλ. 730.) καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, τὰ βλέφαρα περιέψησε, Palpebras circumabstersit. Alii simpliciter, ἐξέμαξε, Extersit. Ἴππ. (909.) Ἴδου δέχου κέρκον λαγῶ, τὴν φθαλμίδιω περιψῆν. Ubi etiam nota περιψῆν Attice vel Ionice positum pro περιψᾶν, ut ἔην pro ἔαν. [“ Buttm. ad Plat. Gorg. 523.” Schæf. Mss.] Περίψημα, τὸ, Id quod ejusmodi detersione defricationeque vel detersione detrahatur s. deducitur, sordes et purgamenta detergendo defricandoque, s. deradendo, detracta. Vocab. ἀφελέστερον τοῦ λύματος, ut testatur Eust. 1935., ubi ipsum esse ait συγγισμά τι. Utitur autem eo Paulus Apostolus in 1 ad Cor. 4, (13.) Βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν ὡς περικαθάρα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα, ἕως ἄρτι. Ubi vetus Interpres vertit, Tanquam purgamenta hujus mundi facti sumus, omnium peripsema usque adhuc, servata sc. voce Græca: Interpr. novissimus, Utque omnium sordes usque adhuc. Erasmus, Rejectionem, quod Tac. Ejectionem vocat, alii Ramentum etiam. Græcus ἐξηγητὴς illud περίψημα esse et vocari ait τὸ σάβανον, ὃ τοὺς ἰδρωτάς τοῦ κάμνοντος ἀποψήχει: ut sit ipsum Detersionis instrumentum, quo sordes abstergunt: quod Peniculum Latine vocare queas, novo autem verbo, ad exprimendum Græcum, Detersorium. Idem tamen περικαθαράτων nomine, (obiter autem nota hoc VOCAB. Περικαθάραμα,) acceperat ipsa ἀποψήγματα καὶ ὡς περ * ἀποσαρώματα, ἥγονν σκύβαλα ὅπερ, inquit, κοινῶς ἀποφιλοκαλήματα. Ut sit, confert sese Apostolus cum iis quæ non modo nullius penitus sunt pretii, sed etiam quæ omnes a se quamlongissime esse velint: significans sese Christi nomine ὑπὸ πάντων εὐτελίζεσθαι et esse πάντων ἀποκάθαρα. Nota vero, præter illud Περικαθάραμα, ETIAM Ἀποφιλοκαλήμα, formam habens verbalis AB Ἀποφιλοκαλεῖν vel potius Ἀποφιλοκαλεῖσθαι. [“ Wakef. S. Cr. 4, 138. * Περίψης, Toup. Opusc. 1, 577. Bast Lettre 60.” Schæf. Mss.]

Συμψάω, Corrado; Radendo complano et adæquo: ut is, qui in arena sedit, eam συμψῆσαι dicitur, cum eam leviter manu radens complanat, ne vestigium corporis remaneat, sed deleatur. Aristoph. N. (975.) Εἰτ’ αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους (sc. τοὺς παῖδας τοὺς ἐν παιδοτρίβον καθίζοντας) ἔδει συμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι Εἰδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἡβῆς μὴ καταλείπειν: etenim ἐν ψάμμω λεπτοτάτῃ ἐγυμνάζοντο

A κατέψων δὲ τὸν τόπον ὅπου ἐκαθέζοντο, ἵνα μὴ σημεῖον τῆς ἡβῆς ἐαυτῶν καταλείψειαν τοῖς ἐρασταῖς: inquit Schol., qui hoc συμψῆσαι exp. etiam συγχέαι: recte, cum et Plut. verbo συγχέαι in re simili utatur, nec non verbo ἀφανίσαι et συνταράξει: ut cum Symp. 8, 7. Pythagoram ait jussisse συνταράττειν ἀναστάντας ἐξ εὐνῆς τὰ στρώματα, καὶ χύτρας τύπον ἐν σποδῶ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχέειν. Et mox, Τῆς χύτρας τὸν τύπον ἀφανίζειν. Et rursum, Τῶν στρωμάτων τὴν συντάραξιν præcepisse, quoniam non deceat ἀνδρὶ συγκεκοιμημένης γυναικὸς χώραν ὁρᾶσθαι, καὶ τύπον ὡς περ ἐκμαγειῶν ἀπολειπόμενον. Dicuntur igitur τὰ ἐναπομαγαγμένα etiam s. τὰ ἐκμαγεῖα συμψᾶσθαι, cum delentur ratione aliqua. Fluvius quoque aliquem vel aliquid συμψᾶν dicitur, cum ipsum absorbens e conspectu hominum subducit: ita ut non magis appareat quam aliquod ἐκμαγειῶν ἐν ψάμμῳ συμψηθείσῃ καὶ συγχυθείσῃ. Herod. (1, 189.) Τῶν τις ἱερῶν ἵππων τῶν λευκῶν ὑπὸ ἱβριος ἐσβὰς ἐς τὸν ποταμὸν, διαβαίνειν ἐπειράτο ὃ δὲ μιν συμψήσας, ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων. Sic Jambli. Βιαζομένους δὲ τοὺς κολυμβητὰς συμψήσας ὁ ποταμὸς ἔφερε κάτω, καὶ οὐκέτι ἀπενόστησαν, ubi videtur esse Ita auferre s. abripere aliquem ut nulla ejus vestigia supersint, non magis quam ejus quod deletum est. [“ Jacobs. Anim. 306. Brunck. Aristoph. 2, 105. Abresch. Lectt. Aristæn. 323. Toup. Opusc. 1, 455. Herod. 89. Koen. ad Greg. Cor. 242. * Συμψῆμα, Toup. Emendd. 2, 217.” Schæf. Mss. Hesych. 2, 131.] [* “Υποψάω, bona vox est, (suspectam habuerat Ernesti,) v. c. ap. Ælian. N. A. 14, 5.” Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Ὑποψάομαι, Schol. Aristoph. Πλ. 1055. p. 387. T. H.]

Ψήχω, F. ξω, i. q. ψάω significat, e quo et derivatum est, ut νήχω e νέω. I. e. Rado, Frico, Tergo, vel Fricando radendoque detergo, Destringo: ut equum vel hominem balneantem ψήχειν dicimus, quem Strigili defricamus et destringimus, vel panno duriore detergimus. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 4.) Ἴπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους ψόφον ἐποιοῦν: de R. E. Τῷ ἵπποκόμῳ ἐκτέον μὲν τὸν ἵππον ὅπου ψήξει. Itidem Ateas Scythiæ rex ap. Plut. (6, 666.) Τοὺς πρέσβεις τοῦ Φιλίππου ψήχων τὸν ἵππον, ἠρώτησεν εἰ τοῦτο ποιεῖ Φίλιππος, Destringens equum. Suidas quoque ψήχειν exp. τρίβειν, ξύειν, afferens similem superioribus locum, Οἱ δὲ Μαυρούσιοι παραυτίκα οἱ μὲν τοὺς ἵππους ἐψήχον· οἱ δὲ λόγχας, οἱ δὲ ξίφη ἠκόνων. Rursum Xen. Ἴππ. (4, 4.) p. 548. passiva et voce et signif. Ἐλατμένων γεμῆν τῶν ὠτῶν ἀνάγκη τὸν ἵππον καὶ περὶ τὴν χαλινουῖσθαι καὶ περὶ τὸ ψήχεσθαι δυσκολώτερον εἶναι, Et dum frænatur et dum dstringitur. Ibid. paulo post, hæc destructionis præcepta dat, Ἐπειδὴν δὲ ψήχη (sc. equiso) ἀρχεσθαι μὲν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς χαίτης· μὴ γὰρ καθαρῶν τῶν ἄνω ὄντων, μάταιον τὰ κάτω καθαίρειν· ἔπειτα δὲ κατὰ μὲν τὸ ἄλλο σῶμα πᾶσι τοῖς τῆς καθάρσεως ὄργανοις ἀνιστάντα δει τὴν τρίχα, σοβεῖν τὴν κόριν κατὰ φύσιν τῆς τριχὸς· τῶν δ’ ἐν τῇ ῥάχει τριχῶν ἄλλω μὲν ὄργανῳ οὐδεὶν δεῖ ἀπτεσθαι, ταῖς δὲ χερσὶ τρίβειν καὶ ἀπαλύνειν ἥ περ φύσει κέκλινται. Ubi nota ψήχειν veluti speciem contineri sub τῷ καθαίρειν veluti genere, et affine habere verbum τρίβειν: quod manu potius vel linteo duriore fit, ut τὸ ψήχειν strigili: quæ eam ob rem ψήκτρα nominatur et ξύστρα. Atque adeo vicinam signif. habent duo illa verba ψήχειν et τρίβειν, ita ut illud pro hoc interdum accipiatur, velut in hoc ap. Suid. Epigr. Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρον Φεῖδεται, Lapidem terit s. atterit, veluti cum crebra rasura frictioneque et destructione s. detersione aliquid atteritur. Sic vero et gutta crebris casibus itidem πέτραν κοιλαίνει et excavat. || Hes. ψήχει exp. non solum καταμάσσει, σμήχει, ξύει, τρίβει, verum etiam πρᾶννει: quod est Delinit, Demulcet, καταψᾶ. In qua signif. accipiendum videtur ψήχουμαι τὸν δικαστήν, quod ap. Eund. legitur: ut sit Delinitio et demulceo judicem: metaphora sumpta ab iis, qui animal aliquod levius destringendo defricandoque et detergendo demulcent et deliniunt. Apud Suid. legitur ψηχόμεν τὸν δικαστήν. [“ Wakef. Trach. 698. Jacobs. Anth. 6, 269. 9, 354. Aristoph. Fr. 220. Matth. ad Gloss. Min. 36. Pierson. Veris. 132. Valck.

Hipp. p. 178. Beck. ad Plut. Plac. 150. Scribo, A Callim. 1. p. 459. Ψήχω et ψύχω. Zeun. ad Xen. K. Π. 735. ad Lucian. 1, 520. ad Callim. 1. p. 242." Schæf. Mss.]

Ψήγμα, τὸ, Id quod radendo, destringendo et detergendo detractum est, Ramentum. Plut. (8, 880.) Τοῖς διὰ τοῦ φωτὸς αἰεὶ διάττονσι ψήγμασι μικροῖς καὶ θραύσμασι: solent enim quisquilæ illæ, quæ in detersione vestium destringuntur, in aërem subvolitare. Sic ἤλων ψήγμα et χαλκοῦ ψήγμα, et χρυσοῦ ψήγμα, Ramentum clavorum, æris, auri. H. e. veluti Glebulæ aut Squamulæ quædam quæ suapte sponte decidunt. Diosc. 5, 88. Χαλκοῦ δὲ ἄνθος, ὃ τινες τῶν παλαιῶν ἤλων ψήγμα ἐκάλεσαν, ἄριστόν ἐστι τὸ εὐθρυπτον: nam flos æris fit ipso ære fuso et in alias fornaces translato, ubi flatu crebriore excutuntur velut milii squamæ, quas vocant florem: cadunt autem, cum panes æris aqua refrigerantur rubentque. Eaque inter ψήγμα illud et τήν λεπίδα est differentia, quod squama decussa est vi clavis, per quos panes ærei ferruminantur, s. quod squama excutitur ictibus iisd. panibus, flos cadit sponte, ut docet Plin. 34, 11. Idem Plin. eod. lib. c. 13. quod ψήγμα vocarat, postea nominat Paleam quandam s. Palam, ut quidam scribunt, qui Strabonem quoque πάλας dixisse annotant pro ψήγματα. Item in Epigr. ψήγμα χρυσοῦ, ut ap. Athen. quoque (233.) Ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα, ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: (203.) Pactolus fluvius χρυσοῦν ψήγμα καταφέρει: qui fluvius ap. Juv. aurum rutila volvit arena, ap. Virg. pingua culta irrigat auro. Sic Strabo 3. p. 63. Ἐν τοῖς ψήγμασι τοῦ χρυσοῦ: item, Ἐν δὲ τοῖς ἐπικλύστοις ἀπολάμπει τὸ τοῦ χρυσοῦ ψήγμα. Quod ψήγμα ibid. χρυστῖν ἄμμον appellat. Item ψήγματος τάλαντα, Herod. (3, 94. 95. 98.) Talenta aureorum ramentorum s. auri ramentorum: ut Plin. quoque appellat, 33, 4. et 31, 7. Hes. quoque ψήγμα exp. ξύσμα, et μικρὸν θρύμμα s. κλάσμα, ut et Suidæ ψήγματα sunt μικρὰ κομμάτια. ["Thom. M. 365. Jacobs. Anth. 9, 510. D. R. ad Longin. 253. Herod. 246." Schæf. Mss. * Ψηγάτιον, Plut. 9, 500.]

Ψῆξις, ἡ, Rasio s. Rasura, Defricatio, Destructio, Detersio. Xen. Ἰππ. (5, 3.) Ὅταν ἐπὶ ψῆξιν καὶ ὅταν ἐπὶ κυλίστρῳ ἐξάγῃ τὸν ἵππον: [10.]

Ψηκτήρ, ἦρος, ὁ, ET [* Ψηκτήριος, ἰα, ἰον, unde] ψήκτρα, ἡ, dicitur τὸ τῆς ψήξεως καὶ καθάρσεως ὄργανον, Instrumentum quo radimus, defricamus, destringimus et detergimus, ut est radula et strigil: nam et strigil dicitur ex eo, quod equi, et ii qui balneant, soleant ea stringi s. destringi: ξύστρα et σπλεγγίς etiam nominatur. Legitur autem utrumque vocab. ap. Suid., qui ψήκτραν esse ait ἐργαλεῖον, δι' οὗ τοὺς ἵππους κνήθουσι: afferens ex Epigr. Καὶ πριστὸν ψήκτρης κνήσμα σιδηρόδετον. Et rursum, Καὶ ψήκτραν ἵππων ἐρυσίτριχα. Ubi recte πριστὴ vocatur et ἐρυσίτριξ, quoniam serratos habet dentes, et pilos equorum fluxos detrahīt. Itidem Eur. Hipp. (1174.) Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζουσι τρίχας, Strigilibus equorum pectebamus comas. Recte et ipse; nam ut pectine caput nostrum, ita strigili corpus equi καθαίρομεν. ITEM Ψηκτρὶς ET Ψήκτρια dicitur pro ψήκτρα, ut in ξύστρα videbis supra, T. 2, 1132. Apud Hes. legitur ETIAM Ψακτῆρ, ψήκτρα: quod ψακτῆρ, Doricum est. ["Ψηκτῆρ, ψήκτρα, Toup. Opusc. 1, 578. Ψήκτρα, Jacobs. Anth. 8, 170. 238. 9, 217. Aristoph. Fr. 221. Valck. Hipp. p. 178. 288. Toup. Emendd. 2, 556. Opusc. 1, 450." Schæf. Mss. * Ψηκτρίον, Gl. Strigla, Suid. 1, 553. * Ψηκτρίζω, Pierson. Veris. 133. Valck. ll. cc." Schæf. Mss.]

Ψηκτὸς autem ET Ψηκεδών, licet et ipsa derivata sint e ψήχω, tamen illud in VV. LL. exp. Modius, hoc vero ab Hes. et Suida κοινορτὸς, Pulvis. Ac quod ad illam exp. attinet, nullo modo dubito quin aperte mendosa sit: hæc autem ferri potest; videmus enim et ψήγματα nominari Quisquilias et pulveris particulas in ære volitantes, quales sunt αἱ ἄτομοι. [* Ψαύριος, Hes. κοινορτὸς, φορητός: οἱ δὲ, * Ψαυρός.]

* Ἀψκητος, ὁ, ἡ, Qui non est rاسus, destrectus aut detersus. Suidas [ex Aristoph. A. 657.] ἀψήκτω κοθῶρ-

νφ πατάξω τὴν γνάθον, exp. ἀκαμάτω, σκληρῶ, "ἀμαλάκτω ὑποδήματι. Forsan autem ἀψκητα dicuntur τὰ σκληρὰ, quoniam radendo dstringendoque et detergendo molliora fiunt et leniora.

* Ἀναψήχω, i. q. ἀναψάω, ut ψήχω i. q. ψάω, ["Heyn. Hom. 5, 148." Schæf. Mss. * Ἐξαναψήχω, Periander Stobæi s. 38. p. 225. Ὁ φθόνος τὴν ψυχὴν ἐξαναψήχει: susp.]

* Ἀποψήχω, i. q. ἀποψάω, Derado s. Abrado, Destringo, Detergo s. Abstergo. Diosc. 5, 89. de squama æris, Πλατεία τε τῇ χειρὶ τρίβε εὐτόνως ἐν τῇ θυνείᾳ, οἰονεὶ ἀποψήχων. Ubi Ruell. Et distentia manu squama, quasi destringenda sit, vehementer confricatur. Ἀπόψηγμα, τὸ, Id quod radendo destringendove aut detergendo est deductum, Ramentum, Strigmentum, Purgamentum. Et sordes rasione s. destructione et detersione detractæ. Utitur hoc vocab. Græcus Epistolarum Pauli ἐξηγητῆς supra in Περίψημα, exponens περικάθαρμα. [* Ἀπόψηξις, Paul. Æg. 137, 49. * Ἀποψηκτέον, Geop. 17, 20. * Προσαποψήχω, Schneidero susp. * Ὑπαποψήχω, Ælian. H. A. 3, 21.]

* Διὰψήχω, ad Lucian. 1, 520. Zeun. ad Xen. K. Π. 735." Schæf. Mss.]

* Ἐκψήχω, unde ** Ἐκψηγμα, Ramentum, Minimal terræ, Clem. Alex. 206. Bast. Ep. Cr. 134= Lettre 96.]

* Ἐπιψήχω, In superficie rado, Destringo. Detergo. Ἐπίψηγμα, τὸ, ejusmodi Ramentum s. Strigmentum, aut Purgamentum. Diosc. 5, 119. Ἀλὸς ἄχνη ἐπίψηγμά ἐστιν ἀλὸς, ἀφρώδης, Marc. Spumosa maris lanugo, Ruell. Spumosa maris lanugo s. ramentum.

Καταψήχω, Derado, Destringo, Detergo, Nicander Θ. (53.) de fugandis serpentibus et animalibus venenatis, Ναὶ μὴν καὶ βαρύοδμος ἐπὶ φλογὶ μοιρηθεῖσα Χαλβάνη, ἄκνηστὶς τε καὶ ἡ πρίονεσσι τομαίῃ Κέδρος, πουλυδόουσι καταψηχθεῖσα γενείοις, Ἐν φλογὶ καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιμον ὁδμὴν, Cedrus dentatis destrecta strigilibus ex arbore. H. e. Resinua quæ e cedro manat, et dentatis inde strigilibus detrahitur: (sic enim interpretari malo quam cum Schol. διαρθεῖσα et καταπρισθεῖσα.) Unde Virg. G. Disce et odoratam stabulis accendere cedrum, Galbaneoque agitare gravi nidore chelydros. Rursum Nicander Θ. (898.) dicit, ἡδ' ὅσα χαύνης Οἰνάνθης βρύα λευκὰ καταψήχουσι νομήες, ubi Schol. exp. συντρίβουσι, Conterunt et contundunt. Suid. quoque καταψήχων exp. τρίβων, nec non ὀμαλίζων, Æquans, Complanans, ut ψῆν quoque significat ὀμαλίζειν: veluti cum racione aliquid complanatur et adæquatur. || Καταψήχων ab Hes. exp. etiam κολακεύων, ἡσυχὴ τρίβων, Adulans, Leniter terens s. destringens aut defricans, h. e. demulcens. [Vide Schw. ad Athen. 257.] Quam signif. habet et verbum καταψῆν, teste Suida etiam, partic. καταψῶν exponeute καταπραύνων, in li. l. Aristoph. (Eir. 75.) καταψῶν αὐτὸν ὥσπερ πωλίον, i. e., inquit, ὥσπερ πῶλον καταψῶν ταῖς χερσὶ καὶ ὀμαλίζων. Solent enim pulli equini leni frictione et destructione demulceri ac deliniri. ["Pierson. Veris. 132. Valck. Hipp. p. 178. 288. ad Callim. 1. p. 242. Wakef. Alc. 100. Trach. 678. 698. Brunck. Apoll. Rh. 131. Jacobs. Anth. 11, 98. Boiss. Philostr. 347." Schæf. Mss. * Ἐπικαταψήχω, Appian. 2, 377= 145.]

Παραψήχω, Derado, Destringo, Detergo: itidem ut καταψήχω. Plut. Symp. 2, 7. Διὸ καὶ παραψήχουσι τοὺς τοίχους (τῆς νεὸς,) τὰ βρύα καὶ τὰ φυκία τῶν ξύλων ἀποκαθαίροντες, [ubi Reisk.: 'Aut leg. παραψήχουσι, Ventilant, aut περιψήχουσι, Circumcirca abstergunt.' "Thom. M. 783. ad Callim. 1. p. 242. * Περιψήχω, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Συμψήχω, Corrado, Contero, ut ψήχω interdum pro τρίβω et Tero ponitur: unde partic. συνεψηγμένα, Contrita. Bud. e Diosc.

* Ὑποψήχω, Subrado, Athen. 233. Τὰ ψήγματα χρυσοῦ σὺν ταῖς ἄμμοις ὑποψήχοντες.]

Ψαίω quoque a ψάω esse derivatum, et eand. cum eo habere signif. patet e COMP. Παλίμψαιστος, quod antiqua exempl. habent pro παλίμψηστος in l. quodam Plut. supra c. Utitur autem eo verbo ψαίειν

Hes. in exponendo ψαίρειν, sed ambiguum quo significatu. ["Wakef. Trach. 678. Kuster. Aristoph. 3. 12." Schæf. Mss.] UNDE Ψαίστωρ, ET Ψαιστός. Quorum illud poni videtur pro ψηκτήρ s. ψηκτήριος, Destructorius, Derasorius, Detersorius, in h. ap. Suid. ex Epigr. pentametro, Σπόγγον ἔχειν καλάμων ψαίστορ' ἀπὸ Κνιδίων: quem tamen non exp. ["Jacobs. Anth. 8, 162. *Ἀποψαίστωρ, ibid." Schæf. Mss.] Hoc autem ψαιστός satis aperte ait vocari ἀπὸ τῆς τοῦ μύλου * περιψήσεως: ψαιστὰ esse dicens ἄλφιστα ὑπὸ μύλης κατεψηγμένα, (pro quo forsitan scr. κατεψηγμένα, Contusa s. Contrita;) item ἄλφιστα ἐλαίω καὶ οἴνῳ δεδενμένα, ἅπερ ἐπεθυμίων τοῖς θεοῖς, Farinas oleo et vino subactas, quæ adolebantur Diis, ut in Epigr. Καὶ ψαιστῶν ολίγων δρύϊνα πενιχραλέον. Et rursum, Ψαιστά τε πίνεντα καὶ * εὐθήσανρον ἔλαιον. Sic ap. Athen. 7. Ἀγοράσας Λιβανωτὸν ὀβολοῦ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς Πάσαισι, τοῖς δ' ἥρωσι τὰ ψαίστ' ἀπονέμων. Et ap. Aristoph. Πλ. (138.) "Ὅτ' οὐδ' ἂν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἐτι Οὐβουν ἂν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἔν. Similiter ψαιστὴν μάζαν Gal. ap. Hipp. intelligit ταῖς μέλιτι καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένην: quoniam sc. et τὰ ψαιστὰ ita δεύοντο. Alio autem nomine ejusmodi ψαιστὰ vocabantur κάμματα voce Laconica, teste Athen. 4. (p. 140.) ubi et ipse ait ea fuisse ἄλφιστα ἐλαίῳ ἐράμμένα, Farinas oleo conspersas et imbutas. Possumus vero cum hoc neutro ψαιστὰ subaudire πέμματα, vel πόπανα. Suid. enim πέμματα quædam esse ait et Lex. meum vet. πόπανα: quod etiam addit, fuisse * πλατύματά τινα στρογγύλα, significans fortasse illis verbis Liba lata et figuræ orbicularis. Ceterum notandum est, in Lex. quodam vet., quod Cyrillus conscripisse creditur, non cum diphthongo, sed ψιλῶς SCRIBI ψεστὰ, itidemque exponi ἄλφιστα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδενμένα. Quod si mendo caret, derivare poterimus a ψέω significante λεπτύνω, quod et ipsum ex hoc ψάω ortum tradunt Gramm., ut infra annotabo. ["Ψαιστός, Thom. M. 456. Jacobs. Anth. 7, 76. 9, 31. Epigr. adesp. 203. Bast Lettre 60. Kuster. Aristoph. 3. 12. ad Timæi Lex. 277. Toup. Opusc. 1, 526. 577. * Ψαιστὶον, ibid. ad Timæi Lex. 143. Jacobs. Anth. 9, 31." Schæf. Mss. * Ψεστοαφύη, Artemid. 2, 14. ubi forte leg. ἐψηται ἀφύαι.] Rursum a ψαίω derivatum EST ψαῖσμα, quod Hes. exp. σῖτον ολίγον. [* "Καταψαίω, Kuster. Aristoph. 3." Schæf. Mss.]

¶ Ψαίρω etiam ejusd. esse originis indicat idem Hes. utpote qui ψαίρειν per ψαίειν exponat: addens tamen et has signif. τινάσσειν, ῥιπίζειν, σύρειν, ἀσθενῶς τι ποιεῖν. Gal. autem in suo Lex. Hippocr. ψαίρειν exp. ἐννήχεσθαι, προσψαύειν, Inuatare, Attingere: haud scio an respiciens ad Hippocr. Γυναικ. 2. de vulvæ procidentia, Ἡ δὲ νοῦσος λαμβάνει ὁκτόταν ἐκ τοκοῦ ἐούσα ποινήση ἢ παλαιπωρήσῃ, ὥστε ψαίρειν τὰς ὑστέρας. Apud Eund. vero et de pulsu dictum hoc verbum legitur, eod. lib. Ἰδρὼς πούλνς, σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες, βληχροὶ, ἐκλείποντες. Significare porro et ταχύνω, Accelero, Festino, Propero, innuunt Suid. et Lex. meum vetus, dum inde derivant ψαρός, quod pro ταχύς accipiunt. ["Valck. Phæn. p. 471. Matth. ad Gloss. Min. p. 35. Brunck. ad Æsch. Pr. 394." Schæf. Mss.] UNDE COMP. Διαψαίρω, significans Pertergo, Perpurgo, teste Hes. qui διαψαίρειν pro διακαθαίρειν affert, i. e. Perpurigare: est autem tertio et destructio species quædam τῆς καθάρσεως, ut in ψήχῳ e Xen. docui: unde clarius adhuc patet ψαίρω a ψάω originem traxisse, atque signif. habere non multum ab eo remota. Idem tamen Lexicographus διαψαίρουσιν exp. etiam διαπνέουσι, Perfiant, Perspirant: qui etiam addit, ψαίρειν dici τὸ ἰστίον εἶναι ἐλαφρῶς διαπνέεται, Cum lenibus perflatur auris. Suidas etiam διαψαίρουσιν exp. διαπνέουσι, quoniam, inquit, ψαίρειν οἱ ναυτικοὶ vocant τὸ πνέειν, Flare, Spirare. Uterque respiciens ad Aristoph. "Ὅρν. (1717.) Αὔραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, Perfiant cirros fumi: metaphora sumpta a re nautica. Schol. ibi διαψαίρειν exp. ἡσυχῇ διακινεῖσθαι καὶ ψοφεῖν, ita paraphrastice explicans ea verba, αἱ αὔραι διακινεῖσαι τὴν πλεκτάνην τοῦ καπνοῦ

τῶν θυμιάματων, Levi motu disjiciunt. Itidem vero ψαίρειν Hes. exposuerat ῥιπίζειν et τινάσσειν, quæ verba cum διαπνέω et διακινέω affinem habent signific. In VV. LL. exp. διαψαίρω præterea Distraho; Dissolutus sum, Diffuus; Quietus sum, ex Eur. ["Pierson. ad Herodian. Philet. 456. Valck. Phæn. p. 472. Jacobs. Anth. 12, 349." Schæf. Mss. * Ἐπιψαίρω, Opp. 'A. 4, 511.] ITEM Καταψαίρω significans et ipsum Levi motu agitor vel Commoveor; nam Hes. et Suid. καταψαίρουσι interpr. κινεῖν, Moventur, Commoventur. "Μεταψαίρων, Hes. affert pro μεταφέρων, Transfersens," [ex Eur. Phæn. 1405. * "Υποψαίρω, Valck. Phæn. p. 471." Schæf. Mss.] Derivatum inde ET Ψαρός, NEC NON Αἰψηρός SIVE Λαίψηρός, quæ significant Mobilis, Agilis, Qui celeri concitatur motu, Celer, Velox: ut testantur Schol. Aristoph. et Suid., qui ψαρόν ἔπρον ap. Comicum illum (N. 1225.) exp. τὸν ταχύν, ἀπὸ τοῦ ψαίρειν, inquirunt, unde et αἰψηρός. Quanquam ab lisd. et alia affertur expositio: sc. τὸν τὸ χρώμα τοιοῦτον, quoniam sc. ψαρόν est εἶδος quoddam χρώματος: id quod Hes. etiam testatur, ψαρόν exponens ποικίλον, σποδοειδές, Varium, Cinerei coloris. Sic vero et Lex. meum vetus in loco illo Aristophanico ψαροῦ ἔπρον nomine accipit non solum τὸν ταχύν, verum etiam τὸν ποικίλον καὶ κατάστικτον, Varium et variis conipunctum s. Distinctum maculis. ["Brunck. Aristoph. 2, 116." Schæf. Mss.] Forsitan autem ET Ψάρες, SIVE Ψῆρες, (quod esse εἶδος στρουθοῦ, Genus quoddam passeris, ait Hes. generalius etiam, cum aliis, εἶδος ὄρνέου,) hinc nomen invenisse existimandi sunt. Sunt enim et eæ aviculæ quibusdam veluti punctis distinctæ. Lat. Sturnos vocant. Atque adeo confirmari potest opinio ista, ex eo quod ut Aristoph. priorem syllabam in Ψαρός, ita Hom. primam in ψάρες producat, ut Il. P. (755.) Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἡ ἐκ κοιοῖων, Οὐλον κεκληγόντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα Κίρκον, ubi recte dixit νέφος: sturnorum enim generi, ut inquit Plin. 10, 24., proprium catervatim volare, et quodam pilæ orbe circumagi, omnibus in medium agmen tendentibus. Verum dubitationem omnem nobis emit Aristot., qui H. A. 9, 26. 'Ο δὲ ψάρος, inquit, ἐστὶν ποικίλος· μέγεθος δ' ἐστὶν ἡλίκον κόττυφος. Ubi etiam nota nominativum illum sing. et paroxytonon ψάρος, qui legitur ap. Eund. ejusd. operis 16. Illud vero, inquit Gell. 13, 19., cum primis ap. Hom. vett. Gramm. annotarunt, quod cum dixisset quodam in loco, (est is Il. Π. 582.) κοιοῖός τε ψῆράς τε, alio in loco, (quem supra citavi,) non ψηρῶν, sed ψαρῶν dixit, Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἡ ἐκ κοιοῖων: secutus non communem, sed propriam in quocunque vocis situ jucunditatem. Nam si alterum in alterius loco ponas, utrumque feceris sonitu insuave. Duplex igitur est hujus vocab. nominativus sing. alter MONOSYLL. Ψάρ, (unde et plur. ψάρες, ap. Plut. et ψάρας accus. casu legimus ap. Diosc.;) SIVE Ψῆρ, Ionicus: (quorum utrumque agnoscit Hes., ap. quem et Ψάρες et Ψῆρες,) alter autem BISYLL. Ψάρος, quo Aristotelem uti supra dictum est. ["Ψάρ, Ψῆρ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 60. Villos. ad Long. 116. 165. Heyn. Hom. 7, 239. 398. 788. 796. 8, 181. Casaub. ad Athen. 136. Valck. ad Il. 22. p. 83. (* Ψαρομάχης, unde * Ψαρομάχῳ, e quo) * Ψαρομαχία, Toup. Opusc. 2, 117." Schæf. Mss.] Ceterum ut redeam ad Aristophanicum illum locum de equo ψαρῶ, similis est ei hic ap. Zachariam Prophetam, 6, (3.) ubi legimus, Καὶ ἐν τῷ β' ματι τῷ πρώτῳ ἵπποι πυρροὶ, καὶ ἐν τῷ ἄρματι τῷ δευτέρῳ ἵπποι μέλανες· καὶ ἐν τῷ ἄρματι τῷ τρίτῳ ἵπποι λευκοὶ, καὶ ἐν τῷ ἄρματι τῷ τετάρτῳ ἵπποι ποικίλοι καὶ ψαροὶ. Ubi vetus et nova Hebraici textus Versio habet Varii et fortes: ea autem quæ Græco textui respondet, Varii et multicolores. Annotat tamen Hebræi textus Interpres, illa voce intelligi etiam Maculis albis aspersos et cinereos: quæ interpr. magis placet quam Fortes; nam e coloribus tantum illi equi distinguuntur, non ex habitudine corporis. Ideoque et Hieronymus eo in loco, Quarti vero, inquit, i. e. sturnini et varii, pro quo in Hebræo legitur כִּרְדִּים,

appellantur **ΨΑΩ**, i. e. Fortes atque si sunt ad australem plagam. Clare ut **ΨΑΩ** ex eo appellari, quoniam malbis aspersi sunt in modum sturnoninos eos nominat. Itidem pro colore ot. H. A. 9, (49.) ubi ait, **Μεταβάλλη τὸ χρώμα· τοῦ μὲν γὰρ χειμῶνος, οὓς ποικίλα τὰ περὶ τὸν αὐχένα ἴσχει.** Murinus, Plin. generalius Concolor. Turdis, inquit, color æstate circa hyeme concolor. **VNDE Λευκόψα-**

ros, Qui simul **ψαρός** est et albus. [* **Υπόψαρος**, Strabo 3. p. 248.] “**Ψαρίχοι**, Hes. **ψαροί**. At **Ψάρις**, “**Eid.** εἶδος νηὸς τριήρους.”

Venio tandem **AD Λαιψήρος**, SIVE **Αἰψήρος**, quod ejusd. esse originis et signif. cum **ψαρός**, (quatenus quidem pro **ταχύς** accipitur,) docui e Suida et Schol. Aristoph. sc. derivatum esse a **ψαίρω**, et significare Velox, Celer, Agilis, Qui celeri concitatur motu: quia ipsum etiam **ψαίρειν** pro **ταχύνειν** usurpari putatur. Frequens utrumque ap. Hom. est, ut **Il. γ. (93.) et X. (204.)** ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος **λαιψήρᾳ** τε γούνα, (144.) **λαιψήρᾳ** δὲ γούνατ' ἐνώμα: **K. (358.)** **λαιψήρᾳ** δὲ γούνατ' ἐνώμα Φευγέμεναι. In quibus duobus posterioribus **Il.** illud **λαιψήρᾳ** adverbialiter etiam accipi potest pro Agiliter, Velociter, Celeriter, Motu concitato, ut accipiendum est in **Il. O. (269.) et X. (24.)** **λαιψήρᾳ** πῶδας καὶ γούνατ' ἐνώμα. **Il. (Φ. 278.)** **Λαιψήροισι** ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσι, Celeribus s. Levibus Apollinis jaculis. Itidem **αἰψήρᾳ** Hes. exp. **κουφα, ταχεία**, qui etiam addit, Aristarchum in **h. l. Il. T. (276.)** Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν **αἰψήρῃν**, illud **αἰψήρῃν** accipere pro **αἰψήρως**, h. e. **ταχέως**, Cito, Celeriter, Statim, ut et **ταχεῖα** pro **ταχέως** in hoc hemistichio, **Βάσκ' ἴθι, ἴρι ταχεῖα**: et **εὐρέια** pro **εὐρέως**, in hoc, **τότε μοι χάνοι εὐρέια χθών**: cui lubens admodum assentior, præsertim cum Eust. quoque eum sequatur. Eod. modo interpretandus hic locus **Od. Δ. (103.)** Ἄλλοτε μὲν τε γόω φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε Παύομαι, **αἰψήρως** δὲ κόρος κρυερόιο γόοιο, ut sit, Cito enim capit satietas lamentorum: secundum illud, Cito arescit lacryma, præsertim in alienis malis. Et, Nihil lacryma citius arescit. **VNDE Λαιψηροδρόμος**, ET **Λαιψηροκέλευθος** SIVE **Αἰψηροκέλευθος**, Qui celeriter currit, et citato rapidoque motu viam carpit. Primum ap. Eur. (**Iph. A. 207.**) extat, posteriora duo ap. Hesiod. **Θ. 379.** Ἀργέστην **Ζέφυρον**, βορέην **λαιψηροκέλευθον**. Ibi enim utraque habetur lectio et **λαιψηροκέλευθον** et **αἰψηροκέλευθον**. Si quis tamen **λαιψήρως** ex **αἰψήρως** factum esse contendat addito **λ**, **αἰψήρως** autem ex adv. **αἰψα** derivatum esse dicat, non magnopere ei repugnare. Illud enim ADV. significat itidem Cito, Celeriter, Velociter, **Il. Ω. (112.)** **Αἰψα** μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ, (648.) **Αἰψα** δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δῶιδ' ἔλχε' ἐγκονέουσαι, **T. (317.)** Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρόν παρὰ δειπνὸν ἔθηκας **Αἰψα** καὶ ὄτραλέως. Ad q. l. respexit Hes., cum **Αἰψα** καὶ ὄτραλέως exposuit **ταχέως** πάνν: afferens itidem **Αἰψά** κεν pro **εὐθέως** ἂν: et **αἰψα** λέλοιπεν pro **εὐθὺς** καταλέλοιπεν: similiterque **αἰψα** exponens **εὐθέως**, ὥκέως, **ταχέως**. Rursum **Il. B. (808.)** **Αἰψα** δ' ἔλυσ' ἀγορὴν: pro quo supra habuimus, **λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρῃν**: ut hoc non leve indicium sit, **αἰψήρως** ex **αἰψα** esse derivatum. Et **Od. Ε. (131.)** **Αἰψά** κε καὶ σν, γεραιέ, ἔπος παρατεκτῆναιο, Statim, Subito, αἰψῆς. Et **Θ. (125.)** **Τῶ** ρα καὶ **αἰψ'** ἔθανεν μέγας **Εὐρυτος**, οὐδ' ἐπὶ γῆρας Ἰκεθ'. Pro hoc vero **αἰψα** **Dores** dicunt **ΕΥΙΑΜ Αἰψιον**, ut **ἄσσιον** pro **ἄσσον**, et **ἔγγιον** pro **ἐγγύς**, Eust. 1643.

Secunda classis verbi **Ψάω**.

Ψάω, F. ἥσω, dicitur significare etiam **προσεγγίζω**, Appropiuquo, Accedo: et **προσψάω**, Attingo s. Contingo: unde derivant **ψάω**, **ψηλαφῶ**, **ψάλλω**, **ψαθάλλω**, et **ψαλάσσω**: **ψέα** etiam s. **ψύα**: de quibus ordine dicetur. In ea porro signif. accipiendum videtur **ψη** κατ' ἄκρας, quod Eust. e **Soph. (Trach. 689.)** affert, ut sit Summa in parte attingit. [* **Α ψῶ** significante **λεπτόνως**, fit * **Ψῆμι**, ἔψην, et abjecto augmento **ψη**ν, **ψῆς**, **ψη**.” Brunck.]

“**Ψῶ**, contractum e **ψάω**, significat vel **λεπτόνως**, “**κόπτω**, Tenuem reddo, In minutas partes concido,

PARS XXXII.

“**Tango**, unde **ψάω**: vel **Uro**, καίω: unde **ψωλός**, “et **ψολός**. Plura vide in **Ψάω**. Vide vero et **ψῶσαι**.”

“**Ψῶσαι**, Hes. **θάλψαι**, Fovere, Calefacere. Apud “**Suid.** vero **Ψῶσαν**, **θάλπουσαν**, ex **Herodoto**: quomodo et **Corinthus** scribit **Iones** **ψῶσαν** dicere pro “**θάλπουσαν**: ap. quos et **Ψῶ** esse **ἀγροικικὸν προσφῶνμα**.”

Ψάω igitur derivant **Gram.** e **ψάω**, (ut **χράω** e **χράω**), eand. ei cum hoc tribuentes signif., sc. **Tango**, **Contingo**, **Contrecto**. **Gal. ad Gl. 2.** Ἀλλήλων **ψάοντα** σώματα, Corpora quæ mutuo se contingunt. **Greg. Naz. Παρ' ὅσον καὶ ψάειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα**, Nisi quatenus ea contingere s. attingere formidamus. Seu, Nisi quatenus eorum contagionem formidamus. Item pro **Tangere** s. **Attingere**, quatenus significat **Assequi** vel **Pervenire** ad. **Plut. de Deo Socr.** Καὶ γὰρ εἰ μὴ **λίαν ἀκριβῶς**, ἀλλ' ἔστιν ὅπῃ **ψάει** τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες: interdum enim et fabulæ veritatem attingunt. **Synes.** Σὲ μὲν γὰρ ὄντα τοιόνδε, καὶ ἡμιθέων **ψάειν** οὐκ ἀπεικός, **Semideos** heroas virtute assequi, et accedere ad virtutes heroicas. Item, **Ψάσσει** τοῦ οὐρανοῦ τῇ κεφαλῇ, **Contingere** cælum vertice. Sed et pro **Tangere** s. **Contingere** ita ut **cappessas** vel **accedas**, **Polyb. (18, 36, 1.)** Τῶν γὰρ **παράβολων** καὶ **καλῶν ἔργων** ἐφίενται μὲν πολλοὶ, **τολμῶσι** δ' ολίγοι **ψάειν**. Itidemque pro **Accedere** possumus accipere ap. **Greg. Naz.** **Ψάσσει** ἡδὴ σὺν ἐμοὶ καὶ οὐρανοῦ καὶ τῶν οὐρανίων, ubi **Interpres** vertit, Nunc mecum cælum et coelestia ingredere. **Pass.** **ψάομαι**, non passivam solum, sed et activam habet signif. **Passivam**, ap. **Diosc. 2, 16.** de scolopendra, **Ψασθεῖσα** δὲ **κνημοῦς** ἐργάζεται, **Contacta** pruritus facit, s. **contactu**, ut **Plin.** loqui solet. **Activam**, ap. **Eund. 5, 27.** de vinis marinis, “**Ὅσοι ἀπὸ τῶν ἀμιναιῶν, ψάονται κεφαλῆς**, Quæ ex aminæis unvis fiunt, caput tentant. [“**Markl. Iph. p. 116.** **Jacobs. Anth. 6, 136.** 12, 386. **Valck. Phæn. p. 471.** **Callim. 281.** ad **Herod. 209.** **Soph. Antig. 619.** **Brunck. ad 859.**: γάμων, **Poison. Phæn. 960.**: **καρδίας**, **Bergler. ad Alciphr. 187.** ad **Herod. 312.** Cum dat., **Jacobs. Anth. 12, 358.** * **Ψάσσει**, **Xen. Ephes. 54, 2.**” **Schæf. Mss.**]

Ψάυσις, ἡ, **Tactus**, **Attactus**, **Contactus**: de **contactu** impudico, **Plut. Alcib. (4.)** Οὐχ ἡδονὴν ἀνανδρον ἐραστοῦ θηρεύοντος, οὐδὲ φιλημάτων καὶ **ψάυσεως** προσαιτοῦντος.

Ψανστός, **Tactus**, **Contactus**, **Quem tangere** s. **contingere** licet. **Herodian. 1, (11, 2.)** Αὐτὸ τὸ ἀγαλμα διοπετὲς οὐδὲ **ψανστὸν** χειρὸς ἀνθρωπίνης, Neque tactum humana manu. I. e. Neque hominum manibus creditur factum, **Polit.** Sed fortasse signif. Quod tangere non liceat. Utrolibet modo reddatur, non videtur convenire genitivus, præsertim non adjunctus aliqua præp. “**Ἀψανστος**, ὁ, ἡ, **Intactus**, Qui tactus s. **contactus** non est, **Illibatus**. **Epigr. Χρύσεος** ἀψανστοῖο διέτμαγεν ἄμμα κορείας **Ζεὺς**, **Intactum** prius virginitalis vinculum. Interdum etiam **Non tangendus**, **Quem tangere nefas est**, **Quem contingere non licet**. Quomodo accipitur ap. **Thuc. 4, (97.) p. 153.** “**Ἀθηναίου** δὲ **Δήλιον** τευχίσαντας ἐνοικεῖν, καὶ ὅσα ἀνθρώποι ἐν **βεβήλῃ** δρῶσι, πάντα γίνεσθαι αὐτόθι: ὕδωρ τε, δὴν ἄψανστον σφίσι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι χρῆσθαι, ἀνασπάσαντας ὑδρεύεσθαι. || **Active** etiam ponitur cum gen. pro **Qui non tetigit**, ut ap. **Soph. (Œd. T. 979.)** ἄψανστος ἔγχους, Qui hastam non tetigit, s. **arripuit**, ὁ οὐ λαβὼν δόρυ. Itidemque ap. **Apoll. Rh. 2, (113.)** **Νηδυίων** ἄψανστος ὑπὸ **ζῶνῃν** θύρε χαλκός, **Non tacto** ventre cum suis interaneis. [“**Porson. Phæn. 216.** **Musgr. p. 189.** **Brunck. Soph. 3, 505.**” **Schæf. Mss.**] Unde ADV. **Ἀψανστός** SIVE **Ἀψανστί**, i. q. **ἀνεπάφως** significantia, **Citra tactum**. **Plut. (8, 644.)** Τῶν δὲ ἀραιῶν καὶ πολυπόρων καὶ χαλόντων ὑπὸ **μανότητος**, ἄψανστί διεκθεῖ, **Transcurrit** ita ut non tangat. Inde et **VERB.** **Ἀψανστέω**, **Non tango** s. **attingo**, **Intactum** relinquo vel **dimitto**. **Appian.** Ὁ δὲ τοῖς σώμασι τῶν **Κίμβρων** ἄψανστεῖν ἐκέλευεν ἕως ἡμέρα γέννηται. Ita ap. **Suid.**, qui et adverbii **ἀψανστός** mentionem facit, exponens * **ἀνεπάφως**. [“**Ruhnck. ad Vell. Paterc. 254.**” **Schæf. Mss.**]

[* **Ἀποψάω**, **Attingo**, **Suid. v. Μουσουλανία**.]

[* Διαψάύω, Plut. 10, 449. * "Ἀδιάψαυστος, Anatol. de Autip. et Symp., in Fabr. B. Gr. 4, 300. : forte leg. ἀδιάψευστος." Kall. Mss.]

Ἐπιψάύω, Attingo, Attrecto, In superficie et leviter tango, Primoribus digitis tango. Diosc. 2. Ἐπιψάουσαι τῆς γῆς, Terram attingere. Sic, Τῶν λόφων ἐπέψαυε, Colles attingebat. Cum gen. simul et dat. instrumentali, Hesiod. 'A. (217.) Οὐτ' ἄρ' ἐπιψάων σάκεος ποσὶν, οὐθ' ἐκὰς αὐτοῦ, Neque attingens scutum pedibus, neque tamen longe ab eo remotus. Sine gen. cum dativo, Od. O. fin. 'Αντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἱκέτης τε τέτυκται 'Ανέρι ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψάυει πραπίδεσσι, pro ἄπτεται ταῖς φρεσίν, i. e. φρόνιμός ἐστι. Qui enim sapiens est, animo etiam sapiente res attingit et capessit. Absolute prorsus et sine casu, Philo V. M. 2. Κοινῷ κηρύγματι μηδενὸς ἐπιψάουοντος, E publico quodam interdicto nemine attingente. ["Valck. Diatr. 194. Jacobs. Anth. 11, 253. Harles. ad Theocr. 325. * Ἐπιψαυσις, Schneid. ad Epicur. p. 91." Schæf. Mss. Plut. 7, 555. Ælian. N. A. 8, 7. Clem. Alex. 574.] UNDE Ἐπιψαύδην adverbialiter pro Ita ut summis tantum digitis attingas et leviter, Strictim. I. q. ἐπιλίγδην, ἐπιγράβδην, ἀκροθιγῶς. "Παρεπιψάύω, Leviter attingo, Stringo : ut, Παρεπιψάυει τῶν μέσων τριῶν κύκλων ὁ καλούμενος ζωδιακός."

[* Καταψάύω, unde * "Κατάψαυστος, ad Charit. 241. * Ἀκατάψαυστος, ibid. ad Herod. 365. (4, 191.)" Schæf. Mss.]

[* "Μεταψάύω, Porson. Phœn. 1405. Valck. p. 471." Schæf. Mss.]

Παραψάύω, Leviter attingo. Aliis μετρίως ψάύω. ["Tyrwh. ad Aristot. 219." Schæf. Mss. * Παράψαυσις, Plut. 8, 337.]

[* Περιψάύω, Nicander 'A. 122. περιψάουονσι δ' ἀνταί Θώρηκος.]

Προσψάύω, Attingo. Quidam, ut ἐπιψάύω, interpr. etiam Primoribus digitis tango, Stringo. ["Cattier. Gazoph. 90. ad Diod. S. 1, 203. Ποτιψάύω, Brunck. Trach. 1216." Schæf. Mss. * Πρόσψαυσις, Athan. 2, 537. Const. Porpb. 85. Coteler. Patr. Apost. 1, 810. n. * Πρόσψαυστος, unde * Ἀπρόσψαυστος, Schol. Soph. Œd. T. 874. 903. Herodian. Epimer. 57. * Συμπροσψάύω, Æsop. Fab. 291. al. * συμπροψάύω.] Συμψάύω, Contingo, Tactu mutuo junctus sum : ut συμψάυειν ἀλλήλων dicuntur Quæ sese mutuo contingunt et contactu mutuo juncta sunt. Σύμψαυσις, Contactus.

[* "Ὑποψάύω, Jacobs. Anth. 12, 386." Schæf. Mss. Plut. 2, 368.]

Ψαυκρός, ὁ, dictus putatur quasi ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύων τῆς γῆς κατὰ δρόμον, ideoque celeriter tollens ponensque pedes inter currendum, h. e. Agilis, Velox, ut Hes. quoque exp. ταχύς, ἐλαφρὸς, afferens itidem ψαυκρὸν γόνυ pro κοῦφον, ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψάυειν : hoc ipsum tamen ψαυκρὸς exponens etiam ἀραιὸς, et καλλωπιστής. Ψαυκρόπους, ὁ, ἢ, ET Ψαυκροπόδης, ὁ, Qui veloci pede est, Qui tam celer est in ponendis et tollendis inter currendum pedibus ut terram vix contingere videatur. Posterius in Lex. meo vet. legitur, diciturque esse Epitheton Arionis equi : prius, ap. Hes. ψαυκρόποδα exponentem * κουφόποδα, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψάουοντα. Est et ap. Nonn. D. Epith. Satyrorum levibus agilibusque pedibus saltantium.

II.

Ψηλαφάω, i. q. ψάύω, et ab ead. profectum origine : nimirum, secundum nonnullos, a ψῆσαι significante ψαῦσαι, et ἀφάω, interjecto λ : quorum non improbanda videtur opinio ; nam aliquid saltem verisimilitudinis habet. Quanquam Eust. esse vult τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον τῶν χορδῶν : ut sit more τῶν ψαλλόντων ἀφᾶν. Ψηλαφία, ἢ, ET [* Ψηλαφοειδής, unde] Ψηλαφώδης, ὁ, ἢ. Quorum illud significat Tactus, Contactus, ut ψηλάφῃσι : hoc autem Eum qui sæpius ψηλαφᾷ. Illo utitur Gal., hoc Hippocr. Prorrh. 2. Αἱ τρομώδεες, inquit, ἀσαφώδεες, ψηλαφώδεες παρακρούσεις, πάνυ φρενιτικάί. Ubi Gal. aphorismum illum explicans ait, Τοῦ νοσοῦντος μήτε κοιμωμένου, καὶ τὰς χεῖρας κινεῶντος ἀτρέμα, ὁμοίως τοῖς

A διὰ ψηλαφίας ἡρεμαίας ἀψασθαί τινος ἢ εὐρεῖν τι βον-
λομένοις : solere autem eo modo ψηλαφᾶν τοὺς φρενι-
τικούς, idem Hippocr. docet Epidem. 3. ubi Dealcis
cujusdam uxor phrenesi tentata ἐξ ἀρχῆς περιστέλ-
λετο καὶ διὰ τέλεος, ἀεὶ σιγῶσα, ἐψηλάφα, ἐτίλλεν,
ἐγλυφεν, ἐτριχολόγει· δάκρυα, καὶ πάλιν γέλως. Inde
et verbum COMP. [* Ἀμφιψηλαφάω, Theophyl. 3,
705. * Διαψηλαφάω, Schleusn. Lex. V. T.] Ἐπιψη-
λαφάω, i. significans q. ἐπιψάύω, Leviter attrecto,
Primoribus tantum digitis attingo, et in summa dun-
taxat parte ; vel etiam simpliciter Contrecto. Plato
de Rep. 2. de Gyge pastore, Καὶ τὸν θαναμάζειν τε
καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον, στρέφαι ἐξ
τὴν σφενδόνην, Iterumque contrectantem annulum,
palam extra in suum locum convertisse. ["Plautud.
Ovid. Met. 14, 188." Boiss. Mss.] Sunt vero et
alia hinc derivata, quæ supra exposui, T. 1, 55
post derivata ex Ἀφάω.

III.

Ψάλλω etiam a ψάω derivant, uti supra dixi ; et
B recte. Est enim νευρὰν vel χορδὴν ψάλλειν, Tangere
nervum et chordam, sed ita tangere ut simul leni
quodam motu percutias. Itaque Lex. meum vetus
annotat ψάλλειν dici ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς λύρας, ἀπὸ
τοῦ ψᾶν τοῦ προσεγγίζω καὶ ψάύω, διὰ τὸ διὰ δακτύλων
ἐπιψάυειν αὐτῶν. Sic certe Ovid. dicit, Non didici
chordas tangere : pro eo, quod alibi dicit Mowpe
fides, et Impellere chordas : ut Stat. quoque, sol-
tia curas Fila movet : unde ap. Eund. rursum Ovid.
Impulsæ chordæ. Nec vero tantum de musicis chor-
dis s. fidibus hoc verbum dicitur, sed etiam de ner-
vis, quibus arcus vel etiam aliqua alia sunt intenta,
ut ap. Suid. 'Ο δὲ Φραάτης ἐπὶ δίφρου χρυσοῦ ἐκάθητο,
τὴν νευρὰν τοῦ τόξου ψάλλων, Nervum arcus tangeus
et impellens. Itemque in Epigr. μιλοφονῇ τε Σχοῖνον
ὑπ' ἀκρονύχῳ ψάλλοντι κανόνι. Ubi recte Suid.
notat illud ἀκρονύχῳ ψάλλειν proprie esse dicens τὸ
τῷ ἄκρῳ τῶν δακτύλων τῶν χορδῶν ἄπτεσθαι, Summo
digito chordas tangere. Atque ita profecto Musici
dicuntur ψάλλειν suas χορδὰς, vel simpliciter ψάλ-
C λειν, omisso illo accus. Aristot. Probl. Διὰ τί ἐάν τις
ψῆλας τὴν νήτην ἐπιλάβῃ, ἢ ὑπάτῃ μόνῃ δοκεῖ ἀντηχεῖν,
Plut. Pericle (1.) de Philippo Macedone, Πρὸς τὴν
νιὸν ἐπιτεροῦς ἐν τινὶ πτότῳ ψῆλанта καὶ κατατεχνικῶς
εἶπεν, Οὐκ αἰσχύνῃ καλῶς οὕτω ψάλλων ; ἀρκεῖ γὰρ
ἂν βασιλεὺς ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζῃ. Allus
(635.) Ψάλλειν αὐτὸν εἴκοσι χορδαῖς, de Anacreonticis,
qui ibid. ait, Ψάλλω δ' εἴκοσι Χορδαῖσι, μάγαδιν ἔχω,
Metaph. Paul. in Ep. ad Ephes. 5, (19.) Λαλῶν-
τες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ψδαῖς πνευματικαῖς,
ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ,
Canentes et psallentes Domino in corde vestro. I. e.
Citharam s. Lyram pulsantes, Fidibus canentes ;
proprie enim de fidium tactu dicitur : ut Psallere
quoque ap. Latinos : veluti cum Horat. dicit, Psal-
limus et luctamur Achivis doctius unctis. Et rur-
sum, doctæ psallere Chiæ. Et Gell. 19, 9. Exhiberi
quos habere eum adolescentem sciebat, scitissimos
utriusque sexus, qui cauerent voce et qui psallerent.
Vide et Ψάλτης. || Attanien et generalius accipitur
D pro Moveo, Conmovo, Quatio, Concutio. Æsch.
Pers. (1063.) Καὶ ψάλλ' ἔθειραν, καὶ κατοικτιζε σπασ-
τόν. Nisi potius ψάλλειν est hic Vellere. Suidas
enim ψαλλομένη affert pro τιλλομένη. Atque Hes.
eod. modo ψάλλειν exp. non solum ᾄδειν ᾠσασθαι,
itemque κινεῖν, sed etiam τίλλειν, Vellere, Vellicare.
Ita vero et ψάλλειν pro διακινεῖν et τινάσσειν accipi-
tur, ut ψάλλειν hic pro κινεῖν, i. e. Movere. || Sic
vero chorda tantum ψάλλεσθαι dicitur cum tangitur
et movetur s. impellitur, verum etiam homo ; nam
ψάλλεται quispiam cui fidibus canitur, cui cithara
pulsatur, qui psallentem audit : ut Suidæ quoque ψαλ-
λόμενος est ὁ ἀκροώμενος ψάλτου, et κιθαριζόμενος, ὁ
κιθάρας ἀκροώμενος. Athen. (348.) Ψάλτης κακὸς στρα-
τόνικον ἐστιῶν ποτέ, Ἐπεδείκνυτ' αὐτῷ τὴν τέχνην παρὰ
τὸν πότον. Οὕσης δὲ λαμπρᾶς καὶ φιλοτίμου τῆς δοχῆς,
Ψαλλόμενος ὁ στρατόνικος, οὐκ ἔχων δ' ὅτῳ Διαλέξεθ
ἐτέρῳ, συγκατέθλα τὸ ποτήριον. Idem vero et αὐλίσ-
σθαι aliquis dicitur et καταυλεῖσθαι. || Hes. affert
et ψαλοῖμην pro βληθείην. ["Wakef. Ion. 213. Hec.

F. 1065. Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 9, 159. Statyll. Fl. 8. Boiss. Philostr. 464. Heind. ad Plat. Lys. p. 18. ad Lucian. 2, 266. Bergler. ad Alciph. 70. 436. Toup. Opusc. 1, 268. 2, 213. Ψάλλον, imper., Jacobs. Anth. 8, 245." Schæf. Mss.]

Ψάλμα, τὸ, Fidium cantus, Cantilena s. Carmen fidibus cantatum, Eur. ["Musgr. Rhes. 363." Schæf. Mss.]

Ψαλμός, ὁ, Fidium cantus s. pulsus. Telestes ap. Athen. (626.) τοὶ δ' ὀξυφύνοις πεκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λυδίων ὕμνον. Et aliquanto post, in sermone de magadi, ex Aristoxeno tradit τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πεκτίδα χωρὶς πλήκτρον διὰ ψαλμον παρέχεσθαι τὴν χρεῖαν, Manibus tantum s. Digitis manuum chordas ejus pulsari sine plectro. Ibid. e Pindaro, de barbitō, Τὸν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὔρε Πρωτος ἐν δειπνοῖσι Λυδῶ Ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψη-Λᾶς ἀκούων πεκτίδος. Ibid. rursum e Phrynicho, Ψαλμοῖσιν ἀντίσπασσ' αἰείδοντες μέλη. Et Epigr. οἱ οὖν χρόνος ὥριος ἤμιν, Πάντα χύδην ἔστω, ψαλμός, ἔρως, προπόσεις, Fidium cantus. Sed miretur aliquis cur Plut. ψαλμοὺς et φόρμιγγας copularit in hoc libelli περὶ Πολυφιλίας loco, circa fin., Ἡ μὲν γὰρ περὶ ψαλμοὺς καὶ φόρμιγγας ἁρμονία δι' ἀντιφώνων ἔχει τὸ σύμφωνον, ὁξύτησι καὶ βαρύτησιν ἁμωσγέπως ὁμοιότητος ἐγγινομένης. Davidis etiam Ψαλμοὶ vocantur, Carmina quæ lyram s. citharam pulsans cecinit. Sunt porro et ψαλμοὶ τόξων ap. Eur. Ione (173.) quibus sc. nervi arcuum tanguntur et impelluntur, ut supra habuimus τὴν νευρὰν τοῦ τόξου ψάλλον. ["Wakef. Ion. 175. Herc. F. 1065. Musgr. ib. Rhes. 363. ad Charit. 529. Zeun. ad Xen. K. Π. 418." Schæf. Mss. * Ψαλμολόγος, unde * Ψαλμολογέω, Greg. Naz. Or. 51. p. 745. * Ψαλμολογία, i. q. ψαλμωδία.] Ψαλμοχαρής, Gaudens psalmis, Qui delectatur fidium pulsu et canticibus quæ fidibus canuntur, Epigr. [Anal. 2, 518.] Ψαλμωδός, Qui psalmos canit, [LXX. 1 Par. 6, 33. Sir. 50, 51. * Ψαλμωδέω, unde] Ψαλμωδία, ἡ, Psalmorum cantatio, Decantatio carminum s. cantilenarum, earum peculiariter quas David cecinit olim psallens, s. lyram pulsans. Greg. Naz. Ψαλμωδίας κοιμῶσάσας τοὺς θρήνους. [* Ἐξάψαλμος, Canticum quoddam, Andr. Cr. 265.] Affertur ET Ψαλμῖται pro Tibicines. Quæ interpr. mendosa est, ut ex antedictis patet. [* Ψαλμικός, Dionys. Areop. 88. 94. * Ψαλμικός, Philes de Eleph. 353. Greg. Nyss. 143. Ed. Rom., Chrys. Hom. 122: T. 6. p. 976, 5.]

[* Ψάλσις, i. q. ψαλμός, Philostr. V. A. 6. p. 238.] Ψαλτήρ, ἦρος, ὁ, ET Ψάλτης, ὁ, Qui psallere novit, Doctus psallere s. fidibus canere, Qui scit fidibus. Plut. Apophth. (6, 681.) de Philippo, Ψάλτην δέ τινα βουλομένον παρὰ δεῖπνον ἐπανορθοῦν αὐτοῦ, καὶ λαλεῖν περὶ κρουμάτων. Ubi nota aperte ψάλλειν i. esse q. κρούειν τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι μουσικὸν ὄργανον, ut e supra citatis etiam locis patet, nec non e Plut. περὶ Πολυφιλίας, Οὐδὲ γὰρ τῶν δακτύλων ἑλαττον ἔχει τοῦ γράφοντος ἢ ψάλλοντος ὁ μὴ δυνάμενος τοῦτο ποιεῖν μηδὲ πεφυκώς· ἀλλὰ συγκινουῦνται καὶ συνεργοῦσιν ἁμωσγέπως ἅπαντες ἀλλήλοις. Ibi enim clarum est τοὺς ψαλμοὺς fieri τοῖς δακτύλοις. FEMIN. Ψάλτρια, ἡ, [CONTR. e * ψαλτήριος, ia,] Docta psallere femina, ut Horat. loquitur, i. e. Femina quæ scit fidibus, Fidicina. Lat. Psaltria etiam vocant, ut Cic. post Plautum, In cœtum mulierum pro psaltria adducitur. Ion ap. Athen. (635.) Ἄλλ' εἰα, Λυδαὶ ψάλτριά, παλαίθεων ὕμνων ἀοῖδοι, τὸν ξένον κοσμήσατε. ["Ad Charit. 765. Valck. ad Il. 22. p. 62. Bergler. ad Alciph. 70." Schæf. Mss. "Ipsa psallendi ars, in Pitture antiche d'Ercolano, T. 2. p. 481." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Porro a ψάλτης DERIV. Ψαλτικός, Ad psaltem pertinens, Quo psaltes utitur, ut cum Athen. ibid. ex Anacr. tradit μάγαδιν esse ὄργανον ψαλτικόν, Λυδῶν τε εὔρημα.

Ψαλτήριον, τὸ, Psalterium, i. e. Instrumentum quo psallitur. Hieron. in proœmio Commentariorum in Psalmos Davidis, ψαλτήριον ait Latine Organum dici, ab Hebræis Nebel vocari: et Apollodorus ap. Athen. (636.) ψαλτήριον sua ætate vocatum fuisse quod olim μάγαdis nominabatur. Unde discimus de Certo quoddam orgauo et instrumento musico dictum fuisse:

A de eo procul dubio, quod Harpam vulgus nominat, et antiqui Magadin; nam ut Harpa viginti et una chordis intenta est nostro sæculo, ita olim Magadis, teste Anacr. qui ap. Athen. in l. c. ait, Ψάλλω δ' εἰκοσι Χορδαῖσι, μάγαδιν ἔχων: sc. volens τῷ ἀρτίῳ χρῆσασθαι ἀριθμῷ, τὴν μίαν ἀφελὼν, inquit ibid. Athen. qui et (183.) ex Juba tradit Alexandrium Cytherium τὸ ψαλτήριον συμπληρῶσαι χορδαῖς: addens ibid., eundem Jubam μνημονεύειν καὶ τοῦ λυροφρίν-κος καὶ τοῦ ἐπιγονίου, ὁ νῦν, inquit, εἰς ψαλτήριον ὀρθιον μετασχηματισθὲν, διασώζει τὴν τοῦ χρῆσασμένου προσηγορίαν, Epigoni sc., qui μουσικώτατος ὢν κατὰ χεῖρα, δίχα πλήκτρον ἐψάλλεν. Rursum vero ut harpa nostra triangularis est figuræ, ita et ap. Aristot. Probl. legimus ψαλτήρια τρίγωνα, Triquetra psalteria. Apud Plut. autem in Themist. Λύραν ἀρμόσασθαι καὶ μεταχειρίσασθαι ψαλτήριον. ["Bergler. ad Alciph. 50. Zeun. ad Xen. K. Π. 418. ad Lucian. 1, 223." Schæf. Mss.]

Ψαλτός, Qui psalli potest, et citharæ aptus est. Affertur enim τὰ ψαλτὰ pro Iis quæ citharæ apta sunt et psalli possunt. UNDE Ψαλτρός derivatum videtur, ut sit ὁ τὰ ψαλτὰ ἄδων, et i. q. ψαλμωδός, Qui canit carmina s. cantilenas quæ fidibus s. psalteriis adhiberi solent. Vel etiam, Qui et voce simul canit et psallit, ut sit e ψάλτης. 2 Paralip. 5, (12.) Καὶ οἱ Λευῖται οἱ ψαλτῶδοι πάντες σὺν τοῖς υἱοῖς τοῦ Ἀσάφ, τοῖς ἐνδεδυνμένοις στολάς βυσσίνας, ἐν κυμβάλοις καὶ ἐν νάβλαις καὶ ἐν κιθάραις. Et alibi, Ψαλτῶδους ἔστησε κατέναντι τοῦ θυσιαστηρίου. Ubi vetus Versio habet Cantores. Legitur vero et ψαλμωδός 1 Paralip. 6, (33.) Αἰμάν ὁ ψαλμωδός, ubi vetus Versio itidem habet Hæman cantor. ["Ψαλτῶδοι χοροὶ, Chori cantorum, Joseph. Hypomn. c. 73." Schleusn. Mss.] Unde VERB. Ψαλτῶδέω, Cano simul voce et psallo. 2 Paralip. 6. paulo post locum ante citatum, Καὶ ἐγένετο μία φωνὴ ἐν τῷ σαλπίζειν καὶ ἐν τῷ ψαλτῶδεῖν. Ibid. Ὡς ὑψωσαν τὴν φωνὴν ἐν ταῖς σάλπιγξιν καὶ ἐν κυμβάλοις καὶ ἐν τοῖς ὄργανοις τῶν ᾠδῶν, καὶ ἐν ὕμνοις. Ubi nota, pro σαλπίζειν, quod est in priore loco, dixisse ἐν σάλπιγξιν καὶ κυμβάλοις: et ἐν τοῖς ὄργανοις τῶν ᾠδῶν καὶ ἐν ὕμνοις pro ψαλτῶδεῖν: ut non levis suspicio sit, ψαλτῶδιαν s. ψαλμωδίαν esse Cantum qui voce fit admixtum fidibus, veluti cum psallenti accinit quispiam alius, vel etiam ipse sibi. [* Ψαλτῶδημα, Balsamon ad Canon. 41. Conc. Trall. p. 410. 452. 834.] Legitur porro ET Ψαλλοκιθαριστής, sed ambiguum pro Eone qui cithara psallit, an pro Eo qui psalterio citharam adhibet: ap. Suet. in Domit. 4. Certabant etiam et prosa oratione Græce Latineque, ac præter citharædos chorocitharistæ quoque et psallocitharistæ. Sed vide num. scr. sit ψιλοκιθαρισταί. [* Ψαλτάδης, Anon. Hymn. in Virg. 24.] "Ἀψαλτος, Fidium pulsu carens," ["Joannes Cinnamus, l. 2. Τό τινος θανόντος χριστιανὸς ἀτάφους καὶ ἀψαλτους καταλιμπάνειν." Suicer. Thes. Eccl.] Ψάλτιγξ, SIVE Ψάλτιξ, (utroque enim modo scriptum reperitur in Mss. etiam Codd.,) i. q. κιθάρα, Cithara, teste Suida, Hes. et Lex. meo vet. Videntur tamen ne i. sit q. ψαλτήριον, et nabla, s. magadis.

Ἀντιψάλλω, Vicissim psallo, Ex altera parte psallo, Alteri respondeo in psallendo, Aristoph. ["Ὀρν. 218.] "Ἀντιψάλλους, Hes. ex Eur. Iph. T. (178.) "affert pro ἀντιστρόφους."

Ἀποψάλλω, Evello, a ψάλλω significante τίλλω. Hes. ἀποψάλλειν esse dicit τὰς τρίχας τίλλειν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χορδῶν. Scribitur tamen ap. eum Ἀποψάλλειν. ["Wakef. Ion. 175. Herc. F. 1065. Trach. 1051." Schæf. Mss. Heracl. Alleg. 12. p. 43. Lycophr. 407. * Ἀποψάλλα, Porph. ad Ptol. Harm. 1, 8.]

Διαψάλλω, pro simplici ψάλλω poni existimatur, ut cum Athen. (635.) dicit μάγαδίσειν Theophilo Comico i. esse q. τῇ μαγὰδι διαψάλλειν, Magadi canere, Magadin pulsare, ψαλτήριον μεταχειρίζεσθαι: nam μάγαδιν et ψαλτήριον pro eod. accipiunt. Sic Eupolis ap. Eund. (183.) Ὡς καλῶς μὲν τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τρίγωνοις. Sunt autem τρίγωνα Organa quædam musica, forsitan ea quæ Aristot. τρίγωνα

ψαλτήρια appellat. ["Brunck. Soph. 3, 428." Schæf. Mss.] AT Διάψαλμα, τὸ, Suidæ est μέλους ἐναλλαγῇ, Melodiæ et cantus modulationisque immutatio. Hieron. in Ep. ad Marc., quæ ipsius de diapsalmate sententiam flagitarat, Quidam, inquit, διάψαλμα Commutationem metri dixerunt esse, alii Pausationem spiritus, nonnulli Alterius sensus exordium. Sunt qui rhythmī distinctionem, et, quia psalmi tunc temporis juncta voce ad organum canebantur, cujusdam musicæ varietatis existiment silentium. Nobis nihil horum videtur, cum Aquila, qui verborum Hebræorum diligentissimus explicator est, Sela, h. e. Διάψαλμα, quod ex ρ, λ, π scribitur, Semper transtulerit: et invenimus in Psalmorum quoque fine διάψαλμα positum, ut est illud in 3. Dentes peccatorum contrivisti: Domini est salus, et super populum tuum benedictio tua. Sela. i. e. Semper: et contra in Psalmis multorum versuum penitus non inveniatur, sc. in 36. et 77. et in 118.: rursus nonus psalmus distinguatur cantico διαψάλματος: cum utique, sicut quibusdam videtur, διάψαλμα indicium silentii esse non possit. E quo animadvertimus hoc verbum superiora pariter inferioraque connectere: aut certe docere sempiterna esse quæ diota sunt: ut est illud in tertio, Multi dicunt animæ meæ, Non est salus in Deo suo, Semper. Et rursum, Voce mea ad Dominum clamavi, et exaudivit me de monte sancto suo, Semper. Scire autem debemus, ap. Hebræos in fine librorum unum e tribus solere subnecti, ut aut Amen scribant, aut Sela, aut Salom, quod exprimit Pacem. Igitur ut solemus nos completis opusculis, ad distinctionem rei alterius sequentis, medium interponere Explicit, aut Feliciter, aut aliquid hujusmodi, ita et Hebræi, ut quæ scripta sunt roborentur, facere solent ut dicant, Amen aut In sempiternum: aut scribenda commemorant, ut ponant Sela, aut transacta feliciter protestantur pacem in ultimo subnotantes. Idem Hieronymus ibid. ex Origene, Sæpe quærens causas cur in quibusdam psalmis interponatur diapsalma, observavi diligentissime in Hebræo, et cum Græco contuli: invenique quod ubi lingua Hebræa Sela habet, Græca vero Semper, aut aliquid istiusmodi, ibi Septuaginta et Theodotion et Symmachus transtulerunt διάψαλμα: ut in Psalm. 74. et 75. Utrum autem cujusdam musicæ cantilenæ aut rhythmī immutationem qui interpretati sunt, Diapsalma senserint, aliudve intellexerint, tuo judicio relinquo. Hæc ibi. Itidem idem Hieronymus in Abacuc, 3. Sed et hoc, inquit, quod Septuaginta transtulerunt διάψαλμα, et nos posuimus Semper, Symmachus interpr. εἰς τὸν αἰῶνα, i. e. In æternum: Theodotion, εἰς τέλος, i. e. In finem: quinta Ed. ipsum Hebraicum Sela.

Ἐπιψάλλω, Psallo. Instrumentum etiam musicum ἐπιψάλλεσθαι dicitur quo psallitur, s. quod pulsatur a psallente. Ita enim J. Poll. 4, c. 8. Τὰ δὲ ὄργανα τὰ κρουόμενα, εἴποις ἂν καὶ πληττόμενα, ἐπιπληττόμενα, ἐπιψαλλόμενα ἔγχορδα. ["Callim. 1. p. 455. Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss. * Ἐπιψαλμός, Ptol. Harm. 2, 12.]

Καταψάλλω, Fidibus oblecto, Fidibus alicui cano, ut καταψάλλειν τινὸς vel τινὰ dicitur ὁ ψάλτης, cui psallit: is autem ipse καταψάλλεσθαι, ut supra ψάλλεσθαι et κινθάρεισθαι et αὐλεῖσθαι s. καταλεῖσθαι. Plut. (9, 140.) Οἷτως τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντήν, καὶ κατακλίναντες, εὐωχῆσθαι αὐτὸν καταψαλλόμενον καὶ καταλούμενον, Psalteria et tibicine oblectatum, ut Bud. interpr. Sic idem Plut. Anton. (56.) Μία νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηνέλειτο καὶ κατεψάλλετο, Personabat fidibus et cantu. ["Ad Lucian. 2, 266. Toup. Opusc. 2, 98." Schæf. Mss.]

Παραψάλλω, Astans psallo, Fidibus accino, Leviter tango et pulso. Plut. (6, 503.) Ὁ μὲν Σκύθης ὅταν πίνῃ, πολλάκις ἐφάπτεται τοῦ τόξου, καὶ παραψάλλει τὴν νευρὰν, ἐκλύμενον ὑπὸ τῆς μέθης ἀνακαλούμενος τὸν θυμὸν. Sic Idem in Demetr. (19.) Οἱ μὲν Σκύθαι πίνοντες καὶ μεθυσκόμενοι παραψάλλουσι τὰ νεῦρα τῶν τόξων. ["Boiss. Philostr. 644." Schæf. Mss.]

* Προψάλλω, Olim cano, Andr. Cr. 14. * Προψαλμα, Thom. M. Add. ad p. 908." Schæf. Mss.]

A [* Συμφάλλω, Const. Manass. Amat. 7, 18. Method. 438. * Σύμφαλμα, Concentus, Schol. Pind. O 3, 11.]

[* Ὑποψάλλω, Philostr. V. A. 7, 11. Soph. 2, 1, 7. Const. Apost. 2, 57. Chrys. in Ps. 41. T. 1. p. 609, 36. 615, 11. * Προὑποψάλλω, Andr. Cr. 147.]

Ψάλις quoque ET Ψάλτις huc referenda sunt; utrumque enim ab Hes. exp. καθαριστής.

QUIN ETIAM Ψάλις derivatum esse videtur a ψάλλω, eatenus sc. quatenus significat κινέω, Moveo, Commoveo. Ab Hes. enim exp. ταχέια κινήσεις, Motus celer s. velox, Motus concitatus; cum prius alterius multoque usitatoris significationis fecisset mentionem, ψαλίδαque vocari dixisset τὸ ἄρμενον. Instrumentum, tonsorium sc., quo in tondendis crinibus utuntur: quod et ipsum in tonsura velociter agilerque moveri notum est. Lat. Forficem s. Forcitem vocant: quanquam Forceps potius est fabrilis instrumentum quo forvum aliquid, i. e. calidum, tenent, quasi forvicapiens. Julian. Epigr. Τῷ σε γὰρ δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι, Tonderi falcibus, non forcibus. Hanc ψαλίδα Comici vocabant etiam διπλὴν μάχαιραν, ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων dicentes κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ, ut J. Poll. docet l. 2.; vera enim hujusmodi forfices sunt διπλᾷ μαχαίρᾳ s. κουρίδες, Duplices cultri tonsorii, s. Duplices vacuum, χιασταί: atque ex eo loco corrigendus est hic Ejusd. 10, c. 31. Καὶ ψάλις, τῶν κουρέων σκευὴν, ἣν καὶ μίαν μάχαιραν καλοῦσι. Pro illo enim μίαν reponendum διπλὴν. Nam μία μάχαιρα foret Novacula, quæ simplex est: non forfex, quæ est duplex, ut satis constat. || Ab hujus tonsoriæ ψαλίδος similitudine Architecti suam denominarunt. Tradunt enim ψαλίδας ab iis vocari in fornicibus et frontibus ædificiorum, maxime vero in fornicato aditu portarum, Oblongos lapides, qui in sui coagmentatione forficum figuram efficiunt: quin et Ipsas fornices s. Opera fornicata, et Structuras arcuatas: ut Hes. ψαλίδα exp. καμάραν, et Suidas ψαλίδα ait vocatam quæ sua ætate nominaretur ἀψίς: nec non J. Poll. esse εἶδος οἰκοδομήματος tradit, et inter mēρη τῶν πόλεων refert, sicut et πυλίδας: afferens e Sophr. Lacænis, Στενὴν δ' ἔδει με ψαλίδα, κοῦκ * ἀβάρβαρον. Et e Plat. 12. de LL. Θῆκην δ' ὑπὸ γῆς αὐτοῖς εἰργασμένην εἶναι ψαλίδα προμήκη, λίθων πολυτίμων καὶ ἀγύρων. Ita enim restituendus iste ap. eum locus: Suida et vulgatis Platonis exempli, quæ tam ἀψίδα habent, non ψαλίδα. Sic Aristot. de Mundo accepit, ut videbis supra in Ὀμφαλός. Sed et Exod. 37, (init.) legimus, Αἱ ψαλίδες τῶν στύλων καὶ αἱ βάσεις, Fornices columnarum, ubi tamen alii interpr. Capita columnarum. Quo respexisse Hes. arbitror, cum scripsit, Ψαλίδες, ἀψίδες τῶν στύλων. ["Jacobs. Anth. 8, 171. Kuster. Aristoph. 124. Brunck. Soph. 3, 428. Boiss. Philostr. 407. Fischer. ad Palæph. 192. ad Diod. S. 1, 122. Brunck. Soph. 3, 425. Boeckh. in Plat. Min. 192." Schæf. Mss.]

Ψαλιδοειδής, Forfici s. Cameræ forficulatæ similis. Apud Medicos Ψαλιδοειδές sive Ψαλοειδές dicitur Corpus durum, tribus ceu arcubus confectum, medium cerebri ventriculum sustinens: ita dictum ἀπὸ τῆς ψαλίδος, quæ Cameram et Testudinem significat: quoniam fornicis habet similitudinem, ne medius cerebri venter concidat. Gorr. [Gal. Anatom. 9, T. 1. p. 196, 13. 14. 15. 16. 21. Bas. * Ψαλιδόσκιμος, Batrach. 286.]

Ψαλιδιον, τὸ, Forficula, ut Plin. loquitur. Ab J. Poll. 7, c. 22. numeratur in mundo muliebri.

[* Ψαλιδόω, Mathem. Vett. 109. τράφῃ ἐψάλη δωμένος, Interpr. Circulis vinctus: nisi leg. * ἐψαλιωμένος." Schn. Lex.] Ψαλιδωμα, τὸ, Fornicatum opus. Bud. e Strab. 210. Συνέχεται δὲ ψαλιδώμασι καμαρωτοῖς ἐπὶ πεττῶν ἰδρυμένοις κυβοειδῶν. Ubi Interpres quoque vertit, Fornicibus sese in forficis modum intercidentibus: recte, inquit idem Bud. Itidem vero ψάλις dicitur Fornix, ejusque media veluti fibula nominatur umbilicus, s. opus fornicatum et sese forficatim intersecans. ["Ad Diod. S. 1, 124. * Ψαλιδωτός, Dionys. H. 1, 583. Toup. Opusc. 1, 177." Schæf. Mss.]

Ψαλίζω, F. *ίσω* vel *έσω*, Forfice reseco, Apsyrt. in Hippiatr. Item Forfice tondeo. Unde ap. Hes. Ψαλίξαι, κείραι. Legitur ψαλίξω ap. Anacr. Odario *είς Χελιδόνα*. [Paul. *Æg.* 6, 37. "Jacobs. Anth. 8, 171. * Ψαλιστός, *ibid.*" Schæf. Mss. Hierocles ap. Stob. Serm. 65. Archigenes Oribasii p. 167. Matth.] Ἀποψαλίζω, Forfice reseco s. absciendo. Diosc. 1, 131. de rosa, *Χυλίζειν δὲ δεῖ τὰ ἀπαλὰ, ἀποψαλίσαντας τὸν ὄνυχα καλούμενον*: sic enim reponendum pro * ἀποφαλλίσαντας, quod vulg. Edd. habent. I. e. Desectis forfice unguibus. Διαψαλίζω, Forfice dissecō s. discindo: unde particip. *διαψαλισμένος*, Bud. e Gal. Παραψαλίζω, UNDE Παραψαλιστής. In Pand., inquit Bud., est *περὶ παραχαρακτῶν καὶ παραψαλιστῶν*. Ubi παραψαλιστής fortassis Is est qui circumcidit perperam et dolose, ut qui radit.

"Ψαλίττεται, Hes. ἀμιλλᾶται." [Schn. Lex. v. Ψαλῖς.]

"Ψαλίθια, Hes. ψήγματα, Ramenta." [* "Ψαλάθριον? Jacobs. Anth. 7, 127." Schæf. Mss.]

"Σπαλῖς, Novacula: pro ψαλῖς, VV. LL." [Æolice, Koen. ad Greg. Cor. 598. * Σπέλλιον pro ψέλλιον, *ibid.*] "Σπαλίωνες, Plutei s. Musculi bellici, "VV. LL. e Suida: quem vide. Additur, esse "quæ vocamus Gabions." [Agath. 3. p. 77. Schn. Lex.]

Ψαλὼν autem ET Ψάλιον, an ejusd. sint originis dubium est. Hes. enim ψαλὼν esse ait εἶδος χαλινού, Genus quoddam fræni: ψάλιον autem, χαλινὸν et κωλυτήριον, Frænum, Impedimentum: itidemque ψαλίους ἵππων affert pro χαλινούς et κωλυτηρίους ἵππων. Pro quo tamen ψάλιον, mutato accentu alicubi ψάλιον legitur, alicubi ψάλλιον, in Ms. etiam Lexx. Ac certe malim ego ψάλλιον scribere, proparoxytonus et unico λ, cum ap. Eur. Phœn. (799.) metrum eam scripturam requirat, ubi Schol. quoque ψαλίους pro χαλινούς accipit. Itidem vero ap. Plut. et scribitur et accipitur, Lycurgo (7.) "Ὅμως ἄκρατον ἔτι τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ ἰσχυρὰν οἱ μετ' αὐτὸν ὀρῶντες σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην, οἷον ψάλλιον ἐμβάλλουσιν αὐτῇ τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν. Quamquam eo in loco antiquum exemplar pro ψάλλιον HABET Ψέλλιον, ut ap. J. Poll. 2. tit. *περὶ ἡνίων* legimus, Τὸ δὲ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον, χαλινός: facto etiam discrimine ibi inter χαλινὸν et ψέλλιον, licet id a Plut. fuisse confusum pateat e loco proxime citato. Sed Xen. ψάλλιον Partem fræni esse manifeste ostendit his verbis, Ἴππ. (7, 1.) p. 550. Τὸν ῥυταγωγέα χρῆ ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ἡρηγμένον εὐτρεπῆ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν, Cam. De fræni parte inferiore, s. etiam De annulo bullave hujus, religatum lorum ductorium, (*ῥυταγωγέως* uno verbo Græcis est,) apte sinistra manu prehendet. Alii autem ψάλλιον s. ψέλλιον esse dicunt Torquem s. Catenulam illam ferream quæ equorum mentum substringit, et vernacula nostra lingua dicitur Gourmette. || Alioqui ψάλλια s. ψέλλια aut ψέλλια dicuntur etiam Torques, Collaria, Monilia; Armillæ, Brachialia: ut J. Poll. quoque inter τὰ περὶ τοὺς καρποὺς κοσμήματα numerat περικάρπια, ψέλλια, χλιδῶνας, Torques, Monilia, Collaria, (quæ περιδέραια itidem nominantur et *περιτραχήλια*), ut ap. Paus. Arcad. 193. Τῇ δὲ ἐλάφῳ ταύτῃ ψέλλιον τε εἶναι περὶ τὸν τράχηλον, καὶ γράμματα ἐπὶ τῷ ψέλλῳ, Νεβρός ἐὼν ἐάλων ὅτ' ἐς Ἴλιον ἦν Ἀγαπήνωρ: (quo pertinent hæc Plinii, 8, 32. Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cuius torquibus aureis quos Alexander magnus addiderat.) Item Armillæ et Brachialia, ut ap. Herodian. 5, (5, 4.) Περιδεραίοις τε καὶ ψέλλοις κοσμούμενος, Monilibus et armillis. Et ap. Plut. Artax. (15.) Καλὴν ἐσθῆτά σοι ταύτην Μιθριδάτης ὁ βασιλεὺς δέδωκε, καλὰ δὲ στρεπτὰ καὶ ψέλλια. Itidemque ap. Xen. K. Π. 1, (3, 2.) p. 5. Ταῦτα γὰρ πάντα Μηδικὰ ἐστί, καὶ οἱ πορφυροὶ χιτῶνες, καὶ οἱ κἀνδρες, καὶ οἱ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, καὶ τὰ ψέλλια περὶ ταῖν χερσίν: 6, (4, 1.) p. 100. Προσφέρει αὐτῷ ἢ Πάνθεια χρυσοῦν κράνος, καὶ περιβραχιόνια, καὶ ψέλλια πλατέα περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν. Athen. vero (93.) scribit Persas et alios e margarita lapide κατα-

σκευάζειν ὀρμίσκους τε καὶ ψέλλια περὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Item Polyb. 2, (29, 8.) de Gallis, cum dixisset eos fuisse χρυσοῖς *μανιάκοις* καὶ *περιχειροῖς* κεκοσμημένους, hisque captis imperatorem Romanum Capitolium ornasse, *μανιάκοις* sc., subjungit, Τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλλιον, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται. Sic Strabo quoque Gallos Belgas χρυσοφορεῖν scribit, *Περὶ μὲν τοῖς τραχήλοις στρεπτὰ ἔχοντας*, περὶ δὲ τοῖς βραχίοσι καὶ καρποῖς ψέλλια. Itaque ψάλλια s. ψέλλια aut ψέλλια, nominantur Annuli latiores qui vel collo vel brachiis vel carpis circumdantur ornatus gratia: generalius etiam Quivis annuli ita nominantur, ut Hesychio quoque ψάλλια et ψέλλια sunt κρίκοι, δακτύλιοι. Suidas vero ψέλλιον s. ψέλλιον non solum κόσμον τῆς χειρὸς, verum etiam περιοχὴν exp.: ut in h. l. Jobi (40, 21.) *Ψέλλῳ δὲ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ*, ubi potius videtur dici de Annulo quo per labra vel nares tractato ducuntur fera animalia: quale quid significare videtur et in h. *Æliani* 1., quem affert, *Παρ' οὐδὲν θέμενος τὴν τοῦ ἱεροῦ γράμματος συμβουλήν*: ὅπερ οὖν, οἷα δὴ *πὺν ψέλλιον*, τῷ βασιλεῖ τῶν Αἰγυπτίων ἐκ τοῦ νόμου προσήρτητο, ἀναστέλλον τῶν ἀδικημάτων. Ubi etiam ΝΟΤΑ Ψέλλιον uno λ scribi, sicut supra in loco e Plut. Artax. citato. ["Ψάλλιον, Thom. M. 925. ad Charit. 447. Jacobs. Anth. 9, 217. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 152. ad Dionys. H. 1, 317. 5, 125. Valck. Phœn. p. 43. ad Mær. 420. ad Timæi Lex. 234. ad Ammon. 149. Ψάλλιον, *ibid.* ad Mær. l. c. Fischer. l. c. ad Dionys. H. 5, 125. Thom. M. l. c. Ψέλλιον, *ibid.* Jacobs. Anth. 9, 167. Fischer. l. c. Schneid. ad Xen. Anab. 44. 69. *Æc.* p. 28. Valck. l. c. Matth. ad Gloss. Min. 36. ad Mær. l. c. ad Ammon. l. c. Koen. ad Greg. Cor. 248. ad Herod. 204. 356. 728. ad Diod. S. 1, 367. Ψέλλιον, *ibid.* Thom. M. l. c. ad Charit. l. c. Jacobs. Anth. 9, 167. Fischer. l. c. ad Lucian. 2, 334. ad Dionys. H. II. cc. Valck. l. c. Matth. l. c. ad Mær. 288. 420. Ammon. l. c. Koen. l. c. ad Herod. II. cc. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π." Schæf. Mss. * Ψέλλιοποιός, Gl. Armillarius.] UNDE Ψέλλιοφόρος sive Ψέλλιοφόρος, ὁ, Qui ejusmodi annulos latos gestat circa collum, brachia vel carpos, Qui gestat collare s. monile aut torquem, Qui armillas vel brachialia fert. Herod. 8, (113.) p. 316. *μεᾶ Ed.* Ἐν δὲ πλεῖστον ἔθνος Πέρσας αἰρέετο, ἄνδρας στρεπτοφόρους τε καὶ ψέλλιοφόρους. [* "Ἐπιψάλλιον, * Ἐπιψέλλιον, Jacobs. Anth. 9, 217. (Anal. 2, 237.) * Ψέλλῳ, 8, 360. 9, 167. ad Mær. 421." Schæf. Mss. Vide Ψαλιδός.]

III.

Ψαθάλλω ET Ψαλάσσω, etiam ipsa, derivata sunt e ψάω significante Tango, Contrecto, eandemque cum eo retinent signif. Hes. enim ψαθάλλειν exp. *ψηλαφᾶν*, nec non *κνήθειν*: Suidas vero *ψηλαφᾶν* καὶ *μαλάττειν* αἰσχροῦς, quod est Masturbare. Itidemque ψαλάσσετε idem Suid. affert pro *ψηλαφᾶτε*. Rursum Hes. ἐψαθήλατο affert pro ἐκνήσατο: et ἐψαλάσατο pro ἔψανσε, nec non pro ἐκνήθη. Ambo verba leguntur et in Lex. meo vet. Nam ibi ψαθάλλειν pro κνήθειν habetur, et ψαλάξεις e Lycophr. pro κρούσεις, *ψηλαφήσεις*, καὶ ἄνευ σίτου κιθαρίσεις: quæ iisd. verbis ap. Etym. quoque inveniuntur. "Sed Ψαθάλλειν et Ψατάλλειν ap. Eust. legi sciendum est, tradentem ex *Ælio Dionysio*, dici ἐπὶ χορδῶν *μουσικῶν*, pro *ψηλαφᾶν* et *μαλάττειν*." "In VV. LL. "Ψατάλλειν scriptum est, gemino etiam τ: sed "perperam." ["Ψαθάλλω, Ψαθαλέω, Mær. 421. et II. Ψαλάσσω, Ψαλάττω, *ibid.* Wakef. Ion. 175. Kuster. Aristoph. 237." Schæf. Mss.] Porro a ψαλάσσω est VERBALE Ψάλαγμα, τὸ, Tactus, Contactus, ut Hesychio quoque ψαλάγματα sunt *ψηλαφήματα*. ["Brunck. Aristoph. 2, 42." Schæf. Mss.] ET Ψαλακτός, ὁ, Tactui patens, Sub tactum cadens: eid. Hes. οὐκ ἀνερεύνητος, Non impervestigari possunt. UNDE Ἀψάλακτος, Qui tactus non est, vel tangi nequit. Eidem Lexicographo ἄψανστος, ἀψηλάφητος, nec non ἀκράτητος, ἀκίνητος, e Soph. Scythis. Sicut vero ibi ἀψάλακτος exp. etiam ἀκίνητος, Immotus s. Immobilis, ita ψαλάσσει expo-

suerat non solum ψηλαφῆ, ψάυει, nec non ψάλλει, verum etiam κινεῖ, τινάσσει. ["Kuster. Aristoph. 238. ad Mær. 421. ad Herod. 408." Schæf. Mss. * Ἀναψαλάσσω, Pertundo, Aperio, Lycophr. 342.] Διαψαλάττεσθαι, Hes. et Suid. exp. eis ἐρευναν διαστέλλεσθαι. E quibus hic etiam addit, τὰ γὰρ ἀψάλακτον, ἄθικτον, Cratetem ita usum esse annotans. "Μεταψαλάσσειν, Hes. μετατιθέναι, Transponere." ET Ὑποψαλάσσω, Subtus s. Leviter contrecto, ut ap. Suid. ex Aristoph. quidam dicit se veluti ἱερεῖον ὑποψαλάσσεσθαι: quoniam sc. τὰ ἱερεῖα μέλλοντες θύειν, ἐψηλάφωσι εἰ λιπαρὰ εἴη. Affert vero Idem et superioris ἀψάλακτος hoc ex eod. Comico exemplum, (Λ. 274.) πρῶτος Ἀπῆλθον ἀψάλακτος, ἄλλ' "Ὅμως Λακωνικὸν πνέων. A ψαβάλλειν autem est COMP. "Ἀναψαβάλλων, Hes. ψηλαφῶν, βαστάζων, Con-trectans aut Tangens, Portans." [Bekk. Anecd. 1, 9.] Διαψαβάλλειν: quod iudem ut διαψαλάσσεσθαι Hes. exp. διαστέλλεσθαι πρὸς ἐρευναν. ["Ad Mær. 421." Schæf. Mss.]

V.

Ψά etiam SIVE Ψύα, "Ionice Ψύη," e ψάω significante ψήχω et ψάύω, derivant Gramm. Inter quos Athenæo (399.) ψύαι vocatæ dicuntur διὰ τὸ ῥαδίως ἀποψᾶσθαι, οἷον τις οὐσα ἐπιψάουσα σὰρξ καὶ ἐπιπολῆς τοῖς ὀστέοις ὑπάρχουσα, ubi e Simaristi Synonymων I. 3. annotat, Ὅσφυος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκῆναι, ψύαι τὰ δὲ ἐκατέρωθεν κοιλώματα, λέγουσι κύβους, γαλλίας. Ibid. e Clearcho περὶ Σκελετῶν I. 2. Σάρκες μυῶται καθ' ἐκάτερον μέρος' ἃς οἱ μὲν ψύας, οἱ δὲ, ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτραι καλοῦσι. Ubi etiam affert e quodam qui τὴν τῶν Ἀτρειδῶν Κάθοδον conscripsit, Ψύας ἔγχει νύξε. Et ex Euphrone Comico, Λοβός τις ἐστὶ καὶ ψύαι καλούμεναι. Ταύτας ἐπιτεμὼν πρὶν θεωρῆσαι μαθὼν. Earundemque ψυῶν Hippocratem meminisse ait, ap. quem tamen ψόαι scriptum legitur: ut in lib. de Articulis, Ἀπὸ δὲ τούτου ἄχρι φρενῶν προσαρτήσιος, ἰθυλόρδη, καὶ παραφύσιος ἔχει μυῶν τοῦτο μῦνον τὸ χωρίον ἐκ τῶν εἰσῶθεν, ἃς δὲ καλέουσι ψόας: unde Gorr. scribit ψόας vocari duos maximos musculos interna lumborum regione sitos. Itidemque in lib. de Nat. Hum. Τὰς ἀπὸ τῶν ψοῶν καὶ τῶν ὀρχεων φλεβοτομίας. Nec non ap. Suid. ψόαι legimus, qui eas esse dicit partem corporis ἐν ᾗ ἔγκεινται οἱ νεφροὶ, δι' ὧν αἱ ὀρέξεις κινεῖσθαι πεφύκασι: quam ob rem a Clearcho νεφρομήτραι nominantur, i. e. Matrices s. Matres renum; sic enim pro νευρομήτραι scr. potius est. Porro muscoli illi, ut Gorr. tradit, supra septum transversum ad decimam, aliquando vero ad undecimam thoracis vertebam inscuntur, eamque partem spinæ, quæ secundum ipsos est, inflectunt. Sunt vero et qui externos spinæ musculos ψόας vocent, ut scribit J. Poll. nec eos modo, sed totam etiam eam partem quæ lumborum nomine comprehenditur: sicut Marc. quoque Virgilius ψόας proprie dici Lumbos contendit: idque nomen Grammaticos a libidine deductum velle, quoniam illic libidinis pruritus excitatur maxime; quod iis renes subjacent. Vide et Νευρομήτρος. || Hes. vero ψόαν non solum esse dicit μέρος τοῦ σώματος, verum etiam * ὀχεύτριαν. "Ψοῖα pro ψόα dicitur, ut χροῖα "pro χροῖα, Suid." ["Ψοῖα, Phryn. Ecl. 132. Ψοῖα, Ψοῖα, Greg. Cor. 99. Ψύα, Phryn. I. c. Toup. Opusc. 1, 258." Schæf. Mss.] "Ψεῖαι, Hes. ἀλώπεκες: quæ "et ψοῖαι: et ψῆφοι." "Ψίαι, Eid. ἀλώπεκες: quæ "et ψόαι et ψύαι." "Ψωίτης μυελός, e Gal. 5. de "Locis Affect. affertur pro Spinalis medulla, quæ "et νωτιαῖος sive ραχίτης μυελός nominatur. Sed "scr. Ψωίτης μυελός, et intelligendus ὁ ἐν ταῖς ψόαις." [* Ἀπεψοημένος, Gl. Elumbis. * "Ὑπόψοις, Hesych. Presbyter Antirr. c. 2. p. 297. Ed. Par. 1563." Boiss. Mss.]

Tertia classis verbi Ψάω.

Ψάω, signif. etiam λεπτύνω, ut supra e Suida docui. Itidem vero Eust. ψάω, NEC NON Ψέω pro λεπτύνω accipi testatur non uno in loco: quamvis ἄρρητον esse θέμα dicat posterius ψέω. Procul dubio vero signif. etiam in tenues partes comminuo vel conteco. E quo derivatorum triplex erit series, in quarum prima ponetur ψακάς cum suo comitatu, in se-

cunda ψάθος, et quædam alia: in tertia ψίω, in quarta ψωμὸς et quæ cum eo cohærent.

I.

Ψακάς, ἄδος, ἡ, Ros, δρόσος. Item Stilla, Gutta ῥανίς. Metaph. Aristoph. et proverbialiter Εἰρ. (120) "Ἐνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακάς ἦν πάνν πάμπαν, Pecuniæ ne gutta quidem, s. ne mica quidem; nam et hoc Proverbii genere utuntur: intelligentes τὸ μικρότατον, quod νιφὰς etiam vocatur, inquit Schol. pro μηδὲ ὀβολοῦ ὄντος ἡμῖν διὰ τὸν πόλεμον. Ab eod. Comico Antimachus quidam cognominatur Ψακάς, quoniam sc. προσέῃρανε τοὺς συνομολοῦντας διαλεχόμενος, ut testatur ipsius Schol. Ἀντίμαχον, (inquit in 'A.) τὸν ψακάδος, τὸν ξυγγραφεῖ, τῶν μελέων τὸν ποιητήν. Derivatur autem ψακάς a ψάω significante λεπτύνω et μικρύνω, quoniam minutissimum et tenuissimum quiddam est ros, et guttula. ["Jacobs. Anth. 6, 123. 231. 8, 214. Huschk. Anal. 120. Antiphil. 44. Brunck. Aristoph. 1, 129. 3, 111. 122. Kuster. 61. 126. ad Herod. 198. ad Mær. 419. Add. ad p. 331." Schæf. Mss.]

DIMIN. Ψακάδιον, τὸ, Roris guttula, s. generalius Guttula, Stillula. Poliochus ap. Athen. (60.) Καὶ μέλης τις ἐνίοτ' ἂν Ὀπτᾶτο, καὶ κοχλίας, γενομένου ψακαδίου, Ἠγρεύετ' ἂν: prodeunt enim cochleæ, cum prala et loca herbida irrigantur rore vel leni pluvia. [Theophr. C. Pl. 2, 9, 3. et 9. Ed. Schn., ubi erat ψεκάδιον.]

Et VERB. Ψακάζω, Roro, Rorem spargo, Rora guttas stillo, vel etiam generalius Stillo. At Nicophon Comicus ap. Athen. (269.) Νιφέτω μὲν ἀλφίτοις, Ψακαζέτω δὲ ἄρτοιςιν, ὑέτω δ' ἐννει, Ningat farina, roret panibus, pluat pulmento. Item Rore s. Aliis guttis aspergo, ραίνω, s. Rore Aliisve guttis madefacio, Irroro. Itidemque pass. ψακάζομαι, Rore Aliisve guttis madeficio, Irroror. Aristot. Rhet. 3. de figura orationis quæ εἰκὼν nominatur, Εἰκάζουσι δ' οὕτω οἷον πιθήκῃ αὐλητῇ, λύκῃ ψακαζομένῃ μύωπα' ἄμφω γὰρ συνάγεται. Quidam ibi λύκῃ legunt pro λύκῃ, et ψακαζομένῃ accipiunt active pro Stillanti: qua in re eis non assentior. ["Matth. ad Gloss. Min. 35. ad Moer. 419." Schæf. Mss.] UNDE Ψακαστός, Stillatitius, στακτός, ut Hes. quoque ἐψάκαζε exp. ἔσταζε. Athen. (48.) ex Ephippo Comico, λοῦομαι Μύροις ψακαστοῖς. "Item ψακαστὸν μύρον, vide in Ψάδα." AT Ψάκιον, quod Hes. affert pro ἀραιὸν, μακρὸν, (pro quo fortassis scr. μικρόν,) nescio an huius sit loci significatione certe non est prorsus remotum. Na

ITEM Ψάκελον, quod idem Hes. et Suid. exp. μέγα. Ψακάς etiam dicitur pro ψακάς, teste Suida et Hes., qui per hoc ψακάς, veluti notius, illud exponit, addens etiam ῥανίς, Gutta s. Stilla. UNDE Ψακαζέι, ραίνει, ap. Eosd. Itidem vero ET Ψάκαλον ET Ψαίκαλον ap. eund. Hes. legitur. ITEMQUE Ψακαλοῦχος ET Ψαικαλοῦχος. Est autem ei ψαίκαλον, ἔμβρυνον, βρέφος. ET Ψαικαλοῦχοι, ψακάδας, (forsan scr. ψάκαλα,) ἔχουσαι, quod est ἔμβρυα, Fætæ matres, sicut ap. Eust. quoque legimus p. 777. Ψάκαλα, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὲ γεγονότα' ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. Et Aristoph. Granim. in lib. quem περὶ Ὀνομασίας Ἑλικῶν conscripsit, eod. modo tradit ψάκαλα vocari ἔμβρυα τινὰ καὶ ἀρτιγενῆ δὲ, nec non ὀρταλίχους: unde esse ap. Soph. Ψακαλοῦχοι μητέρες αἰγῆς τ' ἐπιμαστιδίον γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνουιν. Rursum ap. Hes. legimus Ψαικάλῃ, ἔμβρυνον. Quod, si mendo caret, erit ἔμβρυνον s. ψαίκαλον, τὸ ἐν γαστρὶ ἐχόμενον.

Ψεκάς quoque reperitur, quod e ψέω derivatum putatur potius quam e ψάω, e quo præcedens ψακάς, i. e. Ros, s. Guttulæ roris. Aut generalius Gutta et stillæ minutæ in modum roris. Aristot. de Mundo, Ἡ τοῦ νέφους θλίψις, ἥπια μὲν οὐσα, μαλακὰς ψεκάδας διασπείρει, Lenis et remissa nubis compressio molles spargit guttulas et stirias s. stillicidia, Bud. Et in Prov. Ψεκάδες ὄμβρον γεννῶσαι, Minutulæ guttæ imbrem parientes: de quo Erasmi. Chil. Minutula pluvia imbrem parit. Item ap. Suid., Antimachus ὁ Ψεκάς, qui supra Ψακάς. Exp. vero ψεκάς etiam ipse, δρόσος, et Hes. σταγὼν, ῥανίς. Poni ajunt et pro Aliis rebus minutis, ut est aurum inter arenam. Nec non ψεκάδας dictas volunt Ancillas quæ delicatarum